JENNIFER L. ARMENTROUT

ISPITĂ

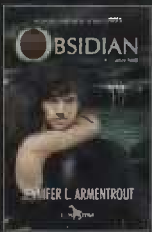
PRIMUL VOLUM AL SERIEI *WICKED*

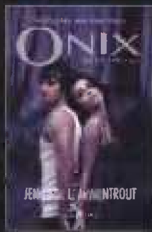
LEDA EDGE

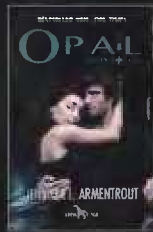
ALTE TITLURI SCRISE DE

JENNIFER L. ARMENTROUT

SERIA LUX:

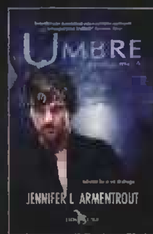

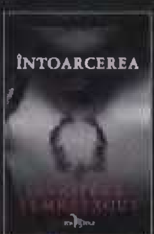

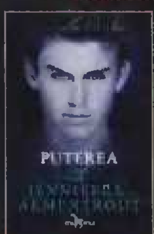

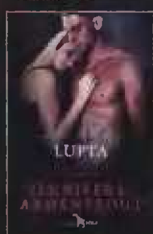

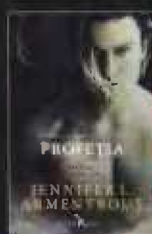

SERIA TITANII:

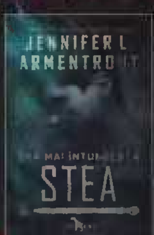

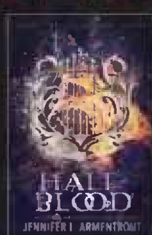

SERIA ORIGIN

ÎN CURÂND:

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ISPITĂ

PRIMUL VOLUM AL SERIEI *WICKED*

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Lector: Shauki Al-Gareeb

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER
Ispită/Jennifer L. Armentrout; trad. din lb. engleză de Dorina Tătăran.
- București: Leda Edge, 2022

I. Tătăran, Dorina (trad.)

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ISPITĂ

PRIMUL VOLUM AL SERIEI *WICKED*

Traducere din limba engleză de
Dorina Tătăran

LEDA EDGE

Această carte este pentru tine, cititorule!
Fără tine, această carte nu ar fi fost posibilă.
Nimic din toate acestea nu ar fi posibil!

Capitolul unu

Aveam broboane de transpirație pe frunte. Șuvițe din părul roșcat mi se lipeau de gât. Îmi simțeam picioarele de parcă eram în saună. Eram sigură că între sâni aveam o cascadă de transpirație, și doar asta era suficient să îmi plaseze dispoziția undeva între pofta de a pălmui pe cineva și de a-l împinge în fața unui troleibuz. Era o căldură atât de umedă și de lipicioasă, încât chiar începeam să cred că New Orleans era unul dintre cele șapte cercuri ale iadului, iar terasa Palace Café era poarta de intrare! Sau sala de așteptare.

O picătură mare de transpirație mi-a alunecat de pe vârful nasului pe cursul intitulat *Filosofia omului*, lăsând un cerc umed în mijlocul paragrafului pe care abia îl vedeam prin perdeaua de sudoare care mă orbea. Mereu am avut impresia că din titlul cursului meu lipsea ceva. Ar fi trebuit să fie *Filosofia UNUI om*. Dar, hei, nu așa mergeau lucrurile la Loyola!

Măsuța s-a zgâlțâit când o cafea cu gheață a fost trântită chiar în fața manualului meu.

— Pentru tine!

M-am uitat speriată pe deasupra ochelarilor de soare și am simțit că îmi lasă gura apă, de parcă eram unul dintre câinii lui

Pavlov. Valerie Adrieux s-a prăvălit pe scaunul din faţa mea, cu mâna încleştată pe paharul cu cafea cu gheaţă. Un amestec de moştenire spaniolă şi africană, Val avea o piele absolut minunată, o nuanţă perfectă de ciocolatiu, şi arăta *super* în nuanţe de portocaliu-aprins, albastru, roz, precum şi în orice altă culoare bizară din curcubeu.

Acum, de exemplu, purta un maiou portocaliu care sfida gravitaţia, un colier mov, iar când m-am uitat în jos, am văzut o fustă largă, turcoaz. Arăta de parcă tocmai ieşise dintr-un catalog cu haine în stil *urban chic*. Eu, una, însă, dacă purtam orice altă culoare în afară de negru, cafeniu sau gri, arătam de parcă scăpasem de la balamuc. M-am îndreptat pe scaun, ignorând felul în care coapsele mi se lipiseră de el, şi am dus degetele curbate spre cafeaua cu gheaţă.

— Dă-mi-o!

Val a ridicat o sprânceană. În lumina soarelui, părul ei avea o nuanţă de castaniu-roşcat. Drăguţ! Al meu arăta ca o maşină de pompieri. Ceva de speriat! Indiferent de nivelul de umiditate, capul ei plin de bucle spiralate arăta super! Cum spuneam, drăguţ! Între aprilie şi noiembrie, onduleul din părul meu devenea leneş şi se transforma într-un val creţ. Cum spuneam, de-a dreptul de speriat!

Uneori, îmi doream să o urăsc.

— N-ar trebui să adaugi ceva? m-a întrebat ea.

Era unul dintre momentele acelea.

— Dă-mi-o, scumpa mea? am adăugat.

A zâmbit.

— Mai încearcă!

— Mulţumesc?

Mi-am fluturat degetele spre cafea. A clătinat din cap. Mi-am lăsat mâinile în poală, cu un oftat obosit.

— Vrei să îmi dai un indiciu despre ce ai vrea să auzi? Joacă-te de-a cald, rece sau ceva!

— Deşi, în general, îmi place jocul ăla, o să zic pas!

Mi-a zâmbit larg şi a ridicat cafeaua cu gheaţă care stătea între noi.

— Răspunsul corect ar fi fost „Te iubesc atât de mult pentru că mi-ai adus cafea cu gheaţă, că aş face orice pentru tine".

A ridicat din sprâncene, care parcă i-au dansat pe frunte.

— Da, sună destul de... exact!

Am râs, lăsându-mă pe spătarul scaunului, şi mi-am întins picioarele pe locul gol din stânga mea, să îmi întind muşchii. Probabil motivul pentru care transpiram atât de mult era că purtam bocanci cu şireturi, care se terminau chiar sub genunchi, şi erau cam două sute de grade. Dar lucram în seara aceea, iar şlapii chiar nu erau potriviţi pentru treaba pe care o aveam de făcut sau pentru a ascunde cele necesare să îmi fac treaba de care spun.

— Ştii că pot să-ţi trag un şut în fund şi să îţi iau cafeaua, nu?

Val şi-a scos în afară buza de jos.

— Asta nu e drăguţ, Ivy!

I-am zâmbit.

— Totuşi, e adevărat! Pot să îţi trag un şut în stil ninja, până pe Canal Street.

— Poate, dar nu vei face niciodată aşa ceva, pentru că sunt cea mai bună prietenă a ta, a zis ea cu un alt zâmbet larg, şi avea dreptate. Bun, ce vreau eu nu e mare lucru!

Şi-a apropiat de gură paiul care ieşea din cafea, gest care m-a făcut să gem.

— Chiar nu e!

— Ce vrei?

Al doilea geamăt al meu s-a pierdut în gălăgia făcută de trecătorii din preajma cafenelei şi de sirenele care, cel mai probabil, se îndreptau spre Cartier. Val a ridicat din umeri.

— Am o întâlnire sâmbătă seara, una sexy. Mă rog, sper să fie una sexy, doar că Daniel m-a pus de serviciu în Cartier, deci...

— Deci, lasă-mă să ghicesc!

M-am lăsat pe spate şi mi-am încrucişat braţele pe spătarul scaunului. Nu era chiar cea mai confortabilă poziţie, dar mă ajuta să mă aerisesc.

— Vrei să îţi preiau schimbul din Cartier... într-o seară de sâmbătă? În septembrie, când e plin de turişti?

Capul ei a mimat un *da* plin de entuziasm.

— Te rog! Te rog frumos!

Val a agitat un pic cafeaua, iar cuburile de gheaţă au zornăit ademenitor în paharul din plastic.

— Te rog?

Privirea mi s-a mutat de la faţa ei plină de speranţă la cafea şi a rămas acolo.

— Sigur! De ce nu? Nu că eu aş avea vreo întâlnire sexy.

— Daaa!

Fericită, a împins cafeaua spre mine, iar eu am luat-o din aer, cu o jumătate de secundă înainte să-i dea drumul. O clipă mai târziu, beam mulţumită, transpusă complet într-un rai răcoros şi plin de cofeină.

— Ştii, a început ea, punându-şi coatele pe masă, ai putea avea o întâlnire sexy, dacă ai ieşi la vreo întâlnire, măcar din an în Paşti.

Am ignorat comentariul şi am continuat să beau.

— Ești foarte drăguță, chiar și cu tot părul ăla! a zis și a gesticulat cu mâna spre capul meu, de parcă nu știam că arăt ca un bețișor de ureche cu părul meu pe scăfârlia lui. Și ai țâțe foarte faine, și un fund care imploră să fie pipăit. Categoric, mi-aș pune-o cu tine!

Am continuat s-o ignor, însă am început să simt o durere constantă undeva, în spatele ochilor. Chiar trebuia s-o las mai moale cu cafeaua, dar era al naibii de bună!

— Măcar îți plac băieții, Ivy? Știi, eu mă descurc în ambele direcții și sunt mai mult decât dispusă să ajut o fată.

Am dat ochii peste cap și m-am strâmbat imediat. Apoi am lăsat jos cafeaua și mi-am dus palma la frunte.

— Uau!

Val a pufnit în râs.

— Îmi plac băieții! am mormăit, iar senzația că mă împungea un ac a dispărut. Și putem să nu vorbim despre băieți, și despre cum e să treci de la un sex la altul, și despre cum să mă ajuți? Deoarece conversația asta o să ducă la lipsa de orgasme din viața mea și la nevoia de a mi-o pune cu vreun tip oarecare, și chiar nu am chef să vorbesc despre asta.

— Atunci despre ce vrei să vorbești?

Mi-am ațintit privirea asupra ei și am luat încet o înghițitură de cafea.

— Tu cum de nu transpiri?

Val a dat capul pe spate și a râs atât de tare, încât doi bătrâni cu borsete asortate care treceau pe acolo s-au uitat spre ea.

— Scumpo, sunt născută și crescută în Louisiana! Familia mea se trage din coloniștii francezi...

— Bla, bla, bla! Asta înseamnă cumva că ai vreo abilitate magică, una care te face rezistentă la căldură, în timp ce eu mă înec în propria duhoare?

— Poți scoate o fată din nord, dar nu poți scoate nordul din ea.

Am pufnit. Era adevărat! Cu trei ani în urmă, mă mutasem în New Orleans din nordul Virginiei, dar tot nu mă adaptasem la vreme.

— Ştii ce aş face în clipa asta pentru un vortex polar?

— Nu sex, asta e sigur!

I-am arătat degetul mijlociu. Sincer, nici măcar nu ştiam de ce luam zilnic contraceptivele. Am presupus că era un obicei rămas din vremea când chiar conta. Val a chicotit şi s-a rezemat de masă, ochii ei căprui trecând peste cartea mea de filosofie.

— Pur şi simplu, nu înțeleg de ce te duci la facultate.

— De ce nu?

Expresia ei dădea de înțeles că o parte din celulele creierului meu fuseseră arse de soare.

— Deja ai un job, şi încă unul extraordinar de bine plătit, nu ai nevoie de încă unul, cum se întâmplă în cazul altora. Nu ne bucurăm de o grămadă de beneficii şi probabil că avem cea mai mică speranță de viață a unui job care nu implică paraşutism fără paraşută, dar ăsta e un alt motiv să nu îți pierzi vremea cu rahatul ăla.

Răspunsul meu a fost o ridicare din umeri. Sinceră să fiu, nici nu ştiam de ce începusem să merg la Loyola, cu un an în urmă. Poate din plictiseală. Poate din nevoia ciudată de a face ce făceau cei mai mulți la 21 de ani. Sau poate că era ceva mai profund de atât, dar, indiferent ce era acel *ceva*, hotărâsem să mă înscriu la sociologie, cu o specializare în psihologie. Cochetam cu ideea de a fi asistent social, deoarece ştiam că pot să fac ambele joburi, dacă voiam. Poate că avea legătură cu ce se întâmplase cu...

Am întrerupt gândul însă. Nu aveam de ce să îmi amintesc de aşa ceva în ziua aceea sau în oricare altă zi. Trecutul era trecut, mort şi îngropat cu toată familia mea. În ciuda căldurii toride, m-am înfiorat. Totuşi, Val avea dreptate. Speranţa noastră de viaţă putea fi brutal de mică. Din luna mai, pierduserăm trei membri ai Ordinului – Cora Howard, 26 de ani. Omorâtă pe Royal, cu gâtul frânt. Vincent Carmack, 29 de ani. Îşi găsise sfârşitul pe Bourbon, cu gâtul tăiat. Şi Shari Jordan, 35 de ani, omorâtă cu trei săptămâni în urmă, tot cu gâtul frânt. Fusese găsită în cartierul depozitelor. Moartea era ceva obişnuit, dar trei morţi în ultimele cinci luni ne îngrijorau pe toţi.

— Te simţi bine? m-a întrebat îngrijorată Val, cu capul aplecat într-o parte.

— Da!

Privirea mea a urmărit troleibuzul care trecea pe acolo.

— Lucrezi diseară, nu?

— Poţi fi sigură.

Întorcându-se dinspre masă, a bătut din palme şi le-a frecat una de alta.

— Punem un pariu amical?

— Pe?

Zâmbetul ei s-a transformat într-un rânjet diabolic.

— Cine omoară mai mulţi până la unu dimineaţa.

Un bătrân care îşi târâia picioarele pe lângă masa noastră i-a aruncat lui Val o privire ciudată, apoi a iuţit pasul, dar adevărul era că oamenii auzeau rahaturi încă şi mai ciudate pe străzile din New Orleans, mai ales când erai la câteva străzi de Cartierul Francez.

— S-a făcut!

Mi-am terminat cafeaua.

— Stai! Ce-mi iese când câştig?

— *Dacă* o să câştigi! m-a corectat ea. Îţi aduc cafea cu gheaţă timp de o săptămână. Iar dacă câştig eu, faci...

Vocea ei s-a stins, mijind ochii.

— Uite, uite, uite!

A făcut semn cu bărbia. Încruntându-mă, m-am răsucit şi am văzut imediat la ce se referea. Am inspirat scurt şi mi-am îndoit piciorul drept, astfel încât gheata să îmi fie mai aproape de mână. Nu aveai cum s-o ratezi pe puicuţă. Pentru cei mai mulţi oameni, adică 99 la sută dintre ei, femeia în rochie lungă, vaporoasă, care trecea pe Canal Street, părea un om obişnuit. Poate o turistă. Sau poate o localnică ieşită la cumpărături, într-o după-amiază de miercuri. Dar eu şi Val nu eram ca majoritatea oamenilor. La naştere, ni se spuseseră tot felul de bazaconii care să ne protejeze de farmece. În plus, vedeam ceea ce majoritatea oamenilor nu vedeau.

Monstrul din spatele faţadei. Fiinţa aceea era unul dintre cele mai mortale lucruri cunoscute de om şi fusese aşa încă de la începuturi. Ochelarii de soare îi ascundeau ochii. Nu se ştie din ce motiv, rasa ei era sensibilă la lumina soarelui. Ochii lor aveau cea mai deschisă nuanţă de albastru, una aproape lipsită de culoare. Dar, folosind farmecele, o magie neagră, puteau să aleagă ce vedeau oamenii, astfel că aveau o diversitate de trăsături fizice, forme şi mărimi. Aceasta era blondă, înaltă şi zveltă, cu un aer aproape fragil, dar înfăţişarea ei era extrem de înşelătoare!

Niciun om sau animal din această lume nu era mai puternic sau mai rapid, iar abilităţile lor atingeau toată gama, de la telechinezie la aprinderea celor mai agresive focuri, pocnind din degete. Totuşi, cea mai periculoasă armă pe care o aveau la

dispoziție era capacitatea de a-i supune pe muritori, de a și-i face sclavi. Elfii aveau nevoie de oameni. Să se hrănească din muritori era singurul mod de a-și încetini procesul de îmbătrânire, până la o speranță de viață care rivaliza cu nemurirea. Fără oameni, ar fi îmbătrânit și ar fi murit exact la fel ca noi.

Uneori, se jucau cu victimele lor, hrănindu-se din ele luni la rând, dacă nu chiar ani, până când mai rămânea din ele doar o piele uscată. Când făceau asta, otrăveau corpul și mintea omenească, transformându-le în ceva la fel de periculos și de imprevizibil precum elfii. Dar uneori își măcelăreau direct victimele. Oamenii ca mine și ca Val nu ar fi fost apărați de asta la naștere, dar, cu secole în urmă, fusese descoperită cea mai simplă și mai micuță chestie care le anula abilitățile de a ne manipula.

Nimic nu era mai neașteptat de tare ca un trifoi cu patru foi.

Toți membrii Ordinului aveau câte unul. Val avea un trifoi cu patru foi închis în brățară. Eu îl purtam pe al meu în medalionul cu ochi-de-tigru al lănțișorului. Îl purtam chiar și acasă, când făceam duș sau dormeam, pentru că învățasem pe pielea mea că niciun loc nu e sută la sută sigur, dacă nu ai un trifoi la tine. Faptul că vedeam prin farmecele care le permiteau elfilor să se integreze ne-a ajutat să îi detectăm și să îi putem vâna. Adevăratele lor forme erau nu doar frumoase, ci și... tulburătoare. Piele argintie, asemănătoare cu nitrogenul lichid și incredibil de mătăsoasă. Frumusețea lor era ciudat de perfectă, cu pomeți înalți, osoși, buze pline și ochi ridicați la colțurile exterioare. Totul la forma lor adevărată era înfiorător de seducător, într-un fel care făcea să nu îți vină să-ți mai iei ochii de la ei. Singurul lucru pe care basmele și legendele îl nimeriseră erau urechile ușor ascuțite.

— Elful dracului! a mormăit Val.

Exact ce simțeam și eu, de când îmi luaseră totul. Nu o dată, ci de două ori, și îi uram cu pasiunea a zece mii de sori arzători. În afară de urechi, elfii nu semănau deloc cu felul în care îi prezenta Disney sau cu cei despre care povestise Shakespeare, și, la fel ca toate rudele lor îndepărtate, nu erau de pe lumea asta. Cu mult, mult timp în urmă, elfii descoperiseră o cale de a trece prin spațiul care separă lumea muritorilor de a lor, cunoscută sub numele de Lumea de Dincolo. Regatele de vară și de iarnă, dacă existaseră vreodată, fuseseră dizolvate, iar acum era o singură adunare gigantică și care avea un singur scop înfricoșător, cât se poate de tipic.

Voiau să pună mâna pe lumea muritorilor.

Sarcina noastră era să îi trimitem înapoi în Lumea de Dincolo. Sau să îi omorâm. Oricare dintre metode se dovedea mai rapidă. Problema era că niciuna nu putea fi ușor de îndeplinit, iar ei se infiltraseră în absolut fiecare aspect al vieții muritorilor. Când elful a trecut pe lângă masa noastră, Val i-a zâmbit, toată numai inocență prietenoasă, iar el i-a întors un zâmbet încordat, neavând habar că vedem prin el.

Val s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul.

— Ăsta e al meu!

Mi-am închis cartea.

— Nu e corect!

— Eu l-am văzut prima!

Zicând acestea, s-a ridicat, trecându-și mâna peste cureaua lată din piele pe care o purta la fustă.

— Ne vedem mai târziu! Oh și, serios, mulțumesc pentru seara de sâmbătă! a adăugat, întorcându-se spre mine. Eu o să mi-o pun, iar tu o să poți trăi prin mine.

Am râs şi mi-am vârât cartea în geantă.

— Mulţumesc!

— Mereu mă gândesc la alţii! Pace!

Rotindu-se, a ocolit uşor o altă masă şi a dispărut în mulţimea de oameni care umplea trotuarul. Val avea să îl ajungă pe elf şi să îl atragă într-un loc unde putea să scape uşor de el, fără ca populaţia să asiste la ceea ce probabil ar fi părut o crimă cu sânge-rece. Lucrurile deveneau repede foarte neplăcute când un om neştiutor dădea peste aşa ceva. În afară de muritorii pe care elfii îi ţineau prin preajmă dintr-o grămadă de motive abjecte, cei mai mulţi oameni habar n-aveau că elfii erau cât se poate de reali, deşi erau peste tot. Iar în oraşe precum New Orleans, unde o grămadă de ciudaţi puteau trece neobservaţi fără nicio problemă, erau o adevărată plagă.

Când am ridicat privirea şi m-am uitat la palmierii care se legănau, m-am întrebat cum ar fi să fiu ca toţi cei care se plimbau pe stradă. Mă rog, să trăiesc într-o binecuvântată ignoranţă. Dacă m-aş fi născut în oricare altă familie decât cea din care făceam parte, foarte multe lucruri ar fi fost diferite. Probabil că în primăvară aş fi absolvit şcoala. Aş fi avut un grup mare de prieteni, în care probabil că ne-ar fi unit amintirile, nu secretele. Poate că aş fi avut chiar - *oh* - un iubit.

Iubit!

Îndată, strada aglomerată pe care eram s-a estompat. Eram doar eu şi... Doamne, după trei ani, încă mă durea chiar şi să mă gândesc la Shaun, şi nu era nevoie de niciun efort să îmi închipui ochii aceia căprui, expresivi! Unele detalii începeau să se şteargă, imaginea feţei lui începuse să se înceţoşeze, dar durerea era la fel.

O sământă de tristeţe s-a prins adânc înlăuntrul meu, dar am ignorat-o cu disperare. Ce spunea mama? Nu mama mea

adevărată. Eram prea mică atunci când fusese ucisă pentru a-mi aminti ceva despre ea. Mama mea adoptivă – Holly – spunea adesea că, dacă visurile ar fi pești, toți am arunca plasele. Era un citat pe care îl luase din vreo carte; în traducere liberă, nu avea rost să-ți pierzi vremea cu visurile.

Cel puțin, așa îl înțelegeam eu.

Nu că nu înțelegeam ce importanță are jobul meu, *datoria mea*. Faptul că făceam parte din Ordin, o organizație vastă, care avea cunoștințe ce fuseseră transmise în familii din generație în generație, însemna că viața mea era mai importantă decât a majorității.

Cel puțin, așa se spunea.

Fiecare dintre noi era marcat cu un simbol care însemna că facem parte din Ordin, un tatuaj care reprezenta trei spirale împletite, amintind de un desen preceltic. Totuși, al nostru avea trei linii drepte sub el. Fusese adoptat ca simbol al libertății Ordinului. Libertatea de a trăi fără teamă. Libertatea de a alege. Libertatea de a prospera. Al meu era lângă osul iliac. Niciunul dintre noi nu îl avea într-o zonă vizibilă pentru muritori sau elfi.

Așadar, *era* important ce făceam cu viața mea. Am înțeles asta. Ordinul *era* familia mea. Și nu regretam nimic din ce fusesem nevoită să fac sau la ce renunțasem. Chiar dacă cei mai mulți oameni habar n-aveau ce făceam eu și Ordinul, chiar mă ocupam de ceva de mare însemnătate. Salvam vieți.

Iar când voiam, eram o ninja dată naibii!

Asta mi-a adus un zâmbet pe buze.

Mi-am atârnat, așadar, rucsacul pe umăr, am luat cafeaua cu gheață și m-am ridicat în picioare. Era timpul să merg la treabă.

Elful pe care l-am văzut în fața unui bar de pe Bourbon Street mi-a amintit de Daryl Dixon, din *The Walking Dead: Invazia zombi*. Ceea ce era de rahat, pentru că trebuia să-l omor. Purta o cămașă cafenie, cu mânecile tăiate la umeri și cu marginile uzate, și blugi decolorați aproape complet la genunchi. Avea un aer ciudat, de mârlan sexy, mai ales cu părul ăla lățos. Totuși, nuanța argintie a pielii și urechile ascuțite stricau cumva aerul de mârlan.

Intrând în și ieșind din barurile de pe Bourbon Street, elful părea un turist, pentru că, de fiecare dată când ieșea, avea un alt pahar în mână. Se zvonea că alcoolul oamenilor nu îi afectează pe elfi, dar mătrăguna, o plantă toxică pentru muritori, avea pentru ei același efect ca alcoolul. După ce l-am văzut cu atâtea pahare diferite și l-am urmărit vreo oră, am început să suspectez că în fiecare dintre barurile acelea era câte un elf, pentru că, până să iasă de pe Bourbon Street și să treacă de Gumbo Shop, mergea pe trei cărări. Mi-am propus să îl sun pe David Faustin, șeful filialei din New Orleans a Ordinului, să văd dacă auzise de la ceilalți membri despre faptul că s-ar fi servit mătrăgună în barurile oamenilor. Totuși, mai întâi trebuia să scap de Daryl Dixon.

Nu puteam să merg la elf și să îl înjunghii în fața oamenilor, pur și simplu. Nu voiam să petrec o noapte în închisoare. Din nou. Ultima dată când mă văzuse cineva că omorâsem un elf, fusese chemată poliția și, chiar dacă nu existase niciun cadavru, eu fusesem plină de arme, iar asta fusese cam greu de explicat. Și chiar nu voiam să îl aud pe David pălăvrăgind despre câte sfori trebuise să tragă, bla, bla.

Probabil că ţâţele îmi transpiraseră la greu, până să se poticnească elful pe o alee. Aleluia! Muream de foame, pe undeva mă aşteptau nişte *beignets*[1] cu numele meu scris pe ele şi, întrucât era miercuri, nu erau prea mulţi elfi care să bântuie pe acolo, aşa că sigur aveam să pierd pariul cu Val. Weekendul, asta era cu totul şi cu totul altă poveste! Când erau mulţi muritori prin preajmă, elfilor le era mai uşor să îşi facă de cap şi să scape, aşa că veneau în număr mare. Cum făceau şi gândacii care se îngrămădeau noaptea.

Elful a dispărut în umbrele de pe aleea îngustă, iar eu l-am urmărit cât am putut de silenţios, ţinându-mă pe lângă zidurile umede din cărămidă. Mi-am trecut mâinile peste curelele rucsacului şi am oftat când tipul s-a oprit pe la jumătatea aleii, cu faţa la clădire. Şi-a dus mâinile la fermoar. Chiar avea de gând să urineze? Pe bune? Câh, asta chiar nu era pe lista lucrurilor pe care voiam să le aud sau să le văd în seara aceea. Şi chiar puteam să omor ceva în timp ce se uşura? Părea cam nesportiv să tragi una cuiva cu pantalonii în vine. Nu aveam de gând să aştept să îşi facă treaba. În ritmul în care se mişca, aveam să stau acolo încă vreo zece minute, până să îşi tragă fermoarul.

Cu ochii la elf, mi-am strecurat mâna la ţepuşa din fier pe care o aveam în gheată. Fierul fusese dintotdeauna foarte distructiv pentru elfi. Nici nu se apropiau de el. Chiar şi atingerea lui îi pârlea, iar dacă îi înjunghiai cu unul chiar în mijlocul pieptului, nu îi omora, dar îi trimitea direct înapoi pe tărâmul lor. Iar dacă le separai capul de restul trupului, îi terminai. De-a binelea. Totuşi, să îi trimiţi în Lumea de Dincolo era suficient, slavă Domnului, pentru că, evident, să tai capete era murdar

---

[1] Gogoşi franţuzeşti celebre în New Orleans (n. tr.).

şi greţos. Ascunse peste tot, porţile erau trecerile dintre lumile noastre. Erau închise de secole, dar încă erau bine păzite. Dacă îi trimiteam înapoi, asta însemna un bilet doar dus.

M-am îndepărtat de clădire cu ţepuşa în mână, în timp ce mă mişcam repede pe alee. În spatele meu se auzeau zumzetul străzii, discuţii în surdină şi râsete îndepărtate. Când elful şi-a mişcat picioarele, depărtându-şi coapsele, degetele mi s-au strâns pe ţepuşă. N-am scos niciun sunet, în timp ce m-am dus direct la el, dar un fel de instinct înnăscut l-a alertat în legătură cu prezenţa mea. Elfii nu puteau să ne simtă, dar ştiau că Ordinul era prin preajmă. S-a răsucit din talie; ochii lui de un albastru lăptos i-au întâlnit pe ai mei, dar nu focalizau. Confuzia s-a întins peste trăsăturile lui frumoase.

— Salut! am ciripit eu, trăgându-mi în spate braţul.

Privirea i-a fugit spre mâna mea, apoi a oftat.

— La naiba!

Chiar şi beat şi pe cale să se uşureze, elful era al naibii de *rapid*. Răsucindu-se, mi-a deviat lovitura cu un singur braţ şi a ridicat un genunchi. Rotindu-mă într-o parte, abia am evitat o lovitură în burtă. Nu m-am uitat în jos, să văd cât îşi trăsese fermoarul, ci am ţâşnit înainte şi m-am băgat pe sub braţul pe care l-a întins spre mine. Iţindu-mă în spatele lui, i-am pus un picior pe mijlocul spatelui. Elful a gemut, s-a clătinat un pas, apoi s-a întors spre mine, în timp ce am ţâşnit, gata să termin treaba. Am rotit mâna cu ţepuşa, capătul ei ascuţit ajungând la doar câţiva centimetri de pieptul lui, când a scuipat:

— Toată lumea ta se va sfârşi! El este...

I-am înfipt fierul în piept, oprindu-i cuvintele. Ţepuşa a trecut prin piele, de parcă era din cel mai ieftin material. Pentru o

clipă, a rămas complet nemişcat şi a deschis gura, lăsând să se audă un urlet ascuţit, ca al unui coiot peste care trece un camion.

Să fiu a naibii!

Patru incisivi lungi şi ascuţiţi ca o lamă. Îi atingeau buza de jos şi mi-au amintit de un tigru mutant, cu colţi primejdioşi. Elfii puteau muşca. Nu era plăcut. De fapt, toate creaturile din Lumea de Dincolo aveau tendinţa de a muşca. M-am întors brusc şi am lăsat în jos ţepuşa, în timp ce elful a fost cumva absorbit în el însuşi. Din vârful capului lăţos şi până la tenişi, s-a strâns ca un fel de hârtie făcută ghemotoc, micşorându-se de la mai bine de 1,8 metri la dimensiunea palmei mele, înainte să se audă un trosnet, precum sunetul unei artificii, şi să se vadă o lumină intensă.

Apoi nimic.

— Ca ultime cuvinte, a fost un clişeu jalnic, am zis spre locul unde stătuse elful. Am auzit şi unele mai bune.

— Sunt sigur!

Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am răsucit. Imagini ale unei nopţi petrecute în închisoarea oraşului îmi dansau prin faţă. În ciuda faptului că deja fusesem prinsă în flagrant, am ascuns ţepuşa la spate. Din fericire, în capătul aleii nu era cineva cu o reputaţie ireproşabilă, ci un bărbat îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă albă. În timp ce se apropia agale, de parcă ieşise la o plimbare la miezul nopţii, n-am simţit niciun fel de uşurare. Evident, individul mă văzuse când înjunghiasem elful. Asta putea să însemne doar un lucru din două. Fie bărbatul făcea parte din Ordin, dar nu era din sectorul New Orleans, pentru că nu l-am recunoscut, fie era un slujitor în slujba elfului, un om fermecat de ei. Putea fi la fel de periculos. Iar când îl înjunghiai, nu dispărea ca prin minune, ci sângera.

Murea la fel ca oricine. Uneori, încet. Ordinul nu avea o politică prin care să ne interzică uciderea oamenilor, pentru că uneori era un rău necesar, dar îţi trebuia ceva sânge-rece să omori unul.

Degetele mi s-au strâns în jurul ţepuşei. *Te rog, nu fi un slujitor! Te rog, fii vreun trăsnit care crede că sunt copilul lui vitreg roşcat sau aşa ceva. Te rog! Te rog!*

— Pot să te ajut? l-am întrebat, îmbărbătându-mă.

Bărbatul a ridicat capul. Oh, asta nu-mi plăcea! Fiecare muşchi din corp mi s-a încordat. Tipul stătea la câţiva metri de intrarea pe alee, şi atunci l-am văzut. Palid, ochi albaştri şi spălăciţi, oblici la colţurile exterioare, ochi de elf. Dar pielea nu îi era argintie. Avea o nuanţă de măsliniu frumos, care contrasta cu părul blond foarte deschis, aproape alb, şi lung, ca al lui Legolas, din *Stăpânul Inelelor.*

Legolas era oarecum sexy.

Bun! Chiar trebuia să mă concentrez, pentru că tipul nu era în regulă. Instinctul îmi spunea asta. Am făcut un pas înapoi, cu ochii pe nou-venit. Nu părea un muritor fermecat şi nu avea privirea tipic degajată a slujitorilor. Părea uman şi nu prea, şi avea ceva ce îmi spunea clar că nu era pe cale să devină prietenos în vreun fel care să-mi placă.

Bărbatul a zâmbit şi a ridicat braţul. Din senin, în mâna lui s-a ivit o armă. Pur şi simplu. Într-o clipă avea mâna goală, iar în alta ţinea o armă.

Ce naiba?

— Mi-ar plăcea să îţi vezi expresia din clipa asta, a zis el şi a lăsat arma în jos, ţintind direct spre mine.

Capitolul doi

CATEGORIC, BĂRBATUL CARE ŢINEA O ARMĂ ÎNDREPTATĂ SPRE mine nu era om, pentru că ultima dată când verificasem, noi nu aveam abilitatea sprinţară de a face să apară arme din senin. Nici măcar elfii nu cred că puteau să facă asta. Iar bărbatul ăsta... *chestia* asta... trebuia să fie un elf.

— Nu e amuzant!

M-am dat înapoi, fără să mă mai sinchisesc să ascund ţepuşa.

— Cam mârlănesc să aduci un pistol la o bătaie cu cuţite!

Chestia a râs, iar sunetul era la fel de înfiorător precum iernile din nord. Fără umor. Fără urmă de empatie sau umanitate.

— Cam stupid să te las să te strecori în spatele meu şi să mă înjunghii, cum ai făcut cu celălalt!

— Corect!

Am continuat să mă dau înapoi încet, în timp ce inima îmi bubuia. Mă apropiam de celălalt capăt al aleii. Aveam o singură opţiune.

— Nu eşti un elf obişnuit.

S-a ivit un zâmbet încordat.

— Iar tu nu eşti o vacă proastă?

— Ce eşti? am ignorat eu insulta pe care o foloseau elfii la adresa oamenilor.

Vacă. Bovină. Hrana lor. În fine... Mi se vorbise şi mai urât.

A deschis gura, dar secunda aceea de distragere a fost tot ce am avut nevoie. Cum mai făcusem de o sută de ori înainte, m-am echilibrat şi am tras braţul în spate. Am înaintat şi am eliberat ţepuşa. A trecut prin el, exact cum prevăzusem. Capătul ascuţit s-a înfipt adânc în pieptul chestiei, făcând-o să se dea un pas înapoi. Un zâmbet lent, satisfăcut, mi s-a întins pe buze.

— Stai aşa, ştiu ce eşti! Un elf mort!

S-a uitat în jos, iar umerii i s-au ridicat cu un oftat profund, iritat.

— Serios?

Iritarea i-a colorat pielea, în timp ce a întins mâna liberă, să-şi scoată ţepuşa din piept. A aruncat-o într-o parte, iar ochii mi s-au făcut mari când ţepuşa metalică a zăngănit pe asfalt.

— Cât de slab mă crezi, vacă?

Rahat! Elfii nu făceau asta. Nu *puteau*! Dar cel din faţa mea a făcut-o, iar acesta era un lucru atât de grav, că nici măcar nu era amuzant. Aşadar, am făcut singurul lucru pe care mai puteam să îl fac, dovedind că nu eram o vacă proastă. Dacă nu erai sigur că poţi să câştigi o bătălie cu un elf, dacă aveai îndoieli, o luai naibii la fugă.

M-am întors şi am fugit.

Asta fuseserăm învăţaţi să facem când ne băgam în rahat, într-un oraş de rahat, şi n-aveam nicio şansă de scăpare. Un războinic bun ştie când să se retragă, iar acesta, categoric, era un astfel de moment. Rucsacul mă bătea pe spate în timp ce îmi mişcam fundul, mărind viteza şi apropiindu-mă de intrarea îngustă pe alee. Apoi, am auzit ceva în spate. Aproape instant o durere groaznică a explodat în partea stângă a abdomenului meu, lăsându-mă fără aer în plămâni.

Nemernicul mă împuşcase!

Pentru o clipă, nu mi-a venit să cred. Doar nu mă împuşcase cu un glonţ adevărat, dintr-o armă adevărată. Totuşi, durerea îmi spunea că o făcuse. Paşii mi s-au împleticit, dar nu m-am oprit. Din contră, am alergat mai repede, mai hotărât. Durerea urla în mine, şi mă simţeam de parcă un chibrit aprins îmi fusese apăsat pe partea laterală a corpului. Am ieşit de pe alee şi nu m-am uitat înapoi. Evitând beţivii şi turiştii, am ocolit trotuarul aglomerat şi am continuat să alerg, timp în care am băgat mâna în buzunarul din spate al pantalonilor scurţi de blugi şi am scos telefonul. Traversând Royal Street, am apelat numărul lui David şi abia am auzit sunând, din cauza inimii mele care bătea cu putere şi a traficului. Trebuia să îi spun ce se întâmplase, cum elful nu avusese nevoie de niciun farmec şi scosese o armă de nicăieri. Era ceva grav. Lucrurile se schimbau complet.

Telefonul a sunat şi a tot sunat, până am înjurat şi am întrerupt apelul. Ţinând aparatul strâns în mână, am încetinit, nu pentru că voiam, ci pentru că începeau să mă furnice degetele. În plus, abia respiram. Nu mai fusesem împuşcată până atunci. Înjunghiată? Da! Dată de pământ? Categoric! Aproape că mi se dăduse foc? Şi asta! Dar să fiu împuşcată... Uau, asta era de căcat! În timp ce am ocolit doi tipi care, după vârstă, păreau studenţi şi peste care era să mă prăbuşesc, mi-am apăsat cealaltă palmă pe abdomen. Icnind, am rămas fără vedere pentru o secundă, apoi am zărit ca prin ceaţă, înainte să văd clar din nou.

Oh, Doamne!

Îndoindu-mă că voi ajunge la timp la spital, am făcut la stânga, pe Dauphine Street. Sediul Ordinului era pe St. Phillips, deasupra unui magazin cu suveniruri deţinut de Ordin, numit Mama Lousy, unde se vindeau tot felul de chestii mişto din fier, pe lângă o cantitate obscenă de rahaturi voodoo contrafăcute,

dar şi condimente şi praline autentice din *N'awlins*[1]. Doamne, ce bune ar fi fost nişte praline în clipa aceea! Două aş fi băgat în gură! Doar că aveam toate şansele să sângerez mortal. Mi-a trecut prin cap că poate ar fi fost o idee bună să o sun pe Val, dar n-am vrut să-şi facă griji. Oricum, eram foarte aproape de Ordin. Trebuia doar să nu mă opresc. Respiram greu şi îmi simţeam mâna de pe abdomen mult prea udă şi lipicioasă, dar când am văzut clădirea vişinie cu trei etaje, cu balustradele elaborate din fier forjat şi cu tufele de ferigă dese şi stufoase, mi-am spus că o să reuşesc. Mai aveam câţiva paşi şi totul avea să fie bine. Rana nu putea fi chiar *aşa* de gravă! Mă îndoiam că aş fi putut merge cât am mers, dacă ar fi fost aşa. Doctorul Harris avea să fie acolo. Întrucât deţinea un apartament mic, cu o cameră, la etajul al doilea, se afla mereu acolo.

Restul drumului a fost un amestec ceţos de feţe şi sunete. Închis deja, magazinul de cadouri era întunecat şi neprimitor când am trecut de intrare şi am ajuns la uşa laterală. Ţinând clanţa cu o mână tremurândă, am deschis-o şi m-am împleticit pe o casă a scării slab luminată, gâfâind, în timp ce durerea a devenit constantă. N-am vrut, dar am fost nevoită să mă opresc o clipă, înainte să urc afurisitele alea de scări. Păreau foarte lungi, iar uşa parcă era la distanţă de kilometri. N-ar fi avut rost să strig. Pereţii erau izolaţi fonic, la fel şi camerele de deasupra.

— Urcă scările, Ivy! mi-am zis. Urcă scările astea afurisite!

Era greu să pun un picior în faţa celuilalt. Am reuşit să fac şase paşi, înainte ca transpiraţia de pe frunte să se răcească, iar în faţa ochilor să-mi danseze scântei micuţe şi albe. Asta nu putea fi un semn bun. Scările s-au lăţit în faţa mea, iar

---

[1] Pronunţia cu accent local a oraşului New Orleans (n. tr.).

picioarele mi s-au înmuiat. M-am prins cu o mână, înainte să cad cu faţa în jos, apoi braţul mi s-a înmuiat de tot şi, înainte să îmi dau seama, am ajuns pe spate şi am alunecat o treaptă sau două. Durerea de la zdruncinătură nici n-am simţit-o. La dracu', tot progresul acela, degeaba! Telefonul mi-a vibrat în mână. Poate că, în sfârşit, mă suna David. Sau poate că era Val, să mi-o trântească în faţă că ea omorâse deja doi, poate chiar trei, şi iată-mă pe mine, sângerând pe nişte trepte care miroseau cumva a zahăr pudră şi... a picioare.

Câh!

Trebuia să răspund la telefon, dar bâzâitul s-a oprit, iar eu n-am reuşit să-mi adun energia necesară de a muta aparatul într-o poziţie în care să îl pot folosi. Avea să mă găsească cineva. În cele din urmă. Adică, în capătul scărilor era o cameră de securitate, iar Harris trebuia să verifice monitorul, la un moment dat. În plus, alţi membri ai Ordinului urmau să vină şi să plece în timpul nopţii.

Poate că aveam să trag un pui de somn. O voce slabă mă cicălea că e o idee proastă, dar eram atât de obosită, iar treptele deveneau surprinzător de confortabile! Habar n-am cât timp a trecut, dar am auzit deschizându-se uşa de deasupra mea şi mi s-a părut că aud vocea cu accent a lui Harris, răsunând cu ecou pe casa scării. Am vrut să ridic braţul şi să-i fac veselă cu mâna, dar asta necesita efort. Apoi am auzit o altă voce groasă. Una pe care nu am recunoscut-o. Am clipit sau am crezut că asta a fost tot ce am făcut, iar când am deschis ochii chiar am crezut că probabil murisem.

Oricât de siropos ar suna, când privirea mi s-a focalizat asupra celui care era aplecat deasupra mea, am avut senzaţia că mă uitam la chipul unui înger. Cel puţin aşa îmi spuneau icoanele dintr-un milion şi una de biserici din oraş că arătau îngerii.

Tipul nu putea fi cu mult mai mare decât mine sau poate capul plin de păr șaten și creț îl făcea să pară foarte tânăr. O sprânceană de aceeași culoare s-a arcuit în timp ce mă uitam la ochii de culoarea frunzelor primăvara, un verde profund, aproape nefiresc. Pomeții erau largi, bărbia puternică și parcă sculptată în marmură, iar buzele acelea imposibil de pline s-au curbat într-un zâmbet ușor, din colțul gurii, lăsând să se vadă că avea o gropiță în obrazul drept. Shaun avea gropițe. Respirația mi s-a oprit brusc, în timp ce durerea ascuțită din piept, care însoțea mereu gândurile legate de Shaun, se lupta să-mi cucerească atenția. Privirea extraordinar de verde a tipului s-a mutat de la mine în sus, pe scări.

— Trăiește!

Vocea aceea! Uau! Profundă. Plăcută. Cu o notă sofisticată. Delicioasă!

— Și se uită la mine foarte intens. Cam neliniștitor! Are privirea fixă a unui sociopat.

M-am încruntat.

— Cine e? a întrebat o altă voce și, da, acela era Harris! De pe monitor nu îmi dau seama cine este și nu mi-am pus ochelarii.

Harris nu vedea la o jumătate de metru în fața lui fără ochelari. Ochi Verzi mi-a întâlnit din nou privirea, iar zâmbetul i s-a întins pe față. La naiba! Avea două gropițe.

— De unde să știu? Dar seamănă cu tipa aia din filmul *Neînfricată*. Știi tu, cea cu părul roșcat și foarte creț.

Ce dracu'?

— Totuși, are ochi albaștri, frumoși.

Totuși! *Totuși?* De parcă asta compensa cumva faptul că aveam păr roșcat și creț, ca un personaj Disney.

— Rahat! a exclamat Harris.

Paşii lui au răsunat când a coborât scările.

— Trebuie să fie Ivy Morgan!

Serios? Aşa mă ştiau oamenii? Spuneau că arăt ca tipa din *Neînfricată* şi gata, oh, aia e Ivy? Trebuia să-mi vopsesc părul imediat. Stai aşa, de ce se uita tipul ăsta la filme Disney? Ochi Verzi s-a aplecat deasupra mea, cu capul înclinat într-o parte, aţintindu-mă cu privirea.

— Sângerează în zona abdomenului.

A întins mâna între noi.

— Cred că e...

Am ţâşnit din starea de amorţire în care eram şi, cu un val de energie, am reuşit să îl prind de încheietură, înainte ca tipul să ajungă prea departe cu mâinile. Pielea lui era caldă şi catifelată.

— Nu mă atinge! am zis printre dinţi.

Ochii lui i-au întâlnit din nou pe ai mei şi, pentru o clipă, nu s-a mişcat, iar eu am fost izbită din nou de cât de bine arăta! Adevărul e că nu vedeai prea des un muritor mascul care să rivalizeze la frumuseţe cu un elf. Tipul s-a eliberat uşor din strânsoare şi s-a lăsat pe treapta de mai jos, îngenunchind. Şi-a ridicat mâinile.

— Nu e ceva ce aud de obicei de la femei, dar dorinţa ta e poruncă pentru mine!

Aş fi dat ochii peste cap, dacă nu m-aş fi concentrat să nu văd dublu.

— Ce... original!

Un chicotit răguşit s-a auzit dinspre el, în timp ce şi-a pus palmele pe genunchii îndoiţi.

— Dacă funcţionează, e mantra mea.

— Elegant! am zis răguşit, punându-mi mâinile pe treaptă.

— N-aş face asta, dacă aş fi în locul tău! a zis el, încercând să îmi dea o mână de ajutor.

Ignorându-l, m-am împins în poziție șezând, iar o explozie dură de aer mi-a întredeschis buzele, în timp ce durerea surdă a prins viață.

— Ți-am spus!

Privirea mea mijită s-a mutat pe el, dar, înainte să pot spune ceva, Harris a ajuns lângă mine, trupul lui mare înghițind parcă scara.

— Ce-ai pățit, fată?

— Am fost împușcată.

Mi-am înălțat bărbia, simțindu-mi gura uscată ca un deșert. Din moment ce Ochi Verzi era cu Harris, am făcut o conexiune logică și am presupus că avea legătură cu Ordinul.

— M-a împușcat un elf.

Harris s-a aplecat, punând o mână pe umărul meu. Ridurile adânci din jurul ochilor i s-au accentuat.

— Fată, elfii nu folosesc pistoale! Nu știu sigur de ce. Doar că niciodată n-au făcut-o și nu o să-mi bat capul cu asta.

Am gesticulat spre abdomen, cu mâna plină de sânge.

— Evident... am fost... împușcată și a fost un elf, un elf care n-a avut nevoie de farmece.

— Cum? a întrebat Ochi Verzi tăios, iar eu m-am uitat la el.

Începuse să se încrunte, dar asta nu i-a diminuat farmecul.

— Elful ăsta nu avea piele argintie. Nu am putut... să îi văd urechile, dar avea ochi de elf. N-am observat să fi apelat la farmece. Și... a scos o armă de nicăieri.

Sprâncenele lui Ochi Verzi s-au ridicat.

— Bun! Mă gândesc că poate te-ai lovit la cap, a zis Harris și m-a prins de partea de sus a brațului. Să te ducem sus și să aruncăm o privire!

— Nu m-am lovit la cap! Sunt... Îți spun ce am văzut! Era elf și...

În timp ce Harris m-a ridicat în picioare, Ochi Verzi s-a ridicat şi el, iar scara a dispărut pentru o clipă, de parcă a fost răsucit un întrerupător.

— Uau!

Harris a zis ceva, dar tot ce am auzit a fost un muget ciudat, de parcă pământul se clătina şi voia să mă înghită. Am deschis gura, dar limba îmi era parcă grea, străină şi complet inutilă. Întreaga clădire părea să se învârtă. Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte ca lumea să se întunece a fost înjurătura scurtă a lui Ochi Verzi, iar ultimul gând din mintea mea a fost că aş putea fi a patra care moare.

Când am deschis ochii, particule de praf dansau în lumina zilei, care intra prin geamul din faţa mea. Pentru o clipă, nu mi-am dat seama unde sunt sau cum ajunsesem acolo, dar, în timp ce priveam firicelele acelea micuţe plutind şi căzând, amintirile mi-au revenit încet. Eram la sediul Ordinului, cel mai probabil, la etajul al treilea, departe de sălile de şedinţă şi de instruire care vuiau ziua. Era un salon mare de infirmerie, dotat să facă faţă câtorva pacienţi odată. Mai era un salon, lângă baie, în care nu fusesem niciodată. Cred că nimeni, în afară de David, nu intra în încăperea aceea. Eu şi Val eram sigure că acolo se ţinea ascunsă o comoară naţională.

Patul pe care eram întinsă nu era cel mai confortabil, dar era mai bine decât cu marginea treptei apăsându-mi spatele, iar cineva înfăşurase o pătură albastră în jurul meu. Probabil Harris. Era cât un urs, dar în piept avea un punct sensibil de mărimea lacului Pontchartrain.

Fusesem împuşcată.

Oh, Doamne... Împuşcată de un elf care nu avea piele argintie şi care putea scoate o armă de nicăieri. Asta era o noutate

importantă şi schimba totul. Dacă elfii nu mai aveau nevoie de farmece, cum puteam să-i deosebim de ceilalţi? Nu erau singurii cu ochi spălăciţi, plus că exista o chestie numită contacte. Şi, mai important, ce uitasem să îi spun lui Harris era că înjunghiasem elful şi nu păţise nimic.

Curând s-a deschis o uşă, atrăgându-mi atenţia. Am mijit ochii, şi a apărut o siluetă, traversând razele de lumină strălucitoare, spre patul meu. În gândurile mele a prins contur o imagine a lui Ochi Verzi, străinul care chiar semăna cu un înger, şi o ciudată senzaţie de prăbuşire m-a lovit în stomac. Nu-mi plăcea senzaţia aceea! Dar nu era Ochi Verzi cel care prindea formă, pe măsură ce se apropia de patul meu. Era liderul nostru neînfricat, David Faustin, şi părea iritat, ca de obicei. David părea cumva fără vârstă, putea avea 40 şi ceva de ani, 50 şi ceva sau chiar 60 şi ceva, dar nimeni nu ştia exact! Pielea lui, cu o nuanţă sau două mai închisă decât a lui Val, nu prea avea riduri, iar tipul era în formă. Nu zâmbea când a luat un scaun pliabil şi l-a pus lângă patul meu. S-a lăsat pe el, cu braţele încrucişate la piept.

— Trăieşti!

— Eşti un delicat! am zis, răguşit.

O sprânceană brunetă s-a arcuit.

— Presupun că de asta m-ai sunat aseară. Aş fi răspuns, dar Laurie s-ar fi supărat dacă aş fi lăsat-o baltă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Am strâmbat din nas. Chiar nu aveam nevoie de imaginea care tocmai îmi fusese desenată în minte. David şi Laurie erau căsătoriţi de vreo 10 ani şi se cunoscuseră când Laurie fusese transferată de Ordin în New Orleans. Doi membri ai Ordinului care se cuplau era ceva destul de obişnuit, de când aflaserăm despre elfi. În plus, datoria noastră era moştenită din generaţie

în generaţie şi speranţa de viaţă nu era cea mai bună. Mulţi membri ai Ordinului nu se căsătoreau. Alţii, care o făceau şi aveau copii, ca părinţii mei adevăraţi, sfârşeau prin a fi ucişi, apoi o altă familie din Ordin avea grijă de odraslele lor.

Cum deja îmi pierdusem părinţii adevăraţi, pe cei adoptivi, plus iubitul din cauza elfilor, nu aveam de gând să mă îndrăgostesc din nou. Inclusiv faptul că mă apropiasem de Val şi de alţi câţiva din Ordin era suficient de riscant, deoarece ştiam că în orice clipă puteau să moară la datorie. Aşa că îmi era greu să văd atât de mulţi membri ai Ordinului cuplându-se şi deschizându-se unei lumi de suferinţă care niciodată nu dispărea cu adevărat, indiferent cât timp trecea. Cu toate acestea, Laurie şi David erau foarte îndrăgostiţi, chiar dacă David avea personalitatea unui chupacabra turbat, iar Laurie era dulce ca o pralină.

— Am vorbit cu Harris, care m-a sunat. A zis că e doar o rană superficială, care a sângerat mult, probabil din pricina faptului că ai alergat.

M-am uitat la David şi am simţit cum mă îmbujorez.

— Nu am fugit pentru că sunt laşă. Avea...

— Nu am zis că eşti laşă, Ivy! Bărbatul avea o armă. Nu te poţi lupta cu un glonţ.

Totuşi, tonul lui înţepa precum acul unei viespi. Mi-am umezit buzele.

— Nu a fost un om.

David m-a fixat pentru o clipă, apoi s-a întins spre masa de lângă patul meu.

— Ţi-e sete?

— Da! Îmi simt gura ca o sugativă.

A pus apă într-un pahar din plastic, şi doar sunetul apei m-a înnebunit.

— Ai nevoie de ajutor să te ridici?

Membrii Ordinului nu sunt slabi, așa că am tras aer în piept, în timp ce am clătinat din cap și m-am forțat să mă ridic în fund. Am simțit o durere surdă în partea stângă a abdomenului, dar nu atât de rea pe cât m-am așteptat.

— Harris ți-a făcut o injecție cât ai fost inconștientă, așa că n-ar trebui să simți o durere prea mare.

Când mi-a întins apa, David și-a dat seama ce îmi trece prin minte.

— Să bei încet!

În clipa în care chestia aia udă și rece mi-a atins buzele, a fost greu să nu o dau pe gât, dar am încercat să nu fiu ca un cal la adăpat. David s-a lăsat la loc pe spate, scoțând din buzunar o cutie.

— Uite niște pastile pentru dureri, să le iei dacă începe să te supere stomacul! Harris a zis că probabil o să dureze o zi sau așa ceva, pentru că a fost nevoit să te coasă.

A aruncat cutia spre poala mea, unde a aterizat, zornăind încet.

— O să te scot din tură până miercurea viitoare.

Am lăsat în jos paharul gol.

— Poftim? De ce? Pot...

— Rana s-ar putea redeschide când te bați. Nu vrem să sângerezi iar pe treptele noastre, ca un porc înțepenit. Ești liberă până miercurea viitoare.

I-am tăiat puncte, pentru lipsa de empatie.

— Dar sâmbăta asta îi țin locul lui Val.

— Nu i-l mai ții. Trebuie să găsească pe altcineva sau să lucreze ea. Nu e problema ta! a zis și mi-a reumplut paharul. Ai cursuri azi?

Am avut nevoie de câteva clipe ca să înțeleg la ce se referă și să îmi dau seama ce zi e.

— E joi, nu? Nu am cursuri până mâine.

În mod normal, lucram de luni până vineri şi aveam weekendurile libere.

— În legătură cu ce s-a întâmplat azi-noapte. David, elful...

— Ştiu ce le-ai spus lui Harris şi lui Ren, dar...

— Ren? Cine e Ren? Apoi mi-am dat seama, iar limba mea a reuşit să ocolească încet numele: E tipul cu ochi verzi?

David a înclinat capul într-o parte şi s-a încruntat.

— Mă rog, nu prea am verificat ce culoare au ochii băiatului, dar era cu Harris noaptea trecută, când ai sângerat pe treptele mele.

— Nu am sângerat intenționat pe treptele tale, am ripostat.

Sprâncenele lui s-a ridicat.

— Eşti obraznică cu mine? Pentru că o să-ţi iau paharul ăla cu apă imediat.

— Nu o să te las!

Am strâns paharul cu apă la piept, cu ochii pe el.

— Niciodată!

Buzele lui David s-au strâmbat, de parcă ar fi vrut să zâmbească, dar era prea şmecher să facă asta. Omul era un bloc de gheață.

— În fine, Ren Owens e din Colorado, transferat în sectorul nostru.

Oh! Colorado. Nu fusesem niciodată, dar mereu îmi dorisem să merg în vizită. Și ce nume era acela, Ren Owens?

— Dar, revenind la ce ai spus că ai văzut, nu poate fi adevărat, a zis el. Elful trebuie să fi avut arma din vreun motiv şi, da, e îngrijorător, dar previzibil. Știam că, în cele din urmă, vor începe să folosească arme de-ale oamenilor.

Frustrarea îmi dădea nişte mâncărimi de piele, ca o arsură.

— Elful n-a folosit farmecele. Sau poate că da, dar nu contează. Pielea lui nu era argintie. Era... nu știu... ca un bronz-închis, un măsliniu.

David s-a aplecat în față, cu coatele pe genunchi.

— Ivy, ești sigură că era elf?

— Da! Sunt sigură, Dave. A făcut să apară o armă de nicăieri, iar eu mi-am înfipt țepușa în el. L-a lovit în piept și nu i-a făcut *nimic*. A scos-o și a aruncat-o.

David a deschis gura, parcă rămas fără cuvinte, în timp ce se holba la mine.

— Da! Exact! Bărbatul ăla nu era om, David. Era elf, unul care nu avea piele argintie, putea să scoată o armă de nicăieri, iar țepușa din fier nu i-a făcut nimic. Nu l-a ars. Nu l-a trimis înapoi în Lumea de Dincolo. Nu i-a făcut nimic.

— Imposibil! a zis el după un moment, iar umerii mi s-au încordat de iritare.

— Știu ce am văzut! Și mă cunoști. Te poți baza pe mine. Niciodată nu a trebuit să te îndoiești de mine sau...

— Doar când ai ajuns în închisoare...

— Bun, exceptând data aceea, dar îți spun adevărul. Nu știu ce înseamnă, dar...

Un fior de teamă mi-a trecut prin vene, formându-mi în stomac un ghem de neliniște. Am dat apa pe gât și am pus paharul din plastic la o parte, dar senzația nu a dispărut.

— Dacă o țepușă din fier nu le face nimic, vor fi de neoprit.

— Nu, probabil că sunt străvechi, a zis David, apoi s-a ridicat.

Am făcut ochii mari la auzul cuvântului pe care nu îl mai auzisem de mult timp, de când eram copil, iar Holly îl punea pe Adrian, soțul ei, să îmi spună povești despre rasa celor mai

vechi şi mai periculoşi elfi – cavalerii războinici ai regatelor lor, prinţesele şi prinţii, regii şi reginele. Elfi care îşi puteau schimba forma sau înfăţişarea şi aveau abilităţi dincolo de înţelegerea noastră. Niciunul dintre elfii care umblau pe tărâmul muritor nu trăia atât de mult ca străvechii din Lumea de Dincolo, cel puţin din câte ştiam noi. Practic, străvechii erau genul de elfi care puteau face ravagii nebănuite în lumea muritorilor, dacă treceau dincoace. Nici măcar nu îmi trecuse prin minte că cel pe care îl înfruntasem seara trecută putea fi un străvechi.

— Credeam că au rămas toţi în Lumea de Dincolo, am zis. Când au fost închise uşile, ei...

— Au fost.

David s-a îndreptat spre geam şi a dat într-o parte draperia albastră, subţire.

— E posibil să fi rămas câţiva nedetectaţi, dar este puţin probabil.

Ghemul de nelinişte şi-a dublat volumul.

— Dar nu imposibil?

Lăsând draperia să cadă la loc, David şi-a trecut palma peste buclele dese, tunse scurt.

— Foarte puţin probabil. Pare neverosimil să fi supravieţuit vreunul atâta timp, fără ştirea noastră, fără să îl vadă nimeni.

— Eu l-am văzut, am zis. Iar acesta putea trece neobservat cu uşurinţă. Dacă nu te uitai direct la el, cu atenţie, nici n-ai fi zis că e elf.

David s-a întors cu faţa la mine.

— Nu ştim cu adevărat ce ai văzut.

Când am deschis gura să protestez, David a ridicat mâna să mă oprească.

— Nu ştim, Ivy. Asta nu înseamnă că nu ţin cont de ce îmi raportezi. Voi contacta celelalte sectoare, să văd dacă au avut şi

ei astfel de experiențe, dar, până am vreo veste de la ei, trebuie să păstrăm tăcerea în privința asta.

Cel puțin începea să ia în serios ce se întâmplase. Îi eram recunoscătoare pentru asta. M-am întins, am aruncat pătura de pe picioare și mi le-am lăsat cu grijă în jos, pe marginea patului.

— N-ar trebui să îi avertizăm pe ceilalți?

— Și să creăm panică, iar membrii Ordinului să omoare oameni, doar pentru că li s-ar putea părea că sunt străvechi?

— Dar...

— Ivy, m-a avertizat el, nu îmi permit ca vreunul dintre membrii noștri să se panicheze sau să se piardă vieți nevinovate.

Nu mi-a plăcut, dar am cedat.

— Nu o să spun nimic.

I s-a citit îndoiala pe față.

— Asta înseamnă să nu-i spui nici lui Valerie, pe care, apropo, poate vrei să o suni, înainte să își schimbe tura.

— Ai puțină încredere, am murmurat, aranjându-mi bluza pătată de sânge.

Slavă Domnului că era neagră, altfel aș fi speriat de moarte o grămadă de oameni azi-noapte, alergând printre ei plină de sânge.

— Vorbesc serios!

David m-a străpuns cu o privire severă.

— Nu spune nimănui, până nu știm cu ce avem de-a face, mai ales că am suferit atâtea pierderi anul acesta. M-ai înțeles?

Când s-a uitat la mine, m-am simțit ca un copil neascultător. Era greu să ai de-a face cu el, dar, de când îmi pierdusem familia, David era pentru mine cel mai apropiat de... o figură paternă.

— Înțeleg, David!

— Sper că da! a zis şi şi-a pus mâinile în şolduri. Uite, stai aici cât timp ai nevoie, apoi du-te acasă! Nu uita, eşti liberă până miercuri, dar mă aştept să te văd la întâlnirea de mâine.

N-aş fi ratat şedinţa săptămânală, nici dacă pruncul Isus ar fi aterizat în faţa mea. David a pornit spre uşă, apoi s-a oprit.

— Elful ţi-a spus ceva?

M-am lăsat în jos de pe pat şi am ignorat mişcarea uşoară a pielii de pe abdomenul meu.

— Nu prea! Adică, s-a furişat în spatele meu, după ce scăpasem de un alt elf, unul normal, care a spus acelaşi rahat dintotdeauna, „lumea ta este pe cale să se sfârşească", dar ăstălalt? M-a făcut vacă şi cam atât.

David a dat din cap, aproape absent, apoi, după ce mi-a reamintit rapid că sunt liberă, a ieşit din cameră, lăsându-mă cu ochii în soare. În timp ce îmi căutam ghetele, nu am putut să nu observ că senzaţia de nelinişte din stomac nu dispăruse, nici măcar după ce David spusese că va contacta şi celelalte sectoare. Ideea e că, în timp ce îmi luam ghetele de sub măsuţa de lângă pat, aveam în continuare sentimentul că, deşi David nu părea foarte îngrijorat de posibilitatea ca un străvechi să hoinărească pe aici, acesta era doar începutul a ceva grav.

Capitolul trei

MI-A LUAT CEVA MAI MULT CA DE OBICEI SĂ AJUNG ACASĂ, deoarece nu mă simţeam în stare să merg pe jos şi a trebuit să înfrunt traficul. Am găsit un taxi şi am folosit timpul petrecut în maşină să o anunţ discret – întrucât taximetristul începuse să se uite ciudat la mine – pe Val că nu sunt moartă, că nu sunt pe moarte şi nici nu voi muri în curând. Din câte ştiam eu.

— Am veşti proaste, i-am spus, în timp ce ne apropiam de Garden District.

Val a pufnit.

— În afară de faptul că ai fost împuşcată de vreun huligan?

Hotărâsem să-i spun că cel care mă împuşcase fusese un nemernic oarecare de pe stradă şi nu necesitase cine ştie ce efort să mă creadă. Elfii nu erau singurele chestii periculoase de pe străzile din New Orleans. Tocmai atunci, taximetristul tocmai a călcat pe frână, şi am crezut că o să mă arunce afară din maşină sau aşa ceva.

— Da, în afară de asta. Nu pot să lucrez sâmbătă seara. David m-a pus pe liber.

— Scumpo, din clipa în care mi-ai spus că ai fost împuşcată, m-am aşteptat la asta. Şi, sincer, ăsta e ultimul lucru pentru care trebuie să-ţi faci griji.

— Mulţumesc! am murmurat, uitându-mă pe geam, apoi am reacţionat surprinsă.

Un tip mergea cu un... monociclu pe marginea drumului şi era îmbrăcat cu o... pelerină albastră. Ce naiba?

Numai în New Orleans.

— Vrei să trec pe la tine în seara asta, înainte să plec? a întrebat ea.

M-am uitat la şofer.

— Nu! O să mă spăl şi mă duc la culcare!

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva! Promite-mi!

Mi-a fost greu să mă abţin şi să nu îi spun ce se întâmplase cu adevărat seara trecută. Nu pentru că voiam să bârfesc, ci pentru că voiam să o avertizez să fie atentă. Oftând, am strâns telefonul mobil.

— Promit, dar, hei, fii atentă! Te rog!

În clipa în care cuvintele mi-au ieşit din gură, am simţit cum o frică glacială începe să mi se zbată în piept. Nici nu voiam să mă gândesc că aş putea să o pierd pe Val, singura prietenă adevărată pe care mi-o făcusem de când mă mutasem aici.

— Promiţi, da?

Val a râs jucăuş.

— Întotdeauna sunt atentă!

Închizând telefonul, după ce mi-am luat la revedere, mi-am dat seama că eram pe Coliseum Street şi urma să oprim lângă trotuarul umbrit de stejarii deşi. Am căutat prin geantă şi i-am dat taximetristului nişte bani înainte să cobor. Omul a părut fericit să plece naibii de acolo. Avusesem noroc cu apartamentul pe care Ordinul mă ajutase să îl găsesc când ajunsesem în oraş. Deşi majoritatea celor din Ordin locuiau mai aproape de Cartier, eu eram încântată să locuiesc în absolut uimitorul Garden District, străjuit de copaci, cu o istorie bogată şi

clădiri vechi. Aflată la aproximativ zece minute de mers pe jos de Cimitirul Lafayette nr. 1, locuința mea era într-o clădire de dinainte de război, transformată în două apartamente, unul la etaj și unul la parter. Aveau balcoane separate, cu intrare din față spre parter, iar intrarea spre apartamentul meu era în spate, printr-o curte frumoasă, plină de flori și de ghivece cu plante. Gardul din fier, cu ornamente în formă de tulpini de porumb, care înconjura întreaga proprietate, era un beneficiu în plus.

Ei bine, fusese, până acum.

Un fior și-a croit drum pe șira spinării mele când am închis poarta în urma mea, iar înainte să traversez curtea, am privit cu atenție la mașinile care treceau pe stradă. O briză caldă mi-a suflat buclele libere de la ceafă, în timp ce am inspirat sacadat. Oamenii obișnuiți habar n-aveau de existența elfilor, pentru că Ordinul reușise să îi protejeze până atunci. Da, pe unii nu reușiserăm să îi salvăm, dar, în general, făceam o treabă al naibii de bună și îi țineam în siguranță. Însă dacă elful peste care dădusem noaptea trecută era un străvechi și dacă mai erau și alții pe acolo, sau dacă nu mai erau sensibili la fier, eram terminați.

M-am întrebat cu cine aș putea vorbi despre străvechi. Evident, David nu avea să îmi fie de mare ajutor. Singura persoană la care mă puteam gândi era Merle, mama lui Brighton Jussier, o femeie care știa multe despre aproape orice, dar era cam... dusă. Se zvonea că Merle fusese prinsă de elfi fără protecția trifoiului, iar asta o dăduse peste cap. Înainte, fusese considerată o minte strălucită a Ordinului, dar acum starea ei mintală se schimba cu fiecare zi.

M-am întors și am pornit pe cărarea pietruită din curte. În mod normal, zăboveam, smulgând petalele moarte ale florilor, dar eram mai obosită decât crezusem. Probabil că era extenuant

să sângerezi ca un „porc înțepenit". Am gemut când am zărit în capătul scărilor exterioare trei cutii mici de la Amazon stivuite în fața ușii mele, chiar sub marchiză.

— Oh, pe bune?

Nu comandasem nimic de la Amazon, dar puteam să pun pariu cine o făcuse. Doamne, chiar trebuia să-mi schimb parola de la contul Prime și să dezactivez comanda cu un singur clic! Am ridicat cutiile, înjurând în gând. Erau ușoare, dar mă durea burta. Am descuiat ușa și am pășit în camera de zi, cercetând rapid canapeaua. Pătura de culoarea piersicii nu mai era aranjată de-a lungul spătarului, ci jumătate pe pernă și jumătate pe podea. Televizorul era pornit, lăsat la un film în care un băiat cu ochelari era călare pe o mătură, încercând să scape de un dragon foarte furios și foarte mare. În timp ce am închis ușa în urma mea și am încuiat-o, am murmurat:

— *Harry Potter... și Pocalul de Foc?* Ce nai...

Am oftat.

Am așezat cutiile pe un scaun cu spătar jos, de lângă ușa care avea un taburet așezat în fața ei, și m-am îndreptat spre glisiera din spatele canapelei, să trag draperiile. Florile din ghiveci se legănau în bătaia vântului, iar scaunele din răchită, cu pernele grozav de groase, pe care dădusem o grămadă de bani, erau goale. La fel și baia de pe hol, dar am apucat perdeaua de duș cu peștișori în culori pastelate și am smucit-o într-o parte. Și cada era goală.

Deschizând ușa dormitorului, am fost ușurată să găsesc acolo totul așa cum îmi plăcea și cum le lăsasem – jaluzelele și perdelele trase. În cameră era cu mai bine de douăzeci de grade mai răcoare decât în orice alt loc din apartament și abia așteptam să mă arunc pe pat cu fața în jos și să mă cuibăresc sub cuvertura de pluș foarte confortabilă.

După ce aveam să fac duş.

Exista şi un al doilea dormitor, mai mic, de cealaltă parte a bucătăriei, care dădea spre Coliseum Street şi care avea un alt balcon. Oamenilor de pe aici le plăceau foarte mult balcoanele. Am intrat în bucătărie, iar privirea mi s-a îndreptat imediat spre uşa deschisă a dulapului în care îmi ţineam cutiile cu cereale.

Douăsprezece.

Îmi plăcea diversitatea când venea vorba despre cereale.

Lăsându-mi rucsacul pe scaunul de lângă masa de bistro de la geamul mare, care dădea spre curtea de jos, am ocolit blatul şi m-am oprit în faţa dulapului. Pe blat, cutia de Lucky Charms[1] – ce ironic! – era răsturnată într-o parte, ambalajul din plastic era rupt, iar partea de sus a cutiei era rezemată de marginea unui bol imens, albastru cu violet. Fără să am nici cea mai mică idee despre ce urma să văd, m-am apropiat încet de vas. Un hohot neaşteptat mi-a urcat în gât, aşa că am dus mâna la gură, să îl opresc. În bolul meu era un musafir cu care nu ştiam exact cum mă pricopsisem, dar de care parcă nu prea puteam să scap. Mâini şi picioare minuscule erau răsfirate pe patul de cereale. Nu se vedea nici măcar o bezea, şi mi-aş fi pariat toţi banii din contul de economii că cea mai bună parte a cerealelor era în burta umflată a spiriduşului care leşinase în bolul meu.

Oare spiriduşii puteau să se intoxice cu zahăr?

Habar n-aveam!

Cu doi ani şi jumătate în urmă, împiedicasem un elf să ademenească o fetiţă să se îndepărteze de familia ei şi sfârşisem prin a-l urmări pe nenorocitul ăla în Cimitirul Saint Louis nr. 1, unde reuşisem să îl trimit înapoi în Lumea de Dincolo. Dar,

[1] „Talismanele" (n. red.).

când să plec, fusesem distrasă de mormântul care se zvonea că era al lui Marie Laveau[1], iar acolo găsisem un spiriduş micuţ. Spiriduşii erau o raritate pe tărâmul muritorilor. Sincer, din câte auzisem, urau locul acesta şi se zicea că preferau pădurile de pe tărâmurile lor şi, pe bună dreptate, căci acolo nu trebuiau să se ascundă. Aripile lor delicate ieşeau în evidenţă. Miturile îi prezentau întotdeauna ca fiind fără aripi, dar le aveau. De asemenea, erau nişte chestii mici, de mărimea unei păpuşi Barbie.

Spiriduşul fusese rănit, una dintre aripile fragile îi era sfâşiată şi avea un picior rupt. În momentul în care se uitase la mine cu ochii aceia mari, de un albastru-deschis, am ştiut că nu puteam să îl las acolo, ascuns în spatele unei vaze cu flori uscate, printre mărgelele de Mardi Gras. Aşa că îl luasem în braţe şi îl pusesem în rucsac.

Luasem spiriduşul acasă la mine.

Ştiam – Doamne, ştiam – că ar fi fost de datoria mea să termin treaba! Nicio creatură din Lumea de Dincolo nu avea voie să supravieţuiască în lumea noastră, dar nu fusesem în stare să o fac, chiar dacă era posibil să am o mulţime de probleme, poate chiar să fiu dată afară din Ordin. Cu toate acestea, îl adusesem acasă, îi făcusem o atelă din beţe de îngheţată pentru picior şi îi înfăşurasem aripa cu tifon, în timp ce el stătuse acolo cu o expresie tristă şi bosumflată. Nici măcar nu ştiam de ce o făcusem. Uram tot ce venea din Lumea de Dincolo – indiferent de mărime sau de rasă –, dar, din cine ştie ce motiv, avusesem grijă de micul spiriduş.

Şi rămăsese la mine. Probabil, pentru că mai apoi descoperise internetul, televizorul şi Amazon Prime. Aşa că da, ştiam

---

[1] Marie Catherine Laveau (1801–1881) renumită practicantă de voodoo din New Orleans (n. red.).

exact cum ajunsesem să am un spiriduş, dar nu înţelegeam de ce aveam o slăbiciune pentru micul fraier pe care îl botezasem Tink.

Am pufnit în râs. Tink nu suporta numele acela, de când îl pusesem să vadă Peter Pan. M-am uitat în castron şi am clătinat din cap. Era fără tricou, iar cerealele i se lipiseră de aripile albe, transparente, dar măcar avea pantaloni pe el. Tink purta nişte pantaloni de păpuşă Ken. Unii negri, cu dungi lucioase, care se întindeau pe părţile laterale.

L-am înghiontit în burtă. A sărit cât colo, dând din braţe, s-a ridicat şi a ţâşnit cu dinţii ascuţiţi spre degetul meu, apropiindu-se periculos de mult.

— Muşcă-mă, l-am avertizat, şi te voi îngropa de viu într-o cutie de pantofi!

A rămas cu gura căscată, în timp ce a ieşit din castron, plutind pe deasupra lui. Bucăţi de cereale au zburat pe blat, în timp ce aripile i se mişcau neauzite.

— Unde ai fost? Nu ai venit acasă. Credeam că ai murit, şi nimeni nu ştia de mine, şi aveam să fiu părăsit aici. Uitat. Aş fi murit de foame, Ivy! *Înfometat!*

Mi-am încrucişat braţele pe piept.

— Nu-mi pare că ai murit de foame. Mi se pare că te prefăceai că eşti o veveriţă şi depozitai mâncare pentru iarnă, înfulecând-o pe toată.

— A trebuit să mănânc, ca să pot trece peste stresul de a fi abandonat! a strigat el, ridicând o mână şi agitând spre mine un pumn de mărimea unei unghii de la degetul mare. N-am ştiut unde eşti, iar tu nu te bagi în niciun fel de *bow-chick-awow-wee*, aşa că întotdeauna te întorci acasă.

Buzele mele şi-au lăsat colţurile în jos. Tink s-a înălţat până a ajuns la nivelul feţei mele, împreunându-şi mâinile pe burtă şi privindu-mă cu ochi mari.

— Am mâncat foarte mult zahăr! Foarte. Mult!

Clătinând din cap, m-am întors şi am început să adun cerealele de pe blat şi să le arunc în bol.

— Nici măcar nu vreau să ştiu ce nivel de zahăr ai în sânge.

— Noi nu avem sânge în vene.

A bâzâit la umărul meu şi s-a aşezat. Degetele lui mici mi-au prins lobul urechii.

— Noi avem *magie*, mi-a şoptit la ureche.

L-am scuturat şi am râs.

— Nu aveţi magie în vene, Tink.

— În fine! Ce ştii tu?

Tink a aterizat pe blat şi a început să dea cu piciorul în cereale. Am oftat.

— Aşadar, unde ai fost, Ivy Divy?

— Am fost împuşcată, seara trecută.

— Cum? a ţipat Tink, lovindu-se cu palmele pe obraji. Ai fost împuşcată? Unde? Cum? De cine?

Spiriduşul a zbârnâit în aer, ţâşnind de la stânga la dreapta şi de la dreapta la stânga.

— Ai plâns? Eu aş fi plâns. Mult! Un râu de lacrimi.

Cam jumătate de minut m-am uitat fix la el.

— Bine! De obicei, eşti ca o zânuţă drogată...

— Doar pentru că am aripi nu înseamnă că sunt o afurisită de zânuţă! Apoi Tink a trecut la un limbaj care semăna vag cu galica, înainte să spună: Am mâncat o grămadă de zahăr, da? E o crimă? M-ai lăsat singur aici toată noaptea! Ce altceva era să fac?

— Spiriduşii pot face atac cerebral? am întrebat, un pic îngrijorată de felul în care începeau să i se vadă venele pe tâmple.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi s-a strâmbat.

— Aia e când îți explodează ceva în cap? Nu știu! Stai! Oh, regină Mab[1], crezi că am un atac cerebral?

Imediat, Tink a zburat spre candelabrul din tavan, dispărând în spatele unui abajur argintiu în formă de cupolă. După o clipă, s-a ivit în lateral. Părul lui alb-blond era ridicat în toate direcțiile.

— Am un atac cerebral. Rahat!

— Dă-te jos de acolo, Tink! Dumnezeule! am mormăit, în timp ce candelabrul se legăna. Nu ai un atac cerebral. Uită că am zis asta!

— Urăsc când îmi zici Tink.

Am rânjit.

— Știu!

— Femeie diabolică!

O vreme, spiridușul a ezitat, apoi s-a întors spre blat, unde s-a așezat, mijind ochii.

— Așadar... În fine, ai fost împușcată?

Am încuviințat, terminând de adunat cerealele.

— Un elf m-a împușcat.

— Când au început să folosească arme?

Am luat cutia și bolul și le-am dus la gunoi. Nu aveam de gând să mănânc din ele, după ce Tink trăsese un pui de somn acolo. Nu era neobișnuit să vorbesc cu Tink despre jobul meu. A primit vestea cu calm.

— Nu știu, dar elful ăsta nu avea nici pielea argintie.

Când Tink n-a răspuns, m-am întors, așteptându-mă cumva să fi leșinat, dar era treaz și avea ochii mari.

— Apoi elful a scos un pistol, am zis.

Tink a înghițit.

---

[1] Zână la care face referire William Shakespeare în piesa de teatru *Romeo și Julieta*, unde este numită a fi „moașa zânelor" (n. red.).

— Şi l-am înjunghiat cu o ţepuşă din fier, dar n-a păţit nimic, am adăugat, mergând spre el.

Spiriduşul a sărit în picioare.

— Pare să fie un...

— Un străvechi?

Spiriduşul a început să bâţâie din cap.

— Sunt daţi naibii! Înfricoşători şi daţi naibii.

Zicând acestea, Tink s-a îndreptat pe vârfuri spre marginea blatului.

— A fost aproape de tine atunci când te-a împuşcat? Adică a fost la distanţă?

Era o întrebare ciudată, dar, încă o dată, era Tink.

— Era la ceva distanţă de mine. Dacă ar fi fost aproape, mă îndoiesc că aş fi aici acum.

Tink a pălit.

— Niciodată n-am văzut un străvechi pe aici.

— De când eşti în această lume, mai exact, Tink?

Spiriduşul a ridicat din umeri. Nu că aşteptam un răspuns, şi încă unul folositor. Tink nu ştia nici măcar pe ce poartă venise sau cum ajunsese aici. A zis că se trezise în lumea noastră, în cimitir, şi habar n-avea cum se întâmplase. Având în vedere starea în care se afla şi personalitatea lui, suspectam că fusese bătut măr, iar cineva îl aruncase prin poartă. Tink nu îmi spusese niciodată nici numele lui real, pentru că, dacă ştiai numele adevărat al creaturilor din Lumea de Dincolo, asta îţi dădea puteri asupra lor, chiar şi asupra elfilor. Tot ce ştiam era că spiriduşul, la fel ca Ordinul, ura elfii. Din ce ştiam, specia lui fusese vânată aproape până la extincţie de elfii din Lumea de Dincolo şi întreaga familie a lui Tink fusese omorâtă. Ura lui pentru elfi ne poziţiona de aceeaşi parte, chiar dacă alţi membri ai Ordinului n-ar fi fost de aceeaşi părere.

— Am văzut străvechi în Lumea de Dincolo, a zis el, pe un ton teatral. L-am văzut chiar şi pe prinţ.

— Serios?

A încuviinţat.

— Prinţul...

A ridicat braţele în aer şi s-a rotit în cercuri mici, ameţindu-mă.

— Prinţul e de vis!

Îh!

— Dar aşa sunt cei mai mulţi dintre elfi, nu? Minunaţi, dar mortali, nişte nenorociţi aroganţi!

Tink s-a oprit din rotit.

— Prinţul e şi foarte înfricoşător.

M-am aplecat peste blat, ignorând durerea crescândă pe care o simţeam în zona abdomenului.

— L-ai văzut pe prinţ? Adică adevăratul prinţ din Lumea de Dincolo?

— Da! L-am văzut de trei ori.

I-am remarcat entuziasmul din expresie.

— Prima dată, când era pe o pajişte. Cam ca pajiştea din filmul ăla cu vampiri sclipicioşi şi păr zburlit.

Oh, Doamne!

— El nu m-a văzut, iar ăsta a fost un lucru bun. A doua oară, eram aproape de palatul lor. Seamănă cumva cu ceva din filmul aia la care te uiţi tu şi în care moare toată lumea.

— *Urzeala tronurilor?* Debarcaderul Regelui?

Tink a ţopăit, aprobând.

— Iar a treia oară a fost... Mă rog, făcea ceva ce tu nu faci niciodată.

Erau o grămadă de lucruri pe care nu le făceam niciodată.

— Ce anume?

Punându-şi palmele pâlnie la gură, s-a întins, iar aripile s-au arcuit la spatele lui.

— Făcea sex.

— Tink, am mormăit, clătinând din cap.

— Cu trei femei! Trei!

Tink s-a lăsat pe spate, dând din cap a uimire. Și eu eram cumva uimită. Trei femei şi un bărbat? Pe de altă parte, nu eram surprinsă. Elfii erau plini de sexualitate. O altă armă pe care o foloseau împotriva muritorilor.

— Cum e posibil măcar? a întrebat el.

— E nevoie de talent, am zis, cu ochii pe micuţ.

Acesta a continuat să ţopăie ceva vreme.

— Ştii ceva despre prezenţa străvechilor aici?

Tink s-a oprit şi s-a uitat la mine.

— Nu!

— Dar despre faptul că, brusc, un străvechi şi-ar anunţa prezenţa?

A clătinat din cap o dată.

— Habar n-am!

— Nu m-ai minţi, nu-i aşa, Tink?

— Nu!

A zâmbit.

— Ai Amazon Prime.

Am pufnit.

— Bine de ştiut cum îmi pot asigura loialitatea ta.

M-am împins dinspre blat şi m-am dus spre rucsac.

— Apropo, cât ai fost adormit, a venit o livrare pentru tine. Le-am pus pe scaunul de lângă uşă.

— Ah!

Într-o clipită, spiriduşul şi-a luat zborul.

— De ce ai aşteptat până acum să îmi spui?

Îndreptându-se spre living, s-a oprit lângă mine.

— Dar te simţi bine, nu? Nu o să mori pe mine, în timp ce dormi? Nu ştie nimeni despre mine, aşa că nimeni nu o să vină să mă caute, şi deja am mâncat toate bezelele din Lucky Charms.

Am clătinat din cap, râzând încet. Nimeni nu ştia despre Tink, nici măcar Val. De câte ori venea cineva, Tink se ascundea.

— Mă simt bine. Doare un pic, dar mi-au dat nişte chestii pentru asta. O să fac un duş şi probabil că o să mă culc.

— E doar patru după-amiază.

— Tu dormeai când am venit, aşa că nu vreau să aud nimic.

Am scos cutia cu pastile din buzunarul cu fermoar aflat în partea din faţă a rucsacului, am luat una şi am dat-o pe gât cu o bere fără alcool pe care am pescuit-o din frigider.

— Să nu devii dependentă de alea! Nu vreau să fiu coleg de cameră cu o drogată, pentru că apoi o să treci la rahaturi mai tari şi o să sfârşeşti făcând baie cu săruri, şi o să-mi mănânci faţa.

Apoi a zburat din cameră.

Tink... Tink era ciudat!

Reuşisem să ajung în dormitor, când a zburat pe lângă mine, ţinând strâns o păpuşă troll în culorile curcubeului. Le colecţiona şi chiar nu voiam să ştiu ce făcea cu ele. Odată ajunsă în dormitor, mi-am pus berea pe noptieră şi am aprins veioza de lângă pat. Deşi ţineam camera întunecată, toate lucrurile din ea erau colorate – feţe de pernă ciclamen, cuvertură din pluş mov-închis, băncuţă cu model paisley albastru cu roz la capătul patului. Chiar şi cele două dulapuri şi noptiera erau vopsite în albastru-deschis. Din moment ce nu puteam să port culori, cum făcea Val, trăiam înconjurată de ele.

M-am dezbrăcat, lăsându-mi hainele împrăştiate, de la uşă până la baia de lângă cameră. Eram norocoasă că aveam două băi, mai ales de când lui Tink îi plăcea să transforme cada din baia de pe hol în piscină. Baia de aici era simplă şi frumoasă, iar mie îmi plăcea la nebunie cada cu picioare în formă de gheare şi duşul cu tijă. Am dat drumul la apă cât de fierbinte puteam suporta şi m-am asigurat că bandajul care îmi acoperea cusăturile era bine pus, înainte să mă bag sub jetul aburind. În clipa în care apa mi-a atins pielea, am scos un sunet de plăcere pură. Parcă nu făcusem duş de cine ştie câte zile.

Apa a curs colorată într-un roz intens, până când bazinul căzii s-a golit şi tot sângele uscat s-a dus. Mi-am spălat părul de două ori și, în timp ce stăteam în picioare sub jetul de apă, m-am gândit, în sfârșit, la evenimentele din noaptea trecută. Mi-am trecut mâinile peste faţă, dar valul de emoții a crescut rapid, oprindu-mi-se în gât. Ochii îmi ardeau cu furie şi i-am strâns tare, refuzând să las lacrimile să iasă. Nu mai plânsesem din noaptea în care părinții mei adoptivi fuseseră măcelăriţi, aceeaşi noapte în care fusese ucis Shaun, iar atunci îmi curseseră atât de multe lacrimi, încât avusesem impresia că adunasem suferinţă cât pentru o viaţă. Să fiu împuşcată era ca şi cum aş fi deschis răni vechi cu un cuţit de unt. Nu ştiu sigur de ce, în afară de faptul că văzusem moartea cu ochii, dar mi-am amintit privirile lipsite de viaţă ale lui Holly şi Adrian, de parcă eram din nou aplecată deasupra lor. Apoi l-am văzut pe Shaun, pălind, în timp ce...

Mi-am trecut degetele peste simbolul libertăţii tatuat pe piele, lângă şoldul stâng, m-am întors cu spatele la duş şi m-am silit să respir adânc şi constant, până când nodul din gât s-a relaxat, iar imaginile din noaptea aceea întunecată au dispărut. Până să ies de sub duş şi să mă şterg, durerea din abdomen a

început să se estompeze, dar senzația de neliniște care însoțea mereu gândurile la ceea ce se întâmplase în noaptea aceea ieșise la suprafață și devenea intensă. La fel și senzația de disconfort pe care am avut-o când am intrat în dormitorul meu răcoros. Chiar în clipa aceea putea fi vreun străvechi prin oraș, făcând Dumnezeu știe ce, iar eu mă duceam la culcare?

Nu era nici măcar șase seara, iar patul părea foarte tentant. M-am uitat spre dulap, iar privirea mea a trecut peste pumnalele aliniate frumos. Erau ușor diferite de o țepușă. Lama era mai subțire, iar plăselele le făceau mai ușor de folosit. Încolăcindu-mi degetele pe marginile prosopului, am expirat iritată. Știam ce voiam să fac, dar David mi-ar fi tăbăcit fundul, din moment ce îmi spusese să îmi iau liber până miercuri. Totuși, nu îmi spusese că trebuia să stau acasă.

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet și m-am îndreptat spre dulap. Practic, nu aveam să lucrez. Doar să ies la o plimbare de seară, iar dacă se întâmpla să dau nas în nas cu vreun elf, chiar și cu un posibil străvechi sau așa ceva, nu avea să fie vina mea.

Cu gândul ăsta în minte, m-am schimbat într-o pereche de blugi curați și un tricou larg, pe care Tink mi-l comandase cu câteva luni în urmă. Era negru, cu o zână beată pe el. Doar Tink putea să găsească tricoul ăsta pe internet și să-l cumpere cu banii *mei*. Mi-am prins un pumnal în interiorul ghetei și am tras de tivul blugilor. Mi-am răsucit părul într-un nod, fixându-l cu un ac gros. Nu l-am văzut pe Tink atunci când am intrat în bucătărie și mi-am scos manualele din rucsac, să fie mai ușor. M-am îndreptat spre ușa închisă a dormitorului și am bătut ușor în ea.

— Tink?

— Sunt ocupat! a venit imediat un strigăt.

Mi-a apărut în minte păpuşa troll pe care o căra mai devreme în cameră şi m-am retras mental de acolo cu repeziciune.

— Ies! Bine?

O secundă mai târziu, uşa s-a întredeschis, iar Tink şi-a scos capul blond. Ochii lui de un albastru spălăcit s-au mijit la mine.

— Doar nu te duci la muncă, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Doar ies.

Ceea ce nu era în întregime o minciună.

— Nu stau mult.

Buzele lui s-au strâmbat.

— Nu te cred! Ai pus la cale o şmecherie! Îmi dau seama!

— Vrei să-ţi aduc nişte *beignets*?

Ochii lui Tink s-au făcut mari, şi am văzut în expresia lui o bucurie copilărească.

— Îmi aduci? Pentru mine? O farfurie întreagă pentru mine? Toată a mea? Nu a ta? A mea şi numai a mea? m-a întrebat nerăbdător.

Am dat ochii peste cap.

— Da, Tink!

— De la Café Du Monde?

— Da! am oftat.

— Atunci dispari naibii din faţa mea şi du-te!

A trântit uşa.

— Cu plăcere! am murmurat, clătinând din cap.

Ca să îmi conserv energia, am luat un troleibuz spre Canal Street, iar când am păşit sub un palmier am sperat din tot sufletul să nu dau peste David. Nimeni nu putea să te facă să te simţi ca un copil neascultător de 13 ani mai repede decât el. Am traversat strada şi m-am îndreptat spre Royal. Cerul

era acoperit de nori, iar aerul era umed. Abia aşteptam ca vremea să se răcorească.

În timp ce mă îndreptam spre Cartier, m-am gândit la Ochi Verzi.

Oare era pe acolo în seara aceea? Şi cine naiba era? Cum zisese David că îl cheamă? Şi de ce mă gândeam la el? Eram gata să pariez că, în momentul în care l-ar fi văzut Val, avea să-i spună o grămadă de lucruri. Pentru o seară de joi, în Cartier era plin de lume. Dar, după ce ora unu s-a făcut ora trei, tot n-am văzut picior de elf. Toată treaba se dovedea un eşec, dar probabil că era o veste bună, nu?

Era însă... ciudat.

Probabil deoarece era un întuneric care învăluia oraşul, persista o senzaţie aproape tangibilă că se pregătea ceva, şi nu era chiar plăcută. Aveam senzaţia asta de vreo două săptămâni. Până şi unii dintre ceilalţi membri ai Ordinului menţionaseră asta. Cu doar câteva zile în urmă, Val zisese că îi amintea de felul cum se simţea înainte ca o furtună urâtă să se abată asupra oraşului. Nu ştiam ce înseamnă cu adevărat senzaţia aceea, dar nu mă puteam abţine să nu mă gândesc că avea legătură cu elful cu care mă întâlnisem seara trecută.

M-am plimbat pe Bourbon, unde se întâlneau de obicei elfii. Până în momentul acela, ar fi trebuit să văd cel puţin trei. Era ciudat, iar sentimentul de nelinişte a devenit tot mai puternic, curgându-mi prin vene precum ploile reci pe care le uram când eram în nord. Amintindu-mi de barul din care îl văzusem pe elf ieşind noaptea trecută, m-am întors şi aproape m-am lovit de un bărbat mai în vârstă.

— Scuze!

L-am ocolit şi am fost destul de sigură că habar n-avea că aproape că îl doborâsem. În timp ce mă apropiam de bar, am

încetinit. Din afară, arăta ca aproape toate celelalte baruri de pe Bourbon: un pic cam sumbru, cam ponosit şi plin de oameni care se aflau în diferite stadii de beţie. De obicei, mă ţineam departe de baruri, pentru că răbdarea mea se evapora rapid, dar am tras aer în piept şi am păşit pe uşa deschisă.

Şi am regretat imediat.

Mirosul de bere stătută şi mucegai m-a izbit în faţă. Greţos! Încercând să nu inspir prea profund, m-am dus pe lângă grupul din jurul barului. Un televizor atârna de tavan, transmiţând un meci de baseball. Au izbucnit strigăte. Braţele s-au ridicat în aer. Picături de bere au zburat în toate direcţiile. Am făcut un pas înapoi, sperând să nu mă ude.

— Ivy!

Degetele mi s-au strâns pe cureaua genţii. Am recunoscut vocea. Rahat! M-am întors şi l-am văzut pe Trent Frost, membru al Ordinului și lingușitor cu acte. Am afişat un zâmbet ce părea dureros.

— Bună...

Trent m-a privit în ochi vreo două secunde, înainte ca privirea să îi cadă pe sânii mei. Tipic!

— Ai fost împuşcată?

Bine de ştiut că cei din Ordin aflaseră ce se întâmplase noaptea trecută.

— Da, dar a fost o rană superficială!

M-am întors, privind înapoi spre bar. Trebuia să îi dau la o parte pe oameni, să îl pot vedea pe barman.

— Nu cine ştie ce!

— Am crezut că eşti liberă până miercuri, a zis el.

— Sunt! Nu lucrez!

Era ca un lup cu un iepure încolţit.

— Atunci de ce eşti aici?

Am ridicat din umeri.

— Tu de ce ești?

— Am vrut să văd scorul meciului.

M-am uitat la el, cu o sprânceană ridicată.

— Serios?

Ochii lui negri s-au lăsat din nou în jos și am rezistat cu greu tentației de a-i plasa un pumn în față.

— De fapt, nu! Am văzut câțiva elfi ieșind din barul ăsta, în ultima săptămână. Am vrut să verific.

Ei bine, la naiba, nu eram singura care observase asta! Poate că Trent avea o privire perversă, curioasă, dar era bun la ce făcea, iar cicatricea adâncă de sub buza lui vorbea despre toate momentele în care avusese de-a face cu elfii.

— Am văzut unul ieșind de aici seara trecută și am fost curioasă să văd ce se întâmplă.

— Credeam că nu lucrezi!

I-am aruncat o privire iritată.

— Doar pentru că verific ceva nu înseamnă că lucrez.

— Îhî! a chicotit el, arătând apoi spre bar. Barmanii sunt normali în seara asta. Nu am certitudinea că sunt la fel în fiecare seară sau dacă vreunul dintre ei lucrează pentru elfi.

Zicând acestea, și-a încrucișat brațele musculoase pe pieptul uriaș. Cu siguranță, compensa în lățime ce îi lipsea în înălțime. Cu toți mușchii ăia, probabil că omul putea dărâma o casă.

— Oricum, o să stau pe aici, prin zonă, să văd dacă prind ceva.

— Străzile sunt pustii, nu? am întrebat, în timp ce un tip m-a împins în umăr.

Trent a încuviințat.

— Am auzit că ai fi fost împușcată de un elf, a zis el, iar eu am înjurat în barbă.

Probabil că Harris își dăduse drumul la gură; mă îndoiam că David ar fi făcut-o. Nu mă ajuta să ascund ce se întâmplase, dacă alții vorbeau. Voiam să fac ce îmi ordonase David și să îmi țin gura închisă, dar nu puteam să nu mă gândesc că nu era bine și că, procedând astfel, îi puneam în pericol pe alți membri ai Ordinului.

La naiba!

M-am uitat la Trent.

— Un elf m-a împușcat și sunt sigură că ai auzit și de faptul că a scos o armă de nicăieri. Nu era un elf obișnuit, Trent! L-am înjunghiat cu fier și n-a pățit nimic.

Buzele lui s-au strâmbat, în timp ce s-a uitat peste capul meu, spre ecranul din spatele barului.

— Sună a... nebunie! Cam ca nebunia lui Merle.

M-am încordat, de parcă mi-ar fi fost turnat ciment pe șira spinării. Chiar o simpatizam pe femeia aia! O uriașă parte din mine... Mă rog, o înțelegeam și nu voiam să aud pe nimeni vorbind așa despre ea.

— Asta e ignoranță, am zis cu voce calmă, deși eram la câteva secunde de a-i face cunoștință cu upercutul meu. A fost membră a Ordinului și ar trebui să respecți tot ce a sacrificat femeia asta.

Trent și-a lăsat capul pe spate și a râs pe nas.

— Cu sau fără respectul meu, nu schimbă faptul că îi lipsește o doagă.

Clătinând din cap, tipul s-a uitat în ochii mei, apoi privirea i-a coborât spre piept.

— Fără supărare, dar trebuie să o spun: a fost o idee proastă când Ordinul a permis accesul femeilor. Pur și simplu, nu puteți să vă descurcați...

Nici măcar n-am gândit.

L-am prins de umeri cu ambele mâini, m-am balansat, am ridicat genunchiul și i l-am băgat între picioare. Aerul a țâșnit din plămânii lui, împreună cu o înjurătură urâtă. I-am eliberat umerii, m-am dat înapoi cu un zâmbet, iar el s-a aplecat de mijloc.

— Dar de asta ce zici, cretinule?

Apoi m-am răsucit pe călcâie și, practic, am ieșit în fugă din bar. Categoric, avea să se urle la mine pentru asta, dacă Trent mă turna, dar orice predică aveam să îndur, merita. Ce porc nesimțit! Partea tristă era că o grămadă de tipi din Ordin gândeau la fel. Idioți!

Soarele apusese de mult, iar mirosul de ploaie zăbovea în aer. M-am îndreptat spre Jackson Square. Trebuia să mă opresc, să iau niște *beignets* și să mă duc acasă. Am traversat intersecția, iar când m-am uitat în stânga, m-am oprit în mijlocul drumului.

Rahat!

Chiar acolo, în mijlocul Orleans Avenue, era elful de noaptea trecută. Nu îmi venea să cred, dar el era! Inima mi-a tresărit în piept când am făcut stânga, am ajuns la trotuar și m-am lipit de clădiri. Îl vedeam din profil cum stătea în fața unui magazin de țigări. Cu el mai era un bărbat, dar statura masivă a elfului îl făcea să arate pe respectivul de parcă un vânt puternic putea să îl ia pe sus și să îl ducă până în piață. Părea epuizat, fragil, avea un aer bolnăvicios și stătea lângă elf, scărpinându-și pielea de deasupra bărbii de o zi. Elful care mă împușcase s-a întors cu spatele spre mine, iar individul a încercat să îl urmeze, dar s-a împiedicat de bordură și a căzut, lovindu-se cu genunchii de drum.

Acela era efectul unui elf care se hrănea cu esența unui muritor, luându-i viața încet, până rămâneau de el doar pielea și oasele.

Elful nici măcar nu s-a întors să se uite după muritor şi a continuat să înainteze pe Orleans, spre Royal. Am iuţit pasul, când bărbatul a reuşit să se ridice. Dezorientat, s-a rotit într-un cerc amplu, până când l-a zărit pe elf la câţiva metri în faţă. S-a luat după el, ca un căţeluş pierdut, un căţeluş nehrănit, cu purici.

Incredibil de aiurea!

Mânia a urcat în mine la fel de rapid ca o furtună cumplită. Am încleştat pumnii, simţind cum sângele îmi fierbea de furie. Întreaga mea ființă era concentrată asupra nenorocitului, în timp ce continuam să îl urmăresc. Am înaintat câţiva metri, când ceva – o persoană – a ieşit dintre clădiri şi m-a apucat. Un braţ înfăşurat peste abdomenul meu, chiar sub sâni, prinzându-mi brațele lateral. Am fost ridicată de pe trotuar într-o nanosecundă şi dusă pe aleea îngustă dintre două clădiri. O mână mi s-a lăsat peste gură. Instinctele mi s-au deşteptat, aşa că am ridicat genunchii, plănuind să mă arunc înainte cu toată greutatea.

— Eu n-aş face asta! a zis o voce joasă, groasă, chiar în urechea mea. O să te las jos, iar tu nu o să te răsuceşti, să mă loveşti. M-ai înţeles?

Cum puteam să rostesc că am înţeles? Mâna lui era peste gura mea!

— Haide, Merida! Dă din cap, dacă pricepi!

Cine naiba era Merida? Nu conta! Voiam doar să-mi dea drumul şi nu aveam de gând să-l pocnesc sau să-l lovesc cu picioarele. Aveam de gând să-l bat măr. Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Am încredere în tine! Ultimul lucru pe care vreau să îl văd e că îţi faci rău singură, a zis el.

Oh, cineva avea să sufere, dar nu aveam să fiu eu! O clipă mai târziu, braţul din partea de sus a abdomenului meu a dispărut, la fel şi mâna. Fără să ezit, m-am răsucit şi am văzut o pereche de ochi de culoarea uimitoare a smaraldului.

Capitolul patru

ERA EL! OCHI VERZI! *REN*. AŞA ÎL CHEMA. MI-AM AMINTIT. AM vrut să fac un pas în faţă, dar mi-a luat-o înainte. Mişcându-se la fel de rapid ca un şarpe care atacă, m-a prins de încheieturi. Nu mi-a smucit braţele într-o parte. Doar mi-a ţinut pumnii departe de faţa lui. Un zâmbet din colţul gurii s-a desenat pe buzele acelea pline.

— Nu pot spune că sunt complet surprins că ai încercat să dai în mine.

— Atunci, presupun că nici asta nu o să te surprindă.

Lăsându-mă pe spate, mi-am mutat greutatea pe piciorul stâng, dar, încă o dată, Ren m-a depăşit cu o rapiditate care era cumva jenantă. A păşit în faţa a ceea ce ar fi fost o lovitură fantastică şi m-a împins cu spatele la zid. Apoi n-am mai avut unde să merg, n-am mai avut niciun pic de spaţiu. Spatele îmi era rezemat de clădire, iar trupul lui era lipit de al meu.

Ticălosul! De parcă putea să îmi citească gândurile, zâmbetul i s-a lărgit, dând la iveala gropiţele.

— Acum cred că putem avea o discuţie fără să mă trezesc plin de sânge.

Am pufnit iritată.

— N-aş fi aşa de sigură!

A râs, iar sunetul a reverberat prin mine. Nici măcar nu-mi aminteam să fi fost atât de aproape de un bărbat, de când... După Shaun.

— Uite ce e, îmi pare rău că te-am apucat de pe stradă ca un răpitor, dar erai pe cale să mai faci o greşeală uriaşă!

Scuzele lui m-au lăsat rece.

— Să mai fac o greşeală?

— Da, la fel ca aia de noaptea trecută, în urma căreia ai fost împuşcată.

Ren şi-a lăsat în jos bărbia, iar strălucirea galbenă a luminii de pe peretele de deasupra noastră a alunecat pe pomeţii lui înalţi.

— Ştiu ce voiai să faci!

— Nu am făcut nicio greşeală noaptea trecută. Îmi făceam treaba, am pufnit. Şi mă îndoiesc că treaba ta include să apuci fete de pe stradă.

— Asta ar fi mult mai distractiv, într-adevăr, dar să te gândeşti că poţi să te ocupi de elful ăla de noaptea trecută a fost o greşeală. Şi erai pe cale să o faci din nou, fraieră mică!

— Fraieră mică? am izbucnit. M-ai apucat de pe stradă, ca un criminal în serie!

— Şi mi-am cerut scuze pentru asta, deşi ar trebui să-mi mulţumeşti.

Uimită, tot ce am reuşit să fac a fost să mă holbez la el.

— Eşti nebun de legat!

— Sunt o grămadă de lucruri, dar azi sunt nenorocitul tău de înger păzitor.

— Uau! Da' eşti modest, nu glumă! Dă-mi voie să-ţi fac nişte prăjiturele în chip de mulţumire.

Rânjetul i s-a transformat pe dată într-un zâmbet care putea să frângă inimi în toată ţara.

— Îmi plac prăjiturelele! Şi cu zahăr pe deasupra.

— Oh, să te...

— Ai fost pe cale să te bagi în gura lupului, cu străvechiul ăla, Ivy! Eu te-am împiedicat, a zis el, dovedindu-mi astfel că știa că numele meu nu e Merida sau cum naiba îmi spusese. Și știu că ești o minunată și o bunăciune, dar nu ești pregătită să înfrunți unul din ăla.

Am deschis gura să spun ceva, dar două lucruri m-au redus la tăcere. În primul rând, mă făcuse minunată și sexy, iar asta chiar suna a compliment. Apoi, și mai important, zisese că elful acela era un străvechi și nu doar o dată, iar asta a trecut prin perdeaua de furie. Uitându-mă la el, m-am calmat.

— Chiar e un străvechi?

— Da!

Ritmul inimii mele s-a accelerat.

— De... de unde știi?

— Știu!

— Nu te cunosc suficient ca măcar să încep să am încredere în tine sau în ce spui, i-am zis, așa că niște detalii ar fi ceva drăguț!

— Nu ți-am cerut să ai încredere în mine.

Ren și-a lăsat capul într-o parte, în timp ce degetul lui mare a trecut peste interiorul încheieturii mele drepte, mișcându-se într-un cerc mic, într-un fel care mă distrăgea.

— Ce îți spun este că elful pe care l-ai întâlnit noaptea trecută și pe care l-ai urmărit în seara asta nu este unul obișnuit. E un străvechi și nu e singurul de pe aici.

— De unde știi? am repetat.

A trecut o clipă, și un mușchi din bărbie i-a zvâcnit.

— N-ar trebui să fii liberă? Ce faci aici? Nu pot să cred că ai ieșit la vânătoare, la mai puțin de 24 de ore după ce aproape că ai murit sângerând pe ghetele mele.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Am făcut o pauză, apoi am continuat: Şi nu am fost cât pe ce să mor sângerând pe preţioasele tale ghete.

— Sângerai destul de rău. Cum te simţi?

Degetul lui mare încă se mişca.

— Evident, nu am murit! i-am trântit-o. Spune-mi de ce zici că e un străvechi! David a zis...

— Dă-mi voie să ghicesc, a zis că e puţin probabil să fie un străvechi, pentru că niciunul nu a fost văzut de decenii, dacă nu cumva de secole? Desigur că asta a zis.

Privirea lui a ţâşnit spre trotuar atunci când din depărtare s-a auzit un ţipăt.

— Nu m-ai crede, dacă ţi-aş spune.

Am simţit cum mă cuprinde frustrarea, apoi, pe negândite, Ren mi-a lăsat încheieturile şi s-a dat înapoi. Toată partea din faţă a corpului mă furnica, de la contact sau de la lipsa lui. În timp ce stătea în faţa mea, am văzut că tot braţul drept îi era acoperit de tatuaje. Nimic asemănător cu ce îşi desenaseră pe piele membrii Ordinului. Nu era suficientă lumină să observ detaliile, dar părea o viţă-de-vie care i se încolăcea pe antebraţ, pe partea de sus a palmei şi dispărea între degetul mare şi arătător.

Ren a luat poziţie, de parcă se aştepta să atac, dar am reuşit să mă abţin să fac asta.

— Trebuie să mergi acasă, Ivy!

Mi-a căzut falca.

— Iar tu trebuie să te cauţi la cap, dacă îţi închipui că poţi să îmi spui ce să fac!

Am văzut din nou curba aceea lină a buzelor lui formând un zâmbet devastator, care a lăsat să i se ivească gropiţele.

— Dacă nu te duci acasă, îl sun pe David şi îi spun că erai aici la vânătoare!

Acum, falca mea era până în pământ.

— Nu ai face asta!

— Hmmm... Mă întreb cum ar reacționa. Nu pare genul căruia să îi placă oamenii care nu îi respectă ordinele.

Probabil că David ar face o criză de nervi. La naiba, probabil că deja făcea o criză de nervi, dacă îl sunase Trent, iar dacă mai primea un telefon și de la Ren? Probabil că avea să mă suspende, poate chiar să mă dea afară, iar eu... Ei bine, fără Ordin, chiar nu aveam nimic. Și uram că Ren folosea asta împotriva mea.

— Ești un imbecil!

O parte din amuzament i-a dispărut din privire.

— Știi, mi s-a mai spus așa o dată sau de două ori.

— Nu prea mă surprinde.

Fără să îl salut, m-am întors și m-am îndreptat spre trotuar. Am pornit înapoi spre Bourbon, dar m-am oprit când mi-am amintit de afurisitele de *beignets* pe care i le promisesem lui Tink. Dacă mă duceam acasă fără ele, probabil că Tink avea să îmi taie părul în somn. Oftând, m-am răsucit în cealaltă direcție și m-am îndreptat spre Café du Monde. La ora aceea, probabil că era aglomerat.

— Unde te duci? a întrebat Ren, din spatele meu.

Am înjurat în barbă.

— Nu că e treaba ta, dar mă duc să iau niște *beignets.*

— Acum?

M-a ajuns din urmă.

— Chiar sunt atât de bune?

I-am aruncat o privire neîncrezătoare și am clătinat din cap.

— Nu le-ai încercat încă? E primul lucru pe care îl face oricine când vine în New Orleans.

— Nu!

A cercetat trotuarul, încruntându-se când am trecut pe lângă un cuplu care părea gata să facă un copil chiar acolo.

— Nu am avut prea mult timp.

Am vrut să îl întreb ce face, dar, pe de altă parte, nu prea voiam să pălăvrăgesc cu el. Nu avea să îmi spună de ce era atât de sigur că elful acela e un străvechi sau altceva cu adevărat valoros și nici măcar nu eram sigură că îl credeam. Dacă David nu credea că era o amenințare adevărată, iar Trent, evident, era de părere că am o problemă la mansardă, de ce Ren, un străin, era singura persoană convinsă că străvechii mișună pe aici?

Cât m-a urmat spre Café, Ren n-a mai zis nimic, iar eu m-am străduit să îl ignor, dar era greu să pretind că nu există, când era un specimen de 1,80 metri care mă însoțea. A și așteptat la coada lungă, sub luminile strălucitoare, dovedindu-se a fi o prezență tăcută în spatele meu. Cel puțin am reușit să văd mai mult din tatuajul lui. Ceea ce mergea în jos pe brațele lui era o rețea complexă de lujeri, în nuanțe tari de verde și gri. Desenul în formă de frânghie răsucită îmi amintea de un nod celtic. Vița-de-vie se încolăcea pe deasupra mâinii și printre degete. Nu îmi aminteam să mai fi văzut un astfel de tatuaj. Când am făcut două comenzi și m-am dat la o parte, Ren m-a privit curios.

— Mi-e foarte foame! am mormăit.

A zâmbit. Comenzile noastre au venit cam în același timp. A fost ciudat să plecăm în același timp, de parcă noi doi chiar *eram* împreună. O parte din mine voia să îi vadă reacția când avea să ia prima îmbucătură din gogoșelele foarte dulci. Prima dată era mereu o experiență de prețuit. Dar noi nu eram prieteni. Abia ne știam și, practic, el mă răpise de pe stradă. Mi-am strâns degetele pe rucsac și mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, apoi m-am uitat la el.

— Ei bine, ne mai vedem!

N-a zis nimic, dar a plecat uşor capul într-o parte. Pentru o clipă, m-am întrebat cum ar fi fost dacă eu şi el ne-am fi întâlnit în alte... mă rog, în circumstanţe normale. Dacă am fi fost la acelaşi curs la Loyola. Probabil că aş fi fost încântată să îl cunosc mai bine, să văd până unde mergea tatuajul acela, dar noi nu eram normali, iar situaţia era mai mult decât ciudată. Oftând, m-am întors.

— Ivy? a strigat el.

Parcă obligată, m-am întors din nou cu faţa spre el. Ren era mai mult în umbră, chiar la marginea luminii care se reflecta din cafenea pe trotuar.

— Nu face vreo prostie! Du-te acasă! Ai grijă!

Apoi a dispărut în grupul de oameni care traversau strada.

Cu doar câteva ore de somn înainte de cursul de dimineaţă de la Loyola, eram irascibilă, mai ales că sărisem peste analgezice, ca să nu risc să salivez pe mine mai mult decât de obicei. În astfel de zile, când mă refăceam după o rană de glonţ şi dormeam puţin, mă întrebam acelaşi lucru ca Val. De ce naiba mă duceam la facultate? Puteam să fiu în pat, cuibărită şi aşa mai departe, visând la tipi sexy, cu abdominali acoperiţi de zahăr pudră.

Bun! Asta a sunat ciudat!

Dar vinerea aveam două cursuri, filosofie şi statistică. Primul nu mă deranja, ba chiar îmi părea interesant. Când venea vorba despre statistică însă, preferam să îmi smulg genele cu un cleşte ruginit. Înainte de statistică am reuşit să îmi iau un sandvici şi m-am căznit să mă aşez. În timp ce aşteptam să vină profesorul, lucru care avea să dureze, deoarece până şi el părea să se teamă să vină la curs, gândurile mi-au fugit la seara

anterioară, la Ren. Un lucru care mă ţinuse trează aproape toată noaptea era faptul că nu îl întrebasem cu ce se ocupă, după ce afirmase că ceea ce trebuia să fie un străvechi... chiar era un străvechi. Fusesem atât de prinsă de faptul că mă luase pe sus şi că ştia că elful e un străvechi, încât nu mă gândisem să îl întreb ce naiba făcea. Singurul lucru pe care îl înţelesesem era că Ren îi vâna pe străvechi, dar ce anume îl făcuse...

— Arăţi ca naiba azi!

M-am întors spre stânga şi am văzut că Jo Ann Woodward s-a lăsat pe locul de lângă mine.

— Mulţumesc! Acum mă simt şi mai bine!

Tipa a râs încet, şi-a scos din geantă manualul masiv de statistică şi şi-a dat după urechi părul des, de culoarea migdalei.

— Am fost rea.

Manualul a aterizat pe bancă; era atât de mare şi de gros, încât eram sigură că puteam să îl transform într-o armă mortală.

— Serios, te simţi bine?

Chiar îmi plăcea Jo Ann. O cunoscusem în primul meu an la Loyola, la unul dintre cursurile de introducere în psihologie, şi mă înţelesesem imediat cu bruneta voluptuoasă. Era tare drăguţă şi la fel de dulce ca o căpşună tăvălită prin zahăr. Făcea parte din categoria rară de oameni care nu vorbeau de rău pe nimeni, genul de persoană cu care chiar voiam să fiu prietenă foarte bună, iar când ieşeam cu ea, mă simţeam... normală.

Sentimentul acela era rar şi nepreţuit.

Deşi eu şi Jo Ann împărţiserăm multe nopţi în care învăţaserăm împreună şi chiar ieşiserăm de câteva ori, ea chiar nu ştia ce făceam sau cine eram. Faptul că ţineam secret Ordinul punea între noi un zid uriaş, care nu avea să dispară niciodată, oricât de apropiate am fi devenit.

Şi asta era naşpa!

Uitându-mă pe notițele mele de miercuri, am clătinat ușor din cap.

— Cred că s-ar putea să fi avut un virus digestiv ieri sau așa ceva.

Ce minciună!

— Dar mă simt mai bine.

Asta nu era chiar o minciună. Nu muream din cauza suferinței, dar burta mă durea la atingere.

— Oh, nu, ai nevoie de ceva? m-a întrebat, iar ochii ei căprui s-au făcut de mărimea unor mininave spațiale.

Din cine știe ce motiv, Jo Ann trăia cu convingerea că aveam nevoie să fiu dădăcită. Nu într-un fel enervant, dar o îngrijora că locuiesc singură în oraș și știa că cei din familia mea apropiată muriseră. Incapabilă să-i spun adevărul despre moartea lor, mersesem pe varianta tragică și de încredere a accidentului de mașină.

— Mă simt bine. Pe cuvânt! i-am spus și m-am uitat la ceas.

Trecuseră două minute de când ar fi trebuit să înceapă cursul. Poate că aveam noroc, iar profesorul nu avea să vină. Jo Ann s-a uitat la mine, răsucind un pix între degete.

— Ești sigură? Pot să fac o supă de pui cu tăiței. Direct din conservă.

Am râs.

— Da, sunt sigură!

A zâmbit.

— Vrei să luăm ceva de mâncare, înainte să mă duc la lucru?

Jo Ann lucra la un centru de reabilitare din oraș, ceea ce dovedea că se apropie de sfințenie. Aproape că am zis da, dar mi-am amintit că trebuia să trec pe la Cartier, pentru ședința săptămânală. Am simțit un val de dezamăgire.

— Nu pot! Poate în weekend?

Buzele ei s-au deschis într-un zâmbet larg.

— Da, doar trimite-mi un mesaj! Sunt liberă duminică!

În cele din urmă, profesorul a reuşit să ajungă la curs, arătând din nou de parcă aţipise în toiul unei prelegeri. Nu eram sigură că şi aveam să învăţ ceva până la finalul cursului şi tot nu-mi dădeam seama de ce era obligatoriu. Am ieşit din clasă cu Jo Ann, ignorând durerea din coaste, în timp ce ne croiam drum pe culoarul aglomerat.

— Apropo, a zis ea, înghiontindu-mi braţul cu al ei, îmi place părul tău aşa!

— Ăăă...

— L-ai lăsat liber, a zis ea. Nu îl porţi niciodată aşa. Îţi stă bine!

— Oh!

Stânjenită, am dus mâna la cap, iar degetele mi s-au încâlcit în bucle. Curând am ajuns la scări.

— Chiar nu i-am făcut nimic azi-dimineaţă.

Partea aceea era adevărată. Făcusem un duş şi îl lăsasem să se usuce, în timp ce vârâsem în gură gogoşelele rămase. Jo Ann a râs.

— Atunci ar trebui să faci mai des... nimic. Tu...

Vocea i s-a stins, iar fata aproape că a intrat în balustradă, în timp ce coboram scările.

— Uau! Te simţi bine? am întrebat.

Obrajii bronzaţi natural i s-au îmbujorat, iar ea părea incapabilă să rostească un cuvânt. O clipă mai târziu am înţeles de ce. Viitorul soţ al lui Jo Ann urca scările. Doar că Christian Tran nu ştia asta. Mi-am ascuns zâmbetul, în timp ce el a ocolit palierul şi s-a uitat în sus. Şapcă neagră de baseball răsucită spre spate, o şuviţă de păr brunet scoasă de sub ea. Ochii lui negri erau calzi şi prietenoşi, când s-au oprit asupra lui Jo Ann.

— Bună! a zis el.

Jo Ann a chițăit. Așa a sunat răspunsul ei. Asta a fost tot ce a reușit să facă în timp ce Christian a continuat să urce scările. Amândoi lucrau la centrul de reabilitare, dar aveau program diferit. Jo Ann nu cunoștea prea multe despre el. La naiba, nici măcar nu știa dacă era singur sau dacă măcar îi plăceau femeile, dar era îndrăgostită de el până peste cap. Am apucat-o de mână, trăgând-o în josul scărilor.

— Trebuie neapărat să vorbești cu el!

Ochii ei erau din nou mari, panicați.

— Nu pot. Tocmai ai văzut ce s-a întâmplat. Se întâmplă de fiecare dată când încerc să vorbesc cu el. Parcă aș fi Beaker[1].

Dându-mi capul pe spate, am râs ca o hienă.

— Oh, Doamne, chiar vorbești ca Beaker!

— Știu! s-a plâns ea. Probabil, crede că habar n-am să vorbesc!

— Nu!

Aș fi vrut să-i dau un sfat cumva mai bun, mai folositor, dar eram mai mult decât depășită când venea vorba de întâlniri. În seara anterioară fusesem cel mai aproape de un membru al sexului opus. În clipa în care m-am gândit la Ren, am fost deopotrivă furioasă și... și nu mai știu cum. Nu exista un singur cuvânt pe care să-l pot folosi pentru a descrie ce simțeam. Inima mea a tresărit într-un fel ciudat, iar asta m-a făcut să nu mai vreau nici măcar să mă gândesc la numele lui.

Exasperată de mine însămi, am ratat jumătate din ceea ce spunea Jo Ann, iar apoi ea a trebuit să se grăbească la următorul curs. Ca de obicei, m-a îmbrățișat strâns, de parcă ne cunoșteam de când eram în scutece, și i-am promis că îi voi trimite un mesaj în weekend.

---

[1] Beaker, personaj Muppet din *The Muppet Show*, celebru pentru expresia veșnic uimită (n. red.).

Am prins un troleibuz spre Cartier şi, având ceva timp liber, m-am îndreptat spre magazinul mătuşii Sally, să iau o cutie de praline pentru Tink. Nu că avea nevoie de mai mult zahăr în corpul lui micuţ, dar ştiam că îl va face fericit.

Am pus cutia în rucsac și m-am îndreptat spre Decatur. Era vineri seara, devreme, iar străzile erau pline. Era o seară liberă, iar elfii aveau să fie peste tot. Nu îmi plăcea că nu puteam să vânez în seara aceea, mai ales că știam că o pot face fără să mă rănesc. La Mama Lousy era destul de aglomerat când am trecut pe acolo şi am aruncat o privire înăuntru. Jerome se afla în spatele tejghelei, morocănos ca un moş care stă pe veranda din faţă şi îi urmăreşte pe copiii care aleargă pe gazonul lui. Era pensionat, ieşise din Ordin de vreo zece ani şi se dovedea a fi o alegere nemaipomenit de proastă pentru magazin. Jerome nu era o persoană sociabilă.

Zâmbind, i-am făcut cu mâna de afară. S-a încruntat în direcţia mea, când cineva s-a apropiat de tejghea şi a pus pe ea un craniu fals. Am intrat prin lateral şi am urcat scările. După câteva trepte, m-am uitat în jos şi m-am simţit uşurată când am văzut că sângele meu nu mai era pe ele. Ar fi fost greţos.

Uşa din capul scărilor s-a deschis la vreo zece secunde după ce am sunat. Aşteptându-mă să-l văd pe Harris, mi-am reprimat o înjurătură, când l-am văzut pe Trent. A ridicat un colţ al gurii.

— Oh, ia te uită! Căţeaua nebună!

Am ridicat o sprânceană.

— Oh, ia te uită! Ce lipsit de originalitate!

Am păşit lateral, cu gândul să-l ocolesc, dar m-a blocat. Simţeam că răbdarea mea atârnă de un fir de păr.

— Sunt surprinsă că mai poţi merge azi.

Două pete roşii i-au înflorit în obraji!

— Sunt surprins că încă mai eşti în Ordin, după ce ai spus toate prostiile alea.

Atât de multe cuvinte îmi stăteau pe limbă, iar răbdarea îmi era atât de greu pusă la încercare, dar ultimul lucru de care aveam nevoie era să îi mai trag una în coaie. Aşa că mi-am propus să fiu o persoană matură şi să îl las în pace. Să mă comport ca un adult. Aveam să fiu foarte mândră de mine, dacă reuşeam să fac asta.

Am încercat să-l ocolesc, dar a păşit din nou lateral, iar de data asta mi-a pus o mână pe umăr. Era grea, iar palma lui mi-a prins câteva şuviţe de păr şi a tras de ele. Privirile noastre s-au întâlnit. Mi-am dat seama că eram pe cale nu doar să îl pocnesc din nou în vintre, ci şi să mă asigur că nu se mai poate reproduce. O umbră s-a lăsat pe faţa lui Trent, care şi-a tras mâna, dându-se la o parte. Probabil că reuşise să citească pe faţa mea că îl paşte castrarea. Deodată o voce gravă, familiară, a umplut încăperea.

— Totul e în regulă, Ivy?

Fiecare muşchi din corp mi s-a încordat atunci când mi-am dat seama că Ren era în spate şi nu doar expresia mea fioroasă îl avertizase pe Trent. Am vrut să mă întorc. Totuşi, nu voiam să fiu cu spatele la Trent, deşi nu mă simţeam pe deplin confortabil nici cu Ren suflându-mi în ceafă. Eram blocată între un nemernic şi un ciudat sexy, care era şi el un potenţial nemernic.

— Totul e minunat!

— Aşa pare, a zis el tărăgănat.

Falca lui Trent s-a încordat şi, după felul în care i se înroşiseră obrajii, mi-am dat seama că vrea să spună ceva. Totuşi, s-a mărginit să salute scurt din cap spre Ren. Ce rahat! De ce virilitatea superioară a lui Ren merita respect, deşi Trent mă ştia de trei ani? Uneori, uram oamenii!

— Nu cred că e totul în regulă, a zis Ren, în timp ce urmăream silueta lui Trent retrăgându-se.

Cum n-aveam nici cea mai mică idee ce să cred despre Ren, m-am întors spre el. Am simțit din nou încleștarea aceea din piept, o senzație care nu prea mă bucura. Cu toate acestea, era posibil să fie cel mai sexy muritor pe care îl văzusem vreodată, iar tatuajul acela? Cu tricoul lui negru cu mâneci scurte, nu aveai cum să ratezi tatuajul complicat care i se înfășura în jos pe biceps și pe antebrațul puternic. Mi-am târât privirea în sus, spre frumusețea aproape angelică a feței lui. Doamne, eram incredibil de tâmpită! Ochii verzi au sclipit jucăuș când i-au întâlnit pe ai mei, iar buzele i s-au curbat amuzate. Atunci mi-am dat seama că Ren aștepta răspunsul meu.

— Poftim?

Zâmbetul i s-a întins, până s-au ivit gropițele.

— Doar spuneam cu amabilitate că nu pare să fie totul în regulă.

Oh, asta îmi scăpase! Chiar trebuia să mă adun.

— Ce te face să crezi asta?

Și-a mutat greutatea pe celălalt picior, în timp ce și-a încrucișat brațele pe pieptul lat.

— Probabil faptul că nemernicul te-a „alintat" cu cățea nebună.

— Mă rog! am zis și am dat din mână a lehamite. Nu contează!

— Nu?

Ren a ridicat o sprânceană neagră.

— Sună de parcă ar fi mai mult de atât, mai ales că era în camera aia, a spus el și a făcut semn din cap spre ușile duble din lemn din dreapta, unde urma să se țină ședința și unde Trent tocmai dispăruse. A vorbit…

M-am încordat, simţind un nod în stomac.

— A vorbit despre ce?

— Despre ce ai spus că ai văzut miercuri noapte şi despre ce s-a întâmplat. A povestit unei camere pline de oameni.

Ochii verzi ai lui Ren i-au întâlnit pe ai mei.

— Şeful sectorului tău a fost de faţă.

Abia reuşind să nu tresar, m-am străduit să îmi păstrez expresia impasibilă. Nu cred că a funcţionat, pentru că o umbră de compasiune a trecut peste faţa lui frumoasă. Mi-am ferit privirea, iar mâna mi s-a strâns pe bereta rucsacului.

— Nu cred că e înţelept să vorbeşti atât de deschis despre ce ai văzut! m-a sfătuit Ren încet.

Mi-am îndreptat şi mai mult spatele. Privind în urmă, Trent fusese o scârbă. Desigur, ar fi trebuit să-mi ţin gura şi să nu îi povestesc chiar totul, dar nu aveam nevoie ca Ren să mi-o arunce în faţă.

— Mulţumesc, dar nu ţi-am cerut părerea!

După o clipă, Ren a oftat şi a păşit până a ajuns în faţa mea, arătând de parcă voia să mai spună ceva, dar n-a apucat. Uşa sălii de şedinţe s-a deschis, dându-l la iveală pe David, care a lăsat uşa să se trântească după el. În clipa aceea, Ren s-a întors şi şi-a desfăcut braţele, luând o poziţie protectoare, extrem de ciudată. Nu mi-am dat seama prea bine în ce dispoziţie e David, pentru că arăta ca întotdeauna.

Adică al naibii de ofticat.

Totuşi, m-am pregătit. Dacă Trent fusese acolo şi îi umblase gura, după ce David îmi spusese să tac, ştiam că nu avea să fie plăcut. Pielea închisă la culoare din jurul ochilor i s-a încreţit când i-a mijit. David s-a oprit în faţa mea, ochii căprui mişcându-se încolo şi încoace.

— Chiar mă bucur că eşti aici!

Derutată complet de afirmaţia lui, mi-am înălţat uşor bărbia când privirea şefului de sector a întâlnit-o pe a mea.

— Nu e nevoie să vii la şedinţă.

Am simţit cum mi se descleştează fălcile.

— Cum?

— Ţi-am spus să îţi ţii gura.

Privirea lui s-a înăsprit.

— N-ai ascultat! Un singur lucru trebuia să faci, Ivy, şi n-ai reuşit.

Toată ceafa îmi ardea. Era o porcărie să îl aud pe David spunându-mi aşa ceva oricând, darămite de faţă cu alţii, iar prin alţii înţelegând Ren, aşa că asta m-a făcut să vreau să mă arunc pe geam. Cunoscându-mi norocul, probabil că aş fi aterizat într-o baltă de pişat. Totuşi, ce spunea David nu era drept.

— Am vorbit doar pentru că Trent deja...

— Nu ţi-am cerut explicaţii! a ripostat el. Nu contează ce a spus Trent. Ştii că mare parte din timp vorbeşte gura fără el şi ar fi trebuit să taci.

Era o porcărie, dar, înainte să pot rosti asta cu subiect şi predicat, a intervenit Ren:

— Se pare că problema e cu Trent, nu cu Ivy.

I-am aruncat o privire uimită. Având în vedere că nu fusesem chiar drăguţă cu el, încă de când îl întâlnisem, ultimul lucru pe care îl meritam era să mă apere.

— Iar eu nu ţi-am cerut părerea, nu-i aşa?

Privirea lui David s-a întors la el. Ren i-a oferit o jumătate de zâmbet, parţial arogant, parţial îndrăzneţ.

— Spun doar că, aşa cum se vede din afară, dacă el e cel care a vorbit primul, de ce e vina lui Ivy?

Tocmai câştigase nişte puncte.

— Complet de acord!

— Uite care e treaba: am vreo 45 de membri ai Ordinului într-o încăpere în care nenorocitul de aer condiţionat nu funcţionează şi care acum pălăvrăgesc ca o grămadă de babe. Jumătate dintre ei cred că lui Ivy îi lipseşte o doagă, iar cealaltă jumătate cred că avem un străvechi care se vântură pe aici. Trent n-ar fi spus rahaturi înainte de şedinţă, dacă Ivy nu i-ar fi buşit coaiele. La propriu!

Am făcut ochii mari. Ochii i s-au mijit şi mai tare, până n-a rămas decât o fantă maronie.

— Da, ştiu şi asta! A vrut să depună o plângere împotriva ta. Eşti al naibii de norocoasă că urăsc hârţogăriile şi deja a trebuit să completez una pentru fundul tău, săptămâna asta.

— A trebuit să completezi una pentru că am fost împuşcată, din moment ce poate chiar avem un străvechi pe străzi, am zis, apoi m-am întors spre Ren, iar braţele mi-au căzut pe lângă corp.

Privirile noastre s-au întâlnit. Acela era momentul perfect să dezvăluie ce îmi spusese cu o seară înainte.

Tăcere!

Şi am aşteptat... Am aşteptat ca Ren să dezvăluie ce îmi spusese seara trecută, când urmăriserăm acelaşi elf care mă împuşcase, iar el mă oprise. Am aşteptat, timp în care am auzit un hohot de râs din încăperea în care erau adunaţi ceilalţi membri ai Ordinului, şi mi-am spus că râsul acela nu avea nicio legătură cu mine. *Am aşteptat!*

Ren n-a zis nimic.

Am mai petrecut o jumătate de minut, uitându-mă fix la profilul lui. Am tras aer în piept, când, brusc, mi-am dat seama. Un muşchi de pe falca lui începuse să zvâcnească, în timp ce secundele treceau. Nu avea de gând să spună niciun afurisit de cuvânt, nimic care să mă susţină. Fierbinţeala care mi-a

cuprins obrajii s-a intensificat. Nu înțelegeam. Am simțit că mă cuprinde furia, plus încă ceva pentru care, sincer, mă simțeam prost. Eram *jignită*, iar asta era o prostie. Nu îl cunoșteam și nu aveam niciun motiv să mă încred în el.

David s-a scărpinat pe barbă.

— Tu, pe de altă parte, chiar trebuie să îți miști fundul înăuntru, de îndată ce terminăm discuția asta stupidă! Ceilalți membri din sector trebuie să te cunoască, să nu sfârșească prin a te omorî accidental.

David s-a întors apoi din nou spre mine, iar expresia i s-a înmuiat.

— Știu că te-am pus pe liber până miercurea viitoare, dar nu mă pot lipsi de altcineva, așa că am nevoie să îi arăți lui Ren lucrurile pe aici. Nu o să vânezi. Dacă se întâmplă să dai peste vreun elf, se va ocupa el de asta. Practic, tu te vei ține de el, să te asiguri că se descurcă. Începi de mâine-seară.

Oh, la dracu'!

— Mie îmi convine, a zis Ren.

Oh... oh, la dracu', nu, nu!

Am făcut un pas înapoi, deoarece chiar mă temeam că mă pot transforma într-o veveriță turbată.

— Nu se poate!

Ren s-a uitat la mine tăios.

— Nu ai un cuvânt de spus în asta, Ivy! Să îți intre bine în cap, înainte să continui cu orice ai fi pe cale să spui, a zis David calm.

Mi-am încleștat pumnii.

— Înțelegi? a întrebat el.

Băiete, și încă cum! David îmi dădea un ordin direct, ceea ce însemna că, dacă refuzam, încălcam regulile Ordinului. Iar asta ducea la un singur lucru: aveam să primesc un avertisment

oficial. Primeai doar trei înainte să fii dat afară, să ţi se dea jos tatuajul şi chiar protecţia. Atât de severi erau!

Holly şi Adrian ar fi fost foarte dezamăgiţi de mine, dacă se întâmpla asta. La fel şi Shaun, pentru că niciunul dintre ei nu nesocotise regulile Ordinului, în niciun moment al vieţilor lor, însă eu o făcusem deja o dată, iar ei plătiseră cu vieţile. Pe cât de mult uram ideea de a avea de-a face cu Ren, mai ales după ce mă lăsase să mă arunc în faţa autobuzului plin cu chestia aia străveche, nu puteam să dezonorez memoria celor care ardeau în mine. Să nesocotesc regulile Ordinului pentru atâta lucru ar fi însemnat exact asta.

— Am înţeles! am zis răguşit.

Nu ştiu de ce, dar David nu părea foarte încântat.

— Bun! Te întâlneşti cu el aici, mâine, la cinci. În seara asta nu mai e nevoie de tine aici.

După un moment de tăcere tensionată, Ren a răsuflat încet. Unul dintre cele mai dificile lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată a fost să plec de lângă David şi Ren cu spatele drept şi capul sus, dar am făcut-o şi am făcut-o fără măcar să privesc înapoi spre ei. Mi-am adunat ceea ce părea o fărâmă de mândrie sfâşiată şi am ieşit de acolo, înainte ca rămăşiţele acelea fragile de control să cedeze.

Am deschis uşa apartamentului şi am lăsat pe scaun încă un vraf de cutii de la Amazon, timp în care telefonul meu a sunat de două ori. O parte din mine nu voia să vadă cine era, dar, când am scos telefonul din geantă, am văzut că era Val.

Ai fost împuşcată de un străvechi? Credeam că a fost un mardeiaş?

Acela era primul ei mesaj.

Al doilea era scris cu roşu: *Tb să mă suni, fată, pc toată lumea vb kkturi despre tine!*

Trebuia să vorbesc cu Val, dar chiar nu aveam chef în clipa aceea. I-am trimis un mesaj, spunându-i că o să o sun a doua zi, şi am fost uşurată când am primit de la ea un OK. Oftând, am deschis uşa şi am tras-o după mine. Televizorul avea vreo zece decibeli şi era unul dintre filmele din seria *Amurg*... poate *Lună Nouă*. Nu l-am zărit pe Tink când am înaintat pe parchetul din lemn şi am luat telecomanda, să îl dau mai încet. Am pus-o înapoi pe vechiul cufăr transformat în măsuţă de cafea şi am tresărit când am văzut canapeaua. O păpuşă troll cu păr de un verde strălucitor ieşea de după perna de culoarea bronzului, iar faţa ei, de culoarea loţiunii bronzante, era încremenită într-un zâmbet larg. Şi era dezbrăcată.

Tink făcea asta uneori. Punea afurisitele alea de păpuşi în locuri ciudate, unde să le găsesc şi să mă sperii de ele. Am luat-o de acolo şi am ieşit pe hol, spre bucătărie. Tink stătea pe blat, cu picioarele încrucişate în faţa laptopului meu. Am oftat. Încă o chestie la care trebuia să schimb parola. Era atât de prins în ce făcea, că nu m-a auzit venind în spatele lui. M-am aplecat şi i-am suflat pe spatele gol. A strigat şi a sărit în sus, bătând rapid din aripi, în timp ce se rotea cu mâinile împreunate, parcă gata de kung fu. În ciuda serii de rahat pe care o avusesem, am izbucnit în râs. Tink şi-a lăsat mâinile în jos la piept şi a tras adânc aer în piept de câteva ori.

— Cred că mi-ai provocat un atac de cord. Îl simt în piept. E unul mare.

Demonstrativ, şi-a pus mâinile pe piept şi a început să se clatine teatral.

— Oh, nu, chiar se întâmplă! O să mor!

Am aruncat păpuşa spre el.

— Nu mai lăsa chestiile astea prin casă! E ciudat!

A prins-o, coborând uşor din pricina greutăţii bruşte.

— Nu am făcut aşa ceva! Ţi-am spus care e treaba. Prind viaţă în timp ce eu dorm. Nu e vina mea!

Am dat ochii peste cap şi m-am uitat spre laptop.

— De ce ai un film din seria *Amurg* la televizor şi *Harry Potter* pe laptopul meu?

— Mă documentez.

Tink a aterizat în faţa computerului şi a pus păpuşa lângă el.

— Documentare importantă.

— Bine!

M-am îndreptat spre masă şi mi-am dat jos rucsacul. Tink a zburat, plutind pe lângă mine.

— Cum a fost azi, *scumpo*?

Am schiţat un zâmbet, în timp ce am lăsat rucsacul pe scaun şi l-am deschis.

— Nu cea mai bună zi.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Vrei să vorbeşti cu dr. Tink despre asta?

— Credeam că nu îţi place să ţi se spună Tink.

— Nu-mi pune la îndoială inconsecvenţele!

Am râs din nou.

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

Am scos cutia cu bomboane.

— Dar am praline.

După cum a reacţionat, ai fi zis că scosesem câteva spiriduşe goale, gata să-l slujească. Bâzâind entuziasmat prin bucătărie, m-am temut că o să se lovească accidental de vreun geam. În cele din urmă, s-a potolit şi am sfârşit uitându-ne la restul din ceea ce s-a dovedit a fi *Eclipsa,* iar apoi la *Ordinul Phoenix,* în nu ştiu ce scopuri de documentare despre care încă nu era

pregătit să vorbească. Mie mi-a convenit, mi-au ţinut creierul ocupat. M-au împiedicat să mă stresez în legătură cu tot ce se întâmplase şi cu ce urma să fac de aici înainte.

Am adormit pe la nouă şi ceva, ca o fraieră, dar am mai mâncat cinci praline, înainte să mă rostogolesc în pat, stomacul meu nefiind de acord cu supradoza de dulciuri. Incapabilă să adorm şi chinuindu-mă să nu mă gândesc la toate rahaturile, am luat o carte uzată de pe noptieră şi am deschis-o la *Domnia*. Pe la zece şi ceva, pleoapele mi s-au îngreunat şi n-am mai reuşit să ţin ochii deschişi. Am pus cartea jos, am stins lumina şi m-am întors pe o parte. Nu ştiu sigur când am adormit, dar, când am deschis ochii, dormitorul meu era luminat de o strălucire blândă.

Mi-a luat câteva secunde până ca mintea să-mi proceseze că în dormitor erau doar două lumini. Una în tavan, care era mult mai strălucitoare, şi lampa de pe noptieră, pe care o stinsesem. Crezând că Tink se purta din nou ciudat şi se strecurase în camera mea, am vrut să mă întorc pe spate, aşteptându-mă să găsesc o afurisită de păpuşă troll pe perna de lângă mine, dar coapsa mea a atins ceva tare şi cald.

Am îngheţat şi mi-a sărit inima din loc.

Era ceva acolo, ceva care era prea mare să fie Tink şi care apoi s-a mişcat şi nu s-a mai sprijinit de mine. Instinctul meu s-a trezit, m-am întors pe spate şi m-am ridicat în fund. Am avut un déjà-vu, doar că, de data asta, nu mai eram pe o alee, ci, într-un mod cumva neaşteptat, mă uitam la o pereche de ochi de culoarea ierbii primăvara.

Ticălosul!

Capitolul cinci

O PARTE A CREIERULUI NU PUTEA SĂ ÎNŢELEAGĂ CE CĂUTA tipul ăsta în apartamentul meu – în dormitorul meu, stând pe patul meu, cu un zâmbet în colţul gurii, care lăsa să i se vadă o gropiţă.

Visam?

Şi-a lăsat capul într-o parte, iar câteva bucle ruginii i-au căzut pe frunte.

— Faci des asta? Genul ăsta de privire fixă, fără să vorbeşti?

Da, nu dormeam! Instinctul meu încă funcţiona, aşa că mi-am tras picioarele de sub pătură, în timp ce m-am rostogolit pe spate. Eram mai degrabă genul care mai întâi îţi trăgea un şut în fund şi punea întrebări mai târziu. Ignorând faptul că mă jenau cusăturile, mi-am plasat picioarele pe pieptul lui Ren. A fost dat pe spate, dar s-a prins înainte să cadă. Ajuns în picioare, s-a îndreptat, în timp ce eu m-am dat jos din pat, aterizând în faţa lui. Cum intrase? Îl găsise pe Tink? Oh, Doamne, dacă îi făcuse ceva lui Tink? M-a cuprins îngrijorarea.

Fără să îi las timp să-şi revină, m-am răsucit pe un picior, iar cu celălalt l-am lovit în stomac. Geamătul mi-a spus că l-a durut, şi am ţâşnit înainte, ţintind cu pumnul spre faţa

lui – fața lui *foarte* drăguță. Ce păcat că trebuia s-o umplu de sânge și de vânătăi!

S-a mișcat precum fulgerul, mi-a prins încheietura și s-a folosit de elanul meu să mă răsucească. Un braț prins strâns chiar sub sâni.

— Uau, Ivy, trebuie să te calmezi!

Chiar nu aveam nevoie să mă calmez. Mi-am împins spre spate brațul liber, lovindu-l din nou în abdomen, iar de data asta am simțit exact cât de tare era abdomenul acela. Abdominalii lui nici măcar nu s-au clintit. Am vrut să repet mișcarea, dar tipul a făcut ceva ce avea să mă enerveze până aveam să îmi dau ultima suflare. Și-a vârât un picior între ale mele, agățându-l de glezna mea. Într-o clipă mă zbăteam lângă el, iar în următoarea cădeam.

— Rahat! am mormăit.

Nu m-a lăsat să mă prăbușesc. În schimb, mi-a susținut greutatea și mi-a controlat căzătura. Înainte să îmi dau seama, eram pe burtă, iar el era deasupra mea, cu genunchii de o parte și de alta a coapselor mele și cu mâinile în jurul încheieturilor mele, fixându-mi brațele pe saltea. Obrazul îmi era apăsat pe pătură, iar din punctul acela de observație nu tocmai bun am văzut că ușa dormitorului era deschisă. Rapiditatea cu care mă imobilizase din nou era umilitoare și eram prea al naibii de furioasă să îmi fie *atât de* frică.

— Dacă nu îmi dai drumul, o să-ți pară rău!

— Isuse, asta o să se întâmple ori de câte ori ne întâlnim?

— Dacă o să continui să faci rahaturi din astea, atunci, da!

S-a mișcat în așa fel, încât respirația lui îmi dansa pe obraz.

— Nu încerc să-ți fac rău!

— Practic, mă strivești!

Am încercat să-mi mişc şoldurile, dar şi-a strâns genunchii, imobilizându-mă.

— Jur pe Dumnezeu, dacă nu-mi dai drumul, o să...

— Chiar eşti năbădăioasă, nu-i aşa?

A râs, iar asta m-a iritat şi mai rău.

— Uite ce e, n-am venit să mă cert cu tine! Trebuie să vorbim!

— Ăsta chiar e un mod amuzant de a vorbi.

Am încercat să-mi eliberez braţele, dar n-am reuşit decât să îmi fac poziţia şi mai incomodă.

— Cum m-ai găsit?

— M-am uitat în dosarul tău din biroul lui David.

Degetele mi s-au strâns pe pătură.

— O să-ţi tragă un şut în fund!

A râs din nou.

— Nuu, nu cred!

Doamne, ce noroc avea că nu puteam să pun mâna pe el în clipa aceea!

— Dacă te-ai fi uitat în dosarul meu, ai fi găsit acolo şi numărul meu de telefon. Puteai să încerci, nu ştiu, să mă suni, ca un om normal.

— Te-am sunat, a zis el şi i-am simţit din nou respiraţia în părul de pe tâmple.

Nu mai fusesem aproape de un tip, de când... de la Shaun şi, ca să vezi, acum eram aproape de un individ care intrase în apartamentul meu prin efracţie.

— Nu ai răspuns.

Pentru o clipă, nu am reuşit să-mi amintesc unde îmi era telefonul, dar apoi mi-am dat seama că era în bucătărie, lângă laptop. Am vrut să ripostez, dar a apărut Tink în uşă şi...

Ce naiba? Avea în mână una dintre tigăile alea în care poți găti doar un ou și o ținea ridicată deasupra capului, ca pe un topor. Am fost cumva surprinsă că poate căra tigaia, dar Tink era bine făcut, pentru un micuț ca el. Avea pătrățele, pătrățele de spiriduș.

Când a intrat în cameră, fața îi era schimonosită într-un strigăt de luptă tăcut. Cu ochii mari, am clătinat din cap. Pe cât de mult îi apreciam efortul, intervenția lui nu putea să se termine cu bine. Tigaia aia al naibii de mică nu avea să facă nimic. Din fericire, Tink s-a oprit și a lăsat tigaia în jos. A trecut o secundă, apoi a ieșit.

— Te-ai calmat? a întrebat Ren.

Suficient cât să îi vâr o țepușă în uimitorii ochi verzi.

— Bine! Deci recunoști că ești un ciudat și te-ai uitat prin informațiile mele *personale*, dar cum ai ajuns aici, înăuntru?

— Nu cred că o privire prin dosarul tău înseamnă că sunt ciudat.

Mâinile lui s-au mișcat, iar eu m-am smucit când degetele lui mari au trecut de-a lungul părții interioare a încheieturilor mele. Doamne, dacă începea să facă iar chestia aia cu degetul mare, aveam să o iau razna!

— Dar, ca să îți răspund la întrebare, ușa balconului de la living era descuiată. Așa că, teoretic, nu am intrat prin efracție.

Descuiată? La naiba! Tink, probabil.

— Nu ai intrat prin efracție, dar trebuie să te fi cățărat pe un zid, să ajungi la balconul ăla.

— De fapt, m-am cățărat pe vița-de-vie.

La naiba, asta... asta necesita talent! Am refuzat să recunosc că eram impresionată vreun pic. Și din nou făcea chestia aia cu degetul mare, trasa cercuri lent, lucru care îmi dădea o senzație profund neliniștitoare, care *trebuia* să aibă legătură cu faptul că era un ciudat.

— Aşadar, te-ai uitat prin lucrurile *mele*, te-ai căţărat pe zidul *meu*, ai intrat în casa *mea*, apoi ai venit în dormitorul *meu* şi te-ai aşezat pe patul *meu*. Şi m-ai privit dormind? Pe asta scrie mare: ciudat!

— Credeam că fetelor le place să fie privite de vreunul. Deci, aici greşeam eu mereu!

Tink s-a ivit din nou în uşă, mişcând rapid din aripi, iar în mâini ţinea o... praştie? Oh, Doamne! Unde găsise o praştie? Pe Amazon? Nu conta! Spiriduşul îşi făcuse timp şi se pictase pe faţă. O jumătate era roşie, cealaltă, albastră. Arăta de parcă scăpase de pe platourile de filmare ale *Braveheart*. Am mimat spre el cuvântul „Nu!" El însă a ridicat o mână, iar mie mi s-a părut că văd degetul mijlociu.

— Vorbeşti cu cineva?

Strânsoarea lui Ren a slăbit când s-a lăsat pe spate şi s-a întors spre uşă. Inima mi s-a oprit, dar Tink a zburat înainte ca Ren să îl poată vedea.

— Nu!

Ren a făcut o pauză.

— Hmm...

Genunchii lui s-au depărtat, slăbindu-mi coapsele. Odată relaxată strânsoarea de pe încheieturi, am profitat de mica lui neatenţie. Mi-am eliberat braţele şi m-am rostogolit, iar el a înjurat. M-am ridicat în fund, icnind când am simţit o apăsare pe cusături şi o durere cruntă prin mijlocul corpului. L-am apucat pe Ren de umeri, l-am întors pe spate şi l-am imobilizat, în timp ce m-am întins după ţepuşa din fier pe care o ţineam mereu sub pernă. Înainte să se mişte, i-am pus pe gât vârful *foarte* ascuţit, chiar lângă o arteră *foarte* importantă.

— Inversare de roluri, nemernicule!

Ren şi-a lăsat braţele să-i cadă pe saltea, uitându-se la mine printre genele imposibil de dese.

— Mişcarea aia chiar a fost sexy!

Am mijit ochii.

— Chiar eşti Merida.

— Cine naiba e Merida?

A ridicat din nou un colţ al buzelor.

— Tipa din fimul *Neînfricată*, cu...

— Păr roşu şi creţ. Am înţeles. Mulţumesc! Chiar o să te înjunghii!

— Nu avea păr creţ, a protestat el. În plus, era sexy.

M-am uitat în jos la el.

— Crezi că un personaj Disney e sexy?

— Ai văzut vreunul dintre personajele alea Disney?

— Nu era sexy! E cel mai puţin sexy personaj Disney.

Nu văzusem filmul, dar îmi amintesc că zărisem frânturi din el. Tipa nici măcar nu avea ţâţe. De ce nu putea să spună că îi aminteam de Ariel sau aşa ceva? Pe de altă parte, Ariel era cam proastă, să renunţe la vocea ei pentru un tip!

Sprâncenele lui s-au ridicat.

— Ştia să se bată, deci era sexy!

Degetele mi s-au strâns pe ţepuşă. Bine! Deci Merida era dată naibii şi am presupus că asta era mai bine decât să spună că îi aminteam de Belle, victimă a sindromului Stockholm, iar acum mă simţeam flatată într-un fel ciudat.

— Discuţia asta a luat o turnură ciudată.

— Da! a tărăgănat el leneş, apoi şi-a mişcat braţele.

M-am încordat, dar n-a încercat să mă prindă. Şi-a ridicat capul şi şi-a apăsat partea vulnerabilă a gâtului pe ţepuşă, în timp ce şi-a încrucişat cu grijă braţele sub ceafă.

— Aşa e!

M-am încruntat, enervată la culme de lipsa lui de teamă şi de îngrijorare.

— Stai bine?

Zâmbetul lui s-a lărgit, devenind de-a dreptul răutăcios.

— Foarte!

— Să nu îmi mai spui Merida!

Folosindu-mi cealaltă mână, i-am apăsat-o pe mijlocul pieptului, apoi mi-am cam dorit să nu o fi făcut. Dumnezeule, ce piept tare! Avea pectorali? Categoric, avea pectorali! Pentru o clipă, privirea mi s-a dus spre brațul lui drept, la tatuajul extraordinar, înainte ca ochii noștri să se întâlnească.

Ren părea să se gândească la avertizarea mea.

— Pentru că m-ai rugat frumos, nu o s-o mai fac, dar tu poți să îmi spui cum vrei!

— Te dai la mine cumva?

Am clătinat din cap, șocată.

— Tu chiar ești real?

— Probabil, mama mea crede că sunt real.

Am ignorat asta.

— În timp ce țin o țepușă la gâtul tău?

— Dar și stai pe mine și, dulceață, dacă te lași în jos câțiva centimetri, lucrurile o să devină cu adevărat ciudate.

Rahat!

— Sau amuzante, a adăugat el, iar buzele i s-au curbat din nou, de parcă savura întregul proces când zâmbea. Ți-am spus că mișcarea aia pe care ai făcut-o mi s-a părut al naibii de sexy. Dar nu cred că o să fii de acord cu asta!

Senzația aceea de neliniște a revenit și nu mi-a plăcut, nici măcar nu știam ce să fac în privința ei, așa că am ignorat-o, la fel și comentariul lui. Întrucât trebuia să readuc discuția la ce era important, m-am concentrat.

— De ce ești aici, Ren?

— Ți-am spus! Trebuie să vorbesc cu tine și nu prea voiam să aștept!

Şi-a umezit buza de jos şi, pentru o secundă, gestul acela mi-a distras atenţia.

— Probabil că ar fi trebuit! Văd că nu-ţi place vizita mea neaşteptată, dar o să fiu băiat cuminte şi o să stau întins aici!

După felul în care îi luceau ochii verzi, mă îndoiam că ştia cum să fie băiat cuminte.

— Știu că eşti supărată pe mine, a adăugat el, iar eu m-am încruntat. Nu doar din cauza asta, ci şi din cauza a ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

Mi-am încleştat degetele mâinii libere pe gulerul cămăşii lui negre. Supărată nu era o descriere potrivită pentru ce simţeam.

— Știu ce am văzut miercuri-noapte.

— N-am spus că nu ştii!

— Ai fost foarte vorbăreţ joi-seară, dar nu i-ai spus nimic lui David. M-ai făcut să par o proastă.

— Nu te-am făcut să pari nimic. Oricum, îmi amintesc clar că ai spus că David nu crede că e vreun străvechi pe aici.

— Aseară nu ai făcut absolut nimic să mă susţii.

Şi-a înclinat capul într-o parte, complet netulburat de ţepuşa pe care o ţineam la gâtul lui.

— De ce aş fi făcut-o?

Uau! Surprinsă de sinceritatea lui, am slăbit strânsoarea de pe cămaşă.

— Uau!

Asta a fost tot ce am putut să spun.

— Chiar eşti tare!

A clipit surprins din genele alea afurisite şi, în sfârşit, zâmbetul arogant a dispărut.

— Nu înțelegi!

— Sigur că nu! E în regulă că aproape întregul Ordin crede că am avut o reacţie exagerată sau că am inventat totul. Şi, mai

rău, probabil, ei cred că îmi pierd minţile sau aşa ceva, am zis şi, de îndată ce cuvintele mi-au ieşit din gură, adevărul m-a lovit cu o forţă năprasnică.

Ştiam exact de ce mă aşteptasem ca Ren să îmi ţină partea mai devreme, în seara aceea. Pentru că Shaun ar fi făcut asta. Indiferent în ce nebunie mă băgam, el mă sprijinea. Să cred că Ren ar face asta, la fel ca Shaun, era culmea ridicolului. Îl cunoscusem pe Shaun aproape de-o viaţă, iar pe Ren doar de câteva ore. Chiar nu înţelegeam de ce crezusem că un străin va fi ca Shaun, dar mi-am dat seama că aveam o slăbiciune uriaşă.

— În fine! am zis, în cele din urmă. Nu e responsabilitatea ta să îmi iei apărarea. Mi-am pierdut cumpătul cu Trent şi mi-am dat drumul la gură. E vina mea!

— Dar ai spus că Trent ştia deja, a protestat el. Nu ţi se pare ciudat?

Am clătinat din cap.

— Nu! Cred că Harris are o gură mai mare decât mine şi Trent la un loc.

Ren n-a răspuns la asta. Au trecut câteva clipe.

— Stai! De unde ştii *tu* că Trent ştia?

Când privirea lui a întâlnit-o pe a mea, nu s-a ferit.

— Ai spus ceva despre asta seara trecută, după ce te-am împiedicat să sfârşeşti moartă.

Spusesem eu ceva despre Trent? Căutând prin memorie, nu am reuşit să îmi aduc aminte dacă o făcusem. M-am uitat la el precaută.

— De ce aş avea încredere în tine?

— Nu ai niciun motiv să ai încredere în mine, Ivy. Dar ştii ceva? Niciodată nu ţi-am cerut să ai, a zis el, repetând aceleaşi cuvinte pe care mi le spusese şi seara trecută.

Apoi s-a mişcat.

Prinzându-mi încheietura, mi-a dat la o parte de la gâtul lui mâna cu care țineam țepușa și m-a întors pe spate, înainte să apuc să respir. A aruncat țepușa lângă mine, pe pat, apoi s-a îndepărtat, oprindu-se în fața dulapului. M-am ridicat și am apucat țepușa cât colo. Respirând greu, m-am mutat în așa fel, încât spatele lui să fie spre ușă, în caz că Tink mai făcea vreo încercare să mă salveze. Ren a deschis gura, dar s-a uitat în jos, apoi gura i s-a închis. Poate că eram într-o perioadă de secetă cumplită în ce privește distracția cu băieții, dar nu eram oarbă. Ochii aceia verzi, strălucitori, mă urmăreau lent și mă evaluau.

Atunci mi-am dat seama că eram în pijama. Atât pantalonii scurți, cât și maioul erau subțiri, mai ales maioul. N-a trebuit să mă uit în jos, să îmi dau seama că observase cum o anumită zonă a corpului meu considera că în cameră e răcoare. Am vrut să-mi încrucișez imediat brațele pe piept, dar am refuzat să îi arăt că eram deranjată de privirea lui ostentativă. Am simțit căldură în obraji. Practic, brațele îmi tremurau din cauza efortului pe care îl făceam să le țin departe de sâni.

— Îți place ce vezi? am întrebat.

— Oh, da!

Vocea lui devenise mai răgușită, într-un fel care a făcut să mi se înfioare pielea.

— Pariez că iubitul tău e un bărbat fericit.

— Iubitul meu e mort! i-am trântit-o înainte să mă pot opri.

Ochii lui Ren i-au întâlnit pe ai mei. N-a zis nimic pentru o clipă, iar eu am simțit cum obrajii îmi ard și mai tare.

— Îmi pare sincer rău să aud asta!

Am strâns din buze.

— Făcea parte din Ordin? a întrebat încet.

Din cine știe ce motiv, m-am trezit că încuviințez din cap. Buzele i s-au întredeschis încet.

— S-a întâmplat recent?

Am clătinat din cap. Nici măcar nu ştiam de ce îi răspundeam nonverbal la întrebări. Val era singura persoană cu care chiar vorbisem despre Shaun. Limba mea a început să se mişte.

— Acum trei ani.

Ceva i-a trecut peste faţă şi, înainte să îmi dau seama ce era, a dispărut.

— Ai 21 de ani, nu?

— Chiar ai aruncat mai mult de o privire în dosarul meu.

A ignorat asta.

— Împlineşti 22 în decembrie, dacă îmi amintesc bine.

Am lăsat ţepuşa câţiva milimetri în jos.

— Uau! Bun! Tu câţi ani ai?

— Eu? 24. Tocmai a fost ziua mea, dar accept cadouri şi cu întârziere.

A zâmbit scurt, fără ca zâmbetul să i se citească şi în ochii frumoşi.

— Aşadar, a fost prima ta dragoste.

M-am dat înapoi, de parcă aş fi fost lovită în piept, şi am clipit. Ce spusese nu era o chestionare, ci o afirmaţie, şi m-am întrebat dacă îmi era scrisă informaţia aceea pe frunte... sau pe sâni. Un nou val de furie a urcat prin mine.

— Nu e treaba ta şi mă îndoiesc că e relevant pentru orice motiv te-ai afla aici.

— Ai dreptate!

A ridicat o mână şi m-am încordat, dar n-a făcut decât să şi-o treacă prin grămada de bucle.

— Sunt aici pentru că, aşa cum am spus seara trecută, ştiu că în New Orleans sunt străvechi. De asta sunt aici. Îi vânez!

Din tot ce mă aşteptam să spună, asta nici nu îmi trecuse prin cap. A zâmbit din nou, iar de data asta a fost sincer.

— După acel *ce dracu'* de pe faţa ta îmi dau seama că nu mă crezi. E în regulă! Bănuiesc. Iar expresia ta e pe cale să devină şi mai şi.

M-am pregătit.

— O să îţi povestesc ceva pentru care mulţi ar ucide ca să rămână secret. Singurul motiv pentru care îţi spun aşa ceva este deoarece, în următoarele câteva zile, suntem cumva blocaţi împreună şi nu îmi permit să pierd timp, ţinându-te la distanţă de toate astea. Am o treabă de făcut.

Zâmbetul neastâmpărat şi aproape fermecător i-a răsărit scurt pe buze.

— În plus, mă ajută faptul că aproape toată lumea crede că eşti ţăcănită. Chiar dacă ai repeta ce îţi voi spune acum, nimeni nu o va lua de bună. Clar, nişte puncte bonus.

Am mijit ochii.

— Isuse! Mulţumesc!

— Cu plăcere! a răspuns el nonşalant. Fac parte din Elită, o organizaţie din interiorul Ordinului. Nimeni din afara Elitei nu ştie de noi. Secretul nostru e în Ascunzătoarea Tainică.

Am clătinat din cap încet.

— Tu... Niciodată n-am auzit de aşa ceva.

— Cum spuneam, nu aveai cum. Nici neînfricatul vostru şef, David, nu ştie.

Ren şi-a ridicat braţele deasupra capului, s-a întins, iar cămaşa i s-a ridicat, lăsând să se vadă ceea ce s-a dovedit a fi o parte ispititoare a abdomenului său inferior. Cu pantalonii lăsaţi destul de jos, am zărit muşchii laterali din zona coapselor, cei care formau V-ul. Apoi a lăsat braţele în jos.

— Uite ce e, eu mor de foame! Ai mâncat azi?

Dumnezeule, schimba subiectele la fel de repede ca Tink! Era derutant!

— N-am mâncat nimic de după-amiază.

Nu puneam la socoteală pralinele. Alea nu erau mâncare.

— E un loc, la câteva străzi de aici; am trecut pe lângă el şi mi s-a părut că arată bine, ar trebui să mergem să luăm ceva de mâncare! Nu trebuie să te schimbi! Îmi place ţinuta asta.

Pasul lui înainte a fost calculat, de parcă se aştepta să arunc cu ţepuşa după el.

— Vino să mănânci ceva cu mine şi o să-ţi spun ce ştiu, Ivy! Ştiu multe! Iar tu poţi să-mi povesteşti exact ce s-a întâmplat în noaptea de miercuri.

Jumătate din mine era conştientă că ar fi trebuit să îl refuz şi să îl dau afară. Poate chiar să îl sun pe David şi să raportez tot ce spunea Ren, dar... avea dreptate. David promisese că va vorbi cu celelalte sectoare, dar, după cele întâmplate mai devreme, eram convinsă că nu prea mă credea. Și ştiam ce văzusem miercuri noaptea. Nu eram nebună şi nu reacţionam exagerat. Elful acela făcuse lucruri pe care doar un străvechi putea să le facă, iar dacă exista vreo posibilitate ca Ren să nu fie nebun şi tot ce îmi spunea să fie adevărat, trebuia să ştiu!

Am răsucit țepuşa din mână şi am zis:

— Bine!

Capitolul șase

Deşi încă eram circumspectă în privința lui Ren, să ies să mănânc cu el era un pariu mai sigur decât să stăm în apartamentul meu. Zdrăngănitul oalelor şi zgomotul gătitului era ceva ce Tink nu putea ignora. Spiriduşul s-ar fi arătat, şi nu voiam să risc asta. Aşa că l-am lăsat pe Ren în dormitor, cât am tras repede pe mine o pereche de blugi, un sutien, în loc de maiou, şi un tricou larg, cu mâneci trei-sferturi.

Am aruncat o privire în oglindă. Mă rog, părul meu! Ca de obicei, buclele erau în toate direcţiile şi nici măcar n-am încercat să le îmblânzesc. Le-am lăsat să zburde. Nu conta. Am mai luat o ţepuşă metalică din sertar şi mi-am băgat-o în gheată. Deşi nu vânam, nu voiam să fiu prinsă nepregătită. Când am ieşit, l-am văzut pe Tink pândind de după canapea, cu vopseaua de războinic încă pe el, arătând ca un pixie dement. Am avut nevoie de fiecare dram de autocontrol să nu râd. Când Ren a ieşit, i-am făcut semn lui Tink că e în regulă, iar el a răspuns cu un gest indecent. Evident, nu-i plăcea că ieşeam cu Ren!

Temperatura scăzuse şi, cu toate că era târziu, cârciuma de care zicea Ren avea doar câteva separeuri libere. Mirosea bine, a mâncare, nu a dezinfectant, cum duhneau multe locuri. Mai fusesem acolo de câteva ori, iar mâncarea era bună, aşa

că Ren avea noroc că era nou-venit în oraş şi găsise un restaurant unde să mănânce fără riscul să ia listeria. Ne-am aşezat într-un separeu de lângă uşă, iar chelneriţa cu aer epuizat ne-a luat repede comanda, cafea pentru Ren şi o cola pentru mine.

— Vă las câteva minute, a zis ea, arătând din cap spre meniurile din hârtie pătată de grăsime de pe masă, înainte să se întoarcă şi să se ducă la alţi clienţi, în separeul alăturat.

Ren a aruncat o privire spre meniu şi a apucat cutia albă, începând să scoată pliculeţele de zahăr.

— Super! Au şi mic-dejun.

A desfăcut un pliculeţ şi a golit zahărul în cafea.

— Aş lua nişte terci. Tu?

— Micul-dejun sună bine! am zis şi l-am privit golind în cafea al doilea pliculeţ. Cred că aş lua nişte biscuiţi cu sos. Şi bacon.

— Bacon prăjit.

Un al treilea pliculeţ s-a dus în cafeaua lui.

— Baconul de aici are alt gust decât cel din Colorado. Poate că pare o prostie, dar nu e.

— Nu, chiar ai dreptate! Aşa e! Cred că e de la felul în care îl prăjesc.

Ren a ridicat privirea. Chiar şi în lumina aceea fluorescentă oribilă, pielea lui arăta tot aurie, de parcă fusese sărutată de soare. Uram până şi să mă gândesc cum arătam eu sau ce nuanţă de roşu avea părul meu în lumina aceea.

— Aşadar, nu eşti de aici?

Am clătinat din cap şi am luat meniul, iar el a trecut la al patrulea pliculeţ de zahăr.

— Sunt din Virginia.

— Acolo te-ai născut?

— Da! Tu, născut şi crescut în Colorado?

— Lângă Denver.

A golit al cincilea pliculeţ în cafea. M-am rezemat şi am ridicat o sprânceană când a luat al şaselea pliculeţ de zahăr.

— Mai vrei nişte cafea la zahărul tău?

Mi-a zâmbit scurt.

— Îmi plac chestiile dulci.

— Îmi dau seama, am murmurat şi m-am uitat la chelneriţa care revenise.

Ne-a luat comanda, apoi a plecat în graba mare, de parcă era gonită de diavol.

— Aşadar, îmi spui despre chestia aia, numită Elita?

— Am nevoie doar de prima înghiţitură de cofeină.

A ridicat cana şi a luat o înghiţitură zdravănă. Sunetul pe care l-a scos după aceea a făcut să mi se încordeze muşchii din partea de jos a corpului. Un geamăt atât de profund, de răguşit, încât am simţit cum mi se încing obrajii.

— Ah, acum e mult mai bine! a zis el, apoi mi-a făcut cu ochiul. Eşti...

Am clătinat din cap. Nu existau cuvinte. Am vorbit pe un ton jos, să nu fim auziţi:

— Spune-mi despre Elită!

A mai luat o înghiţitură şi, din fericire, după aceea, n-a mai scos niciun sunet care să aducă a orgasm.

— Elita există de la începuturile Ordinului şi, de-a lungul timpului, s-a ocupat de diverse. Îţi aminteşti de Cavalerii Templieri? Ei s-au desprins din Elită.

— Glumeşti!

— De obicei, când glumesc, sunt mai amuzant de atât. Dar, revenind la idee, Elita e în funcţiune de al naibii de mult timp şi, la fel ca în cazul Ordinului, calitatea de membru al Elitei se transmite din generaţie în generaţie. E o chestiune de familie.

Am ridicat privirea când s-a deschis uşa şi au intrat două fete care, după vârstă, păreau să fie studente şi arătau de parcă New Orleans le mestecase şi le scuipase.

— Bun! Să zicem că te cred! Elita vânează străvechi?

— Îi vânăm pe elfi, la fel ca toată lumea, dar suntem instruiţi să le facem faţă şi străvechilor, mi-a explicat el, punându-şi palmele în jurul cănii cu cafea.

Avea degete frumoase, lungi şi elegante. Puteam să mi-l închipui cântând la chitară. Habar n-aveam de ce mă gândeam la degetele lui.

— Ai reuşit să îl înjunghii pe elful ăla? m-a întrebat încet.

Stomacul mi-a tresărit la amintire aceea.

— Da, dar n-a păţit nimic. A scos-o ţepuşa şi a aruncat-o. I-am spus lui David, dar el...

— Probabil a zis că o să contacteze celelalte sectoare, nu-i aşa? a replicat Ren. Nu spun rahaturi despre David. Pare un tip de treabă, dar cei mai mulţi din Ordin nu ştiu că străvechii încă sunt aici. Probabil, tipul nu crede că l-ai înjunghiat.

— Dacă oamenii din Ordin - cei ca tine - ştiu că sunt aici, de ce nu se află? E periculos să nu ştii. Evident! Am gesticulat spre mine şi am continuat: Trebuie să ştim cu ce avem de-a face, iar faptul că nu avem informaţia asta ne pune în dezavantaj.

Şi, în plus, îi făcea pe alţi membri ai Ordinului să creadă că sunt nebună.

— Înţeleg ce spui! a rostit Ren şi s-a aplecat în faţă. Dar străvechii sunt rari, Ivy. Faptul că ai dat peste unul este aproape al naibii de incredibil. Ei nu îşi fac de lucru cu Ordinul. Stau ascunşi şi înconjuraţi de ai lor. Când spun că îi vânăm, trebuie să îi *vânăm* la propriu. Nu avem niciun motiv să panicăm lumea, probabilitatea ca oamenii să dea peste vreunul este aproape inexistentă.

Nu eram de acord, pentru că, evident, dovedisem că cineva putea, pur şi simplu, să dea peste un străvechi, dar nu aveam de gând să-mi petrec tot timpul certându-mă cu Ren.

— Cum îi poţi ucide? am întrebat.

— Fierul nu funcţionează.

Mi-a căzut falca.

— Poftim?

— Fierul nu funcționează, a repetat el, apoi s-a lăsat pe spate când chelnerița ne-a adus mâncarea.

Sosul din spate când era aburind, iar aroma era de-a dreptul apetisantă, dar pofta mea de mâncare tocmai încasase o lovitură. Ren a luat pachețelele de zahăr rămase şi le-a golit în terciul lui plin de cocoloaşe.

— Nu ai cum să-i trimiţi înapoi în Lumea de Dincolo. Poţi doar să-i omori, şi un singur lucru va reuşi asta. O ţepuşă confecţionată dintr-un copac spinos care creşte în Lumea de Dincolo. E ca un glonţ în cap.

— Dintr-un copac care creşte... în Lumea de Dincolo?

Ren a încuviințat şi a luat o gură de terci.

— Da, aşadar, îţi închipui că nu e uşor să faci rost de rahatul ăla. Armele pe care le poţi folosi împotriva străvechilor sunt limitate, dar ţepuşa din copacul spinos funcţionează. Şi, după cum ştii, străvechii sunt mult mai periculoşi şi iscusiţi.

Am luat o bucată de bacon.

— Pot face să apară lucruri.

— Da! Atâta timp cât au atins ceva, cam pot recrea acel ceva. De asemenea, pot invada visele oamenilor şi pot mişca lucruri, exact ca un elf obişnuit. Sunt puternici, Ivy, şi eşti al naibii de norocoasă că ai scăpat de unul dintre ei doar cu o rană superficială!

Nu aveam nevoie să îmi spună că avusesem noroc. De obicei, să înfrunţi un străvechi, un elf sau chiar un om cu o armă nu e ceva ce se termină cu bine, indiferent cât de tare te crezi.

— Și ai vreo armă din asta?

— Sigur!

Mânca civilizat și curat, în ciuda faptului că eu ciugulisem doar două bucățele de bacon și aproape toată porția lui de terci dispăruse.

— Și, înainte să întrebi, da, am mai omorât străvechi. Patru. Și, nu, nu a fost ușor! Am cicatrici care dovedesc asta și, da, dacă mă rogi frumos, poate că mă las convins să ți le arăt mai târziu.

S-a uitat la mine printre genele dese.

— Ai de gând să mănânci? Ți se răcește mâncarea!

M-am uitat în jos la biscuiții mei și la sos, apoi am luat absentă furculița.

— De ce crezi că străvechii sunt aici?

— Mereu au fost aici. Asta e chestia. Nu sunt mulți, dar sunt suficienți pe acest tărâm unde ușile au fost zăvorâte. Adevărata întrebare este de ce și-a făcut de lucru cu tine? Cum spuneam, străvechii sunt ca... niște șefi ai mafiei. Al naibii de periculoși, dar nu se arată decât dacă trebuie. Faptul că unul dintre ei era pe stradă și te-a *vânat* înseamnă ceva.

Sosul savuros mi s-a transformat în rumeguș în gură.

— M-a vânat?

— E singura explicație plauzibilă. Nimeni din Elită - nimeni, Ivy - nu a auzit ca vreun străvechi să caute un membru al Ordinului. La naiba, îți vine în minte vreun moment când un elf a vânat vreun membru al Ordinului?

Da, îmi aminteam de o vreme când elfii vânau membri. Se întâmplase rar, dar se întâmplase. Cu trei ani în urmă.

— E ceva grav!

Împingând la o parte castronul gol, Ren a atacat apoi farfuria cu bacon.

— Întrebarea e de ce.

Doar jumătate din biscuitul meu dispăruse, dar nu mai voiam. Eram mult prea preocupată să răsucesc în minte ce îmi spusese Ren. Poate că minţea, poate că delira complet, dar ştiam ce văzusem. Acela nu fusese un elf normal, iar David chiar confirmase că străvechii aveau astfel de abilităţi. În adâncul meu, instinctul îmi spunea că Ren nu minţea. Aşa cum îmi spusese şi că Tink era inofensiv. Sau să nu mă întâlnesc cu Shaun în noaptea aceea, doar că atunci nu îl ascultasem.

Mi-a venit o idee.

— Poate că nu mă vâna doar pe mine. Poate că vâna membri ai Ordinului, în general. Am pierdut trei, din luna mai. Nu e chiar anormal să mai moară, dar aceştia au fost membri buni şi pricepuţi.

— Dacă vânează membri, trebuie să aflăm de ce.

— De asta ai fost trimis aici? Din cauză că în New Orleans este un străvechi? am întrebat după ce chelneriţa ne-a umplut din nou paharele.

Ren m-a privit o clipă.

— Am urmărit mişcările elfilor. Cel puţin o sută au plecat spre vest şi au ajuns aici sau în oraşele din împrejurimi, dar pariez că nu aţi văzut o creştere a numărului lor.

M-am gândit şi am clătinat din cap.

— Mereu sunt mulţi aici, deci s-ar putea să fie greu să observăm o creştere.

— Elfii stau ascunşi. Pun ceva la cale. Ren s-a oprit o clipă, lăsându-şi capul într-o parte, apoi a continuat: Şi ştim că în New Orleans există o trecere spre Lumea de Dincolo.

M-am aplecat în faţă, ţinând strâns marginea mesei.

— De unde ştii? Doar câţiva ştiu unde sunt porţile şi cine le păzeşte.

O expresie neimpresionată a trecut peste faţa lui frumoasă.

— Fac parte din Elită. Ştim în ce oraşe sunt porţile, dar nu ştim amplasarea lor exactă sau cine le păzeşte.

Doar paznicii ştiau unde sunt porţile şi, poate, liderii de sectoare. Era o măsură de precauţie, după ce Ordinul descoperise că elfii ştiau doar unde se afla poarta pe care veniseră, dar nu şi celelalte. Cu multe decenii în urmă, un membru al Ordinului fusese prins fără protecţie şi torturat să le spună unde se aflau. Uşile fuseseră zăvorâte, dar puteau fi redeschise, iar dacă s-ar fi întâmplat asta, lucrurile s-ar fi înrăutăţit foarte repede.

— Nu cumva păzeşti poarta, nu? a întrebat el. Pentru că asta mi-ar uşura foarte mult treaba; am impresia că şi străvechii sunt în căutarea porţilor.

Am pufnit. Da! Am pufnit ca un purceluş.

— Oh, nu! Şi nici nu am idee unde se află.

De la masa unde stăteau cele două fete s-a auzit un hohot de râs care mi-a atras atenţia. Feţele lor erau roşii, iar una dintre ele arăta de parcă mai avea un pic şi se scăpa pe ea de râs. Li s-au alăturat doi băieţi. Unul dintre ei avea un braţ întins de-a lungul canapelei cu perne roşii, în spatele fetei care râdea cel mai tare.

— Te întrebi vreodată cum ar fi să fii una dintre ele? m-a întrebat Ren.

Am redevenit atentă la el. Întrebarea a ricoşat din mine. Mi-am luat mâinile de pe masă şi m-am lăsat pe spătar, de parcă aş fi putut pune distanţă cumva între mine şi întrebare.

— Nu!

Aruncând o privire spre grupul fericit, Ren şi-a aşezat coatele pe masă şi s-a aplecat spre mine, de parcă era gata să-mi împărtăşească cel mai mare secret.

— Eu, unul, da, uneori. Nu mă pot abţine. Oamenii ăia patru, de acolo? Nici măcar nu pot înţelege unele rahaturi pe care le-am

văzut noi şi pe care a trebuit să le facem. Sunt norocoşi! Noi nu am avut şansa să fim ca ei. Ne-am născut în asta.

— Dar... dar treaba noastră este foarte importantă. Noi schimbăm ceva...

M-am oprit, pentru că suna ca un videoclip de recrutare.

— Nu spun că nu! Doar subliniam faptul că cei patru de acolo probabil vor trăi vieţi lungi şi fericite, a zis el, susţinându-mi privirea. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi va avea parte de asta.

Ei bine, era un afurisit de adevăr trist, la care nu voiam să mă gândesc.

— Aşadar, eşti aici să găseşti poarta?

— Şi să aflu ce pun la cale elfii.

Ren şi-a luat mâinile de pe masă.

— Ştii ce urmează, nu?

Sigur că ştiam.

— Echinocţiul de toamnă.

— Porţile sunt mereu mai vulnerabile în timpul echinocţiului şi al solstiţiului, a zis el, lucru pe care îl ştiam deja. S-ar putea să se pregătească pentru ceva legat de asta.

— Nu ar fi prima dată când plănuiesc ceva, am zis eu.

— Nu! Mereu am reuşit să îi oprim.

M-am uitat la el absentă, în timp ce cuvintele lui pluteau cumva pe lângă mine. Iată, mă gândeam, credeam că sunt la curent, întrucât făceam parte dintr-o organizaţie secretă, dar se vede treaba că nu ştiam chiar totul!

— Acum mă crezi? a întrebat el şi s-a întins spre farfuria cu baconul meu.

I-am prins încheietura, înainte să apuce să ia din el.

— *Să zicem* că te cred, dar asta nu înseamnă că poţi să-mi furi baconul.

Buzele acelea pline s-au deschis într-un zâmbet. Privirile noastre s-au întâlnit și am simțit din nou înlăuntrul meu senzația de tumult. Îmi dădeam seama cât de ușor ar fi fost să mă cufund în profunzimile acelor minunați ochi verzi sau să mă las sedusă de farmecul care părea să-l învăluie. Zâmbetul lui s-a lărgit, lăsând să i se vadă gropițele. Iar senzația de mai devreme s-a transformat în ceva mai amplu, mai puternic.

I-am lăsat mâna, am luat o felie de șuncă și am băgat-o în gură. Nu aveam nevoie de băieți care să mă facă să leșin. Ren s-a rezemat, cu ochii parcă strălucind, în timp ce mă privea.

— Când termini de mâncat, vreau să îți arăt ceva ce cred că trebuie să vezi.

Creierul meu a luat-o într-o direcție atât de greșită, pentru că, din cine știe ce motiv, m-am gândit că o să văd mai mult din abdominalii ăia, deși chiar n-ar fi trebuit. Deloc. Nu!

Am mai băgat în gură o felie de bacon.

Era cu puțin înainte de unu dimineața, iar în oraș agitația de-abia începea. Oamenii erau peste tot, în ciuda faptului că nici măcar nu eram în Cartier, ci în zona de afaceri, iar răbdarea mea pentru o plimbare printre tâmpiții care se opreau în mijlocul drumului începea să se subțieze. Orice trebuia să văd se afla în zona depozitelor și, în timp ce mergeam alături de Ren, nu am putut să nu observ că tipul avea parte de o grămadă de atenție. Femei de toate vârstele se uitau la el. La fel și o grămadă de bărbați. Avea chipul angelic și un zâmbet de băiat rău. Începeam să urăsc zâmbetul acela, pentru că... mă rog, *pentru că.*

Clădirile erau de-a dreptul impresionante, iar modernul se amesteca frumos cu tradiționalul. Barurile și cluburile erau diferite de cele din Cartier; era o zonă pe care localnicii păreau să o prefere nebuniei din Bourbon.

— Aşadar, ce vrei să îmi arăţi? am întrebat, începând să obosesc. Traficul de aici e la fel de naşpa ca în timpul zilei.

Ren a chicotit.

— Ar trebui să vezi Denver!

Am deschis gura să răspund, dar brusc m-a apucat de mână şi m-a tras înapoi spre el. Mi-am înfipt picioarele în pământ, dar forţa lui era impresionantă. Într-o clipă mergeam, iar în următoarea eram lipiți de zidul de cărămidă al fațadei unui hotel, cu spatele meu apăsat pe partea din față a trupului său. Şi-a pus un braț în jurul abdomenului meu, cum făcuse în dormitor. Toate simţurile mele au luat foc din cauza iureşului de senzaţii. Corpul lui nu avea niciun centimetru de moliciune şi mirosea a proaspăt, precum pădurile din Virginia.

— Dacă nu-mi dai drumul, pe cuvânt că...

— Eşti plină de ameninţări.

Și-a aplecat capul, astfel încât obrazul lui aproape că l-a atins pe al meu. A arătat cu cealaltă mână spre ceva, apoi a zis:

— Uite! Urmăreşte maşina aia!

Inima îmi bubuia în timp ce mă uitam în direcţia în care îmi arăta. O maşină neagră, cu geamuri fumurii, a încetinit şi a oprit lângă bordură. În câteva secunde, de sub marchiză s-a ivit un valet şi s-a îndreptat spre portiera din spate.

— Ar fi bine ca din maşina aia să coboare Theo James[1]sau Jensen Ackles[2], am mormăit.

Ren a chicotit.

---

[1] Theodore Peter James Kinnaird Taptiklis (n. 1984) este un actor şi producător englez care a devenit cunoscut la nivel internaţional datorită rolului interpretat în trilogia *Divergent* (n. red.).

[2] Jensen Ross Ackles (n. 1978) este un actor şi regizor american de film şi televiziune devenit celebru datorită rolului interpretat în serialul de televiziune *Supernatural* (n. red.).

— Presimt că o să fii dezamăgită.

— Mă gândeam eu!

De când locuiam în New Orleans, nu văzusem nicio afurisită de celebritate. Parcă mă dădusem cu un spray contra celebrităților.

— Și de ce trebuie să mă apuci în halul ăsta? Isuse!

— Îmi place să te simt lângă mine, a zis el.

— Îh!

Am dat ochii peste cap, dar unei părţi din mine, unei micuţe părţi din mine, îi plăcea senzația. Când valetul a deschis portiera din spate a maşinii, a coborât un bărbat. Un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum care părea să fi costat cât chiria mea pe o lună. Avea păr șaten-deschis și o față care s-ar fi potrivit perfect, dacă n-ar fi fost ochii albaştri, stinşi şi reci. Pulsul meu s-a accelerat.

Bărbatul avea ten măsliniu-închis şi pometi înalţi, colţuroşi. Aerul din preajma lui a părut să sfârâie de electricitate atunci când și-a încheiat sacoul.

— E...

N-am putut s-o spun. Braţul lui Ren s-a strâns sub sânii mei şi i-am simțit degetul mare trecându-mi peste coaste. M-am înfiorat, incapabilă să reprim senzația.

— E un străvechi, mi-a spus el la ureche. Arată ca un om de afaceri puternic, hm?

Tipul arăta de parcă ieşise din *GQ*. A făcut un pas în față, privirea lui trecând de-a lungul trotuarului, fără a se opri însă asupra noastră. Dar a făcut-o asupra unei femei care stătea cu un bărbat, iubitul sau soțul ei, am presupus, după felul în care brațul ei era înfăşurat după talia lui. Mi-am ținut respirația, când am simțit o adiere parfumată, mult prea... ispititoare pentru o

aromă naturală. Mirosea ca o insulă, un miros fructat, greu şi senzual. Adierea era caldă, tachina simţurile. Nu mai simţisem niciodată un astfel de miros. Am început să mă foiesc, dar m-am oprit când mi-am dat seama cât de apropiaţi eram eu şi Ren. Briza a legănat uşor buclele blonde ale femeii. S-a încordat, iar când s-a uitat peste umăr, mi s-a oprit respiraţia. În clipa în care privirea femeii a căzut pe străvechi, am vrut să fac un pas înainte, dar Ren m-a oprit.

— Nu! a murmurat el.

Toată fiinţa mea se împotrivea. Voiam să intervin, trebuia să o fac! Femeia s-a îndepărtat de bărbatul cu care era şi s-a apropiat de străvechi, parcă ameţită. Când străvechiul a zâmbit, mi s-a făcut greaţă. Am prins antebraţul lui Ren.

— Trebuie să facem ceva, Ren!

Femeia aproape că ajunsese lângă străvechi, când Ren s-a mutat în faţa mea, împiedicându-mă să văd ce se întâmplă. Am vrut să-l ocolesc, dar mi-a prins bărbia, silindu-mă să mă uit în ochii lui.

— Ştiu cât de greu e să stai aici şi să laşi să se întâmple asta, dar în clipa de faţă nu putem face nimic. Crezi că ar ezita să te doboare, chiar aici, pe stradă, în faţa oamenilor? Nu!

— Dar...

— Îi va fermeca pe toţi, astfel încât să creadă că te-a omorât altcineva. Am mai văzut asta, Ivy. Mi-am pierdut chiar o mulţime de prieteni, din cauză că au crezut că pot trata un străvechi la fel ca pe un elf normal. Nu am cuvinte să descriu cât de periculoşi sunt şi nu vreau să sune a insultă, dar nu eşti pregătită să te lupţi cu unul de-ai lor.

Închizând ochii, am încercat să potolesc furia şi frustrarea care se aprinseseră în mine. Ren avea dreptate. Ştiam asta, dar

nu făcea să fie mai uşor. Am vorbit abia când am fost sigură că nu o să îl bombardez cu o grămadă de „futu-i”.

— De unde ai ştiut că o să fie aici?

A luat mâna de pe bărbia mea.

— Sunt în oraş de vreo săptămână şi, înainte ca privirea ta aia suspicioasă să se transforme în una gen „hai să-l înjunghiem pe Ren”, îţi mărturisesc că am luat legătura cu David încă din clipa în care fundul meu – fundul meu frumos, aş putea adăuga – a sosit în zonă. Mi-am petrecut fiecare noapte vânând, iar seara trecută l-am descoperit pe nenorocitul ăsta.

— Aşadar, nu ai nevoie de cineva care să-ţi arate oraşul, am zis eu, fără măcar să mă sinchisesc să îmi maschez tonul acuzator.

— David nu ştie asta şi nici nu trebuie să afle. Din câte ştie el, m-am învârtit pe aici. Nu trebuie să afle adevăratul motiv pentru care am venit, Ivy.

Mi-am îndreptat spatele atunci când i-am întâlnit privirea extrem de hotărâtă.

— De ce? De ce trebuie să fie un secret aşa de mare?

Un muşchi de pe maxilar i-a zvâcnit.

— Ordinul de ce e secret?

Răspunsul era simplu. Lumea obişnuită nu ne-ar crede. Oamenii trebuiau să vadă diverse, ca să le creadă cu adevărat, dar pentru noi nu era la fel. Noi ştiam că elfii există. Noi ştiam că străvechii umblaseră pe aici cândva. Dacă ar fi ieşit în faţă suficienţi membri, toată lumea ar fi crezut.

— În fine, a continuat Ren, l-am verificat pe nenorocit. E cazat la acest hotel sub numele de Marlon St. Cyres. Locuieşte în unul dintre apartamentele alea semipermanente, până i se construieşte noua casă.

M-am încruntat.

— Stai! Numele acela... Cred că e un dezvoltator foarte cunoscut din oraş.

Ren a încuviinţat.

— Da, este!

— Rahat! am şoptit.

Elfii se dădeau mereu drept oameni, dar niciodată drept unii aflaţi într-o asemenea poziţie publică. Elfii îmbătrâneau mult mai lent decât muritorii. Nouă ne-ar părea nemuritori. Marlon arăta de parcă avea 35 de ani, dar probabil că avea câteva sute de ani, dacă nu mai mult. Cei asemenea lui puteau să îi farmece pe oameni să creadă ce voiau ei, dar cu internetul şi cu toată lumea având la îndemână o cameră foto şi posibilitatea să posteze pe orice website, tehnologia nu mai era nici măcar ca acum 20 de ani. Cineva avea să găsească poze cu oameni care nu îmbătrâneau. Prezenţa elfilor în viaţa publică era un risc pentru ei.

Ren şi-a aplecat din nou capul şi, înainte să îmi dau seama ce face, şi-a lipit buzele de obrazul meu. M-am tras înapoi şi m-am holbat la el.

— Ce naiba?

S-a ivit un zâmbet răutăcios.

— Arătai de parcă aveai nevoie de unul.

Obrazul mă furnica unde mă atinseseră scurt buzele lui.

— Arătam de parcă aş fi avut nevoie de un sărut pe obraz?

— Da! Oricui îi prinde bine un sărut pe obraz, din când în când. În plus, expresia ta când eşti nedumerită e al naibii de adorabilă.

Am ridicat încet mâna spre obraz, dar m-am oprit, înainte să sfârşesc prin a arăta ca o idioată.

— Eşti ciudat.

— Cred că îţi cam place ciudăţenia mea.

M-am foit de pe un picior pe altul.

— Nu te cunosc suficient de bine să îmi placă ceva la tine.

— Ştii că nu e adevărat! Ştii că sunt din Colorado. Pun mult zahăr în cafea. Fur bacon. Şi, a zis el şi a coborât vocea, ştii că le împart săruturi pe obraz celor care au nevoie de ele.

— Eu...

Ce naiba am răspuns la asta?

Ren a păşit în lateral, iar privirea mea a căzut pe bărbatul cu care fusese femeia. S-au auzit strigăte furioase, când l-a împins pe valet, încercând să intre în hotel. Zâmbetul diabolic a dispărut de pe faţa lui Ren când şi-a luat privirea de la altercaţia din faţa uşii. A încleştat pumnii, iar falca i-a înţepenit. În timp ce m-am uitat la el, mi-am amintit din nou de Merle. Dacă cineva ştia unde erau porţile, ea era aceea.

Capitolul șapte

Eu şi Ren am planificat să ne întâlnim după şedinţa de vineri. Nu i-am spus că era posibil să cunosc pe cineva care ar putea avea informaţii despre poartă. Nu aveam de gând să dau nume, iar el nu insistase. În schimb, a insistat să mă conducă acasă, ceea ce era ridicol, având în vedere că eu băteam străzile la orice oră, dat fiind programul pe care îl aveam, iar cu o seară înainte nu o făcuse. Doar dacă nu mă urmărise până acasă joi seara şi minţise în legătură cu faptul că îmi verificase dosarul, să afle datele de contact. Şi, dacă nu făcuse asta, faptul că se asigura că nu eram răpită în drum spre casă sau aşa ceva era cumva drăguţ. Oarecum. Totuşi, povestea cu căţăratul pe zid şi intratul neinvitat în apartamentul meu îi anula complet drăgălăşenia.

Când am încuiat uşa după mine, cu puţin înainte de trei dimineaţă, l-am găsit pe Tink adormit pe o pernă. Desenul războinic de pe faţă i se ştersese şi se întinsese pe material. Habar n-aveam dacă puteam să scot culoarea fără să rămână pată. Pernele se spălau? Of, Tink îmi era dator pentru asta! Probabil că era extenuat, pentru că nici nu s-a trezit când l-am ridicat şi l-am dus în dormitorul lui. L-am pus pe o pernuţă pentru căţei, pe care el o transformase într-un pat imens. În general, evitam să intru în camera lui, iar când am ieşit, mi-am dat

seama că era o idee bună. Avea o armată de păpuşi troll aliniate de-a lungul bibliotecii încorporate, care acoperea întreaga lungime a peretelui din faţa patului.

— Ahhh! am murmurat când cel puţin trei sute de ochi negri, sticloşi, parcă mă cântăreau. Foarte înspăimântător!

Am închis uşa şi am luat un Capri Sun din frigider. Apoi am verificat uşile care dădeau spre balconul de la living. Am tras draperiile albastre, catifelate, şi am văzut că uşa era încuiată. Trebuie să fi fost Ren, mă îndoiam că Tink ar fi încuiat-o.

După ce mi-am băut punciul din fructe, m-am băgat în pat, iar de data asta nu am mai fost trezită după câteva ore de vreun tip care să fie întins lângă mine. Aproape de zece dimineaţă, m-am forţat să încalţ adidaşii de alergare şi să nu intru în bucătărie, să iau o supradoză de ceai dulce sau vreo altă formă de cofeină. Aceea avea să fie răsplata mea, dacă aveam să mă întorc vie în apartament. Să faci parte din Ordin necesita să te menţii în formă, aşa că mă străduiam să alerg cel puţin cinci kilometri, de patru ori pe săptămână. Asta, plus diverse exerciţii de arte marţiale, pe care le făceam cu alţi membri, erau singurul motiv pentru care nu cântăream un milion de kilograme, având în vedere că mâncam aproape tot ce mi se punea în faţă.

Aveam nevoie să alerg, pentru că de miercuri nu făcusem niciun fel de efort fizic, deloc. Nu puteam să mă lupt cu elfii, dacă mă lua vântul. Din fericire, când am coborât scările exterioare şi am ieşit în curte, temperatura era plăcută, aşa că am sperat că asta însemna că se apropie sezonul rece. Mi-am pus căştile, am pornit aplicaţia pentru muzică, apoi am deschis poarta. Mi-am îndreptat banda pantalonilor scurţi din nailon şi am pornit spre Kindred Hospital, într-o alergare lentă.

Ca de obicei, în timp ce alergam, îmi lăsam gândurile să hoinărească şi, deloc surprinzător, s-au îndreptat direct spre Ren. Încă tot nu-mi venea să cred că mă pupase pe obraz. Făcea asta

de obicei? Nu ştiu de ce, n-aş fi fost şocată să fie aşa. Categoric, Ren flirta la greu, cum făceau mulţi bărbaţi din Ordin. Poate avea legătură cu faptul că duceam vieţi periculoase, iar ei erau genul de tipi care trăiau clipa. Şi femeile erau la fel. Dar îmi plăcea să cred că noi eram un pic mai discrete. Ren era incredibil de sexy, genul care te făcea să vrei să faci lucruri prosteşti, distractive, pe care apoi să le regreţi, dar asta nu însemna că aveam sută la sută încredere în el. Era un străin, însă toţi membrii Ordinului fuseseră străini la un moment dat, toţi îmi fuseseră complet necunoscuţi.

Când venisem în New Orleans, fusesem nevoită să îmi pun viaţa în mâinile unor oameni pe care abia îi întâlnisem. Trebuia să cred că, la nevoie, unul dintre ei va răspunde la apel, iar ei trebuiau să aibă încredere că voi face acelaşi lucru pentru ei. Eram nevoiţi să ne alăturăm celorlalţi fără teamă de trădare. Sub Ordin, eram un grup unit. Aşa era de la înfiinţarea lui.

Dar tot nu era uşor să ai încredere în nou-veniţi. Ren fusese deschis cu mine în legătură cu Elita. Faptul că îmi împărtăşise o astfel de informaţie ar fi trebuit să mă facă să mă încred mai mult în el, dar, într-un fel, mă făcuse mai prudentă. De ce era atât de dispus să îmi încredinţeze o informaţie atât de veche, de secretă? Pe de altă parte, ştia că David nu luase în serios ce îi spusesem şi că jumătate din Ordin probabil că mă credea nebună. Dar, dacă Ren punea la cale ceva dubios, nu îmi dădeam seama ce putea fi. Ce avea de câştigat, inventând existenţa Elitei sau minţind, în general? Totuşi, ceva mă neliniştea la toată povestea aceea.

Trebuia să vorbesc cu cineva, însă David nu era o alegere bună. Ştiam că pot să mă încred în Val şi aveam să îi spun, dar trebuia să aflu mai multe înainte să deschid gura. După ce am reuşit să traversez Foucher Street fără să fiu lovită de vreo ambulanţă, m-am gândit la mama lui Brighton. Dacă cineva ştia unde e poarta şi dacă exista o poartă în New Orleans, Merle era aceea.

Dar oare chiar voiam să îl duc pe Ren la ea?

Aceea a fost întrebarea care m-a chinuit tot restul alergării şi toată după-amiaza. Una era să fac alegeri riscante pentru mine, dar să îi pun pe alţii în situaţii care puteau duce la un dezastru nu era ceva ce aveam de gând să mai fac vreodată. Trebuia să am încredere în Ren, înainte să i-l prezint lui Merle.

Doar că nu ştiam dacă pot să ajung în punctul acela.

Mi-am propus ca a doua zi să mă duc până acasă la Brighton. Din experienţa anterioară, ştiam că, în general, Merle era trează şi era în grădină după-amiaza, iar duminicile erau de obicei... zile bune pentru ea. Nu aveam nevoie de Ren acolo ca să pun întrebările pe care trebuia să i le pun. Singurul lucru pe care trebuia să îl fac era să trec de noaptea aceea.

Şi aveam o presimţire că avea să fie o noapte foarte lungă şi foarte enervantă.

Am întârziat cinci minute la întâlnirea cu Ren şi nu am fost surprinsă când m-am apropiat de Mama Lousy şi l-am văzut aşteptându-mă în faţa magazinului cu suveniruri, rezemat de clădire. Îmbrăcat cu blugi negri şi un tricou larg, care îi ascundea armele, pe care eram sigură că le avea în părţile laterale ale taliei, arăta aproape ca un tip obişnuit, care stătea la umbră. Nu se uita la mine. Îi vedeam doar linia fermă a maxilarului, dar ştiam că avea pe buze un început de zâmbet. Când am încetinit, am simţit un nod în stomac.

Ren răspândea o anumită aură de pericol în jurul lui şi îţi dădea senzaţia unei forţe incredibile şi abia stăpânite. Poate că părea relaxat, cu mâinile vârâte în buzunarele blugilor şi cu gleznele încrucişate, dar oricine trecea pe lângă el ştia că poate ţâşni în orice clipă.

— Începeam să mă întreb dacă o să apari, a zis el tărăgănat, fără să se uite la mine.

M-am încruntat. Probabil că avea o vedere periferică dată naibii.

— Traficul e naşpa.

M-am oprit lângă el, aruncând o privire rapidă spre tatuajul de pe braţul lui.

— Nu ştiu ce ar trebui să fac azi cu tine, din moment ce cunoşti oraşul.

Rezemându-şi capul de zid, a lăsat să i se vadă supleţea masculină a gâtului. Niciodată nu mă gândisem până atunci că gâtul unui tip poate fi sexy, dar în clipa aceea mi-am dat seama că era posibil. Avea ochii închişi, iar marginile genelor lungi se răsfirau negre şi ascuţite.. Zâmbetul blând continua să îi facă jocul.

— Sunt sigur că există locuri pe care mi le poţi arăta.

Vârfurile urechilor îmi ardeau. Nu ştiu de ce, cu zâmbetul acela şi cu vocea răguşită, cuvintele lui parcă aveau altă semnificaţie. M-am foit, ştergându-mi palmele de blugi, când un stol de femei în vârstă şi pe tocuri s-a împiedicat de noi.

— Parcul Louis Armstrong e un loc grozav de vânat noaptea.

Atunci s-a uitat la mine, cu ochii mijiţi.

— Cred că vrei să fiu omorât.

Am schiţat un zâmbet. Parcul putea fi un pic cam periculos şi era al naibii de păcat, pentru că era frumos, cu toate sculpturile din el.

— Ai putea hrăni raţele!

Ren a râs; mi-a plăcut cum a sunat. Profund şi contagios.

— Urmează să propui să mă duc spre Lower Ninth Ward şi să rătăcesc pe acolo fără ţintă, cu o bancnotă de o sută în mână.

— Asigură-te că o iei la est de Frenchmen Street, dacă tot te duci acolo! Vezi şi la nord de Rampart!

— Eşti o figură, a murmurat el, clătinând din cap. Ştii, New Orleans chiar nu e diferit de orice alt oraş mare. Are părţile lui bune, la fel şi pe cele rele.

— Adevărat! am zis, privind grupul de femei care traversa strada.

Doi tineri le urmăreau cu mare atenție. Am sperat că femeile își țineau aproape poșetele.

— Doar că noi avem mult mai mulți elfi aici.

— Asta așa e!

S-a împins dinspre zid și s-a întors spre mine, scoțând mâinile din buzunare.

— Îmi place părul tău așa!

Mi-am tras capul în spate și m-am încruntat nedumerită.

— Ăăă…

— L-ai prins.

A întins mâna și a atins capătul unei șuvițe rebele, care-mi atârna pe lângă tâmplă.

— E drăguț, dar când e lăsat liber? Al naibii de sexy!

— Hmm…

Am închis gura și, pentru o clipă, m-am uitat fix la el.

— Mulțumesc?

A chicotit, trăgând de buclă până s-a îndreptat, apoi i-a dat drumul, privind-o cum se încrețește la loc.

— Aș putea să mă joc cu ea toată ziua.

Am clipit lent.

— Uau! Nu prea ieși, nu-i așa?

Ren a zâmbit.

— Așadar, ai în minte un plan de acțiune pentru diseară?

— Nu chiar.

Am început să merg pe trotuarul deja aglomerat. Deloc surprinzător, m-a urmat imediat și mi s-a alăturat.

— De ce nu?

Cu un ochi la grămada de oameni de la colțul Bourbon Street, am ocolit o tânără care ținea în mână o băutură de un

verde strălucitor. Îl fixa pe Ren de parcă ar fi preferat să îl bea pe el prin pai.

— De obicei, sâmbătă noaptea e nebunie. Poţi să faci câte planuri vrei, dar totul o să se ducă naibii în câteva secunde.

N-a zis nimic. M-am uitat scurt spre el. Privea în faţă, dar zâmbetul dispăruse ca o fantomă.

— Ai o problemă cu asta?

— Nu! am răspuns, spre surprinderea mea. Dar cred că s-ar putea să avem o problemă în faţă.

În câteva secunde, mulţimea crescuse. Puteai să vezi o grămadă de lucruri ciudate pe Bourbon. Oamenii aveau aripi. Alţii erau îmbrăcaţi doar cu pantaloni scurţi şi aveau trupurile vopsite. Alţii erau îmbrăcaţi în vampiri, de parcă tocmai ieşiseră dintr-un roman de Anne Rice. Dacă erai suficient de naiv să încerci să le faci poză, se aşteptau să-i plăteşti. Apoi erau turiştii care nu făcuseră faţă decadenţei şi zăceau pe unde apucau. Şi mai era violenţa tristă, comună, care infestase oraşul şi care nu avea nicio legătură cu elfii... doar cu oamenii care făceau rău altor oameni, fără motiv. Aşadar, în timp ce ne apropiam de îngrămădeală, un amestec de turişti şi localnici, chiar nu ştiam la ce să ne aşteptăm.

Coborând de pe bordură, am ocolit o camionetă parcată, al cărei şofer încerca să descarce butoaie pline pentru un bar din apropiere. Ren m-a urmat, în timp ce m-am îndreptat spre o stradă atât de plină de oameni, încât era aproape imposibil ca o maşină să ajungă acolo la timp... sau fără să dea peste câţiva pietoni. M-am strecurat pe lângă hoarda de spectatori, conştientă de râsul forţat al unora şi de neliniştea care părea să sară de la o persoană la alta. Categoric, se întâmpla ceva la colţul străzilor Bourbon şi Phillip. Peste jazzul care se revărsa din baruri şi plutea, s-a auzit un sunet strident dinspre ceea ce

mulțimea ne împiedica să vedem, trimițându-mi fiori pe șira spinării. O combinație între un țipăt de durere și unul de furie, dar nu părea un strigăt uman.

— Asta n-a fost ceva normal! a murmurat Ren, mâna lui ținându-mă cât mai aproape de el.

Ne-am făcut loc prin mulțime și am ignorat privirile tăioase îndreptate spre mine. Ren era chiar lângă, făcând mai mult loc. Un bărbat din fața noastră s-a dat la o parte, așa că am zărit un păr șaten, ciufulit, și o siluetă cocoșată aplecată, iar apoi bărbatul a clătinat din cap, în timp ce se întorcea.

— Omule, cocaina e un drog puternic! a mormăit el, scărpinându-și barba neagră. Târfa și-a pierdut...

Urletul sinistru a acoperit orice o fi spus. N-am văzut decât părul șaten încâlcit și unsuros țâșnind înainte. Chestia a sărit ca o pisică afurisită, de la câțiva metri din spatele bărbatului. A aterizat pe spatele lui, scoțând sunetul acela oribil, în timp ce își înfășura brațele slăbănoage și murdare în jurul umerilor lui. Picioarele îi erau murdare și zgâriate, ieșind de sub o fustă sfâșiată. Era o femeie, o femeie turbată.

Și aveam o presimțire sumbră că nu era drogată.

Femeia și-a dat capul pe spate și a urlat, în timp ce bărbatul i-a prins brațele, clătinându-se într-o parte. Oamenii s-au împrăștiat care încotro, în timp ce bărbatul se lupta să o dea jos de pe spatele lui. Cineva a strigat după poliție.

Cu inima galopând, m-am aruncat înainte, iar Ren a făcut la fel. Am simțit o greutate în stomac, când mi-am dat seama că nu aveam cum să ajungem la ei la timp. Femeia s-a aruncat la gâtul expus al bărbatului, cu gura larg deschisă.

Rahat!

Țipetele pline de durere ale bărbatului au explodat, când dinții ei tociți i-au sfâșiat partea laterală a gâtului. S-au auzit alte

țipete, când mulțimea și-a dat seama ce se întâmplă. Oamenii au început să alerge în toate direcțiile, împrăștiindu-se ca niște bile căzute. Un purpuriu-închis a țâșnit din gâtul bărbatului, în timp ce s-a împleticit și a căzut într-un genunchi. N-a putut s-o dea jos pe femeie, care încă îl ronțăia, ca un fel de zombie înfricoșător din *Resident Evil*.

Eu am ajuns prima la ei. Am apucat o mână de păr încâlcit, mi-am băgat cealaltă mână sub capul ei și i-am prins falca. Am apăsat cu degetele, până i-a dat drumul, apoi i-am tras fundul ăla nebun înapoi. Sângele a țâșnit o dată, apoi de două ori, înainte să se scurgă pe partea din față a cămășii bărbatului, care s-a prăbușit într-o rână. Ren era chiar acolo, lăsându-se jos lângă bărbatul căzut și apăsându-și palmele pe gâtul sfâșiat. Nu a ezitat nicio clipă, nici măcar n-a verificat dacă pot să o țin sub control pe femeie. *Știa* că pot.

— O să fii bine, omule! Doar rezistă! l-a încurajat Ren, ridicând bărbia spre mulțimea șocată. Ar fi bine să sune cineva la 911!

Femeia o luase razna, agita din brațe și zgâria prin aer. Gura și bărbia îi erau mânjite cu roșu. Era o bestie sângeroasă, și știam că, în clipa în care îi voi da drumul, va fugi după mine.

Asta am și făcut.

Eliberându-i părul mizerabil, m-am dat înapoi, în timp ce se rotea în jurul meu. A scos încă un urlet care mi-a străpuns urechile, înainte să se arunce înainte. Am înaintat spre ea, punându-i o mână pe umăr, iar cu cealaltă am tăiat-o sub bărbie, dându-i capul pe spate. S-a prăbușit ca un sac cu pietre, în viață, dar inconștientă. Sirenele au răsunat în depărtare, iar eu am tras aer în piept și m-am uitat spre Ren. Încă avea mâinile pe gâtul bărbatului, dar bietul om, care avea pielea măslinie, căpătase o nuanță cadaverică, și toată cămașa îi era plină de sânge. Nu arăta bine. Brusc, s-a ivit Val, croindu-și drum

prin mulţime şi mutându-şi privirea de la Ren la mine, apoi la femeia prăbuşită pe stradă.

— Ce dracu'?

— A luat o muşcătură din tipul de colo, am zis, înghițind greu, în timp ce Ren continua să vorbească cu bărbatul care acum părea inconştient.

Fusta de un verde ţipător a lui Val s-a învolburat în jurul ei atunci când a îngenuncheat lângă femeie.

— Doamne, Dumnezeule! a zis ea, apucând bluza femeii.

Brăţările verzi şi galbene au zăngănit pe braţul lui Val, când i-a tras gulerul în jos.

— La dracu'!

Iată, dovada că nu era vorba despre un caz de consum de droguri care o luase razna! De-a curmezişul pieptului femeii, venele care duceau la inimă arătau de parcă fuseseră infuzate cu cerneală neagră. Când un elf se hrănea dintr-un om o perioadă îndelungată, îi otrăvea sângele şi îi invada mintea. Şi se pare că îi făcea să muşte din oameni. Val a dat drumul cămăşii.

— Ce păcat!

Femeia nu mai putea fi salvată. Odată ce venele se transformau, se termina. Nu exista cale de recuperare. Probabil că avea să moară în noaptea aceea sau a doua zi, iar venele întunecate aveau să dispară repede după aceea, fără să lase vreo ciudăţenie pe corp. Rapoartele toxicologice nu aveau să arate urme de droguri, iar moartea urma să fie pusă pe seama unui atac de cord.

— Rahat!

Pielea aurie a lui Ren era cu o nuanţă mai deschisă, când s-a lăsat în spate, retrăgându-şi mâinile. Privirea mi s-a mutat la bărbat. Pieptul lui era nemişcat, iar ochii, larg deschişi şi lipsiţi de viaţă. Mi-am simţit inima grea. Era mort. Umerii lui Ren s-au înălţat când a ridicat privirea, iar ochii noştri s-au întâlnit. Ai lui erau umbriţi, de un verde-întunecat. Ridicându-se,

s-a întors şi s-a îndreptat spre cei care stăteau lângă bordură. Oamenii s-au dat la o parte, iar Ren a dispărut în spatele lor. Am pornit după el, apoi m-am oprit şi m-am întors spre Val.

— Nu te-ai dus la întâlnire, i-am zis.

A ridicat bărbia şi a schiţat un zâmbet.

— Nu am găsit pe nimeni să-mi ţină locul, dar pot să mă duc mai târziu.

S-a uitat în direcţia în care dispăruse Ren.

— Te duci după sexosul ăla nou?

— Da! am zis, ocolind-o pe femeia întinsă pe jos. Te ocupi tu de asta?

Val a încuviinţat.

— Nu uita, trebuie să vorbim!

— Nu am uitat!

Am fluturat din degete şi m-am dus după Ren, conştientă de privirile curioase. Era bine să dispărem înainte să apară poliţia, din cauza întrebărilor. Val urma să facă la fel, după ce aveau să o ia pe femeie. Mă îngrijora că avea să ajungă în custodia poliţiei, periculoasă, până când corpul ei avea să cedeze, dar nu mai puteam să fac nimic odată ce o luau, doar dacă nu îi curmam suferinţa. Şi nu puteam să fac asta, unii puteau, dar eu, nu. David îmi spusese cândva că era o slăbiciune, una pe care trebuia să încerc să o depăşesc. Nu fusese un nemernic, fusese doar direct.

Dincolo de mulţimea care se mişca în ambele direcţii pe trotuarul denivelat, am văzut buclele cafenii ale lui Ren, apoi tipul a părut să dispară. Ce naiba? Am iuţit pasul şi am început să alerg. Am trecut pe lângă un bar, apoi l-am văzut. Era pe o alee îngustă, îngenuncheat lângă o ţâşnitoare, şi se spăla de sângele de pe mâini. Sângele s-a adunat pe pământul murdar, într-o baltă tulbure. Nu a ridicat privirea când m-am apropiat.

— Nu devine mai uşor, a zis el, frecându-şi mâinile. Ai crede că, în cele din urmă, se întâmplă, dar nu e aşa.

Nu i-am răspuns, pentru că nu era nimic de spus. Să nu poţi să salvezi pe cineva şi să îl vezi cum moare? Aşa e, niciodată nu a fost uşor! Oftând adânc, a oprit robinetul şi s-a ridicat, ştergându-şi mâinile de blugi. O buclă i-a căzut peste frunte şi peste ochi.

— Bărbatul ăla? Când s-a trezit azi-dimineaţă, s-o fi gândit că se va duce acasă în seara asta.

— Probabil, am şoptit, nefiind sigură dacă măcar mă auzise, peste petrecăreţii de pe stradă şi de pe trotuar.

Ren a înălţat bărbia spre balcoanele mici de deasupra.

— Habar n-avea.

— Da!

Cu umerii încordaţi, a lăsat bărbia în jos şi mi-a întâlnit privirea. Au trecut câteva momente, timp în care niciunul dintre noi n-a zis nimic. Lumea de dincolo de alee a dispărut, tot zgomotul rezumându-se la un zumzet îndepărtat. Tristeţea din expresia lui Ren era palpabilă şi mi-am dat seama că acesta simţea moartea străinului într-un fel în care cei mai mulţi membri ai Ordinului nu o simţeau. Nu pentru că nu le păsa de pierderile de vieţi omeneşti, dar, când erai înconjurat de atâta moarte, nu doar că te aşteptai la ea, ci şi deveneai parte din ea.

Fără să îmi las timp să mă gândesc cu adevărat la ce fac, am înaintat şi i-am luat mâna umedă într-a mea. Surprinşi, ochii lui au revenit la viaţă. Simţind căldură în obraji, i-am strâns mâna, apoi i-am dat drumul. Privirea lui s-a plimbat pe faţa mea, apoi s-a îndreptat în sus. M-a prins de umeri şi m-a scuturat. Am tras aer în piept, şocată, când m-a tras la pieptul lui şi m-a întors, împingându-mă spre clădire. La nici măcar o secundă, un moped alb cu albastru a zburat pe alee, mişcându-se atât de repede, încât a creat o rafală de curent. Cu ochii mari, l-am privit ieşind prin celălalt capăt şi cotind brusc la dreapta.

— Oh, Doamne, aproape că am fost călcată de un *moped*! am zis, întorcându-mi privirea uimită înapoi la Ren. Ar fi fost foarte jenant să fiu doborâtă de așa ceva.

Buzele i-au zvâcnit, iar trăsăturile frumoase i s-au îmblânzit.

— Bine că mă ai pe aproape, să te salvez de șoferii de mo- pede nesăbuiți.

— Ești un erou!

A râs, iar eu am simțit o oarecare mulțumire, auzindu-i râsul. Deși îl cunoșteam de puțin timp, nu îmi plăcuse povara întipărită pe fața lui. Parcă nu i se potrivea. Ren a inspirat adânc, iar eu mi-am ținut respirația. În clipa aceea, mi-am dat seama că stăteam atât de aproape, încât îi simțeam bătăile inimii, deși era posibil să fi fost ale mele. Probabil că erau ale mele, dar nu era niciun centimetru de spațiu între trupurile noastre și, spre deosebire de ultima dată când fusesem așa, nu mai eram deloc furioasă.

Brațele lui stăteau relaxate pe talia mea, iar prin vene simțeam o căldură amețitoare. M-am uitat la pielea care i se vedea prin deschizătura gulerului cămășii și mi-am dat seama, oarecum vag, că aveam mâinile pe pieptul lui. Habar n-aveam cum ajunseseră acolo. Aveau o minte a lor. Amețeala aceea mi-a coborât în partea de jos a abdomenului, încordând mușchii care erau în vacanță de foarte mult timp.

Sfinte Sisoe, chiar aveam parte de un moment de *insta-pasiune*. Desigur, mai observasem băieți după Shaun, dar nimic mai mult de un interes trecător, care nu dura decât vreo zece secunde și care era ușor de uitat, dar acum... acum, parcă mă scăldam în soare. Vestea bună? Părțile mele feminine încă funcționau, oh, da, chiar funcționau, și încă cum! Sfârcurile mi s-au înfiorat când i-au atins pieptul. O lamă de dorință m-a străpuns brusc și era pentru prima dată în trei ani când simțeam genul acela

de atracție. Iar Val, care avea o obsesie zdravănă cu privire la funcționalitatea părților mele feminine, urma să fie încântată să afle că încă funcționau. Vestea proastă? Încă nu eram sigură ce anume era prost la asta, dar precis aveam să găsesc câteva chestii, de îndată ce se crea ceva spațiu între noi, iar creierul meu începea să funcționeze din nou.

— Te simți bine? a întrebat Ren, cu voce mai profundă și mai răgușită. Abdomenul tău?

Nu ridica privirea! Nu ridica privirea! Privirea mi s-a plimbat pe gâtul lui, pe buzele care chiar erau prea bine conturate, peste nasul care mi-am dat seama că trebuie să fi fost rupt la un moment dat, pentru că era ușor încovoiat, apoi am ajuns la ochii mărginiți de gene lungi și dese. La naiba, ridicasem privirea! Și, Doamne, ochii lui chiar erau frumoși!

Un colț al buzelor i s-a ridicat.

— Ivy?

Am clipit.

— Da, abdomenul meu e în regulă. De fapt, am alergat azi-dimineață și nu m-a deranjat deloc.

— Asta e bine!

Buzele i s-au întins într-un zâmbet larg și, oh, Doamne, oh, Doamne, s-au ivit gropițele alea, iar mușchii din abdomenul meu s-au încordat și mai mult!

— Ivy? mi-a rostit el numele din nou.

— Da?

Eram mândră de faptul că nu mi-a luat o veșnicie să îi răspund, dar vocea mea strangulată mi-a sunat ciudat în urechi, pentru că până și... N-am vrut să termin gândul acela. Și-a lăsat în jos bărbia, iar inima mea a tresărit.

— Vrei să-i dai drumul cămășii mele? Adică, nu trebuie, dar tot tragi așa de cămașa mea și o să-mi vină tot felul de idei obraznice, pe care, fără îndoială, o să le pun în aplicare.

La început, nu m-am prins. Ce naiba tot pălăvrăgea? Unele părți ale corpului meu au rămas agățate de ideile obraznice pe care avea să le pună în aplicare și se bucurau în fel și chip. Privirea mi s-a lăsat în jos și mi-am văzut mâinile strânse pe cămașa lui, iar... brațele lui nu mai erau în jurul meu.

Oh, Doamne, îl pipăiam! Îi pipăiam *cămașa*! Poți pipăi o cămașă? Eram sigură că îi pipăiam cămașa. Am lăsat mâinile în jos, am făcut un pas înapoi și m-am lovit de zidul din cărămidă. Foarte discretă mișcare! Îmi venea să-mi trag una. Ochii lui Ren luceau în lumina soarelui, care se filtra printre clădiri. Pentru o clipă, n-a zis nimic, doar s-a uitat în ochii mei, apoi:

— Probabil că ar trebui să plecăm de aici!

Bună idee! Genială idee! Martorii puteau să ne descrie, iar cei din poliție pe care îi cunoșteam poate că nu erau prin zonă, să intervină. Am tras aer în piept, mi-am potolit părțile feminine active proaspăt redescoperite, iar el s-a dat la o parte grațios. Pentru un bărbat atât de mare, se mișca de parcă era făcut din aer. De fapt, totul era fascinant la felul în care se mișca. Sau, serios, foarte serios, chiar trebuia să mi-o pun.

Am oftat.

Apoi mi-a ieșit din gură cel mai rău lucru posibil din istoria umanității și dincolo de ea.

— Ai iubită?

Sfinte Sisoe de rahat, spune-mi că nu am întrebat asta! Ren s-a uitat la mine peste umăr, cu o sprânceană ridicată. Chiar întrebasem asta! Cuvintele alea chiar îmi ieșiseră din gură și îmi venea să mă mutilez, dar am așteptat să îi aud răspunsul. Zâmbetul lui Ren era precum ciocolata neagră, plăcut și catifelat.

— Încă nu!

Capitolul opt

RESTUL TUREI NOASTRE A FOST DESTUL DE LIPSIT DE EVENImente, comparativ cu ce se întâmplase la începutul ei. Am încercat să nu mă gândesc la biata femeie și la bărbatul nevinovat, la viața pierdută în câteva minute și la toate celelalte vieți care aveau să fie afectate. Oricât de insensibil ar părea, să nu te gândești la asta era singurul mod de a continua vânătoarea. Și am încercat să nu mă gândesc la momentul plin de tensiune pe care îl împărtășisem cu Ren sau la întrebarea complet stupidă pe care i-o pusesem, sau la răspunsul lui misterios. A fost singurul mod în care am putut continua să merg alături de el, fără să îmi vină să mă arunc în fața unei mașini.

În timpul patrulării noastre, am găsit trei elfi – elfi normali. Pe cât de mult mă deranja să mă dau la o parte și să îl las pe Ren să se ocupe de ei, din moment ce mi se ordonase să nu mă implic, eram deja obosită de ceartă, cel puțin pentru seara aceea. Amândoi eram liberi duminică și mă gândeam că, până luni, aveam să fiu aptă să lupt, fără să risc să îmi fie afectate cusăturile. Pe la unu, când s-a încheiat tura noastră, nu am fost complet surprinsă când Ren a încercat să mă însoțească acasă.

— O să iau un taxi, i-am zis. E prea departe pe jos, chiar și pe timp de zi.

Stăteam la colţul străzilor Canal cu Royal, iar el şi-a lăsat capul într-o parte.

— Aşa e!

Habar n-aveam cum să ne despărţim în momentul acela şi m-am simţit de parcă aş fi putut ţine un curs despre stângăcie. Am văzut taxiul venind şi m-am uitat spre Ren.

— Ei bine, cred că... ne vedem luni?

S-a ivit un zâmbet discret.

— Sigur!

Când taxiul meu a oprit lângă bordură, am mijit ochii. Am deschis portiera din spate şi m-am oprit.

— Unde stai?

— Am închiriat ceva în cartierul depozitelor.

Am fost uşurată să aud că nu dormea pe străzi. Neştiind ce să mai spun, mi-am luat rămas-bun şi am urcat în taxi. I-am dat şoferului adresa şi, după nici un minut, mi-am auzit telefonul. L-am scos din buzunarul de la spate şi am văzut că era un mesaj de la un număr pe care nu îl ştiam şi care spunea doar: „Mulţumesc!" Curioasă, am răspuns şi am întrebat cine e. Răspunsul a venit imediat. Ren! Oh, uitasem că îmi văzuse numărul în dosar şi, sincer, nu mă gândisem că îl salvase, deşi zisese că mă sunase. Nici măcar nu verificasem dacă o făcuse, aşa că am verificat atunci. Aveam un apel ratat, vineri seara, de la acelaşi număr. I-am scris şi l-am întrebat pentru ce îmi mulţumea. Până să ajung la apartament, n-am primit niciun răspuns, dar i-am salvat numărul şi m-am simţit un pic ciudat când i-am scris numele, deoarece mi-am dat seama că nu ştiam care îi era numele de familie.

Cei de la UPS trebuie să fi trecut pe la mine după ce plecasem, aşa că m-am oprit să ridic două cutii. Le-am dus înăuntru şi le-am pus pe scaunul de lângă uşă. Când am intrat, Tink

era în bucătărie şi ciugulea dintr-o pralină care, în comparaţie cu el, era cât o pizza.

— Bună! Te-ai întors! Şi n-ai fost împuşcată!

A lăsat în jos bucata de bomboană pe care o ţinea în mână şi s-a încruntat spre mine, când mi-am pus cheile pe blat, lângă el.

— N-ai fost împuşcată din nou, nu?

— Nu!

A ridicat bucata de bomboană spre mine, de parcă ar fi toastat, apoi a băgat-o în gură. Nu reuşeam să înţeleg cum de nu se îngrăşa. Sărind în picioarele goale, şi-a pus mâinile pe şoldurile înguste.

— Ştii la ce mă gândeam?

— Da? am căscat şi mi-am scos agrafele din păr.

— Tipul ăla care a fost aici seara trecută? a zis Tink, după care a luat agrafa pe care o pusesem pe blat şi a răsucit-o ca pe un baston, mărşăluind înainte şi înapoi.

— Cred că vrei să ți-o pui cu el.

— Ăăă... Poftim?

Mi-am răsfirat părul cu degetele.

— Ce naiba te face să crezi asta?

— Ai plecat cu el, chiar dacă, evident, a intrat prin efracţie. Îţi spun eu, voi, femeile, sunteți ciudate. Băieţii intră prin efracție, iar voi vă extaziaţi, de parcă B&E[1] e un fel de calitate de dorit, a turuit el, încă răsucind agrafa roz. Femeile noastre? Dacă ai face asta, te-ar mânca la cină. Și nu într-un mod plăcut. Ar începe prin a mânca părţile bărbăteşti, a continuat Tink şi s-a prins de sculă, de parcă aveam nevoie de ajutor vizual. Iar apoi...

— Bine! Am înţeles! În primul rând, nu consider că pătrunderea în apartamentul meu e ceva după care să mă dau în vânt.

[1] Acronim de la Breaking & Entering, „intrare prin efracţie" (n. tr.).

Cred că majoritatea fetelor gândesc la fel. În al doilea rând, Ren nu a intrat prin efracţie, pentru că cineva – am arătat spre el – a lăsat uşile descuiate.

Tink a făcut ochii mari.

— Nu am făcut aşa ceva.

Am ridicat o sprânceană.

— Bine! Poate că le-am lăsat, dar el s-a căţărat pe un zid ca să intre, iar asta e cumva... Mă rog, e cumva impresionant!

Spiriduşul a luat agrafa, fluturând-o spre mine.

— Pariez că asta înseamnă că putea să te ia şi...

— Oh, Doamne, pe bune, Tink? Face parte din Ordin. E nou în zonă. Şi se pare că e nerăbdător şi n-a vrut să aştepte să îl sun înapoi. Asta înseamnă că o să ne dezbrăcăm şi o să ne jucăm de-a cum se fac copiii? Nu!

M-a învăluit un ciudat sentiment de dezamăgire, dar l-am alungat imediat.

— Chiar nu se va întâmpla. Și nu am de gând să vorbesc cu tine despre sex.

Agrafa a zăngănit când a lăsat-o să cadă pe blat, iar Tink s-a ridicat în aer, până când pieptul lui de culoarea bronzului a ajuns la nivelul ochilor mei.

— Hai să vorbim despre sex!

— Nu!

Am dat ochii peste cap şi am plecat.

— Sexul e bun!

— Ţine-ţi gura, Tink!

— Sexul e distractiv! a continuat să strige.

Am clătinat din cap.

— Singurele chestii cu care faci sex sunt obiectele lipsite de viaţă, aşa că de unde ştii tu?

M-a ignorat.

— Sexul e cel mai bun, când e unu la unu!

M-am oprit pe hol şi m-am întors spre el, surprinzându-l în timp ce făcea o mişcare pelviană.

— Nu George Michael cânta asta?

— Poate! Dar se înşela! Îmi place să cred că cel mai bun sex este când sunt trei la trei sau aşa ceva. Mai aventuros.

— Mă rog! Noapte bună, Tink!

Am închis uşa, iar el a început să cânte o melodie a trupei Salt-n-Pepa.

— Trăieşti în epoca greşită, Tink! am strigat prin uşă, apoi am chicotit, când l-am auzit că dă cu piciorul în ea şi începe să înjure.

După ce m-am pregătit de culcare, mi-a luat ceva timp să adorm, iar când, în sfârşit, am reuşit, am visat că nu eram singură în pat, că era şi un trup masculin lungit peste al meu. Mâinile lui erau peste tot, mă atingeau uşor, mă mângâiau în locuri care erau mult prea intime şi în feluri în care nu aveam cine ştie ce experienţă. Mi-am auzit numele, vocea îmi părea familiară şi mi s-a părut că zăresc nişte bucle maronii, dar nu eram sigură şi eram prea pierdută în vis, să îi dau atenţie. Buzele mele erau sărutate. Trupul meu era sărutat la fel cum era atins, şi simţeam păr mătăsos printre degete, când i-am prins capul, ţinându-l lângă mine, îndrumându-i gura spre zona unde voiam...

M-am trezit brusc, aruncată din vis înapoi în lumea reală. Într-un pat gol. Fără o gură sau mâini care să facă vreo chestie decadentă şi delicios de obraznică. Fără păr mătăsos printre degete. Eram singură, mă uitam la tavan şi zăream razele subţiri ale zorilor strecurându-se prin deschizătura mică dintre draperii, dar corpul meu nu voia să recunoască asta. Mă simţeam febrilă. Cearceafurile îmi erau înfăşurate în jurul mijlocului. Îmi simţeam sânii grei, iar coapsele tari, sensibile, sub

bumbacul subţire al bluzei. Între coapse simţeam o durere care părea complet nedreaptă şi mi-am dat seama că nu mai fusesem atât de excitată de la Shaun încoace.

Sincer, cred că niciodată nu fusesem atât de excitată de nimic din ce făcusem cu el. Nu că fusese ceva în neregulă între noi, dar eram tineri când transformaserăm prietenia noastră din copilărie în altceva. În primii doi ani ne prostiserăm mult, dar el... Shaun fusese un băiat bun şi îi respectase pe Holly şi pe Adrian într-atât, încât eu fusesem cea care forţase lucrurile. Abia la 18 ani făcuserăm sex şi se întâmplase doar o dată. Fusese bine şi frumos, plăcut şi ciudat, în toate felurile în care poate fi prima dată când eşti cu cineva care ţine la tine foarte mult. Mi-am închipuit că, dacă am fi avut mai mult timp, ar fi fost aşa, de parcă trupul meu era în flăcări şi o luam razna, dacă nu mă eliberam.

Mi-am strecurat mâna sub cearceaf şi am ezitat când degetele mele au atins pantalonii scurţi. Nu mai făcusem nimic de când cu Shaun, nici măcar *asta*. Nu mă tentase să o fac, iar în puţinele ocazii când voisem, nu mi se păruse corect. De parcă îl trădam pe Shaun, cumva, şi mi-am dat seama cât de prostesc suna. Dar suferinţa distorsiona lucrurile. Ştiam asta.

Mi-am muşcat buza, apoi i-am dat drumul. Am inspirat adânc și mi-am băgat mâna sub pantaloni. Abdomenul meu a tresărit, mai întâi încet, apoi mai profund. Am închis ochii şi am întins braţul. Respiraţia mi s-a accelerat, apoi s-a oprit, când vârfurile degetelor au alunecat prin umezeală şi au găsit imediat mănunchiul de nervi din capul coapselor mele. Un val de electricitate pură mi-a trecut prin vene, iar coapsele mi-au zvâcnit. Un strigăt blând mi-a trecut peste buze. Ştiam ce să fac. Mai făcusem asta. De fapt, o făcusem cu Shaun în perioada noastră fără sex.

Dar era mult de atunci!

Mi-am trecut un deget pe zona din mijloc, iar spatele meu s-a arcuit în semn de răspuns. Degetele de la picioare mi s-au încovoiat. Fără vreun avertisment, mi-a apărut în față o imagine foarte detaliată și vie a lui Ren, ochii verzi, strălucitori, și o gură plină, păcătoasă. Nu voiam să mă gândesc la el și am încercat să-i alung imaginea din minte, dar a rămas undeva, în fundal, iar coapsele mi se frecau de mână. Focul din mine ardea, iar eu eram tot mai mult în flăcări. Am încercat să țin la distanță imaginea lui, disperată să nu mă gândesc la el, în timp ce durerea creștea, iar presiunea se încolăcea în mine. Șoldurile mele se mișcau și mi-am împins capul pe pernă, pierzând controlul asupra gândurilor. În fantezia mea, nu era mâna mea. Coapsele mele nu se strângeau în jurul mâinii mele, ci *a lui*. Nu erau degetele mele. Tensiunea a erupt; ca o coardă întinsă prea tare, s-a rupt, iar eliberarea mi-a biciuit corpul. Abia mi-am reprimat țipătul, în timp ce corpul și gândurile mi s-au spulberat în bucățele fericite.

M-am lăsat la loc pe pat, coapsele mi s-au relaxat, iar ritmul inimii a încetinit. Mă uitam din nou la tavan, dar de data aceasta mă întrebam de ce nu făcusem asta în trei ani. Probabil, dacă m-aș fi trezit așa în fiecare dimineață, aș fi fost un om mai bun. Respirând ușor, am închis ochii și am lăsat liniștea să îmi cuprindă mușchii, în timp ce îmi spuneam că nu mă gândisem la Ren intenționat, când făcusem asta. Fusese o pură întâmplare că el îmi apăruse în minte. La urma urmei, era logic, din moment ce fusese ultimul tip pe care îl văzusem, dacă nu îl puneam la socoteală pe Tink. Faptul că mi-l imaginasem în timp ce... în timp ce făcusem asta nu însemna nimic.

Absolut nimic!

Dimineață i-am trimis un mesaj lui Val, știind că trebuie neapărat să vorbim, și m-am întâlnit cu ea la Cimitirul Lafayette,

pe la ora prânzului. Ea alesese locul. Zicea că liniştea mormintelor o ajută să gândească. Aşa era ea, ciudată, dar o iubeam suficient să fac o plimbare de 20 de minute până la cel mai vechi oraş al morţilor din New Orleans.

Cei mai mulţi oameni ştiau că nu trebuie să se aventureze prin cimitire odată ce se lasă noaptea, dar era în regulă să te plimbi pe acolo ziua, mai ales că, de obicei, la ora aceea, era şi personal acolo şi se organizau tururi. În plus, Val voia să meargă la librăria de după colţ, lucru cu care am fost de acord. Trebuia să mai iau un roman din seria *Marked Men*.

Val mă aştepta afară, în apropiere de arcada de la intrarea în cimitir. Purta o fustă neagră şi o bluză verde-albăstruie, fără umeri, cu mai multe volane decât o rochie de mireasă. Doar ea putea să arate atât de bine!

Când m-a zărit, s-a împins dinspre zid, a venit spre mine şi m-a îmbrăţişat.

— *Chéri*, ai venit!

M-am tras şi am râs de expresia franţuzească pe care o folosea din când în când.

— Îmi spui „scumpo". Ce vrei?

— Nimic!

M-a luat de braţ.

— Doar mă bucur că, în sfârşit, putem vorbi despre ce naiba se întâmplă. Apoi, cu o seriozitate neobişnuită, a adăugat: M-ai îngrijorat, Ivy! Unii membri vorbesc şi...

— Şi nu spun lucruri prea frumoase? am presupus eu, în timp ce am păşit pe sub arcada metalică.

Val m-a bătut pe braţ şi a comentat:

— Ei bine, depinde din ce perspectivă vezi lucrurile.

I-am zâmbit ironic.

— Spun că sunt nebună, graţie lui Trent.

Am trecut pe lângă mormintele aflate de o parte şi de alta a aleii. Potecile formau o cruce. Nu eram sigură dacă asta fusese intenţia, dar am presupus că da.

— Trent zice că în noaptea în care ai fost împuşcată i-ai spus lui Harris că... un străvechi a făcut-o, a explicat ea încet, în timp ce mă ghida spre stânga, şi mi-am dat seama unde voia să mergem. Şi cică ai confirmat joi seara.

Parcă trecuse o veşnicie de joi seara. Mi-am îndreptat ochelarii de soare cu o mână, oferindu-mi o mică pauză de gândire. Nu plănuisem să îi spun nimic lui Val până nu vorbeam cu Merle, dar trebuia să discut cu cineva.

Am trecut pe sub un copac mare, cu frunze aurii şi roşiatice. Mirosul toamnei se simţea aici din plin.

— Chiar am văzut un străvechi, Val!

Nu a răspuns imediat.

— Cum poţi fi sigură?

I-am povestit ce se întâmplase cu străvechiul.

— După cum vezi, asta nu s-ar fi petrecut cu un elf normal.

M-am oprit când am trecut pe lângă un grup adunat lângă un mormânt.

— L-am înjunghiat. A scos ţepuşa, de parcă n-ar fi fost nimic. Şi i-am spus lui David, dar... am impresia că nu mă crede. Ştiu că nu mă crede! Îşi închipuie că am ratat sau aşa ceva.

— Doamne! a exclamat ea, eliberându-şi braţul de al meu.

Am simţit o greutate în stomac şi m-am oprit din mers.

— Nu inventez!

Buclele ei strânse s-au legănat când a clătinat din cap.

— Ştiu că nu inventezi, dar...

— Dar e greu de crezut? am întrebat, uitându-mă la spatele ei drept. Ştiu, dar era un străvechi, Val! Şi nu e singurul pe care l-am văzut. Am mai văzut unul, vineri seară, în cartierul

depozitelor. Se numeşte Marlon St. Cyres sau, cel puţin, aşa îşi spune. E un dezvoltator al naibii de cunoscut. Sunt sigură că ai auzit de el. Elfii nu se fac publici în felul ăsta, dar ăsta... nici nu se sinchiseşte că cineva i-ar putea face o poză care să iasă la suprafaţă peste 20 de ani, dovedind că tipul nu îmbătrâneşte absolut deloc.

După câteva clipe, Val s-a întors cu faţa spre mine. Era atât de plină de viaţă, printre toate mormintele cenuşii în descompunere, dar pielea ei era mai palidă ca de obicei.

— Tu chiar i-ai văzut!

Am încuviinţat, inspirând adânc.

— Da!

Val s-a apropiat un pic mai mult.

— De ce crezi că sunt aici?

— Nu ştiu dacă au plecat vreodată sau ce au făcut, dar am impresia... am impresia că e ceva legat de porţi.

M-am uitat spre doi oameni care au trecut pe lângă noi şi s-au oprit la distanţă de câteva morminte, făcând poze. Am păstrat tonul jos.

— Cred că s-ar putea să pună la cale ceva legat de porţi.

Ochii lui Val s-au mărit, iar când a vorbit, avea vocea încordată:

— Ivy!

— Nu ştiu ce, dar nu...

Cuvintele m-au părăsit. Puteam să îi spun despre Ren, despre Elită? Nu era vorba că nu aveam încredere în ea, dar nu părea corect să trădez încrederea lui Ren. În vremea asta, Val îşi făcea de lucru cu brăţările de la încheietură.

— Ce e?

O cunoşteam pe Val de mai mult timp decât pe Ren şi aveam încredere în ea.

— Ce o să-ţi spun nu se poate afla, da?

— Scumpo, sunt un seif al secretelor! a zis în timp ce arăta înspre sine. Aş putea să te asurzesc cu lucrurile pe care le ştiu despre unii dintre membri, dar le ţin pentru mine.

Mă cam îndoiam de asta. Am trecut pe lângă ea şi m-am îndreptat spre locul unde sfârşeam mereu când veneam în cimitir. Mormântul primului membru al Ordinului ucis de un elf în New Orleans era marcat de un înger care se ruga şi care, cumva, era încă de un alb perlat şi aproape strălucitor. Simbolul Ordinului, trei spirale împletite, era sculptat pe mijlocul mormântului. M-am întins şi mi-am trecut degetele peste el.

— Ren ştie despre străvechi, am zis când Val s-a oprit lângă mine. M-am uitat o clipă la ea şi am continuat: Face parte din Elită.

Val a clipit o dată, apoi încă o dată.

— Ce mama mă-sii e Elita?

Un zâmbet scurt mi-a trecut peste buze. I-am spus ce îmi explicase Ren despre Elită şi de ce era el aici. I-am remarcat expresia uimită, o uimire îndreptăţită, de altfel, şi am fost sigură că aşa arătasem şi eu când îmi povestise Ren despre asta. Val a avut nevoie de câteva momente ca să digere totul. A păşit în faţa mormântului. Eu m-am uitat la monumentele funerare cândva îngrijite, care se decoloraseră şi erau acum de un gri-şters, privirea mea oprindu-se la unul care avea toată partea de sus expusă, până la cărămizile erodate. Locul acela chiar era frumos, desigur într-un mod trist şi sinistru, iar inima mea bătea neregulat, în timp ce aşteptam ca ea să proceseze informaţiile.

Luasem oare decizia corectă? Simţeam neliniştea crescând în mine, în timp ce mă foiam de pe un picior pe altul. Poate că n-ar fi trebuit să îi spun despre Ren şi Elită. În cele din urmă, Val s-a oprit şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Îl crezi?

— Da!

— Bine! a zis, expirând greu şi strâmbând din nas. Dacă tu îl crezi, atunci şi eu îl cred. Probabil că sunt mai nebună decât ai crede, când vine vorba de nebunie.

Uşurată, am simţit cum tensiunea se scurge din mine. Cârcelul de nelinişte se afla încă acolo, dar era de înţeles. Tocmai îi spusesem un secret imens.

— Şi care e planul? a întrebat ea.

Am clipit.

— Oh, nu prea am unul! David nu va spune nimic, dacă ştie ceva. Mă gândeam să trec pe la Merle azi. Dacă e cineva care ştie despre porţi, ea este, dar depinde în ce toane e.

Expresia ei s-a înăsprit.

— Vin cu tine!

Am izbucnit în râs.

— Ultima dată când ai venit cu mine în vizită la Merle şi la Brighton, ţi-a zis că eşti o stricată.

— Oh, da, aşa e! a comentat Val, zâmbind. Sunt sigură că a uitat.

— Ah, nu! De câte ori vorbesc cu ea, mă întreabă dacă mai ies cu „târfa Satanei" şi toate alea. Nu a uitat!

— Târfa Satanei? Uau! Un titlu impresionant!

— Da! am rânjit eu. Oricum, cred că e mai bine să mă duc singură.

Val şi-a ţuguiat buzele.

— Renny merge cu tine?

Am râs, în timp ce mă îndepărtam de mormânt.

— Nu! I-am spus că s-ar putea să ştiu pe cineva, dar nu i-am spus despre cine e vorba.

— Fată deşteaptă!

Val m-a luat din nou la braţ şi şi-a pus bărbia pe umărul meu, buclele ei gâdilându-mi obrazul.

— Îţi mulţumesc pentru încredere! Am fost îngrijorată. Mă rog, acum sunt foarte îngrijorată, dar din alte motive.

— Simt asta!

În timp ce ne plimbam din nou prin cimitir, am întrebat-o:

— Ce crezi că pun la cale străvechii?

Fruntea i s-a încreţit, iar sprâncenele i s-au unit.

— Dacă intenţionează să deschidă porţile, vor dori să aducă şi mai mulţi străvechi. Buni vorbea adesea despre străvechi, a zis ea.

Nu ştiam asta.

— Ştii tu, cei care conduceau odinioară regatele din Lumea de Dincolo. A zis că atunci când Regatele de Vară şi de Iarnă s-au unit, exista un singur prinţ, o prinţesă, regele şi regina. Că erau cei mai puternici şi îi controlau pe cavaleri, îi controlau pe toţi elfii. Nu ştiu dacă e adevărat, dar contează? Dacă străvechii de aici vor să-i *elibereze*?

În ciuda soarelui strălucitor, am simţit un fior pe şira spinării.

— Asta ar fi foarte grav!

Îl întrebasem la un moment dat pe Tink de ce elfii nu rămâneau în lumea lor şi de ce nu rămăsese el acolo. Nu îmi răspunsese prea bucuros, dar îmi explicase cum elfii domniseră peste toate creaturile din Lumea de Dincolo, înrobindu-le şi aproape omorând toate speciile. Mai spusese că acele acţiuni avuseseră consecinţe grave, dar nu detaliase. Mie îmi părea că motivul pentru care elfii veniseră aici era simplu. Îşi cuceriseră tărâmul, iar acum îl voiau pe al nostru. Cu porţile spre Lumea de Dincolo închise, nu puteau duce acasă la ei muritori cu care să se hrănească şi să se distreze. Totuşi, indiferent ce aveau de gând, nu îi puteam lăsa să deschidă porţile.

— Să îmi spui ce-o să afli!

Val s-a întins şi mi-a dat jos ochelarii de soare, apoi şi i-a pus pe ochi. Trebuie să spun că îi stătea bine cu ei.

— O să te ajut cu ce pot!

Am plecat din Lafayette şi ne-am îndreptat spre librărie.

— Bun! Să trecem la discuţii normale! a zis ea. Eşti pregătită?

— Desigur! am răspuns, simţindu-mă de o mie de ori mai bine, după ce îi spusesem.

Adevărul ţinea sufletul uşor.

— Aşadar, ce crezi despre tipul ăsta nou? a întrebat ea când am intrat în micul centru comercial aflat vizavi de cimitir.

— Ren?

Mi-am ferit repede privirea, deoarece simţeam că obrajii începeau să mi se încingă. De dimineaţă mă gândisem la asta şi la felul în care îmi apăruse chipul lui în prim-planul gândurilor.

— Ce vrei să spui? Ţi-am spus că îl cred.

— Nu mă refer la asta! E sexy! Adică al naibii de sexy! Şi face parte dintr-o organizaţie secretă din cadrul unei organizaţii secrete, ceea ce îl face şi mai sexy. În şedinţa de vineri seara, când a zâmbit, mi-au luat foc chiloţii.

Val a deschis uşa Garden District Book Shop, librăria aflată vizavi de biroul de avocatură.

— Îţi place de el? Mi-ar plăcea o bucăţică din el, dacă nu cumva eşti tu interesată.

Am deschis gura să spun că nu, dar n-a ieşit nimic. Nimic! Nici nu, nici da! Nimic. Val s-a întors spre mine, cu ochii mari, în timp ce m-a prins de umeri.

— Oh, Doamne, te interesează? Ai vrea să dea foc chiloţilor *tăi*.

— Chiar n-aş vrea să-mi ia foc chiloţii.

Doamne, de ce toată lumea voia să vorbească despre sex, în ultima vreme?

— Deloc! am zis.

Val a dat din mână dezaprobator.

— Îl vrei! Poate fi al tău. Trebuie să întrerupi perioada de secetă, iar băiatul ar fi al naibii de bun pentru asta. Apoi Val mi-a dat drumul, s-a legănat pe tocuri şi a bătut din palme, chicotind: Fetiţa mea o să şi-o pună! Unduindu-şi şoldurile, a ciripit veselă: În sfârşit!

Hm!

Uitându-mă spre dreapta, am văzut în spatele tejghelei o femeie care se holba la noi. În stânga mea era un bărbat cu un băieţel de vreo cinci-şase ani.

— Cum ţi-o pui? l-a întrebat băieţelul pe bărbat.

Am oftat.

Complet indiferentă, Val s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre secţiunea cu poveşti de dragoste. M-am dus după ea, aproape dorindu-mi ca încă să mai fi vorbit despre străvechi.

— Ştii, a zis Val, învârtindu-se pe un culoar îngust, cu fusta înfoindu-se în jurul ei, nu am glumit când m-am oferit să pun capăt secetei tale. Sunt o oportunitate la fel de bună.

Râzând, m-am oprit la mijlocul raftului şi am cercetat cărţile, uitându-mă după numele de familie ale autorilor.

— Ştiu!

O clipă mai târziu, Val a dansat până la mine şi mi-a pus un braţ în jurul umerilor.

— Fetele sunt mult mai distractive decât bărbaţii.

— Nici măcar nu trebuie să încerc ca să ştiu că e adevărat! Stai aşa! am zis şi am lovit-o cu şoldul. Ce s-a întâmplat aseară cu partenerul tău sexy? Era un tip, nu?

— Oh, da!

S-a strecurat de lângă mine, fredonând în barbă, în timp ce studia rafturile.

— El... a fost altceva.

M-a privit printre genele dese.

— Mă mir că pot vorbi azi.

— Credeam că fetele sunt mai distractive, am zis sec şi, în sfârşit, am găsit numele Crownover.

— În general...

A luat o carte.

— Dar mai sunt şi unii bărbaţi, cum ar fi Ren. Ei sunt mai distractivi. Aşadar, când o să ţi-o...

— Nici măcar să nu termini fraza aia!

Găsind cartea pe care o voiam, am apucat-o de pe raft şi am strâns-o la piept, în timp ce mă întorceam spre Val.

— Uite ce e, hmmm... da, bine, mă atrage! Cine n-ar fi atras de el? Dar îl ştiu doar de câteva zile.

— Iubito!

A venit spre mine.

— *Iubito!*

— Ce e?

I-am aruncat o privire încruntată, înainte s-o iau spre partea din faţă a magazinului.

— Nu e nevoie să îl cunoşti-*să îl cunoşti*, ca să ţi-o pui cu el. Trebuie doar să dai jos chiloţii ăia.

S-a oprit o clipă, iar ochii i-au lucit, de parcă îşi amintea de o experienţă fierbinte.

— De fapt, nu e nevoie să-i dai jos. Poate doar să-i dea la o parte, iar asta chiar e excitant.

— Oh, Doamne! am murmurat, iar apoi am zis mai tare: Putem să nu mai vorbim despre asta?

— Mă rog! Pudică!

Am zâmbit.

— Stricată!

După ce am plătit cărţile, sunt sigură că angajaţii au fost fericiţi să vadă că ne îndreptăm spre uşă. Ieşind împreună, am ştiut că luasem decizia corectă atunci când mă confesasem ei. Val trebuia să ştie ce se întâmplă, să se poată proteja. Nu ştiam ce aş fi făcut dacă aş fi pierdut-o.

Ne-am oprit la o cafenea de alături şi abia ne-am aşezat pe scaune, că a şi continuat să pălăvrăgească despre cât de mare nevoie aveam ca, până la finalul săptămânii, să ajung cu Ren într-un pat sau lipită de un perete, sau pe un blat de bucătărie, până când s-a îndreptat brusc pe scaun şi m-a speriat.

— Eşti bine? am întrebat-o şi m-am aplecat spre ea.

— Rahat! Ceasul!

A sărit în picioare.

— Trebuie să plec!

Am ridicat din sprâncene.

— A doua întâlnire sexy?

— De fapt, da!

Şi-a apucat cafeaua.

— Cum arăt? Delicios?

— Sexy, ca de obicei!

Am întins mâna.

— Dar îmi dai înapoi ochelarii de soare?

— Oh!

Val a izbucnit în râs şi i-a dat jos de pe cap, apoi mi i-a întins şi s-a aplecat să mă pupe pe obraz.

— Îţi scriu mai târziu!

— Am o presimţire că vei fi foarte ocupată mai târziu.

A chicotit.

— Dacă am noroc!

M-am ridicat şi eu şi mi-am luat ceaiul dulce şi punga de la librărie.

— Aşadar, o să-l cunosc pe tipul care până mâine o să te facă să mergi ciudat?

Val s-a dat înapoi, cu fusta rotindu-se în jurul picioarelor, şi a zâmbit.

— O să-l cunoşti!

Şi-a muşcat buza şi mi-a făcut cu ochiul.

— Ai grijă, da?

M-am întins şi i-am strâns mâna.

— Şi tu!

Capitolul nouă

La întoarcere, am făcut o oprire scurtă acasă la Brighton şi Merle, în inima Garden District, nu de parte de apartamentul meu. Locuiau într-o casă cu adevărat antebelică, un imobil minunat, cu două etaje şi patru coloane mari, albe, care susţineau veranda din faţă şi balconul de deasupra. Obloanele erau vopsite în tradiţionalul negru, dar, cu vreo lună în urmă, Merle făcuse o criză de nervi şi angajase pe cineva să vopsească uşa de la intrare în albastru-deschis. Ideea mi se păruse ciudată, mai ales că era o nuanţă foarte deschisă; exact nuanţa ochilor elfilor.

Un gard din fier forjat înconjura proprietatea, iar poarta a scos un scârţâit de oase bătrâne când am deschis-o. Înainte, trotuarul era crăpat şi semăna cu o tencuială veche, dar, în sfârşit, fusese reparat cu vreun an în urmă. Am păşit pe verandă, tresărind când scândurile au gemut. Ferigi uriaşe se legănau în briza uşoară, atârnate de tavanul verandei, în timp ce m-am îndreptat spre uşa mare, albastră. Am ezitat o secundă, apoi am bătut. Merle ura soneriile, aşa că m-am abţinut să apăs pe ea. Când am văzut că nu răspunde nimeni, am mai bătut o dată şi, în cele din urmă, am fost nevoită să apăs pe buton. Totuşi, n-a răspuns nimeni.

M-am dat înapoi de lângă uşă şi m-am uitat în jur. Mobila frumoasă din răchită era pusă un pic alandala, însă uneori Merle o muta de colo, colo, spre disperarea lui Brighton. Gândindu-mă că ar putea fi în spate, m-am dus în partea laterală a verandei şi am coborât cele trei trepte spre curtea frumoasă. Pomii fructiferi şi florile parfumau aerul. Eram invidioasă pe grădina lui Merle. Era absolut uimitoare, de parcă era scoasă din emisiunile de pe HGTV, şi mi-am dat seama că atât ea, cât şi fiica ei petreceau o grămadă de timp îngrijind-o.

Totuşi, nu am găsit-o pe Merle în genunchi, smulgând iarba sau tunzând tufele care atrăgeau păsările colibri. Brighton nu stătea pe vreuna dintre pernele groase de pe şezlonguri sau de pe bănci, cu o carte în poală. Din casă nu se auzea jazzul cochet. Grădina era şi ea pustie. Isuse, singura duminică în care nu erau acasă era cea în care treceam eu pe la ele! Probabil că ar fi trebuit să o sun pe Brighton, dar era o figură când venea vorba să răspundă la telefon, asta dacă îşi amintea pe unde îl lăsa. Totuşi, nu prea aveam de ales. Am băgat mâna în buzunar, am scos telefonul şi i-am apelat numărul. După cum mă aşteptam, niciun răspuns. După semnal, am lăsat un mesaj: „Bună, Brighton, sunt Ivy! Poţi să mă suni, te rog, când primeşti mesajul acesta? Mulţumesc!"

Am încheiat apelul, m-am întors şi am revenit pe verandă, când am zărit cu coada ochiului o mişcare bruscă. Am rămas pe loc, cu punga de la librărie legănându-mi-se pe degete.

Văzusem... aripi?

Aş fi jurat că văzusem o bătaie de aripi lângă unul dintre tufişurile cu flori roz. Nu aripi de fluture şi parcă fuseseră prea mari şi prea transparente să aparţină unei păsări. M-am rotit, m-am uitat la tufiş şi m-am îndreptat încet spre el. M-am oprit şi, timp de câteva secunde, abia dacă am respirat... *Acolo!*

În unul dintre tufişuri, am văzut din nou mişcarea, fluturarea unor aripi cafenii, transparente, de mărimea mâinii mele. Era un spiriduş în grădina lor? Era al naibii de puţin probabil, dar ştiam că nu era imposibil. La urma urmei, eu îl găsisem pe Tink în cimitir. Poate că mai erau şi alţii ca el pe aici. Poate chiar o femelă. Tink ar fi putut avea o iubită. Am strâmbat din nas. La ce naiba mă gândeam? Chiar dacă ar fi fost o femelă spiriduş, nu aveam de gând să o prind şi să o duc acasă, să i-o pun pe tavă lui Tink, de parcă aş fi fost vreun traficant de spiriduşi.

— Bună? am zis încet. Nu o să-ţi fac rău!

A trecut un moment şi iată-mă, într-o curte, vorbind cu un tufiş! Am îngenuncheat, am întins mâna şi am prins grijuliu crengile. Am dat la o parte tulpinile cu frunze şi m-am uitat în tufiş. Nu era nimic acolo. Am dat drumul frunzelor, am oftat şi m-am ridicat. Fie aveam vedenii, fie orice o fi fost acolo, spiriduş sau nu, o luase la sănătoasa. M-am mai învârtit prin zonă câteva minute, dar n-am mai văzut nimic ciudat. Am plecat, închizând poarta după mine.

Era plăcut să te plimbi pe sub stejarii mari, aşa că nu m-am grăbit. De prea multe ori mă trezeam că mă grăbeam fără motiv. Nu aveam niciun plan pentru ziua următoare, doar să o sun pe Jo Ann şi poate să iau cina cu ea. Pe la jumătatea drumului spre casă, am simţit un fior ciudat pe şira spinării şi mi s-a ridicat părul pe ceafă. M-am oprit la colţ, tremurând, pe măsură ce sentimentul că eram urmărită sporea. Era atât de intens, de parcă era cineva chiar în spatele meu. Cu inima bătându-mi puternic, m-am uitat peste umăr, dar n-am văzut pe nimeni. Ţepuşa din gheată m-a liniştit, în timp ce stăteam pe loc, pe stradă. Deşi cei mai mulţi elfi preferau serile şi nopţile, nimic nu îi împiedica să iasă şi ziua. Totuşi, senzaţia că eram urmărită nu însemna obligatoriu că era un elf. Nu erau singurele chestii periculoase din oraş.

Am cercetat strada cu luare aminte şi m-am rotit încet în cerc. Oamenii îşi făceau de lucru prin curţi, iar peste drum era un grup mic de turişti care se uitau la case, dar nimeni nu era atent la mine. Totuşi, sentimentul că eram urmărită n-a dispărut, nici măcar când am pornit din loc, mult mai precaută şi cu pas mai rapid. Senzaţia a rămas până am ajuns la vreo jumătate de stradă de apartamentul meu. Atunci a dispărut precum fumul luat de vânt, dar starea de alertă a persistat.

La fel ca sâmbătă, Ren mă aştepta în faţă la Mama Lousy, rezemat de zid, de parcă n-avea altceva mai bun de făcut. M-am apropiat prudent şi mi-am trecut agitată o mână prin păr, aranjând buclele rebele la loc în coada în care încercam să le ţin. Umiditatea revenise în forţă, aşa că tot ce voiam era să-mi dau jos blugii şi bluza, şi să umblu pe jumătate dezbrăcată, cum făceau toţi.

Toată ziua simţisem în mine un ghem de nelinişte, entuziasm şi frică, un fel de minge de cauciuc lovită de perete. Nu voiam să mă gândesc prea mult la cauză, dar, în clipa în care l-am văzut pe Ren, m-am gândit la ce îmi spusese Val cu o zi în urmă şi la ce făcusem în dimineaţa aceea.

Căldura mi-a urcat în obraji şi aproape că m-am răsucit pe călcâie. Dar unde să mă duc? Să mă ascund în tomberonul cu gunoi, care dădea pe dinafară? Să fug de Ren, când m-aş fi bătut bucuroasă cu un elf, era o prostie. Nu aveam niciun motiv să mă simt ciudat sau jenată, sau ceva asemănător. Trebuia să mă potolesc. Mi-am tras umerii în spate, mi-am ridicat bărbia şi am trecut pe lângă intrarea în magazinul de suveniruri.

Ren a înclinat capul în direcţia mea şi a zâmbit. Două gropiţe au apărut când a întins braţul spre mine. Între degetele lui lungi era un trandafir albastru-închis, aproape mov. Privirea mi s-a plimbat de la trandafir la el, apoi din nou la trandafir.

— Nu... nu înţeleg!

— Pentru tine! a zis el, împingându-se uşor dinspre zid şi îndreptându-se.

Mi-am mutat privirea înapoi la el.

— Pentru mine?

Ochii lui străluceau.

— Da!

— De ce?

— Scumpo, dacă nu vrei trandafirul ăla de la el, îl iau eu, s-a auzit o femeie, o femeie oarecare, care trecea pe drum şi îl privea pe Ren cu un zâmbet obraznic. Şi o să-l iau şi pe el!

Fierbinţeala din obraji mi s-a intensificat, iar râsul femeii, în timp ce se îndepărta, s-a pierdut în cele din urmă, acoperit de sirenele poliţiei, care se auzeau de pe o stradă din apropiere.

— L-am văzut când veneam încoace şi m-am gândit la tine.

Ridicând trandafirul, mi l-a dus la nas. Petalele miroseau a proaspăt.

— Se potrivesc cu ochii tăi.

Buzele mi s-au întredeschis, în timp ce mă uitam la el. Am lăsat trandafirul în jos, iar Ren şi-a plecat şi el capul. Nasul lui mi-a atins obrazul când mi-a şoptit la ureche:

— Ăsta e momentul când iei trandafirul de la mine.

Am simţit frisoane dansându-mi pe piele, în timp ce pulsul mi-a explodat din pricina atingerii uşoare, inocente. L-am privit cum se trage în spate, cu ochii verzi arzând. Cu gura uscată, am luat trandafirul.

— Mulţumesc!

Ren şi-a lăsat capul într-o parte.

— Sunt chiar surprins!

— De ce?

— Ai spus „mulţumesc"! Nu credeam că o s-o faci.

A ridicat unul dintre umerii laţi.

— Credeam că sunt toate şansele să mi-l arunci în faţă.

Ţinând trandafirul la piept, m-am întrebat ce crede despre mine, de se aşteptase la aşa ceva.

— Trebuie să îţi fi făcut o primă impresie grozavă.

— Câteva prime impresii, m-a corectat el jucăuş. Pe de altă parte, nu te condamn, având în vedere cum au decurs lucrurile.

Incredibil de stânjenită, am încuviinţat din cap şi m-am întors într-o parte. Am dat jos o curea a rucsacului, am desfăcut fermoarul şi am pus trandafirul cu grijă în buzunarul din faţă.

— Ce porţi în rucsacul ăla? a întrebat el. Nu pare prea uşor.

— Manuale. Caiete.

Am tras fermoarul.

— Nu e foarte greu.

A venit mai aproape de mine şi s-a dat într-o parte, să lase pe cineva să treacă.

— Manuale? Mergi la...

— Ivy! a strigat Jerome, din magazinul de suveniruri.

A strigat atât de tare, încât am crezut că o să se spargă geamurile.

— Treci aici!

Ren s-a încordat când s-a întors mijind ochii, iar eu am oftat şi mi-am pus rucsacul la loc pe umeri.

— Mă întorc imediat! am zis şi am intrat.

Uşa nu s-a închis după mine. A prins-o Ren, la doi paşi în spatele meu. M-am uitat peste umăr, dar el privea drept înainte, la bărbatul iritat din spatele tejghelei. Zâmbetul jucăuş dispăruse, iar ochii verzi îi erau reci. Am deschis gura, dar Ren mi-a luat-o înainte. M-a ocolit şi s-a dus spre tejghea, punând ambele palme pe vitrina din sticlă.

— Aşa se vorbeşte cu o doamnă?

Oh, Isuse! Sprâncenele negre ale lui Jerome s-au ridicat, înfruntând privirea lui Ren.

— Cine naiba te crezi?

— Cineva care consideră că ţi-ar prinde bine să înveţi să fii respectuos! a ripostat el.

M-am strecurat între Ren şi o vitrină cu nişte pene voodoo care miroseau a patchouli.

— Ren, e în regulă!

El nu şi-a luat ochii de la Jerome.

— Nu şi pentru mine!

Jerome şi-a încrucişat braţele şi s-a îndreptat, cu expresia lui mereu morocănoasă. Am fost surprinsă că ridurile adânci de pe faţa lui nu încremeniseră într-o încruntare permanentă.

— Nu te-a întrebat nimeni, băiete!

— În regulă!

Am ridicat o mână, văzând că Ren părea gata să îl apuce pe bătrân şi să îl strângă de gât.

— Serios! E în regulă! Nu e lipsit de respect!

M-am uitat spre Jerome.

— Nu e ceva personal. Aşa e el, un nemernic cu toată lumea.

— Nu cu toată lumea, a răspuns el, pe un ton morocănos.

I-am aruncat o privire plictisită.

— Câinii tăi nu se pun.

A trecut un moment şi, în sfârşit, Ren s-a uitat spre mine. Privirea i se mai îmblânzise, dar tot nu părea încântat.

— Tot nu e în regulă.

— Ren! am murmurat.

— Ivy! m-a îngânat el.

Jerome şi-a dat ochii peste cap, apoi a ridicat bărbia.

— Hei, tu! Da, tu, ăla cu sosul picant! a strigat el.

Eu şi Ren ne-am întors. Un bărbat alb, de vârstă mijlocie, s-a oprit. Avea în mâini două sticle uriaşe cu Voodoo Hot Sauce.

— Sticlele alea sunt de cumpărat, nu de mângâiat. Fie le cumperi, fie le pui jos!

— Uau! am zis şi m-am întors din nou spre Jerome. Sunt surprinsă că faci ceva bani aici.

A pufnit.

— De parcă îmi pasă!

Adevărul e că niciodată nu prea mi s-a părut că îi păsa.

— E vreun motiv pentru care ai chemat-o înăuntru? a întrebat Ren, încrucişându-şi braţele, în timp ce clientul a ieşit repede din magazin. Chiar avem treabă.

Privirea lui a alunecat spre Ren.

— Îmi cam place de tine, băiete!

— Onorat! a murmurat Ren. Şi de-a dreptul flatat.

Mi-am muşcat buza, să nu râd.

— Îmi eşti datoare!

Jerome a îndreptat spre mine un deget noduros. La început, habar n-am avut despre ce vorbea, dar apoi mi-am amintit ce zi era.

— Oh, rahat!

Mi-am pus mâinile pe tejghea.

— Îmi pare rău! A fost o săptămână infernală! Am uitat!

— Ce-ai uitat?

Ren se uita de la unul la altul.

— Luni! a mormăit Jerome. În fiecare luni, de vreo doi ani, şi e prima dată când uiţi.

— Prăjitură, i-am zis lui Ren, lăsând să se întrevadă un zâmbet abia schiţat.

O sprânceană ciocolatie s-a ridicat a nedumerire.

— Prăjitură?

— Nu orice afurisită de prăjitură!

Jerome a lovit cu palmele pe tejghea, gest care m-a speriat.

— Cea mai bună prăjitură cu ciocolată pe care am mâncat-o vreodată. Fata asta mi-o aduce în fiecare luni. Îmi refac calculele doar ca să pot mânca afurisita aia de prăjitură.

Ren mă priveşte şi mai confuz.

— Calculele?

— E la dietă, îl lămuresc, zâmbitoare. Îmi pare rău! O aduc mâine. Da?

Jerome a mormăit ceva în barbă.

— Ar fi bine să nu uiţi! Acum plecaţi de aici, să pot comanda pizza.

Ideea era că nu fusesem singura care uitase.

Am ieşit din magazin şi am pornit spre Jackson Square. Am ajuns pe la jumătatea străzii, când Ren a început să râdă.

— Ce e? m-am uitat eu spre el.

— Faci prăjituri? m-a întrebat el, înghiontindu-mă cu braţul. Faci prăjituri cu ciocolată, care se pare că sunt cele mai bune din întreaga lume, pentru un tip pe jumătate senil?

Am scos un fel de chicotit.

— Ăăă, da! Fac! E... un fel de hobby.

Bun! Asta era o minciună gogonată! Singurele prăjituri pe care puteam să le fac ieşeau dintr-o cutie. Tink era cel care putea să pregătească o prăjitură cap-coadă.

— Şi mie de ce nu mi s-a oferit nicio prăjitură?

M-am întrebat ce ar crede dacă ar şti că prăjitura era făcută de un spiriduş. I-am aruncat o privire rapidă şi mi-am trecut mâinile peste coapse.

— Va trebui să mă cunoşti mai bine înainte să guşti din prăjitura mea.

Ren a deschis gura, apoi a închis-o, înainte să se oprească şi să păşească în faţa mea. M-am oprit brusc, evitând să mă lovesc de el. Tipul din spatele nostru a înjurat și ne-a aruncat o privire încruntată, ocolindu-ne. Ren l-a ignorat.

— Asta a fost o invitație? Pentru că sunt dispus să te cunosc în orice mod posibil, dacă asta înseamnă că o să gust din prăjitura ta.

— Invitaţie la...

Oh, Doamne! Am repetat ce a spus. Faţa mi s-a îmbujorat.

— Eşti un pervers!

L-am lovit tare peste piept.

— Nu asta am vrut să spun.

— Mare păcat! a zis el solemn.

L-am lovit din nou, în braţ, de data asta, apoi am ţâşnit pe lângă el.

— Eşti un nemernic!

Și-a dat capul pe spate şi a râs tare şi cu poftă şi, în ciuda faptului că mă ruşinasem, buzele mele au schiţat un zâmbet. Nu m-am putut abţine. Râsul... era contagios. Într-o clipă a fost lângă mine.

— Chiar vreau să gust prăjitura, adevărata prăjitură. Mă rog, aş vrea să gust şi prăjitura ta!

— Dacă încetezi să mai vorbeşti despre prăjituri în general, promit că o să-ţi aduc o bucată, am zis. Şi nu o să te înjunghii.

— M-ai înjunghia?

Amuzamentul i-a colorat obrajii. Am încuviinţat.

— Chiar dacă mi-ai dat un trandafir.

— Bine! S-a făcut! Gata cu prăjiturile!

Ren a rămas tăcut cât am traversat pe Chartres.

— Ai făcut ceva ieri, în ziua ta liberă?

Aproape că m-am împiedicat, când m-am uitat brusc la el. Brighton nu mă sunase, ceea ce nu era o surpriză, şi am plănuit

să îi fac încă o vizită. Dar el nu avea să afle despre asta. O tentativă de zâmbet i-a ridicat un colț al gurii.

— E o simplă întrebare! O să îți spun ce am făcut eu. Am dormit până pe la zece. Apoi m-am învârtit pe acolo cam fără scop, sincer să fiu, și m-am trezit cumpărând *beignets*. Iar aseară am supravegheat hotelul unde am văzut că a intrat străvechiul ăla. Asta am făcut.

Vorbele ezitau să îmi iasă de pe limbă.

— Nu am făcut mare lucru, am zis, după o clipă. M-am întâlnit cu Val și ne-am dus la o librărie. Apoi am venit acasă și m-am prefăcut că fac curățenie. Am luat cina cu o prietenă. Asta e tot.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Fără să vreau, mi-am amintit de tristețea care fusese atât de clară pe fața lui, când murise bărbatul acela.

— Vezi ce ușor a fost?

Am încuviințat, dar nu fusese ușor. Deloc! Când ne-am apropiat de Jackson Square, briza dinspre Mississippi s-a simțit mult mai răcoroasă, fluturându-mi buclele libere de la ceafă.

— Manualele alea, a schimbat el subiectul. Pentru ce sunt?

Pașii noștri au încetinit, iar eu am început să mă gândesc ce să-i spun. Nu că era un secret faptul că mă duceam la facultate. Mi-am trecut degetele peste gard.

— Mă duc la facultate... Loyola. Sociologie.

Deși nu mă uitam la el, îi simțeam privirea iscoditoare ațintită asupra mea.

— Chiar mergi la facultate? a întrebat el. Faci și aia, și asta?

Aprobând, m-am uitat în sus spre turlele gri care se înălțau spre cerul albastru.

— Vrei să pleci din Ordin?

Am râs.

— Cred că singurul fel în care pleci din Ordin e într-un sac de cadavre.

— Nu e adevărat!

Făcând câțiva pași, a început să meargă cu spatele, în vreme ce mâna îi aluneca de-a lungul gardului, în fața mâinii mele. Avea noroc că era o zonă fără tarabe.

— Au mai fost oameni care au plecat din Ordin, Ivy.

— Nu vreau să plec. Vreau doar să... Vreau să fac mai mult!

Am simțit o greutate în stomac și, brusc, mi-am dorit să nu fi spus atâtea. Ren s-a oprit din mers, iar mâinile noastre s-au ciocnit pe gard. Am vrut să-mi trag mâna, dar în fața lui m-am oprit.

— Știu că e ciudat, dar, da, asta fac.

Privirea lui a căutat-o pe a mea.

— Nu! Nu e ciudat! E doar diferit!

Privirile noastre s-au susținut o clipă, apoi m-am uitat în altă parte, mestecându-mi buza de jos. Când privirea mea a revenit, el încă se uita la mine într-un fel bizar, de parcă nu reușea să vadă prin mine, ci în mine.

— Ce e? am întrebat.

— Mă gândeam la ceva...

Degetul lui găsise drumul spre al meu. M-am uitat la mâinile noastre, iar respirația mi s-a oprit când și-a trecut degetul peste al meu.

— Cred că n-am mai cunoscut pe nimeni ca tine.

— Sună a ceva rău!

Mi-am luat privirea de la mâinile noastre. El a zâmbit.

— E un lucru bun! Cred!

Nu era chiar o confirmare răsunătoare. Și-a luat mâna de pe a mea și a început să meargă din nou, dar de data asta cu fața spre drumul pe care veniserăm.

— Vino! Avem treabă!

— Nu asta facem?

S-a uitat la mine peste umăr.

— Ce caut eu nu e aici.

— Oh, da?

L-am ajuns din urmă.

— Unde mergem?

— Aici!

Am ridicat din sprâncene.

— Pirates Alley?

Ren doar mi-a făcut cu ochiul şi a continuat să meargă. Habar n-aveam ce punea la cale, dar l-am urmat dincolo de intrarea pe alee. Nu într-acolo ne îndreptam şi era păcat, pentru că aleea era drăguţă, cu clădirile şi uşile ei colorate. Am ajuns pe Madison Street şi am rezistat pornirii de a sublinia că am fi putut merge direct acolo, în loc să fi mers spre Square, dar, pe de altă parte, slujba noastră ne cam cerea să ne învârtim pe aceleaşi străzi toată noaptea.

Ren s-a îndreptat spre un puşti de pe stradă, care stătea lângă o motocicletă. Nu ştiam ce model e, dar era îngrijită, neagră, şi părea suficient de rapidă să îţi rupă absolut toate oasele, dacă ai fi căzut cu ea.

— Mulţumesc, omule!

Ren i-a întins băiatului nişte bani. M-am uitat la el, iar băiatul a şters-o.

— Motocicleta... e a ta?

A încuviinţat.

— Ce e asta?

M-am uitat la motocicletă, de parcă era o insectă uriaşă, cu două picioare.

— Unii zic că e o Ducati.

A luat două căşti de protecţie şi a ridicat spre mine o sprânceană provocatoare.

— În seara asta am venit pregătit. Una pentru mine!

A ridicat o cască.

— Una pentru tine!

M-am uitat urât la el.

— Şi te aştepţi să urc pe aia?

— Da!

Mi-a întins casca neagră, iar eu am luat-o, ţinând-o departe de corp, de parcă era o grenadă.

— Uite ce e, aşa cum am spus, treaba mea nu implică depistarea elfilor obişnuiţi! Sunt aici să aflu ce pun la cale străvechii şi să îi împiedic să facă ce vor să facă. Poţi veni cu mine sau nu! Aş prefera să vii, a zis şi şi-a aplecat capul într-o parte, iar soarele de apus s-a reflectat pe obrazul lui catifelat. Dacă eşti pe aproape, cel puţin am siguranţa că nu zaci, Doamne fereşte, moartă pe undeva.

Am strâns casca mai tare.

— Pot să am grijă de mine!

— N-am spus că nu poţi şi, chiar dacă te cunosc de puţin timp, ştiu că nu o să fugi de o luptă. O să fugi direct spre ea.

Zâmbetul jucăuş a reapărut când a pus un picior lung peste motocicletă şi s-a aşezat pe ea.

— Iar asta e incredibil de sexy, dar acum e şi incredibil de periculos. Şi ar trebui să mă însoţeşti, cel puţin până miercuri. Aşa că însoţeşte-mă pe motocicletă. O să fie distractiv!

În timp ce mă uitam la el, îmi venea să îi spun să înceteze să mai fie atât de al naibii de arătos şi fermecător. Era greu să îi contrazici logica, dacă ţi-o prezenta cu un zâmbet sexy şi cu vorbe frumoase.

— Vii sau nu?

Oftând, m-am uitat la cască, apoi din nou la el. Un zâmbet leneş i s-a întins peste buze.

— Bine!

Ochii lui s-au făcut de un verde şi mai profund.

— Atunci urcă!

Iritată de tonul lui poruncitor, am luat casca într-o mână, iar cu cealaltă i-am arătat degetul mijlociu. A râs, iar pielea din jurul ochilor i s-a încreţit.

— Nu îmi placi! i-am zis.

A zâmbit când şi-a lăsat capul pe spate, privindu-mă cu subînţeles.

— Nu minţi! Ştiu eu! Poate că nu vrei, dar mă placi!

Ascunzând faptul că fusese un observator desăvârşit, am rânjit spre el.

— Te înşeli amarnic!

— Îh...

Genele dese au coborât, acoperindu-i ochii, iar apoi a întins braţul. Şi-a vârât degetele în talia blugilor mei şi m-a tras spre el. Echilibrând motocicleta cu un singur picior, a întins celălalt braţ şi şi-a pus degetele în jurul cefei mele. Mi s-a oprit respiraţia şi am făcut ochii mari. Când mi-a ghidat capul spre al lui, aproape am scăpat casca. Prea şocată să mă opun, m-am trezit uitându-mă în ochii lui, cu gurile noastre atât de aproape, încât îi simţeam respiraţia caldă pe buze. Nu şi-a luat ochii de la ai mei, în timp ce şi-a mişcat capul. Buzele lui au atins curbura obrazului meu, iar pulsul mi-a luat-o la goană, de emoţie şi consternare. Nu voiam să mă sărute. Sau voiam? Respiraţia lui mi-a gâdilat locul de sub ureche, iar muşchii din partea de jos a abdomenuui meu s-au încordat. M-am înfiorat. Bun, poate că voiam să mă sărute!

Buzele lui Ren au trecut peste linia obrazului meu, iar nasul lui s-a atins de al meu.

— Pariez că ai cele mai moi buze. Şi pariez că eşti dulce, mai dulce decât gogoşelele alea de care m-ai făcut să devin dependent.

Mâna lui mi s-a strâns pe ceafă.

— Dar pariez că ai o gură dată naibii, opusul dulceţii ăleia. O să fie dificil să ajung la ea, iar tu o să te împotriveşti până la capăt, dar, după ce ajung la ea, o să fie plăcut.

Ochii mi s-au făcut cât farfurioarele. Eram fără cuvinte. Habar n-aveam ce să spun.

— Mă placi!

Mi-a dat drumul şi mi-a zâmbit, cu faţa aceea angelică, imagine a inocenţei.

— Doar că nu eşti pregătită să recunoşti.

În timp ce mă holbam la el, nu puteam să mă gândesc decât la faptul că era un observator dat naibii.

Capitolul zece

Primul lucru pe care l-am descoperit după ce am ignorat ceea ce Ren tocmai spusese şi făcuse a fost că nu exista niciun fel graţios de a te urca pe o motocicletă. Nu cum o făcuse Ren. Aproape că l-am lovit cu genunchiul în spate când am urcat în spatele lui. Al doilea lucru pe care l-am aflat a venit după ce mi-am pus casca, iar Ren a făcut la fel. Căştile erau dotate cu microfoane. Foarte tare! Dar ultimul lucru a fost când m-am aşezat dreaptă în spatele lui, cu coapsele sprijinite de exteriorul coapselor lui şi... habar n-aveam unde să-mi pun mâinile.

— Ivy! a zis el, evident, amuzat. Va trebui să te ţii de mine şi să vii mai aproape, altfel o să zbori de pe motocicletă, dulceaţă!

— Nu-mi zice aşa!

I-am ignorat chicotitul şi mi-am pus uşor mâinile pe partea laterală a taliei lui, a taliei lui extrem de întărite. Simţeam sub degete conturul pumnalelor, dar şi faptul că nu avea niciun gram de grăsime pe talie. Ren mi-a apucat încheieturile şi mi-a tras braţele în faţă, forţându-mă să alunec până când coapsele mele i-au înconjurat fundul. Am făcut ochii mari, în timp ce el mi-a încrucişat braţele în faţa lui, chiar sub buric.

— Aşa! a zis el. Aşa se stă pe motocicletă!

Sânii mei se apăsau pe spatele lui și eram recunoscătoare pentru cască deoarece îmi umbrea obrajii arzând.

— Sunt sigură că nu e nevoie să fiu atât de aproape.

A chicotit, apoi motocicleta a prins viață sub noi. Inima mi-a tresărit neliniștită. Dintre toate lucrurile nebunești pe care le făcusem la slujbă, nu mai mersesem niciodată cu motocicleta și nu prea știam la ce să mă aștept.

— Ești virgină, nu-i așa? m-a întrebat.

Am dat ochii peste cap.

— Stilat!

Un alt hohot s-a auzit în căști, apoi am pornit. Ren nu m-a introdus ușurel în experiența asta. A pornit roțile instructajului și m-a băgat cu fața înainte. Brațele mi s-au strâns singure în jurul lui, iar la început am închis ochii strâns, în timp ce el se îndrepta spre cele mai aglomerate străzi din Cartier. Nu voiam să-i văd pe toți oamenii pe lângă care știam că treceam la limită, dar senzația dată de vântul care îmi sufla peste degete și peste brațele goale era prea ispititoare!

După vreun minut, am deschis ochii. Magazine și oameni rămâneau în urmă într-o ceață amețitoare. Era înspăimântător și nebunesc cât de repede mergeam, dar era... era și *uimitor*! Am întors capul, cu ochii mari, în timp ce absorbeam totul. Era ceva eliberator în asta. De asta erau atât de mulți oameni care mergeau cu motocicleta? Voiam să știu cum era să simt vântul prin păr. Totuși, nu eram suficient de curajoasă sau de proastă să îmi dau jos casca. Tensiunea din coapsele și umerii mei a slăbit. Știam că pot să mă las în spate fără să cad, dar n-am făcut-o.

Simțeam forța din mușchii de pe spatele lui Ren, în timp ce se încordau și se mișcau. Sub mâinile mele împreunate, simțeam cum abdomenul lui încordat tresărea la fiecare minut, de parcă trupul lui reacționa inconștient la ceva.

— Te ții bine? a întrebat Ren.

La început, am încuviințat din cap, ca o idioată.

— Da! De fapt... chiar îmi place.

— O să fii pe spate când o să ajung cu chestia asta într-un spațiu liber și chiar o să prindem viteză.

În timp ce a încetinit la un semafor, mi-a strâns ușor mâinile împreunate.

— E ca zborul.

Inima mea a tresărit. N-am reușit să găsesc cuvinte să răspund, în timp ce am pornit din nou, traversând Canalul. Știam că probabil ne îndreptam spre cartierul financiar, unde îl văzuserăm pe străvechiul care se dădea drept antreprenor.

— Am fost cu ochii pe prietenul nostru, mi-a explicat Ren, când am încetinit în trafic. În fiecare seară pe la șapte, uneori, la opt, pleacă de la hotel și se duce la un club numit Flux, la câteva străzi distanță. Ai auzit de el?

Părea un loc unde s-ar duce Val.

— Nu! Ar putea fi nou, dar eu nu prea mă duc prin cluburi.

— Și eu care credeam că ești o petrecăreață! a zis el, tachinându-mă pe un ton relaxat.

— Și tu?

— Am trecut prin faza cu băutura și cu petrecerile înainte să împlinesc 21 de ani.

M-a bătut ușor pe genunchiul îndoit.

— I-am înnebunit pe părinții mei! Privind în urmă, am fost un răsfățat dat naibii. Ei își riscau viețile, iar eu veneam acasă beat criță. Mă mir că nu m-au omorât în somn.

A râs ușor, mai mult pentru sine.

— Dar știi cum era... Învățam la o școală publică, iar după aceea mereu trebuia să mergem direct acasă.

— La antrenament.

M-am strâmbat, amintindu-mi de anii de liceu. Copiii mă considerau ciudată, pentru că niciodată nu mă implicam în activităţile de după cursuri, nu mă duceam la meciuri şi ieşeam doar cu alţi copii ai căror părinţi făceau parte din Ordin, alţi copii ca mine. Una peste alta, n-a fost chiar atât de rău!

— Nu prea ne distram cine ştie ce. Aşa că mi-am făcut de cap.

Umerii lui s-au ridicat.

— Cel puţin mi-am scos chestiile astea din sistem. Încă îmi place câte o bere sau un pahar de ceva, dar să mă îmbăt nu mai e o prioritate. Dar tu?

— Am avut momentele mele dificile, dar a fost în regulă. Am avut...

Nu am terminat. Avusesem noroc, pentru că Shaun îmi fusese aproape, mai întâi ca prieten, apoi mai mult.

— Nu mai beau mult acum. Nu prea îmi place gustul.

Ren a rămas tăcut; se auzea doar ralantiul motorului.

— Părinţii tăi mai trăiesc? am întrebat.

— Da! Şi, da, încă fac parte din Elită.

A urmat o pauză.

— Ai tăi?

Mi-am muşcat buza.

— Nu! Morţi amândoi. Părinţii mei adevăraţi au fost omorâţi când eram doar un bebeluş, apoi Holly şi Adrian m-au adoptat. Nu puteau să aibă copii, aşa că m-au crescut pe mine.

— Şi sunt morţi şi ei?

Am simţit o arsură familiară în piept.

— Sunt morţi şi ei.

— La naiba! a zis el. Îmi pare rău să aud că ai suferit atâtea pierderi!

Chiar n-am ştiut cum să răspund la asta, dar am murmurat „mulţumesc" şi mi-am dorit să nu fi mers cu discuţia atât de

departe. Când împărtăşeai astfel de lucruri te legai de oameni, iar asta îngreuna mai mult situaţia când... când îi pierdeai. Nici nu ştiam de câte ori mă avertizasem să nu mă apropii, dar nu ascultasem, când venise vorba despre Val. Nici măcar în cazul bătrânului morocănos Jerome sau al lui David.

Iar acum o făceam cu Ren.

După asta, o parte din plăcerea plimbării cu motocicleta a dispărut, dar a fost în regulă. Trebuia să mă concentrez. Nu era o joacă! Nu eram acolo să îl cunosc pe Ren şi să ne împrietenim şi, în ciuda a ce credea el, nu era vorba doar despre faptul că nu eram dispusă să admit că îmi plăcea de el.

Pur şi simplu, nu eram dispusă să mă apropii de nimeni.

Ren a părut să simtă că terminasem cu pălăvrăgeala, pentru că a fost neobişnuit de tăcut. Am trecut de hotel de două ori, înainte să găsim un loc de parcare pe stradă. Nu aveam mult de aşteptat, dar nu voiam să ne facem griji din cauza asta. Din punctul nostru de observaţie, am văzut maşina neagră oprind în faţa hotelului. Doar trei minute mai târziu, străvechiul a ieşit îmbrăcat la fel ca săptămâna trecută. A urcat pe bancheta din spate a maşinii şi au plecat, trecând pe lângă noi.

— Ţine-te bine! mi-a ordonat Ren.

M-am prins mai strâns de talia lui şi m-am ţinut zdravăn, iar el a făcut un viraj scurt, intrând cu măiestrie între un SUV şi o decapotabilă. Inima tot mi-a urcat în gât. SUV-ul a claxonat, dar Ren a făcut la dreapta, trecând pe lângă decapotabilă. M-am uitat peste umărul lui, spre sedanul care era la patru maşini în faţă. Ren a încadrat din nou motocicleta în trafic, urmărind sedanul de la o distanţă sigură.

Pe măsură ce soarele dispărea la orizont, se aprindeau felinarele stradale, în timp ce se lăsa înserarea. Sedanul a oprit în faţa unui club pe care nu îl mai văzusem. Amenajat în unul

dintre vechile depozite, Flux era mai nou și părea un local de lux – geamurile mari din față erau fumurii, reclama de deasupra era scrisă cu litere cursive elegante, iar lângă ușile duble, de culoarea bronzului, era un valet. Clădirea avea câteva etaje, iar când am ridicat privirea, am văzut copertinele albe fluturând în adierea vântului. În fața clubului era adunată o mulțime formată din bărbați îmbrăcați frumos și femei cu rochii scurte, mulate.

Ren a înaintat și a parcat la vreo jumătate de stradă de club, iar eu m-am răsucit să văd sedanul. Străvechiul – Marlon – a coborât din mașină, iar eu m-am încordat când am văzut un alt străvechi ieșind de sub marchiza neagră.

— El e! am zis în cască. Tipul care m-a împușcat. E aici, se întâlnește cu Marlon!

În timp ce Ren a oprit motorul motocicletei, l-am văzut pe străvechi dând mâna cu Marlon. A urmat o îmbrățișare cu un singur braț. Mi s-a părut că Marlon i s-a adresat celuilalt străvechi. Văzându-i împreună, am avut un sentiment de neliniște. O parte din mine voia să coboare de pe motocicletă și să fugă spre ei, prinzându-i cu garda jos. Dar nu aveam armele necesare să le fac vreun rău. Cei doi străvechi au intrat în club, cu capetele apropiate. După ei au intrat muritorii. Lăsându-se într-o parte, Ren a lovit cu piciorul suportul motocicletei. Am vrut să-mi dau jos casca, dar m-a oprit.

— Stai o secundă!

A făcut semn din cap spre stradă. Sedanul se îndepărta de bordură, trecând pe lângă noi.

— Are un șofer muritor. L-am văzut ieri. Nu arăta ca și cum Marlon s-ar hrăni din el și e posibil ca tipul să nici nu știe pentru cine lucrează, dar hai să nu ne asumăm riscul!

După ce sedanul a cotit la următorul colţ, Ren mi-a lăsat mâna şi ne-am scos căştile. Şi-a trecut degetele prin păr. Buclele lui stăteau în toate direcţiile.

— E prima dată când îl văd că se întâlneşte cu un alt străvechi aici. M-am gândit că asta fac. Tocmai mi-au confirmat.

Nu era surprinzător că străvechii ieşeau împreună. Toţi elfii stăteau aproape unii de alţii. Se spunea că aveau chiar comunităţi în oraş, dar niciunul dintre sectoare nu reuşise să găsească unde anume erau.

— O grămadă de oameni intră şi ies din club.

Am urmărit intrarea, apoi m-am uitat la el.

— Îmi aminteşte de un bar din Cartier. Noi credem că acolo s-ar putea să fie un barman elf, pentru că unii elfi ies de acolo părând beţi.

— Probabil că au mătrăgună. Interesant! Hai să vedem!

Bucuroasă să cobor de pe motocicletă şi să fie un pic de spaţiu între noi, am luat casca sub braţ şi am pornit.

— Stai! a strigat Ren, venind lângă mine.

M-a surprins netezindu-mi părul de pe o parte şi aşezând buclele sprintene care ieşiseră din coadă.

— Gata! Distrăgeau atenţia! Îmi venea să trag ele şi, sincer, nu-mi permit ca ADD[1]-ul meu să fie tentat de buclele tale, în clipa asta.

Am izbucnit în râs.

— ADD-ul tău?

A zâmbit.

— Vine şi pleacă. De parcă ADD-ul meu are ADD. De fapt, cred că ADD-ul meu are ADHD.

— Oh, Doamne!

---

[1] Attention Deficit Disorder (ADD), tulburare cu deficit de atenţie (n. red.).

Zâmbind, am traversát repede strada aglomerată, alături de el.

— Sună problematic.

— Poate fi.

S-a oprit pe bordură, legănând casca pe degete.

— Vezi aleea aceea de acolo? Oare duce în spatele clubului?

— Probabil. Majoritatea aleilor din oraş se conectează în cele din urmă cu un alt drum. S-ar putea să fie o parcare pentru aprovizionare acolo. Vrei să verificăm?

A încuviinţat. Cu ochii în patru, am luat-o amândoi spre aleea îngustă. Odată ce soarele apusese, lipsa oricărui iluminat artificial dădea aleii un aspect sinistru. Din loc în loc am observat plante mari şi stufoase în ghivece. Erau bănci, dar nu era nimeni. Ciudat! Era un loc foarte drăguţ, mai degrabă relaxant, pentru o zonă industrială. Paşii noştri răsunau cu ecou şi, cu cât înaintam mai mult, zgomotul străzii dispărea în fundal. Spre capătul aleii, am observat o uşă vopsită în aceeaşi nuanţă de albastru-deschis ca a lui Merle. Înainte să mă pot gândi prea mult la asta, Ren a ajuns la capătul aleii şi s-a oprit.

— Ei bine, salutare! a mormăit el în barbă.

M-am uitat în jurul lui şi am văzut doi elfi lângă o maşină elegantă, un Benz alb. Erau elfi obişnuiţi, după aspectul argintiu al pielii şi urechile ascuţite. Aveau între ei un muritor mascul, unul care arăta de parcă nu ar fi reuşit să se ţină pe picioare, dacă n-ar fi fost braţul din jurul pieptului său. La vederea lor, am simţit senzaţia familiară a adrenalinei. Dar aceea nu era partea cea mai şocantă. Lângă elfi erau doi poliţişti în uniformă care păreau oameni. Unul era foarte scund şi avea abdomenul prea rotund să fie elf. Celălalt poliţist, care părea să aibă spre 50 sau 60 de ani, râdea de ceva ce spusese elful cu păr şaten.

Poliţistul rotofei a înaintat şi a prins falca bărbatului ţinut de elfi, întorcându-i capul dintr-o parte în alta. A zis ceva ce

n-am reuşit să auzim, apoi poliţiştii au plecat, îndreptându-se spre a treia uşă, numărând de la locul unde era Benz-ul. Apoi au intrat pe uşa din spate a clubului.

Sfinte Sisoe!

Eu şi Ren ne-am uitat unul la altul. Poliţiştii nu păreau să nu ştie ce fac. Nu arătau de parcă elfii se hrăneau din ei, iar eu aveam o bănuială tot mai mare că ştiau exact ce erau elfii. Asta nu era bine!

— Stai în spate! mi-a ordonat Ren şi a pornit, înainte să îi pot răspunde.

Elfii s-au uitat la el curioşi. Era pe la jumătatea drumului spre ei, când le-a zis vesel:

— Bună!

Apoi şi-a aruncat casca spre elful şaten. Elful a prins-o, cu o expresie uimită, iar apoi cu o furie rece, ucigătoare, când a păşit spre Ren.

— Ordinul trebuie să fie disperat, a pufnit el.

Ren a râs. Elful i-a aruncat înapoi casca, transformând-o într-o rachetă, dar Ren a prins-o cu uşurinţă din aer, apoi a pus-o jos, cu calm, aproape nonşalant. S-a îndreptat şi a scos un pumnal.

— Omoară-l! a zis celălalt elf, trăgându-l pe bărbat spre spatele Benz-ului. Nu avem timp pentru asta!

La o adică, nici noi nu stăteam mai bine la capitolul ăsta! În loc să rămân în urmă, cum mi se ordonase, mi-am pus casca pe zidul pe care se afla o jardinieră, apoi mi-am scos pumnalul din gheată, păşind în zona deschisă. În clipa în care celălalt elf şi-a dat seama că mă alăturasem petrecerii, l-a lăsat pe om să se prăbuşească inconştient.

La naiba! Băiatul ştia să se mişte.

Privirea mi s-a oprit asupra elfului care se îndrepta spre mine. Era înalt, cu păr blond-alb. Uneori, elfilor le plăcea să

lupte corp la corp. Alteori, îşi foloseau abilităţile. Acesta făcea parte din a doua categorie. Când a ridicat mâna, am simţit încărcătura. Ca o eliberare de electricitate, perişorii mici de pe braţe mi s-au ridicat. Metalul s-a frecat de ciment. Banca din dreapta mea a trepidat şi s-a ridicat în aer.

— Pe bune? am mormăit.

Ţâşnind într-o parte, în faţa Benz-ului, am evitat să fiu lovită în cap. Banca s-a izbit de trunchiul unui palmier din apropiere, iar picioarele i s-au rupt. Elful a înălţat mâna din nou, mijind ochii. Picioarele băncii s-au ridicat, răsucindu-se. Cu coada ochiului, am văzut o sclipire de lumină. Ren îl doborâse pe celălalt elf. În spatele lui, o pereche de picioare zbura drept spre el. Trebuia să acţionez repede. Mi-am tras braţul în spate şi am aruncat pumnalul. S-a răsucit în aer, lovindu-l pe elf în piept şi pătrunzând adânc. O expresie surprinsă a trecut peste faţa elfului, apoi a dispărut şi el într-o sclipire de lumină. Picioarele au căzut, la câţiva centimetri de Ren.

S-a uitat la ele pentru o clipă, apoi s-a întors spre mine. Şi-a aplecat capul într-o parte. O explozie de lumină galbenă, strălucitoare, a colorat aleea.

— În maşină! a strigat Ren.

Oh, rahat! Două faruri m-au orbit, pentru o clipă. Motorul a prins viaţă, iar Benz-ul a ţâşnit înainte. Inima mi s-a blocat în gât, când am sărit într-o parte. Am aterizat pe pământ şi m-am rostogolit într-o mişcare imprecisă din pricina rucsacului. Speram ca bietul meu trandafir să fi scăpat. Cam voiam să îl păstrez.

Benz-ul s-a apropiat atât de mult, că simţeam căldura suflând din el. Frânele au scrâşnit, iar mirosul de cauciuc ars a umplut aerul. Am sărit în picioare şi mi-am dat capul pe spate, în timp ce Ren a fugit în spatele Benz-ului. A sărit, aterizând pe portbagaj. Maşina s-a clătinat, iar portiera de pe partea şoferului s-a

deschis. Elful a coborât, ridicând mâna. Un coş de gunoi din stânga mea a zăngănit, ridicându-se de jos şi zburând drept spre mine. M-am lăsat la pământ, iar coşul şi-a schimbat direcţia, lovindu-mă în lateral. A nimerit locul unde fusesem împuşcată, aşa că am simţit o durere ascuţită. Strângând din dinţi, am dat cu piciorul în coş şi m-am împins în sus. Ren a alunecat pe capota maşinii, prinzându-l pe elf. I-a tras capul spre spate, ţinându-l de părul negru, şi i-a vârât pumnalul în spate, exact între omoplaţi.

O lumină a pulsat, iar apoi Ren nu mai avea nimic în mâini, în afară de pumnalul care arăta de parcă fusese cufundat în cerneală. Balansându-mă pe călcâie, am inspirat adânc, în timp ce Ren s-a îndreptat pe maşină.

— Ei bine, a fost distractiv!

Şi-a şters pumnalul de jeanşii lui negri şi l-a vârât sub tricou. Apoi mi-a aruncat o privire intensă, furioasă.

— Parcă ţi-am spus că mă ocup eu de asta.

— Poţi doborî doi elfi şi un al treilea în maşină? Singur?

Am pufnit.

— Poţi fi tu special, dar să fim serioşi!

A sărit de pe Benz, aterizând agil şi ridicându-se imediat.

— Mă descurcam. Voiam să-l las în viaţă pe cel puţin unul dintre ei, ştii tu, să-l interogăm.

— Atunci, poate că n-ar fi trebuit să-l omori pe cel din maşină, nu? am izbucnit.

— Ar fi trebuit să rămâi în spate. Din câte ştiu, n-ar trebui să lucrezi până nu primeşti undă verde de la David.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Am primit undă verde de miercuri. Mai puţin de două zile, până atunci. Sunt bine.

— Nu-mi pasă nici dacă e mâine. Dacă ţi s-a spus să nu rişti, atunci...

— Oh, ține-ți gura! Isuse! Sunt bine!

M-am ridicat, dar am simțit durere într-o parte.

— Hai să... Au!

Ren a fost imediat în fața mea.

— Am văzut asta.

— Ce ai văzut?

— Ai tresărit când te-ai ridicat. Te-ai lovit.

A prins de tivul tricoului meu și a vrut să îl ridice.

— Dă-mi voie...

— Sunt bine!

Am tras de tricou. Bărbia îi era încordată când și-a ațintit privirea asupra mea.

— Lasă-mă să văd, Ivy!

— Isuse! aproape că am țipat, luptându-mă să scot tricoul din mâna lui. Cum ar fi să mă apuc și eu să trag de tricoul tău?

S-a oprit, ridicând ambele sprâncene.

— Mi-ar plăcea al naibii!

— La naiba!

Îmi venea să bat din picior. Chicotind ușor, aproape că mi-a ridicat tricoul până la locul unde mă nimerise glonțul, când sprâncenele lui s-au unit concentrate. Fără o vorbă, și-a trecut vârfurile degetelor pe partea inferioară a abdomenului meu. Am tresărit și m-am tras înapoi, dar n-am ajuns prea departe, pentru că Ren încă mă ținea de tricou.

— Semnul tău, a șoptit el, iar eu m-am înfiorat când i-am simțit din nou degetele.

În timpul bătăii, blugii mei alunecaseră destul de jos, lăsând să se vadă partea de sus a cercurilor întrepătrunse. Mușchii mei abdominali și mult mai de jos s-au încordat, și am simțit o senzație amețitoare, care mi-a accelerat pulsul. Aerul din jurul nostru era încărcat de electricitate, de parcă era pe cale să izbucnească o furtună.

— Opreşte-te! am zis.

Şi-a luat mâna şi n-am înţeles sentimentul ciudat de dezamăgire. Privirea lui era fixată asupra mea şi a trecut ceea ce mi s-a părut o infinitate de secunde, fără ca vreunul dintre noi să vorbească. Nu ştiam la ce se gândea. Nu ştiam nici la ce mă gândeam eu, dar am simţit o apăsare plăcută în piept, care a alunecat în jos, mult în jos. Telefonul meu a sunat, întreruptându-ne, iar apoi s-a auzit şi telefonul lui. Stomacul mi s-a strâns din alte motive şi am avut o presimţire. Mi-a lăsat din mână tricoul, iar eu m-am dat înapoi, scoţându-mi telefonul din buzunarul de la spate al blugilor. Am atins ecranul şi mi s-a oprit respiraţia, când am văzut mesajul.

Cod roşu!

— Oh, nu! am şoptit, ridicând privirea spre Ren.

O expresie sumbră, dură, i-a învăluit trăsăturile. Cod roşu putea însemna un singur lucru. Fusese omorât un membru al Ordinului.

Capitolul unsprezece

DRUMUL ÎNAPOI SPRE ST. PHILIP A FOST TENSIONAT. DE ÎNDATĂ ce am primit mesajul, am încercat s-o sun pe Val. Când nu mi-a răspuns, am simţit o grămadă de noduri în stomac. Oricât de groaznic suna, singurul lucru la care m-am gândit pe drumul înapoi spre sediu a fost să nu fie ea. Nu voiam să fie nimeni, dar n-aş fi suportat să fie Val. Eu şi Ren n-am vorbit în timp ce am urcat scările şi am aşteptat să ni se dea drumul înăuntru. Harris a deschis uşa şi, sincer, îmi venise să îi trag una în moacă încă de când aflasem că nu îşi ţinuse gura, dar, în clipa aceea, nu mi-a păsat.

— Sunt în camera din spate! a zis el şi s-a dat la o parte.

Aproape că am întrebat despre cine era vorba, dar nu eram pregătită. Am dat din cap spre Harris şi am traversat încăperea. Erau câteva uşi, iar cele mai multe dădeau spre săli de instrucţie, dar cea din capăt, din stânga, era a biroului lui David. Ne-am îndreptat spre uşile duble. Încăperea era plină cu vreo 20 dintre cei 40 şi ceva de membri staţionaţi atunci în New Orleans. Am cercetat din priviri camera, căutând cu disperare un strop de culoare aprinsă. Când nu am văzut-o, presiunea mi s-a încleştat în piept. Panica ameninţa să mă cuprindă, aşa că mi-am scos telefonul, verificând din nou, fără rezultat. Am încercat să mă

pregătesc, în caz că era ea. Mai trecusem prin asta, dar deja simţeam în gât muşcătura amară a durerii. Degetele mi se închideau şi se deschideau spasmodic. Îmi doream să fiu oriunde în altă parte decât acolo. Ştiam că era jalnic, dar nu voiam să fiu acolo, dacă Val nu intra pe uşa aceea.

— Încă nu au venit toţi.

Ren şi-a pus mâna pe partea de jos a spatelui meu, iar ochii mei mari s-au îndreptat spre el. Mâna i-a rămas acolo, în timp ce eu mă uitam spre uşi, încleştându-mi pumnii atât de tare, încât îmi simţeam unghiile intrând în piele. Eram vag conştientă că şi ceilalţi membri făceau la fel, cu excepţia lui Jackie Jordan, o femeie înaltă şi zveltă, de 30 şi ceva de ani. Îl privea pe Ren cu o reţinere pe care i-o înţelegeam. Când uşile s-au deschis şi a intrat David, aproape că m-am prăbuşit de uşurare. Val era în spatele lui, privirea ei scrutând încăperea. A fost nevoie să-mi adun fiecare fărâmă de control să nu alerg spre ea şi s-o strâng cât puteam. Dacă aş fi făcut-o, ştiu că mulţi dintre ceilalţi membri ar fi văzut în asta un semn de slăbiciune, chiar dacă fiecare dintre ei era îngrijorat că prietenul său va fi cel care nu va mai intra vreodată pe uşile acelea. Dar în ochii lor eram tânără, iar acesta era primul defect. Mă credeau şi nebună, al doilea defect.

Nu aveam nevoie de un al treilea.

Val m-a văzut lângă Ren, iar expresia i s-a relaxat pe dată. Ocolindu-l pe David, s-a grăbit spre locul unde eram. Fără o vorbă, mi-a găsit mâna şi a strâns-o, iar eu am făcut la fel. Conştientă că Ren ne privea îndeaproape, mi-am întors atenţia spre David. I se simţea oboseala în fiecare pas pe care îl făcea, îndreptându-se spre mijlocul încăperii, unde şi-a pus mâinile pe şolduri. Într-o neobişnuită manifestare de emoţie, şi-a lăsat capul în jos.

— În seara asta l-am pierdut pe Trent! a zis el şi mi-a căzut falca, şocată.

David a ridicat capul, iar umerii i s-au încordat, în timp ce a cercetat încăperea.

— Tocmai a fost găsit lângă cimitirul nr. 1 din St. Louis.

Era ultimul nume pe care mă aşteptasem să îl aud. Evident, eu şi Trent nu eram în relaţii tocmai prieteneşti, dar era un tip al naibii de puternic şi avea o grămadă de experienţă. Nici nu puteam să îmi închipui un elf normal ridicând mâna asupra lui.

— Cum? a întrebat Rachel Adams.

Spre 40 de ani, era o femeie înaltă şi zveltă, care era în oraş de un an.

— Avea gâtul rupt.

Privirea lui David a cercetat grupul, oprindu-se asupra mea cu o secundă parcă mai mult, apoi a trecut mai departe.

— Dar asta nu e tot. Avea şi braţele, şi picioarele rupte, la fel şi coastele.

— A fost torturat, a zis Ren, încordându-se, şi m-am gândit imediat la porţi.

Categoric, amplasarea lor era ceva pentru care elfii te-ar fi torturat. Eu şi Val am schimbat o privire. David a încuviinţat.

— Aşa se pare!

— E al patrulea care moare, în... cât, cinci luni? a zis Dylan.

Nu îi ştiam numele de familie, dar eram sigură că era ceva cu rezonanţă franţuzească. Fusese născut şi crescut în New Orleans şi, la fel ca Val, îşi cunoştea arborele genealogic.

— Suferim pierderi în fiecare an, dar atât de aproape una de alta?

În timp ce îl priveam pe David, mi-a venit o idee:

— Ceilalţi au fost la fel? Au fost şi ei torturaţi?

Niciodată nu se spusese că fuseseră torturaţi. În timp ce David s-a întors înapoi spre mine, cineva din spatele grupului a

mormăit în barbă „nebuna” şi l-am simţit pe Ren că se întoarce, căutând să vadă de unde se auzise, dar am ignorat totul.

— Nu! a răspuns David.

Stând lângă uşă, Harris şi-a trecut palma peste faţă şi, brusc, nu l-am crezut pe David. Nu puteam să explic de ce, dar nu îl credeam.

— Voi pune în aplicare nişte schimbări şi încă de îndată! a continuat David, patrulând. De acum şi până la noi ordine, veţi lucra toţi în grupuri de câte doi. Nimeni nu vânează singur!

S-au auzit nişte mârâieli din partea singuraticilor, a celor cărora nu le plăcea compania, dar David i-a redus la tăcere repede. A început să formeze echipele. Val a fost pusă cu Dylan, iar eu am rămas cu Ren, lucru la care mă cam aşteptasem. La finalul întâlnirii, o urmă de tristeţe s-a lăsat peste grup, o melancolie grea, pe care o ştiam din experienţele trecute - din prea numeroasele experienţe - şi care avea să se resimtă mai multe zile. Nu conta cât de apropiaţi eram unii de alţii. Oricum eram o familie şi orice pierdere era o lovitură zdrobitoare, o reamintire dureroasă a faptului că mâine nu era niciodată sigur. Am pornit spre ieşire, cu Val, Ren şi cu Dylan în spatele nostru, când m-a strigat David.

— Ne vedem afară, da?

M-am îndreptat spre locul unde se aflau David şi un alt membru al Ordinului, Miles Daily. Practic, Miles era al doilea la comandă. Deşi nu era chiar oficial, dacă i se întâmpla ceva lui David, el urma să preia comanda până când ne puteam întâlni şi putea fi ales un alt lider de sector. Nu îl cunoşteam prea bine pe Miles. Era mai în vârstă decât mine, poate pe la vreo 35 de ani, şi era tăcut, aproape distant. În timp ce David părea furios în cea mai mare parte a timpului, expresia lui Miles era mai mereu indescifrabilă. Când m-am apropiat de ei,

Miles părea plictisit, pentru un ochi neexperimentat, dar privirea îi era tăioasă. Tipului nu îi scăpa nimic.

M-am gândit la ce văzusem în spatele clubului numit Flux. Știam că trebuia să îi raportez lui David, dar ceva m-a împiedicat. Era ceva mai mult decât faptul că nu mă crezuse cu o săptămână în urmă. Ren nu-mi ceruse să nu vorbesc despre activitatea noastră din seara aceea, aşa că era la alegerea mea. Nu eram pregătită să spun nimic până nu aveam suficiente dovezi care să mă susțină.

— Ai vrut să-mi vorbeşti? am întrebat, văzând că amândoi se uitau la mine de parcă nu ei mă chemaseră.

David i-a întins lui Miles telefonul pe care îl avea în mână.

— Unde ai fost în seara asta?

O întrebare neaşteptată!

— La vânătoare, cu Ren.

— Unde? a întrebat Miles.

Sprâncenele mi s-au unit când am clătinat din cap.

— Am pornit de la Jackson Square şi, dacă n-am văzut niciun elf, ne-am dus spre cartierul financiar.

Aceea nu era chiar o minciună.

— Am dat peste trei elfi. Aveau un om cu ei. Ren a chemat o ambulanță pentru el, când...

— Aşadar, n-ai fost în Cartier în seara asta, exceptând începutul turei, m-a întrerupt David.

— Nu!

Privirea mea se muta de la unul la altul. În încăpere nu mai rămăseseră decât Rachel, care se afla lângă televizorul atârnat pe perete, unde rulau imagini ale camerelor de supraveghere puse prin Cartier, şi încă doi membri, care vorbeau încet, lângă uşă. Habar n-aveam dacă erau atenți la discuția noastră sau nu!

— De ce mă întrebi?

O întrebare al naibii de bună, mai ales că nu îi văzusem să îi întrebe asta şi pe alţii.

— Doar verificam.

Miles şi-a ridicat privirea de pe telefon. Am văzut că ecranul era crăpat.

— Asta e tot, a zis David, dându-mi de înţeles că puteam să plec şi să îmi văd de ale mele.

Când m-am întors, ameţită de faptul că mintea mea răsucea pe toate feţele întrebarea lor, m-a mai oprit o dată.

— Stai! Ce îţi face rana?

Am clipit.

— Bine, abia dacă o simt.

Nu era chiar adevărat! De când mă înfruntasem cu un coş de gunoi şi pierdusem, mă deranja constant. David mi-a susţinut privirea o clipă, apoi a încuviinţat din cap. Încet şi ferm, m-a cuprins o senzaţie de nelinişte, în timp ce am ieşit din încăpere şi am coborât scările. Doar nu mă întrebau pentru că se gândeau că... Nu! Gândul că ar putea crede că cineva din Ordin putea avea de-a face cu o moarte era o nebunie totală. Eram tulburată, iar asta mă făcea paranoică.

— E totul în regulă? a întrebat Ren, când i-am găsit la intrarea la Mama Lousy.

Dylan era lângă ei. Şi el era înalt, dar Ren îl depăşea. Schiţând un zâmbet, am încuviinţat şi m-am întors spre Val. Ea a venit spre mine şi şi-a pus braţele în jurul umerilor mei.

— Abia acum am dat de mesajul tău. Nu îl văzusem.

— E în regulă!

Am îmbrăţişat-o şi eu.

— Mă bucur...

Am clătinat din cap şi m-am eliberat.

— Nu mă bucur că Trent e mort, dar...

— Ştiu, a zis ea şi şi-a pus braţele în jurul taliei.

Dylan şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Trent a fost un dobitoc, dar să îi vină cineva de hac? Să îl tortureze? Omule, asta nu-i a bună!

— Fără îndoială!

Ren şi-a trecut o mână prin păr, dându-şi la o parte buclele de pe frunte. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, înainte să se uite în altă parte.

— Ar fi mai bine să plecăm, înainte să iasă David şi să ne găsească grămadă, a zis Dylan, scoţând mâinile din buzunare. S-aveţi grijă!

— Şi voi!

I-am promis lui Val că o să o sun a doua zi şi ne-am despărţit, luând-o în direcţii opuse.

— Sunteţi apropiate, a zis Ren, în timp ce ne îndreptam spre Royal.

Cartierul nu era aglomerat în serile de luni. Mulţi oameni erau prin oraş, dar puteai să te plimbi fără să te ciocneşti de prea multă lume.

— Tu şi Val.

— Da! Ea a fost prima persoană pe care am cunoscut-o când m-am mutat aici. Şi e foarte prietenoasă cu toată lumea, aşa că nu e greu să te apropii de ea.

Ren a încuviinţat.

— Am văzut. Pare o fată foarte prietenoasă.

Felul în care a spus asta m-a făcut să mă uit la el. A zâmbit scurt, fără însă ca zâmbetul să i se citească şi în ochi.

— Sunt sigur că m-a violat din ochi de câteva ori, de când am venit.

Am râs încet.

— Aşa e Valerie.

Mi-am dat la o parte o şuviţă de păr, suflând-o.

— Trent... Nici măcar nu ştiu ce să cred.

— Eu, da!

În adâncul sufletului, şi eu ştiam.

— Crezi că ce i s-a întâmplat lui Trent are legătură cu motivul pentru care eşti tu aici... Străvechii?

— Gândeşte-te! Identitatea celor care păzesc porţile este secretă tocmai pentru ca, în cazul în care cineva e torturat, să nu poată divulga amplasarea lor. Aţi pierdut patru membri şi nu ştiu ce crezi tu, dar eu n-aş fi surprins să aflu că ceilalţi trei au avut răni similare, a zis Ren, dând glas îndoielilor mele de mai devreme. Nu ştiu de ce, dar David ţine asta secret.

— Ştiu!

M-am uitat peste el şi am văzut Chateau Motel înălţându-se în faţă, la colţul străzilor Phillip cu Chartres.

— Ştii, oricare dintre membrii ucişi putea fi gardian. Toţi erau foarte bine antrenaţi. Cu excepţia Corei, erau în New Orleans de mulţi ani.

— Dar care e probabilitatea ca elfii sau străvechii să dea exact peste gardienii porţilor? a întrebat el.

Inima mi-a tresărit un pic, când ne-am uitat unul la altul. Am simţit un gust amar în gât. Suspiciunea a prins viaţă.

— Doar dacă nu ştiau pe cine să ţintească.

Un muşchi din bărbie i-a tresărit.

— Există un singur mod prin care ar fi putut avea chiar şi o idee vagă despre cine puteau fi gardienii porţilor.

Adică cineva din Ordin trebuie să îi fi ajutat pe elfi şi, Doamne, era oribil şi să te gândeşti la asta, dar Ren avea dreptate, dacă cei ucişi erau gardieni! Era un mare „dacă", dar nu era imposibil.

— Putem să ne oprim o secundă? a întrebat Ren, apoi mi-a luat mâna şi m-a condus sub balcoanele de la Chateau.

Buclele maronii i-au căzut pe frunte, când a lăsat bărbia în jos.

— Ce îţi face abdomenul? Fără tâmpenii, da?

— E... Mă doare un pic, dar nu e mare lucru. Nu sângerez sau aşa ceva. E în regulă!

Mă mâncau degetele să întind mâna şi să-i dau la o parte buclele, dar părea ceva cât se poate de nepotrivit. Nu că Ren ar fi fost genul căruia îi păsa de aşa ceva.

— Şi tu cum eşti?

Când n-am răspuns, Ren şi-a pus vârfurile a două degete pe tâmpla mea.

— Cum eşti aici?

— Sunt...

Era o altă întrebare la care nu eram sigură cum să răspund. Nimeni nu ne punea astfel de întrebări. Fuseserăm crescuţi în lumea aceea şi presupuneam că oamenii credeau că ne descurcăm.

— Trent nu era genul cu care să te înţelegi uşor. Lucrurile pe care le-a spus i-au făcut pe jumătate dintre membrii Ordinului să creadă că sunt nebună, dar niciodată nu mi-am dorit să moară.

— Nici nu m-am gândit la asta, a zis el încet.

Înghiţind greu, am făcut un pas în spate şi m-am rezemat de zid, simţindu-mă brusc foarte obosită.

— Crezi că David ştie mai mult decât spune?

Umerii lui Ren s-au ridicat când a atras aer adânc în piept, apoi a ridicat privirea. A rămas tăcut vreme îndelungată, iar senzaţia de nelinişte s-a adâncit. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Nu ştiu! Orice e posibil, dar toate se leagă. Elfii care au migrat aici, străvechii interacţionează cu Ordinul, membri cu experienţă mor şi sunt torturaţi, plus clubul acela unde străvechii se întâlnesc cu poliţişti-oameni? Ceva se întâmplă. Trebuie să aflăm ce!

Am încuviinţat.

— Trebuie!

Capitolul doisprezece

NU SE ORGANIZA NICIO ÎNMORMÂNTARE PENTRU TRENT. DIN câte îmi aminteam, Ordinul nu îi onora pe membri cu priveghi sau ceremonii. De-a lungul anilor, trupurile celor căzuţi fuseseră îngropate fără fanfară, până când Ordinul începuse să incinereze rămăşiţele, cu vreo 30 de ani în urmă. Îmi amintesc că odată, când eram mică, o întrebasem pe Holly de ce noi nu aveam înmormântări. Răspunsul ei mi-a rămas în minte: „Ordinul vrea ca aceia care au căzut să fie ţinuţi minte aşa cum erau înainte, cu tot ce au oferit, nu cu ceea ce rămâne după ce a fost făcut sacrificiul suprem pentru libertate".

Nu am înţeles niciodată cum putea fi asta o formă de respect. O parte întunecată din mine credea că avea legătură cu faptul că în ultimul an muriseră atât de mulţi membri ai Ordinului, din toate sectoarele din lume, încât, dacă am fi organizat înmormântări, mereu am fi participat la vreuna. Era oarecum deprimant să te gândeşti la asta. Oamenii habar n-aveau de toate lucrurile pe care le făceam pentru a-i proteja, iar când ofeream sacrificiul suprem, cum spusese Holly, nici măcar Ordinul nu se oprea să-şi amintească de noi. Într-o clipă eram aici, în următoarea nu mai eram şi nu aveam parte nici măcar de câteva cuvinte rostite lângă urnele noastre.

Brighton m-a sunat miercuri în timp ce eram la duş şi mi-a luat câteva ore să dau de ea din nou. S-a dovedit că ea şi mama ei erau în Texas, să îşi viziteze familia. Aveau să se întoarcă abia peste o săptămână, aşa că am planificat să le vizitez atunci. Când i-am spus despre Trent, a părut surprinsă şi întristată. Nu că ea şi Brighton ar fi fost apropiaţi, dar, la fel ca toată lumea, nici ei nu îi venea să creadă că fusese răpus de un elf.

— Ai grijă! a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte să închidă.

Cuvintele acelea m-au urmărit pentru restul zilei şi chiar şi după aceea, pentru că, nu ştiu de ce, am fost cam aeriană. Mă simţeam oarecum indiferentă. Cu o săptămână în urmă, ştiam ce fac şi ce avea să urmeze în fiecare zi. Pe cât de agitată era viaţa mea în anumite privinţe, pe atât era de monotonă. Mă trezeam. Mă duceam la cursuri, dacă aveam, şi vânam elfi, dacă eram de serviciu. Jobul meu fusese mereu periculos, dar îi cunoşteam pe elfi şi îmi cunoşteam limitele. Nu aveam secrete, mai ales faţă de David. Nu aveam misiuni clandestine şi era al naibii de sigur că nu suspectam niciun membru al Ordinului că ar fi fraternizat cu elfii. Nu existase Ren. Dar totul se schimbase într-o perioadă foarte scurtă.

Lumea pe care o ştiam era acum diferită.

Marţi, m-am întâlnit cu Ren în faţa cafenelei de pe Canal, înainte să ne începem tura. Sorbeam dintr-o cafea cu gheaţă şi mă uitam pe notiţele de la cursuri. Cum făcuse şi Val de atâtea ori, Ren s-a lăsat pe scaun, dar lângă mine, nu în faţa mea.

— Ce citeşti?

Mi-am pus cafeaua la o parte şi m-am întrebat dacă să-i răspund sau nu. Într-un final, am decis că ar fi o prostie să tac.

— Notiţe de la cursul meu de delincvenţă juvenilă.

— Corect! Eşti o studentă sexy, a zis el, şi aveam sentimentul că nu uitase asta deloc. Chiar cred că e foarte tare că faci asta.

Mi-am luat cafeaua și am sorbit din ea, privindu-l prin ochelarii de soare.

— Da?

— Da! Niciodată nu mi-am dorit cu adevărat să merg la facultate. Adică, știu că aș fi putut, dacă aș fi vrut, dar niciodată n-am vrut. Așadar, mi se pare mișto că faci asta!

S-a oprit, privind spre un grup care trecea pe lângă noi. Apoi a întors spre mine ochii aceia ultrastrălucitori.

— Totuși, e nevoie de multă energie să faci asta și să ieși la vânătoare de luni până vineri.

Am ridicat din umeri.

— Marțea și joia nu am cursuri, așa că nu e chiar mare lucru și vreau...

Roșind, din cine știe ce motiv stupid, am închis gura.

— Vrei să fii mai mult. Înțeleg!

A întins mâna, a găsit o buclă și a întins-o.

— Ce vrei să fii?

Uitându-mă la el, m-am întrebat dacă putea să citească gândurile, pentru că era ciudat cât de ușor reușea să o facă în cazul meu. Oarecum anormal.

— Asistent social, am recunoscut.

— Asta e bine! a zis încet și a dat drumul șuviței.

Neliniștită de întreaga discuție, mi-am închis caietul și l-am băgat în geantă. Voiam să mă ridic, când a zis:

— Nu îi lași pe oameni să se apropie de tine, nu-i așa?

Încă o dată, al naibii de ciudat! Mi-am pus geanta pe umăr și mi-am silit vocea să rămână calmă.

— Te apropii de oameni, iar ei mor. Nu prea mă dau în vânt după asta.

Ren s-a ridicat.

— Nu toată lumea moare.

— Toată lumea moare, Ren!

A rânjit.

— Nu asta am vrut să spun, şi ştii asta!

Ştiam, dar mă rog... Am ocolit masa, dar n-am făcut mulţi paşi până să mă ajungă. Mă aşteptam să insiste pe tema aceea, dar nu s-a întâmplat. Am sfârşit prin a plănui să facem o vizită la Flux sâmbătă, în seara în care amândoi eram liberi. Ne-am gândit că era mai puţin riscant să lăsăm să treacă un pic de timp, de luni noaptea şi până aveam să ne aventurăm în interiorul clubului, având în vedere că probabil îşi dăduseră seama că Ordinul omorâse trei elfi chiar la uşile lor. În plus, dacă nu eram de serviciu, nu trebuia să ne facem griji că s-ar fi întrebat cineva pe unde am umblat şi ce am făcut.

În fiecare seară în care am lucrat, eu şi Ren am fost cu ochii pe Flux. De două ori l-am văzut pe Marlon acolo, dar nu cu străvechiul care mă împuşcase, iar seara trecută, vineri, am văzut un alt străvechi sosind cu Marlon la club. Amândoi bărbaţii aveau o înfăţişare perfectă, cu trăsăturile armonizate într-un fel extraordinar, care făcea ca frumuseţea lor să fie rece şi artificială. Nu am avut nicio îndoială că şi acela era un străvechi. Felul în care intrase în club nu era uman, la fel ca al lui Marlon, de parcă însuşi vântul le mişca picioarele. Nimic pe lumea asta nu era la fel de graţios ca un elf.

Asta însemna că erau cel puţin trei străvechi în oraş. Trei elfi pe care chiar şi membrii Ordinului puteau să-i ia drept muritori. Trei elfi care aveau puteri neştiute şi care nu puteau fi opriţi de o ţepuşă din fier. Nu i-am spus lui Val despre planurile noastre, deoarece habar n-aveam peste ce vom da acolo şi ştiam că, dacă îi spuneam, ar fi vrut să se implice. Aşadar, mai aveam un secret, dar, pe măsură ce se apropia seara de sâmbătă, mă convingeam că să nu o implic fusese cea mai bună decizie, chiar dacă avea să se enerveze în clipa în care va afla.

Oricum, aveam griji mai presante.

Stând în fața oglinzii mari, de pe ușa dulapului, m-am privit cu un ochi critic. Uram să port rochii, dar văzusem cum arătau fetele care mergeau în club, îmbrăcate într-un fel care îi făcea pe bărbați să cadă bucuroși în genunchi în fața lor. Arătau grozav: elegant și sexy. Două lucruri pe care eu nu știam să le fac fără să arăt ca o fetiță care se juca de-a moda. O uriașă parte din mine își dorea să îmbrace o pereche de blugi, dar trebuia să mă integrez.

Aveam trei rochii. Una era lungă până în pământ, maro cu alb. A doua era mai scurtă, foarte colorată și, categoric, nu suficient de elegantă. Ceea ce aveam pe mine era ultima opțiune, singura care se apropia, oarecum, și pe care o uram. Cumpărasem chestia aia cu doi ani în urmă, dintr-un capriciu, în timp ce eram la cumpărături cu Val. Nici măcar nu știam de ce, dar am presupus că un fel de destin ciudat mă făcuse să o iau. Rochia era neagră, iar materialul era foarte subțire, aproape transparent. Lejeră în partea de sus, atârna pe umeri și avea mâneci scurte, cochete, și aveam impresia că, dacă mă aplecam, toată lumea îmi vedea sânii strânși în cel mai incomod sutien fără bretele cunoscut de omenire. Materialul subțire era mulat pe talie, iar fusta era largă. Și scurtă. Incredibil de scurtă. Abia îmi ajungea pe la jumătatea coapselor. Știam că, dacă mă aplecam, aș fi arătat lumii mai mult decât un pic din sâni.

Mă simțeam dezbrăcată.

De asemenea, s-a dovedit dificil să ascund armele și am sfârșit nevoită să îmi prind un pumnal pe partea exterioară a coapsei, ceea ce însemna că mă rugam lui Dumnezeu să nu vină vreo boare bruscă, să îmi sufle fusta, pentru că materialul abia acoperea ceea ce ascundeam. Singura alternativă ar fi fost să port cizme, și aveam o pereche de cizme lungi, până la genunchi,

dar, dacă le-aş fi asortat cu rochia asta scurtă ca naiba, aş fi arătat ca o prostituată. De fapt, tot arătam cam ca o prostituată.

Una scumpă, speram.

Aşa că am ales o pereche de pantofi negri, cu toc, pe care îi aveam de câţiva ani şi îi purtasem o singură dată. Deja îmi strângeau degetele.

— Arăţi de parcă ieşi la agăţat. Genul obscen, indecent, care se termină cu o mare diversitate de BTS[1].

Am aruncat o privire încruntată peste umăr. Tink stătea pe dulapul meu, ronţăind un baton de morcov.

— Mulţumesc pentru informaţie!

M-am întors dinspre oglindă şi m-am dus spre baie, luând din coş un ruj.

— Eşti sigură că asta nu e o întâlnire? a strigat Tink. Pentru că pare o întâlnire.

— Nu e o întâlnire! am zis şi m-am dat cu ruj.

Apoi mi-am verificat rimelul şi tuşul, să mă asigur că nu mă mânjisem, şi, în sfârşit, mi-am desfăcut părul din agrafa cu care îl prinsesem. Buclele roşcate mi-au căzut pe umeri, capetele lor încolăcindu-se chiar sub sâni. Mi-am trecut degetele prin ele şi am îngheţat cu braţele îndoite, cu degetele încurcate prin păr. Bun! Cumva, părea că mă pregăteam pentru o întâlnire. Chiar aşa era. Mi-am amintit că făceam aceleaşi mişcări când ştiam că Shaun venea să mă ia. Durerea mult prea familiară din piept a pulsat, chiar dacă ceva mai slab, de data aceasta. Oftând, am lăsat braţele în jos. În clipa aceea, ochii mei albaştri arătau prea mari pentru faţa mea, gura, mai mare şi mai plină, cu rujul roşu.

Nu era o întâlnire.

Am ieşit din baie, iar Tink a fluierat.

— Dacă ai fi avut treizeci de centimetri, aş fi fost peste tine.

[1] Boală cu transmitere sexuală (BTS) (n. tr.).

Am chicotind auzind absurditatea aceea şi i-am oferit o jumătate de plecăciune.

— Aşadar, nu arăt de parcă o să sfârşesc cu vreo BTS?

— Încă mai arăţi, oarecum, dar una care se rezolvă cu tratament. Nu genul de BTS de care nu mai scapi! a clarificat el.

— Isuse, mulţumesc!

Tink a zburat de pe dulap şi m-a urmat în bucătărie.

— Eşti sigură că e înţelept?

Nu! Să mergi într-un club era foarte periculos.

— O să fiu bine!

— Ivy, dacă sunt străvechi acolo...

Tink a aterizat pe blat şi m-a fixat cu seriozitate.

— N-ar trebui să te apropii de ei!

Să îi mărturisesc lui Tink despre planurile noastre de a ne infiltra în club nu fusese o decizie uşoară, dar spiriduşul ura elfii la fel de mult ca mine. Totuşi, dat fiind că era o creatură din Lumea de Dincolo, exista mereu un pic de teamă că Tink nu era ceea ce părea.

— Trebuie să intrăm acolo! E cea mai bună ocazie pe care o avem să aflăm ce pun la cale.

Am ocolit blatul şi am luat sucul din care băusem. Tink şi-a lăsat capul într-o parte, mijind ochii.

— Nu îmi place acest Ren.

Am ridicat o sprânceană spre el.

— L-ai văzut doar o dată.

— Există o grămadă de oameni pe care nu i-am văzut niciodată şi nu-mi plac, a zis el, alunecând pe blat. El este doar unul dintre mulţi.

— Tink! am oftat eu.

— În fine!

— Cred că ar trebui să faci ceva cu el şi să-i dai un şut în fund.

Am rămas cu gura căscată.

— Bun! Ăsta e cel mai ciudat sfat pe care l-am auzit vreodată. Nu îl placi, dar crezi că ar trebui să fac sex cu el, iar apoi să-l trimit la plimbare? Şi, evident, nu pot, pentru că e membru al Ordinului.

Nu-i spusesem lui Tink ce era, de fapt, Ren.

— Nu are logică.

— Are perfectă logică! În lumea mea, nici măcar nu trebuie să îţi placă de celălalt ca să faci sex cu el. E vorba doar despre nevoia naturală şi...

În timp ce Tink continua să bată câmpii despre preferinţele ciudate de împerechere ale speciei lui, am luat cutia cu zahăr şi am pus un pic pe blat.

— Trebuie doar să laşi instinctele alea animalice... Sfinte coaie de spiriduş!

Tink a căzut în genunchi în faţa grămăjoarei de zahăr. A început să mute granulele mici într-o altă grămadă, numărând încet.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, şase...

S-a oprit şi s-a uitat la mine încruntat.

— De unde ai învăţat asta?

Am ridicat din umeri şi mi-am muşcat buza de jos.

— Am văzut într-un episod din *Supernatural.*

Tink se holba la mine.

— Ce e? am chicotit, gesticulând spre cele două grămăjoare de zahăr de pe blat. Nu credeam că va şi funcţiona.

— Am fost fraierit de un aşa-zis Winchester.

S-a lovit cu palmele peste piept şi s-a clătinat, înainte să cadă pe spate.

— Nu am cum să-mi salvez onoarea. Acum o să mă sinucid.

Râzând, m-am aplecat şi l-am înghiontit în picior. A ridicat un braţ, făcându-mi semn să plec, apoi s-a ridicat şi a început să numere din nou.

— Te urăsc! a mormăit. Uită-te la mine! Sunt ca un dependent. Trebuie doar să știu câte sunt aici. Ar putea fi sute, chiar mii. Trebuie să știu exact...

S-a auzit soneria de la ușă, iar stomacul meu a tresărit șovăielnic, când m-am uitat la ceasul de pe cuptor. Era un pic trecut de nouă, trebuia să fie Ren. Privirea mi s-a dus spre hol, apoi spre locul unde Tink număra meticulos zahărul.

— Trebuie să mergi în camera ta.

A ridicat privirea, cu ochii mari.

— Dar...

— Lasă zahărul! A venit Ren și nu se poate să te vadă.

Tink s-a încruntat.

— Nu mă tem de el!

— N-am zis că te temi de el.

Exasperată, mi-am pus mâinile-n șolduri.

— Știi că nu se poate să te vadă.

Bătaia în ușă s-a auzit din nou, așa că l-am apucat pe Tink de talie.

— Hei! a strigat el, apucându-mă de degete. Ai grijă, femeie cât o Godzilla! Îmi strivești măruntaiele!

— Nu îți strivesc măruntaiele și nu îmi mai bate mâinile cu aripile tale afurisite. E ciudat!

Am ocolit blatul cu el și m-am îndreptat spre dormitorul lui, în timp ce el se uita la mine.

— Stai acolo!

Tink a mijit ochii.

— Nu ești stăpâna mea!

Am dat ochii peste cap.

— Fii cuminte, Tink!

Am deschis ușa și l-am aruncat înăuntru. Aripile lui s-au deschis și s-au arcuit, în timp ce se rotea și se agăța de marginea ușii.

— Tink! am spumegat. Intră acolo!

— O să faci sex cu el în seara asta? m-a întrebat.

— Oh, Doamne, Tink!

Bătaia în uşă s-a auzit a treia oară, aşa că am vrut să închid uşa dormitorului. Cu o forţă surprinzătoare, Tink a reuşit să împingă uşa şi să se strecoare printre ea şi toc. Aş fi putut să o închid, dar atunci, probabil, chiar l-aş fi strivit.

— Aş putea veni cu tine.

Pierzându-mi răbdarea, am început să număr până la zece. Am ajuns la cinci.

— Tink, ştii că nu poţi veni cu mine!

A oftat tare şi dramatic.

— Nu eşti amuzantă!

M-am uitat la el până a dat drumul uşii, apoi am răsuflat uşurată.

— Te rog să fii cuminte. Da?

O expresie de inocenţă pură radia de pe faţa lui.

— Nu sunt mereu cuminte?

Asta nu era a bună, dar, în sfârşit, am reuşit să închid afurisita aia de uşă şi m-am grăbit spre uşa de la intrare, pe care am deschis-o larg, gata să mă scuz pentru că îl făcusem să aştepte atâta. Toate cuvintele din lume au dispărut în clipa în care l-am văzut pe Ren. Sfinte Sisoe al senzualităţii, cu o doză de sexy în plus, când Ren se dichisise, îşi dusese eleganţa într-o cu totul altă stratosferă. Buclele îi erau aranjate, pieptănate spre spate, lăsând să i se vadă pometţii şi plinătatea buzelor. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă, care îi scotea în evidenţă liniile ferme ale umerilor largi şi lăsa să se vadă un pic din pielea cafenie, la gât.

Atunci am observat ceva ce nu prea văzusem până atunci, un cordon din piele la gât, care dispărea sub cămaşă. Eram sigură că acolo avea trifoiul, dar, în timp ce privirea mea se plimba asupra lui Ren, am uitat repede de el. Marginile tatuajului îi

ieşeau de sub gulerul cămăşii, iar mânecile îi erau ridicate până la coate, lăsând să se vadă antebraţele puternice. Pantalonii negri completau vestimentaţia. Era de o eleganţă relaxată.

Când privirea mi s-a întors la a lui, mi-am dat seama că nu fusesem singura care analizase. Se uita la mine intens, şi m-am dat din uşă, simţindu-mă brusc foarte... vulnerabilă. De parcă eram expusă în faţa lui. Căldura mi-a urcat în obraji şi mi-am lipit braţele de corp.

— Scuze că... a durat atâta. Eu...

Vocea mi s-a stins, în timp ce el continua să se uite la mine.

— Ce e?

Ren a intrat în casă, ţinând uşa, iar apoi închizând-o după el. Prezenţa lui umplea încăperea şi abia puteam să respir.

— Nu e bine! a zis el, cu voce răguşită.

Surprinsă, m-am uitat în jos, la mine. *Ştiam* eu că arăt ca o fetiţă proastă care se joacă de-a gătitul.

— E singura rochie pe care puteam s-o îmbrac, am zis, simţind greutatea stânjenelii pe umeri.

A clătinat scurt din cap, iar ochii lui strălucitori i-au întâlnit pe ai mei.

— Oh, dulceaţă, ai greşit în toate felurile potrivite!

Nu înţelegeam.

— Cum naiba o să fiu atent, când tu arăţi aşa? m-a mustrat el cu blândeţe, iar eu am făcut ochii mari.

A înaintat şi a ajuns atât de aproape, încât a trebuit să îmi ridic bărbia, să mă pot uita în ochii lui. A întins mâna şi a atins mâneca largă a rochiei.

— Mă distragi complet.

— Da?

S-a ivit o jumătate de zâmbet, în timp ce degetele lui treceau peste material şi peste linia umărului meu, trimiţându-mi un fior pe şira spinării. Apoi degetele i s-au înfăşurat pe o

buclă, dosul mâinii lui atingându-mi sânul. A îndreptat bucla, cum mai făcuse.

— Eşti foarte frumoasă, Ivy!

Tot aerul pe care îl mai aveam în plămâni a ieşit precipitat. Credea că eram... frumoasă? Căldura din obraji s-a intensificat. De la Shaun, niciun bărbat nu îmi mai spusese asta. Mă rog, erau nişte oameni de stradă care îmi spuseseră că eram frumoasă, dar pe ei chiar nu-i puneam la socoteală. Ren şi-a aplecat capul, cu gura ademenitor de aproape de urechea mea.

— Merida e nimic în comparaţie cu tine, iubito.

Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet, când a pomenit de gagica Disney.

— Mulţumesc!

S-a îndreptat.

— E adevărul-adevărat!

Din spatele casei s-a auzit o bufnitură. Am tresărit când Ren s-a uitat pe hol, iar colţurile buzelor i s-au lăsat în jos.

— Ce-a fost asta?

Un spiriduş cât se poate de mort, dacă nu se potolea.

— Ăăă... am o pisică. Probabil că a dărâmat ceva.

Ren a ridicat o sprânceană.

— Ai pisică?

— Da, una foarte enervantă! E bătrână. O să moară în curând, am zis, vorbind mai tare. M-am gândit s-o eutanasiez, ştii, să îi curm suferinţa.

Bufnitura s-a auzit din nou, iar buzele mi s-au strâns şi am inspirat adânc pe nas.

— Mă rog, ăăă... îmi pare rău să aud asta! a zis Ren. Cum o cheamă?

— Tink, am zis.

— Interesant! Înseamnă ceva?

— Absolut nimic! Ar trebui să mergem, am adăugat repede. Doar să-mi iau poşeta.

Desigur, Ren m-a urmat în bucătărie, aşa că m-am rugat ca Tink să înceteze cu orice făcea în camera lui. Mi-a venit în minte o imagine a lui aruncând în perete păpuşile troll şi a trebuit să-mi muşc interiorul obrazului, să opresc râsul care era pe cale să izbucnească.

— Ai o problemă cu zahărul? m-a întrebat el, zâmbind spre blat.

Privirea mi-a căzut pe cele două grămăjoare de zahăr, când mi-am luat poşeta neagră, cu mărgele, pe care o cumpărasem de la un magazin din Cartier, şi mi-am trecut bareta peste încheietură.

— Sunt... un dezastru.

A clătinat uşor din cap şi a ridicat genele.

— Nu aşa pare, judecând după felul în care arată restul apartamentului.

M-am silit să ridic din umeri relaxat.

— Sunt gata!

Din fericire, Ren a renunțat şi m-a urmat afară. Am avut o surpriză, când am ieşit în curte şi am văzut o camionetă neagră, mai veche, parcată lângă bordură.

— A ta?

— Da!

M-a ocolit şi a deschis portiera de pe partea pasagerului.

— E jucăria mea de când aveam 16 ani. Asta ne-a adus pe mine şi motocicleta mea până la New Orleans.

Mi-am muşcat buza, am urcat şi mi-am netezit fusta. Nu ştiu de ce, dar camioneta i se potrivea. Habar n-aveam de ce mă aşteptasem ca el să conducă ceva elegant şi rapid, dar asta chiar se potrivea cu personalitatea lui.

— O întrebare? a zis el, pe un ton relaxat.

S-a rezemat de cabină, cu un braţ pe uşă.

— Ai armă, nu?

— Da, desigur!

A zâmbit şi s-a uitat printre genele dese.

— Unde naiba ascunzi o armă, Ivy? Mor de curiozitate!

Am râs încet şi am întins mâna spre marginea fustei. Ezitând o secundă, mi-am strâns degetele pe tiv şi am ridicat-o, lăsându-l să vadă un pic din pumnalul prins de coapsă.

— La naiba, fată!

Ren s-a îndreptat, ţinându-se de uşă.

— Asta da, fantezie!

Sângele mi-a năvălit în obraji, aşadar, am fost recunoscătoare că era întuneric. Mormăind o înjurătură în barbă, Ren a închis portiera şi a ocolit prin faţa camionetei. Odată ajuns înăuntru, a pornit motorul, iar din difuzoare s-a auzit încet muzica. Mi-am dat seama că era o melodie veche, cântată de Hank Williams.

M-am întors încet spre el. A zâmbit din colţul buzelor.

— Nu critica muzica, scumpo! Seara asta a început super! N-aş vrea să te dau jos din maşină.

Am pufnit, dar n-am zis nimic în timp ce ne îndreptam spre zona financiară. Fiind sâmbătă seară, era aglomeraţie, aşa că am fost nevoiţi să lăsăm maşina într-o parcare aflată la două străzi de Flux. Ren m-a oprit în timp ce ieşeam din parcarea întunecoasă.

— Eşti pregătită pentru asta?

Întrebarea m-a amuzat.

— Tu eşti?

A zâmbit.

— Sunt gata pentru orice şi pentru tot!

Ce a spus a părut să însemne mult mai mult decât ce eram pe cale să facem şi a readus la suprafaţă sentimentul că eram

nesăbuită, de parcă aş fi stat pe marginea unei stânci, cu un picior atârnat deasupra unei prăpăstii. Nu aveam însă prea mult timp să mă gândesc la asta. Eram la club şi trebuia să mă concentrez pe ce făceam. La intrare era un bărbat care ne-a verificat actele de identitate, dar părea mai interesat de cum arătam decât de câţi ani aveam sau cine eram. Ne-a privit de parcă eram vite scoase la licitaţie.

— Distracţie plăcută! a zis el atunci când ne-a înapoiat cărţile de identitate, cu o voce de parcă înghiţise cuie.

Perişorii de pe braţe mi s-au ridicat când am traversat covorul albastru din faţa uşilor fumurii, duble. De dincolo de ele se auzea sunetul ritmat al muzicii. Uşa s-a deschis înainte să ajungem la ea. Un alt om, un individ robust, cu un aer dur şi ras pe cap o deschisese. Când am intrat, mâna lui Ren s-a aşezat pe partea de jos a spatelui meu. Nu eram speriată, deşi probabil că ar fi trebuit. Curiozitatea era emoţia care mă domina când am aruncat prima privire prin clubul populat de străvechi.

Părea incredibil de normal, ca orice club scump dintr-un oraş mare. Lumini difuze, care te scoteau în evidenţă, dar şi o grămadă de zone întunecate, populate de siluete ale unor oameni care stăteau la marginea unui ring de dans uşor înălţat. În partea cealaltă se afla un bar lung, cu lumini mai strălucitoare, care lăsau să se vadă şirul de băuturi scumpe. Lângă bar era o scară în spirală, care ducea la etaj. Din locul unde eram, vedeam canapelele şi separeurile.

Dar, în timp ce înaintam, am început să îi disting mai bine pe cei aflaţi în separeurile umbrite din jurul ringului de dans şi de la mesele înalte. Rămăsesem cu gura căscată, pe podelele lustruite. În zonele acelea întunecate erau muritori, cu trupurile împreunate pe canapelele moderne, o străfulgerare de mâini şi de trupuri în mişcare. Dar nu erau doar muritori! Erau

şi elfi printre ei. Ochii lor albaştri străluceau straniu în lumina slabă, iar pielea avea o nuanţă argintie, frumoasă. Mâinile şi trupurile lor se mişcau pe muritori.

Ren şi-a coborât gura spre urechea mea.

— Vezi ce văd şi eu?

Am încuviinţat, incapabilă să vorbesc. Pielea îmi ardea, în timp ce priveam umbrele. Unii dintre ei... nu doar se sărutau şi se atingeau. Oh, nu, făceau mult mai mult!

— Sunt peste tot!

Mâna lui Ren a rămas pe spatele meu.

— Isuse!

Mi-am desprins privirea de pe neaşteptatul spectacol porno şi m-am uitat pe ringul de dans şi la barul de dincolo de el. Ren avea dreptate. Unii erau la bar. Alţii dansau. Câţiva stăteau pe scara care ducea la etaj. Erau peste tot şi erau foarte mulţi! Cel puţin 30. Instinctiv, ştiusem că Ren dăduse peste ceva serios, când îl urmărise pe Marlon la club.

— Niciodată nu am văzut atâţia la un loc!

— Nici eu! a zis el sumbru.

Ren s-a îndreptat, iar mâna lui a alunecat de pe spatele meu, găsindu-mi palma. Şi-a împletit degetele cu ale mele. M-a condus în jurul ringului de dans, iar eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri să nu mă uit la umbre. Am ocolit un grup de studente adunate în jurul unei mese, iar un elf a ieşit din umbră, drept în faţa noastră. Mi s-a oprit respiraţia, iar mâna liberă mă mânca să scot pumnalul. Mâna lui Ren s-a strâns pe a mea, când elful s-a uitat la noi cu ochii stinşi, înainte să se ducă spre grupul de fete. Eu şi Ren ne-am uitat unul la altul şi am continuat să înaintăm spre bar. Dacă era să auzim ceva, acolo era cel mai probabil, dar inima mi-a tresărit în piept, când m-am uitat spre scară.

— Rahat! am şuierat şi m-am oprit brusc.

— Ce e? m-a întrebat Ren şi s-a uitat spre mine.

M-am întors într-o parte şi am lăsat părul să-mi acopere faţa.

— El e! Elful care m-a împuşcat! Coboară scara!

Ren s-a uitat peste umăr şi a mormăit o înjurătură. Nu mă ajuta prea mult să-mi ascund faţa, pentru că mă dădea de gol părul.

— Nu a fost aici toată săptămâna! a mârâit el. La naiba!

Nu era bine. În clipa în care străvechiul avea să mă vadă, acoperirea noastră avea să se ducă naibii şi, cu atâţia elfi în club, ştiam că nu vom face faţă. Am îndreptat mâna spre pumnal, tocmai când Ren a pornit spre separeurile întunecate din jurul ringului. Creierul meu s-a împotrivit ideii, având în vedere ce se întâmpla acolo, dar fie mergeam într-acolo, fie îmi încercam norocul într-un club plin cu elfi. Privind drept înainte, nu am îndrăznit să mă uit la canapelele pe lângă care treceam, dar auzeam sunetele, gemete joase şi guturale, gâfâieli şi ecouri ale trupurilor peste alte trupuri, în ritmul constant al muzicii.

Oh, Doamne, Dumnezeule...

În apropiere de canapele erau cupluri care dansau... Îh, de fapt, nu ştiu dacă ce făceau era dans. M-am împleticit când Ren s-a oprit brusc. S-a întors spre mine şi, încă ţinându-mă de mână, m-a tras la pieptul lui. Aruncându-mi mâna pe umărul lui, m-am echilibrat, tocmai când şi-a pus un braţ în jurul taliei mele, trupurile noastre lipindu-se unul de altul, faţă în faţă. Conştientă de pieptul lui mare şi lat, m-am încordat.

— Ce...

Cealaltă mână a lui Ren s-a încolăcit în părul meu, dându-l la o parte, în timp ce el şi-a coborât din nou gura la urechea mea.

— E pe ringul de dans, cu un alt elf.

Am înghiţit, întrebându-mă cât de bine putea să vadă străvechiul în umbră.

— Rahat!

— Da!

Mâinile mi s-au strâns pe materialul moale al cămăşii lui.

— Acum ce facem, dacă tot a fost ideea ta genială?

— Tu ai fost de acord.

— Ren! am şuierat eu.

— Ne amestecăm pe aici.

Şi-a lipit obrazul de al meu şi m-a speriat.

— Încercăm să ne pierdem în peisaj pe aici.

— Asta înseamnă să facem sex! am ripostat. Sau n-ai observat că asta se întâmplă în jur?

— Oh, am observat!

Mâna din părul meu s-a strâns și am tresărit când buzele lui mi-au atins pielea de pe gât.

— Dansăm, Ivy!

Dansăm? Părea momentul potrivit să dansăm? Îmi venea să îl împing pe Ren şi să-l dau la o parte, dar, când am îndrăznit să mă uit spre oamenii din jurul nostru, a trebuit să recunosc că era mai bine să dansăm decât să stăm pe loc. La o privire rapidă, cuplurile chiar arătau de parcă dansau. Poate că unii chiar asta făceau. Am închis ochii, mi-am strâns mâinile pe umerii lui, până când a lăsat să se audă un mârâit răgușit, care era parţial avertizare, parţial cu totul altceva. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să dansez cu Ren. Sau chiar aveam nevoie de asta?

Am simţit prin vene o vibraţie excitantă, dar am pus-o pe seama adrenalinei. Am deschis ochii, concentrându-mă la pielea cafenie care se vedea prin deschizătura cămăşii lui. Am început să dansez. Pulsul mi-a luat-o la goană când mi-am legănat şoldurile şi m-am simţit la fel de ciudat ca o mâţă cu trei picioare încercând să meargă pe sârmă. Am lăsat în jos bărbia

şi mi-am ascuns faţa în flăcări. Între mişcările mele sacadate şi suspinele indecent de zgomotoase din jur, îmi venea să mă arunc în faţa unui autobuz.

— Încă vorbeşte cu elful ăla.

Vocea lui Ren la urechea mea era joasă şi surprinzător de liniştitoare.

— Nu ne-a observat! Te descurci bine, dar ştiu că poţi şi mai şi!

Am încremenit.

— Poftim?

— Dansul, a zis el, iar când privirea mi s-a ridicat spre a lui, mi-a făcut cu ochiul. Ai o rochie ca asta, ştiu că poţi să îţi mişti trupul.

— Chiar îmi mişc trupul.

S-a uitat în spatele meu.

— Te mişti doar dintr-o parte în alta.

— Să. Te. Fut!

A râs.

— Bine!

— Perversule! am ripostat, fără prea mult elan.

Avea dreptate, totuşi. Mă mişcam cumva dintr-o parte în alta, de parcă eram la balul de la şcoală. De fapt, la şcoală se dansa mai bine. Mi-am adunat curajul şi mi-am pus un braţ pe după gâtul lui.

— Nu uita! Tu ai vrut!

A ridicat o sprânceană.

— Încerc să fiu cu ochii pe străvechi.

Privirea lui Ren a devenit leneşă şi complet arogantă.

— Oh, uitasem de ce suntem aici!

Susţinându-i privirea îngâmfată, am început să mă frec de el, dar nu ca înainte. Am prins ritmul muzicii, lăsându-l să-mi curgă prin vene, prin corp şi prin picioare. Degetele mele i-au

găsit părul de la ceafă. L-am tras cu suficientă forță să îl fac să deschidă ochii. I-am zâmbit inocent, dar am regretat imediat, când și-a pus gura pe gâtul meu.

— Asta a fost obraznic! a comentat el, cu buzele atingându-mi pielea sensibilă de sub ureche. Și mi-a plăcut.

— Mă gândeam eu, am mormăit.

Deși îmi venea să îl trag de păr din nou, am decis că nu era o mișcare înțeleaptă sau benefică.

— Acum ce face?

— Încă vorbește. E la masă, pe partea cealaltă.

Am rezistat tentației de a bate din picior, deoarece, cu cât mă frecam mai mult de corpul lui Ren, cu atât deveneam mai conștientă de el. Senzația pieptului său tare lângă al meu, mult mai moale. Felul în care mâna lui stătea pe șoldul meu stâng. Mâna din părul meu care mi se mișca spre spate. Inima îmi bătea mai repede, dar nu avea nicio legătură cu dansul. Cealaltă mână mi-a alunecat de pe umărul lui spre piept și am simțit cum brusc inspiră adânc. Am ridicat repede privirea, iar ochii noștri s-au întâlnit. Mă prinsese. Nuanța verde se agita neliniștită. Mâna de pe spatele meu mi-a alunecat pe șira spinării, apoi a urcat din nou, lăsând în urmă fiori. Cu mâna de pe șold m-a tras și mai aproape, coapsele noastre unindu-se. Gestul acela m-a încălzit, căldura s-a răspândit prin mine, iar corpul mi s-a relaxat și s-a încordat, în același timp.

Aroganța de mai devreme îi dispăruse din privire, înlocuită de o emoție pură, puternică. Dorință. Poftă. Nevoie. Se vedea clar, dar n-a făcut nimic s-o ascundă. Nu s-a ferit de mine, însă eu nu eram pregătită să o văd, nici măcar să încep să mă confrunt cu așa ceva. M-am mișcat lateral și ne-am răsucit corpurile în așa fel, încât, atunci când am ajuns cu spatele la Ren, n-am mai fost direct cu fața spre ringul de dans. Îl vedeam pe

străvechi, iar acum nu mai vorbea doar cu un elf. Li se alăturase încă unul. Legănându-mă în ritmul muzicii, mi-am muşcat limba când braţul lui Ren s-a pus în jurul taliei mele şi m-a tras spre el.

— Ai grijă! a zis el, cu nasul atingându-mi gâtul. Sunt al naibii de sigur că nu ţi-a uitat chipul.

Habar n-aveam dacă era doar o afirmaţie, un compliment sau o insultă, însă apoi mâna i-a alunecat peste abdomenul meu, degetele lui întinzându-se, iar în timp ce dansam, mi-am dat seama că poziţia aceea era o idee proastă. Fiecare mişcare uşoară a coapselor mele trimitea prin mine un fior clar. Cealaltă mână a lui s-a aşezat din nou pe şoldul meu, iar când, în sfârşit, a început să se mişte în spatele meu, găsind ritmul pe care îl impusesem, m-am străduit să nu uit să respir. Era... era prea mult, şi totuşi nu m-am tras. Nu am pus distanţă între noi. Practic, eram un singur corp, iar senzaţia pe care mi-o dădea lipit de spatele meu făcea să simt că pe dinăuntru am lavă topită, care fierbea şi care apoi a izbucnit, în clipa în care i-am simţit gura umedă şi caldă pe gât, chiar sub ureche. Ren nu şi-a dat la o parte buzele obraznice. A aşteptat reacţia mea şi, cu fiecare secundă care trecea, mă lăsam pradă umbrelor, felului în care ne mişcam lipiţi unul de altul şi actului pe care îl simulam.

M-a sărutat pe pulsul care zvâcnea şi mi-a scăpat un oftat. Ochii mi s-au închis, în timp ce el a dat drumul unei ploi de săruturi plăcute, scurte, de-a lungul gâtului meu. Doar ne prefăceam. Îmi tot spuneam asta, în timp ce degetul lui mare se mişca în cercuri chiar sub sânii mei. Ne prefăceam. Asta era tot. Dar corpul meu nu ştia asta. Mă dureau sânii, iar zona dintre coapse îmi pulsa. Excitaţia îmi vibra prin corp.

Când am deschis ochii, am văzut un cuplu care stătea vizavi de noi. Amândoi erau oameni şi, la fel, erau atât de lipiţi unul de

altul, încât nu îți dădeai seama unde se termina un corp și unde începea celălalt. Gurile lor erau unite, iar mâna lui era sub fusta ei. Doamne, voiam ca Ren să mă atingă așa! Deși ar fi fost greșit, simplul gând la asta m-a făcut să îmi arcuiesc spatele și să îmi apăs fundul de el. Aerul mi-a ieșit repede și sacadat din plămâni. L-am simțit și imediat mi-am dat seama că ceea că văzusem în privirea lui era real. Era implicat în asta. Îl simțeam tare și gros, lipit de spatele meu, în timp ce coapsele mi se frecau de ale lui.

Situația ne scăpa de sub control.

Mâna lui Ren s-a mișcat pe șoldul meu, coborând un pic. Vârfurile degetelor lui mi-au atins pielea goală de pe piciorul stâng, iar eu m-am înfiorat. Nu aveam cum să mă ascund, cum să înțeleg greșit. Gura i-a urcat din nou pe gâtul meu.

— Încă e la masă, a șoptit el, abia auzindu-l peste muzică, gemetele din jurul nostru, dar și peste inima mea care bătea repede.

Am deschis gura, dar el mi-a prins cu dinții lobul urechii, iar cuvintele mi s-au pierdut într-un geamăt. A chicotit. Am vrut să-l urăsc pentru asta, dar simțurile mi se treziseră, trimițându-mi căldură prin vene. Mâinile lui s-au mișcat din nou. Cea de pe abdomen urcase un pic, degetul lui mare trecându-mi pe sub sâni. Sutien afurisit, pentru că se dovedea o barieră formidabilă, dar îmi simțeam sfârcurile întărindu-se, iar durerea s-a intensificat! Gâfâiam ușor și nu mai eram sigură dacă dansam sau doar ne frecam unul de celălalt.

Privirea mea excitată s-a îndreptat spre locul unde era străvechiul și am văzut că Ren nu mințise. Noduri mici, delicioase, mi s-au format în abdomen, când mâna lui s-a strecurat sub tivul fustei mele și m-a făcut să zvâcnesc, pierzând ritmul. L-am prins de braț, unghiile mele intrându-i în piele.

Ren a așteptat.

Pentru că, evident, îmi pierdeam minţile, nu i-am tras mâna, iar aceea a fost permisiunea de care avea nevoie. Mâna lui a alunecat în sus pe coapsa mea. Simţeam că sângele îmi luase foc, aprins de sunetul răguşit care a ieşit din Ren. Respiraţia lui s-a plimbat pe adâncitura gâtului meu, apoi pe bărbie. M-a sărutat pe colţul gurii, în timp ce pieptul lui se ridica şi cobora gâfâind în spatele meu.

— Onorat! a şoptit el.

Inima mea a tresărit. Aproape că mă simţeam în altă parte şi, ca prin ceaţă, l-am văzut pe străvechiul care putea să mă recunoască traversând clubul, spre ieşire. Pleca. Eram în siguranţă şi era timpul să ne oprim, dar degetele lui Ren erau atât de aproape, îmi atingeau cuta coapsei şi nici măcar nu-mi aminteam să mai fi simţit aşa ceva, de parcă nu mai puteam să respir. Ren m-a cuprins în mână şi tot corpul meu a reacţionat la atingerea aceea intimă. Bucata mică de dantelă nu era o protecţie. Mâna lui era fierbinte, iar când şi-a apăsat palma pe locul pe care părea să îl cunoască, pe mănunchiul de nervi, mi s-a părut că văd steluţe.

Era o nebunie!

Dar ardeam după atingerea lui, după el. Gândurile la elfi şi la străvechi au dispărut. Faptul că ne lăsam distraşi în felul acela era incredibil de periculos şi incredibil de stupid, dar, în timp ce mă ţineam de antebraţul lui, ţinându-i mâna acolo, am tremurat de o dorinţă pe care nici măcar nu o înţelegeam pe deplin.

— La naiba! a exclamat el. Vreau să te fac să îţi dai drumul! Chiar aici! Chiar acum!

Cuvintele m-au readus la realitate, dar degetele lui găsiseră locul acela, trecând peste chiloţii uzi şi generând un fulger de plăcere. Nodul din abdomenul meu s-a întărit când şi-a mişcat degetul înainte şi înapoi. Dorinţa mi-a întunecat complet simţul raţiunii.

— Spune da! mi-a ordonat el răguşit. Spune-mi da şi fac orice vrei! Orice vrei! Doar lasă-mă să fac asta!

Şocată de cuvintele lui, şocată de felul în care m-am frecat de mâna lui şi de cât de rău îl doream, am ştiut că trebuia să-i pun capăt, pentru că... *pentru că*... Dar îl îndemnam să continue, lipindu-mă de el, în adâncuri dorindu-mi să-şi vâre sub chiloţii mei unul dintre degetele acelea lungi. Privirea mi s-a plimbat prin club.

— Ivy!

Mi-a şuierat numele, de parcă era un blestem. Cuvântul îmi stătea pe limbă, se forma pe buzele mele şi îl vedeam alunecând pe podea. Realitatea m-a trezit. M-am smucit şi m-am eliberat. Mâna lui a alunecat peste coapsa mea, când m-am răsucit cu faţa spre el. Corpul mă durea, zvâcneam. Trupul meu ţipa la mine şi chiar şi creierul era oarecum confuz. Întreaga mea fiinţă tânjea să fie eliberată de mâinile lui.

Când s-a uitat la mine, Ren părea nedumerit. A făcut un pas înainte, iar inima mea a tresărit. Dorinţa profundă i se vedea în trăsăturile frumoase. Nu mai arăta angelic, ci mai degrabă ca un înger prăbuşit, nesăbuit, care mă dorea. Două cuvinte l-au făcut să se oprească.

— E aici! am gâfâit.

S-a încordat, fără să-şi ia privirea de pe faţa mea.

— Marlon e aici!

Capitolul treisprezece

PENTRU O CLIPĂ, EXPRESIA CARE S-A AŞEZAT PE TRĂSĂTURILE lui Ren parcă spunea că îl doare în cot de străvechi şi, în timp ce inima mea galopa, chiar am crezut că o să reducă distanţa mică dintre noi şi vom sfârşi ca unul dintre cuplurile acelea de pe canapele. Dar s-a adunat, iar eu am încercat să ignor explozia de dezamăgire din piept. Ce însemna asta? Nu aveam nevoie de aşa ceva – orice o fi fost – cu Ren, mai ales în clipa aceea.

Trăgând aer în piept, în sfârşit, şi-a mutat privirea şi s-a uitat pe ringul de dans. Un pic ameţită, l-am văzut pe străvechiul pe nume Marlon urcând scările, cu paşi lungi. La etajul al doilea, bărbaţi şi femei s-au adunat imediat pe lângă el, înconjurându-l, în apropiere de canapele. Doi elfi li s-au alăturat, cu pielea lor argintie lucind în luminile strălucitoare. Când Marlon s-a aşezat pe o canapea, unul dintre elfi – un blond înalt, elegant – i s-a alăturat, vorbindu-i concentrat.

Instinctul meu s-a trezit.

— Trebuie să ajung acolo.

— Cum? a zis pe un ton uimit.

— El e acolo, sus. De asta suntem aici, nu? Să aflăm ceva, iar el tocmai s-a dus acolo! În plus, nu ştie cine sunt.

Luminile de deasupra ringului de dans și-au schimbat culorile, trecând de la un alb discret la un albastru vibrant.

— Mă duc sus!

— Ivy!

M-a apucat de braț, trăgându-mă înapoi lângă trupul lui tare.

— Ești nebună?

M-am uitat la el.

— Nu! Nu sunt nebună, nemernicule! Pot să mă duc acolo!

A mijit ochii.

— Nu mă îndoiesc că poți merge acolo. Chiar nu e al dracului de greu. Doar urci scările, dar dacă suspectează măcar că faci parte din Ordin, nu o să te pot scoate la timp.

— Nu am nevoie să mă salvezi, Ren!

Mi-am smuls brațul. O venă de la tâmplă îi zvâcnea când și-a aplecat capul spre al meu.

— E prea periculos!

I-am susținut privirea.

— Oamenii încep să se uite la noi.

Nu era o minciună. Câțiva dansatori din apropiere se uitau la noi.

— Dacă o ținem tot așa, elfii o să se prindă singuri, așa că dă-mi drumul! Eu mă duc sus, iar tu te duci la bar.

După câteva clipe, a încuviințat scurt.

— Du-te!

— Nu aveam nevoie de permisiunea ta! am ripostat.

Ren a rânjit.

— Scumpo, știu ce îți trebuie și o să primești!

Corpul meu s-a înfierbântat, din cauza unui amestec de iritare și dorință arzândă. Am ridicat brațul și i-am arătat degetul mijlociu.

A râs.

M-am răsucit pe călcâie, am traversat ringul de dans, mişcându-mă agil printre trupurile care se roteau. Nu-mi venea să cred ce făcuse Ren, ce îi permisesem să facă. Nu aveam nicio scuză pentru asta. Nici măcar nu puteam să mă gândesc la asta în clipa aceea; nu îmi permiteam să mă las distrasă! Am alungat excitaţia şi confuzia care persistau şi m-am concentrat pe ce aveam de făcut. În capătul scării în spirală era un elf femelă, dar nu m-a oprit când am început să urc scările. Mă cam aşteptasem să vină la mine şi să-mi ceară vreo parolă, dar elfii nu se gândeau că un membru al Ordinului ar veni acolo, iar oamenii nu erau o ameninţare pentru ei.

Dar eu eram!

Bătăile inimii mi s-au potolit când am ajuns la etajul al doilea şi am încetinit când m-am apropiat de grupul care îl înconjura pe străvechi. Toţi se uitau la el cu ochi sticloşi, de parcă fumaseră o tonă de iarbă. Evident, erau sub influenţa farmecelor, şi poate chiar se hrănea din ei. Îmi venea să îi apuc pe toţi şi să îi forţez să coboare, dar, da, asta nu s-ar fi terminat bine.

Apropiindu-mă de grup, m-am oprit şi m-am prins de balustradă, uitându-mă în jos. L-am căutat pe Ren şi l-am văzut la bar, lângă un elf mascul. Stăteau de vorbă. Am pufnit şi m-am întors din nou spre grup. Rezemată de balustradă, m-am gândit la următoarea mişcare.

Marlon stătea pe mijlocul canapelei, cu picioarele desfăcute şi cu cămaşa neagră, pe jumătate descheiată. Elful blond era pe o parte a lui, uitându-se la femeia muritor ale cărei unghii roşii alunecau provocator spre organele sexuale ale lui Marlon.

— Avem o altă ţintă, zicea elful blond.

Marlon i-a zâmbit femeii, dar curbura buzelor lui perfecte era lipsită de căldură, într-un fel care m-a făcut să mă îngrijorez pentru binele ei.

— Asta e bine! Câți vor fi, Roman?

— Cinci, după ce rezolvăm.

Ochii stinşi ai lui Roman au sclipit. A mai zis ceva, dar n-am reuşit să aud peste basul muzicii.

— Dar ştim!

M-am mai apropiat un pic, întorcându-mă într-o parte, în timp ce încercam să mă amestec printre cei care se înghesuiau în zona de relaxare. Vorbeau despre câți membri omorâseră? Aşa părea. Trent fusese al patrulea. Marlon s-a întins şi şi-a pus mâna pe ceafa femeii. A zis ceva prea încet să pot auzi, în timp ce o privea fix. Mâna femeii a alunecat între coapsele lui. Isuse! Mi-am ferit repede privirea.

— Nu mai avem mult timp, l-am auzit pe Marlon spunând. Nu putem să-l dezamăgim! Nu de data asta!

Să-*l*? Mi-am ciulit urechile.

— Știm locul, a zis Roman, cu buza de sus strânsă.

Am simțit un nod în piept. Oare spunea că ştiau unde se află poarta?

— Ți-am spus! Nenorocitul a cedat, iar de data asta nu vom da greş.

— Nu suntem singurii care ştiu!

Marlon a strâns mai tare ceafa femeii, iar de pe buzele ei a scăpat un scâncet. Răspunsul lui Roman s-a pierdut printre râsetele bețivilor de pe o canapea din apropiere, dar o idee îngrozitoare a prins viață în adâncurile mele. Nenorocitul a cedat? Trent fusese torturat. Dacă era adevărat ce suspectam eu şi Ren, că elfii îi vânau pe cei care puteau şti unde se află porțile, oare Trent ştiuse

şi le spusese elfilor, înainte să îl omoare? Doamne, toate astea nu erau a bună, mai ales dacă ştiau unde era poarta!

O chelneriță-om s-a ivit în capătul scărilor, ducând o tavă plină cu *shot*-uri; totuşi, trei dintre băuturi aveau o culoare purpurie ciudată. Era mătrăgună? Suspiciunile mele au fost confirmate când a dus cele trei băuturi, una străvechiului, iar celelalte, două elfilor. În timp ce chelnerița le dădea oamenilor celelalte băuturi, a ridicat privirea. Ochii ei erau de un maroniu limpede, nu cețoşi, ca ai celorlalți. Nu era fermecată, dar, când s-a îndreptat, elful blond din stânga lui Marlon şi-a strecurat un braț pe după talia ei şi a tras-o înapoi. Dezechilibrându-se, a scăpat tava goală şi a aterizat în poala lui. Frica i-a cuprins trăsăturile drăguțe, când elful i-a prins bărbia, întorcându-i capul spre el. Ea l-a apucat de braț, iar articulațiile i s-au albit.

Fata ştia ce sunt făpturile astea. Elful a prins fața chelneriței şi şi-a apăsat gura de a ei. Părea un sărut, era un sărut, dar sărutul unui elf era otrăvitor. Aşa se hrăneau din muritori, aşa îi agățau. Mâinile chelneriței au alunecat de pe brațele elfului şi i-au căzut moi pe lângă trup. Am păşit în față, dar m-am oprit înainte să fac o prostie. Să nu intervin era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată, iar o parte din mine s-a ofilit, s-a înnegrit şi s-a uscat, în timp ce m-am uitat la brațul ei gol şi i-am văzut venele întunecate pe sub pielea albă, înainte să se transforme într-un albastru deschis, când, în cele din urmă, elful i-a dat drumul. Când s-a aplecat după tavă, chelnerița s-a împleticit, clătinându-se. Ochii ei căprui nu mai erau atât de limpezi.

Pumnii mi s-au încleştat neajutorați, dar mi-a atras atenția o mişcare. Brusc, elful brunet a ocolit canapeaua şi s-a îndreptat spre mine. Expresia de pe chipul lui colțuros era cum îmi

imaginam că arată un leu când zăreşte o gazelă. Inima îmi bătea cu putere, dar mi-am păstrat expresia inocentă, ceea ce însemna că păream cam proastă, când a venit şi mi-a dat ocol, rezemându-se de spatele meu, ca un ticălos.

— Micuţo! s-a auzit o voce profundă, artificială, chiar în urechea mea. Pari un pic pierdută.

Înfăşurându-mi o buclă în jurul degetului, m-am silit să etalez ceea ce speram să fie un zâmbet naiv şi candid.

— Căutam toaleta. Ştii unde e?

Am adăugat un chicotit, pentru un efect în plus. Elful brunet era uimitor, contrastul dintre pielea argintie şi părul negru fiind deosebit de atrăgător. Elful s-a apropiat şi mai mult, coapsa lui atingând-o pe a mea, şi m-am silit să nu mă mişc, să nu reacţionez defel, când şi-a înfăşurat degetele reci în jurul încheieturii mele, trăgându-mi mâna din păr.

— Toaleta nu e aici!

Nu zău, Sherlock!

— Acum mi-am dat seama de asta.

Elful şi-a înclinat capul într-o parte, cu o mişcare care mi-a amintit de un şarpe.

— Cum te cheamă?

Cum nu am răspuns într-un interval de timp rezonabil, adică vreo secundă, şi-a pus cealaltă mână în jurul bărbiei mele, forţându-mă să o ridic. Am simţit o durere prin gât. Elful şi-a aţintit ochii albaştri, nefiresc de strălucitori, asupra ochilor mei.

— Cum te cheamă?

— Anna, am minţit, susţinându-i privirea.

Mi-a eliberat încheietura, dar braţul lui mi-a cuprins talia. Nu a clipit nici măcar o dată. Mi-am dat seama că încerca să mă farmece. Mi-am forţat corpul să se relaxeze, ca braţele să

îmi atârne moi, deşi ce îmi doream cu adevărat era să-i scot ochii şi să i-i bag pe gât. S-a frecat de corpul meu, cu privirea vicleană aţintită asupra mea.

— Anna? Ce nume stupid de scurt!

Elful şi-a aplecat capul, iar eu i-am simţit pe obraz respiraţia rece ca gheaţa. Era foarte posibil să vomit pe faţa lui.

— Perfect pentru un omuleţ prost!

Inima mi s-a oprit, când respiraţia lui rece s-a apropiat de gura mea. Nicio incantaţie sau vreun trifoi cu patru foi nu împiedica un elf să se hrănească. Dacă se mai apropia, chiar urma să o facă, şi aveam impresia că exact asta şi urmărea. Mintea mi-a luat-o la galop. Nu puteam lăsa se întâmple asta. Era posibil să se hrănească, iar apoi, precum chelneriţa, aveam să plec împleticindu-mă, într-o ceaţă care avea să dureze câteva minute, poate chiar ore, iar dacă aveam noroc, scăpam cu bine din asta. Sau putea să se hrănească şi să ia *totul*. Nici vorbă să las să se întâmple asta, dar, dacă aş fi făcut ceva, şi-ar fi dat seama că nu căzusem pradă farmecelor lui şi ar fi aflat ce eram.

Rahat!

Am lăsat mâna dreaptă să-mi alunece spre coapsă. Nu aveam de gând să permit chestiei ăsteia să se hrănească din mine. Dacă trebuia să mă lupt să scap... Brusc, peste muzică, s-a auzit urlând o sirenă asurzitoare. Elful mi-a dat drumul şi a făcut un pas în spate, tresărind când s-a uitat spre tavan.

— Ce dracu'? a mârâit el, punându-şi mâinile peste urechi.

Am fost împinsă într-o parte când unul dintre oameni s-a împleticit, lovindu-se de mine. De parcă acoperişul se deschisese şi se vedea soarele, luminile de deasupra s-au aprins, aruncând o strălucire nemiloasă peste club. Alarma de incendiu a continuat să urle, iar când elful s-a întors, am fugit. Coborând

scările repede, am țâșnit în jos, croindu-mi drum printre alții care se mișcau mult mai încet, din cauza farmecelor și a faptului că elfii se hrăniseră din ei sau pentru că băuseră prea mult.

Ren mă aștepta la baza scărilor. Fără o vorbă, m-a apucat de mână și ne-am alăturat mulțimii care se înghesuia spre ieșire. Eram împinși înainte și înapoi, și eram sigură că, dacă nu ne-am fi ținut de mâini, am fi fost separați. Mirosul de transpirație și alcool era copleșitor. Din spatele nostru s-au auzit țipete. Am simțit un fior pe șira spinării, când panica a devenit o entitate reală, tangibilă. Cineva m-a izbit în spate, împingându-mă înainte. Tocurile mi-au alunecat, dar m-am prins înainte să cad.

Am aruncat o privire în direcția lui Ren și i-am văzut maxilarul încordat și privirea fixată în față. În cele din urmă, după ceea ce mi s-a părut o fi o veșnicie, am ieșit în stradă, în aerul nopții. Nu am rămas împreună cu cei care hoinăreau pe trotuarul din fața clubului sau care se opriseră și formau grupuri mici. În depărtare, se auzeau sirenele. Ne-am întors repede spre stânga și ne-am îndreptat spre parcare. Am așteptat până am traversat strada, înainte să vorbesc.

— Tu ai declanșat alarma, nu-i așa?

— Cum altfel puteam să te scot de acolo? a răspuns el, fără să se uite la mine.

— Aveam totul sub control.

A pufnit.

— De unde eram eu nu se vedea așa. Părea că erai pe cale să devii un biscuit.

Iritarea a urcat prin mine, mai ales pentru că avea dreptate și pentru că mi-am dat seama că încă îl țineam de mână. Ce naiba? Mi-am eliberat degetele și am rezistat tentației de a-i șterge rânjetul de pe buze.

— Cred că au aflat unde e poarta.

Asta i-a atras atenția. S-a uitat la mine, în timp ce am continuat să mergem.

— Ce te face să crezi asta?

I-am spus ce auzisem, iar el a lăsat să-i scape o înjurătură.

— Dacă au aflat unde e poarta, iar noi nu știm, am pus-o.

— Mă rog, nici nu vorbești ca un pesimist, am mormăit, mijind ochii la trecerea unei mașini de poliție. Hai să facem provizii de apă și conserve!

M-a privit lung.

— Să presupunem că membrii pe care i-au omorât erau păzitori ai porților. Asta înseamnă că sunt scoși din joc, iar cei pe care Ordinul îi va pune în locul lor nu vor fi la fel de pricepuți sau pregătiți, când - nu dacă - elfii își vor lansa atacul. Dacă deschid poarta...

Am intrat în parcarea slab luminată.

— Înțeleg, dar... nu putem vorbi cu David? Adică, cred că avem suficiente dovezi în momentul acesta. Împreună, putem să îl facem să înțeleagă. E lider de sector. Trebuie să știe unde e poarta.

Pentru o clipă, Ren nu a răspuns.

— Dacă David e cel care lucrează cu ei?

Am tresărit și m-am oprit lângă un parapet mare din ciment.

— Serios?

S-a întors spre mine, cu chipul umbrit.

— Nu știm, Ivy! Ar putea fi oricine.

— Aș putea fi și eu! l-am provocat.

— Pe tine te-au împușcat. Nu știu de ce, dar nu cred că ar împușca persoana care îi ajută. Cel puțin deocamdată, a zis sec. În plus, tu ești... prea puternică pentru asta.

Acum mă holbam la el din alt motiv.

— Şi nu mă întreba de unde ştiu că eşti puternică. Sunt un cititor de caractere al naibii de bun, a continuat el, iar sprâncenele mi s-au ridicat. Nu eşti tu, şi nu am încredere în niciun alt membru al Ordinului, cu excepţia lui Jerome, poate.

— Jerome e considerat demn de încredere? Spune-mi cum de a obţinut onoarea?

Eram insultată din cauza celorlalţi membri ai Ordinului.

— E prea al naibii de răutăcios ca să fie influenţat de elfi, a zis el şi, da, eram cumva de acord cu el. Nu am încredere în nimeni altcineva. Şi nici tu nu ar trebui să ai.

Mi-am încrucişat braţele pe piept.

— Sunt sigură că şi ei simt la fel în privinţa ta.

— Ţi se pare că mă interesează? Asta nu schimbă motivul pentru care mă aflu aici şi nici ce am de făcut.

Întorcându-se într-o parte, şi-a ridicat degetele în aer.

— Seara asta n-a fost chiar irosită.

— Aşa e! N-a fost. Mulţumită mie!

Ren şi-a lăsat braţul în jos şi m-a privit inexpresiv.

— Oh, serios?

Am zâmbit larg.

— Da! Sunt minunată! Adică am unit „minunare" cu „ceva"[1]. Recunosc! Eu am aflat detaliile, în timp ce tu stăteai la palavre cu un elf, la bar.

Ren a mijit ochii.

— Ştim că aleg membri ai Ordinului şi că, cel mai probabil, au aflat unde e poarta. Lucrează împreună. E mai mult decât ştiam ieri, am zis.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe alăturarea termenilor *awe* („minunare") şi *some* („ceva"); *awesome*, „minunat" (n. tr.).

Ren s-a întors cu fața spre mine.

— Știi ce o să recunosc?

Mi-am împins șoldul în față.

— Aștept!

— Recunosc că degetele mele te-au simțit al naibii de mătăsoasă, când mi-am vârât mâna între coapsele alea frumoase.

Uau! La asta chiar nu mă așteptam! Ochii mi s-au mărit și m-am înfierbântat.

— Eu... Habar nu am despre ce vorbești!

A râs.

— Minciună!

— Nu, nu e!

Mi-am desfăcut brațele, furia alimentându-mi următoarele cuvinte. Furie îndreptată mai ales împotriva mea.

— Ce s-a întâmplat în club? Ce crezi că a fost?

Ren a făcut un pas spre mine, coborând vocea.

— Ai fost tu, la vreo cinci secunde de cel mai bun orgasm din viața ta.

Oh, Doamne, chiar a spus asta!

— T...tu! am bolborosit.

Ce naiba să răspund la asta?

— M-am prefăcut, am zis, în cele din urmă. Am mimat.

Acum era la doar câțiva centimetri de mine, iar când a râs, mi-a venit să îi trag una.

— Ai mimat? Te prefăceai pe dinăuntru?

— Ești papagal sau ce?

— Oh, Ivy, scumpo...

A chicotit în barbă.

— Ești o mincinoasă de rahat, știi?

Am încleștat pumnii.

— Nu mint!

— Da! Bine! Atunci cum îţi explici că aveai chiloţii atât de uzi, încât, practic, erau leoarcă?

Am făcut ochii mari. Eram umilită, dar nu terminase. Gura lui continua să se mişte.

— Pariez că pot să îţi simt gustul pe degete, chiar acum. Doar te prefăceai? Atunci dulceaţa aia dintre picioarele tale trebuie să fie o actriţă a naibii de bună!

Nici măcar n-am gândit. Am făcut un pas în faţă şi m-am aruncat spre el. Nu cu o palmă. Pumnul meu s-a îndreptat spre falca lui. Din păcate, era prea rapid pentru aşa ceva. Mi-a prins încheietura, înainte ca pumnul să-l atingă.

— Nu e frumos! a zis el. Nu ai niciun motiv să fii atât de agresivă *şi* mincinoasă.

Furia mea nu avea limite.

— Oh, Doamne, nemernic arogant, plin de si...

— Nu te prefăceai! Nu te prefăceai! Tachinarea a dispărut din tonul lui, iar vocea i s-a înăsprit: Îmi călăreai mâna şi, Ivy, nu e nimic rău în asta. Greşit este că te porţi de parcă între noi nu s-ar fi întâmplat nimic. Asta e un rahat! Cu mine, te aprinzi ca un nenorocit de foc de artificii şi abia dacă te-am atins.

— Eu...

Spatele mi s-a proptit de parapet şi, înainte să îmi trag răsuflarea, întregul corp al lui Ren era lipit de al meu. Capul lui era aplecat, faţa lui era lângă a mea.

— Să nu îmi mai spui că te-ai prefăcut. Amândoi ştim adevărul. Te vreau! Cred că am arătat asta cât se poate de limpede.

— Limpede ca afurisita de lumină a zilei, am ripostat, frustrată dintr-o mie şi unul de motive la fel de importante.

Buzele lui au zvâcnit.

— Care e treaba?

Una dintre mâini i-a coborât spre coapsa mea. A strâns-o ușor, clătinând ușor din cap.

— Încă îl iubești?

Am înțepenit, de parcă aș fi pășit sub o ploaie înghețată.

— Poftim?

— Încă îl mai iubești pe tipul pe care l-ai pierdut? a întrebat el. Asta e?

O parte uriașă din mine nu putea să creadă că îndrăznise chiar și să mă întrebe așa ceva, că făcea referire la Shaun, când eram atât de aproape unul de altul. Îmi părea atât de greșit, de parcă am fi scuipat pe amintirea lui, iar cuvintele mi s-au rostogolit de pe limbă:

— O... parte din mine îl va iubi mereu.

— Însemnând că nu mai ești îndrăgostită de el.

Lăsându-mi privirea în jos, n-am putut să răspund la asta. Pierderea lui Shaun fusese devastatoare, iar rolul meu în moartea lui aproape că mă terminase, dar nu mă mai agățam de el. Nu în felul acela, și nu puteam să mint și să folosesc asta drept motiv.

— Atunci nu înțeleg.

— De ce mă vrei, în primul rând? Vocea îmi tremura: Abia dacă mă cunoști.

S-a uitat la mine pentru o clipă, cu uimirea întipărită pe față.

— Ceea ce știu este că nu avem garanții pentru mâine. Nu există nicio promisiune că pentru noi va mai exista o altă zi sau o altă săptămână. Când vrei ceva, încerci să îl obții. Nu am nevoie să îți știu povestea vieții ca să te vreau. Și nu întoarce asta împotriva mea! Deja văd asta în ochii ăia albaștri, frumoși. *Vreau* să îți cunosc povestea. Vreau să te cunosc pe tine. Vreau... oh, la naiba!

Mi-a cuprins obrazul cu o mână blândă, în timp ce mi-a dat capul pe spate, şi, înainte ca inima să îmi mai poată bate, m-a sărutat. Nu era un sărut lent sau seducător. Îmi revendica buzele, de parcă îmi revendica şi trupul, sufletul şi fiecare părticică din mine. Gura lui era flămândă, când şi-a înclinat capul, buzele lui mişcându-se peste ale mele, limba lui trasând marginile buzelor mele, încercând să le despartă, iar eu... iar eu le-am deschis. Buzele mi s-au desfăcut, iar el a scos un sunet, un geamăt profund animalic, care a făcut ca pielea să îmi ia foc. Sărutul s-a adâncit, iar limba lui a alunecat peste a mea, prin cerul gurii. M-a cuprins cu gura, m-a gustat, m-a revendicat.

Când a ridicat capul, gâfâia, privindu-mă în ochi. Aveau o multitudine de nuanţe de verde, când şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos.

— Eu... Niciodată n-am fost sărutată aşa, am şoptit, uimită de felul în care mă furnicau buzele.

— Oh, la naiba, Ivy! a gemut el, iar gura lui a fost din nou pe a mea.

De data asta, a explorat-o leneş, de parcă îmi trasa conturul buzelor, iar eu... i-am răspuns la sărut. Mâna de pe coapsă mi s-a strâns când mi-am trecut limba peste buza lui, iar el a gemut. Mâna lui a alunecat pe şoldul meu, pe coapsă, iar apoi sub fustă. Degetele acelea îndemânatice au trecut peste pumnalul meu şi am simţind crescând o fierbinţeală feroce, care a acoperit totul. Nu înțelegeam de ce. Nu îmi păsa. Mâna lui s-a curbat pe fundul meu. M-a ridicat pe vârfuri, coapsa lui lipindu-se de a mea, şi l-am simțit pe mine. M-au străbătut săgeţi de plăcere. Brațele mele i-au încolăcit gâtul, iar sărutul acela, oh, Doamne, a trecut la un cu totul alt nivel, iar ce spusesem cu câteva clipe mai devreme era adevărat! Nimeni nu mă mai sărutase cu atâta pasiune nestăvilită.

Mâna lui a urcat pe sub fusta mea, frământându-mi carnea, îndemnându-mă să nu mă opresc și am continuat. Spatele mi s-a arcuit, coapsele mi s-au împins în ale lui, iar eu m-am agățat de el. A zis ceva, lipit de gura mea, printre săruturi. N-am înțeles ce, dar am simțit că un tremur i-a zguduit trupul puternic. Eram pierdută în el, abandonându-mă senzațiilor pe care mi le provoca. A întrerupt sărutul, și-a rezemat fruntea de a mea, dar mâna lui a continuat să se miște pe curba fundului meu. Vocea îi era răgușită:

— O să încerc să fiu un tip cuminte.

Am izbucnit într-un râs tremurat.

— Cred... că nu reușești.

— Nuu! Dacă n-aș fi încercat, chiloțeii ăștia...

Și-a tras mâna în sus, sub banda de pe fundul meu, și m-a făcut să tresar.

— ...ar fi la gleznele tale și aș fi atât de adânc în tine, chiar aici, lângă un afurisit de parapet din ciment.

M-am înfiorat. O parte din mine își dorea asta. Multe părți din mine erau complet de acord cu asta.

— Am fost crescut ceva mai bine de atât, a adăugat încet.

Afirmația m-a surprins un pic, dar m-a sărutat din nou, iar de data aceasta a fost altfel. Buzele noastre s-au atins o dată, de două ori, infinit mai blând și totuși la fel de cutremurător ca la săruturile mai profunde, mai sexy, de mai devreme. Simțeam fiori pe șira spinării. Ren m-a sărutat ușor, trasând conturul buzelor mele, iar apăsarea buzelor lui m-a mistuit, m-a excitat și nu m-am mai putut gândi la altceva. O căldură plăcut ciudată mi-a alunecat pe gât, împrăștiindu-mi-se în piept, iar apoi mai jos.

Deodată, în jurul nostru au răsunat râsete, de la intrarea în parcare, anunțându-ne că nu mai eram singuri. Cu un ultim

sărut, şi-a luat gura de pe a mea şi mi-a atins uşor fundul, apoi şi-a retras mâna. M-a pus jos în picioare şi mi-a aranjat fusta. Apoi mi-a cuprins obrajii în palme.

— Să nu ne grăbim, dar să nu ne îndepărtăm prea mult de asta! Da?

Vocea lui era blândă şi, Doamne, îmi venea să mă abandonez în faţa ei!

— Să vedem unde ne duce! Asta e tot ce avem. Asta e tot ce ne putem promite unul altuia.

Privind prin întuneric la ochii aceia verzi, m-am trezind încuviinţând. Nu-mi venea să cred! Un colţ al gurii i s-a ridicat şi mi-a sărutat mijlocul frunţii, apoi vârful nasului.

— Să plecăm de aici!

Asemenea unuia dintre muritorii din club din care se hrănise un elf, m-am mişcat ca în ceaţă sau ca şi cum aş fi mers prin apă. Iar în timp ce îl urmam pe Ren spre camioneta lui, nu mai ştiam ce era mai periculos pentru mine, un elf sau Ren, pentru că amândoi aveau puterea de a mă supune.

Capitolul paisprezece

DUMINICĂ DIMINEAȚĂ, M-AM TREZIT CU O SENZAȚIE CIUDATĂ. Mă rog, mai ciudată ca de obicei. Nici măcar nu mai eram sigură ce anume puteam considera normal, după ce, cu o seară înainte, când ajunsesem acasă din club, descoperisem că Tink își făcuse propriul cont de Twitter și era angajat într-o dispută încinsă pe tema care actor îl joacă mai bine pe Dr. Who. Cum nu văzusem nici măcar un singur episod și, sincer, nici nu-mi păsa, n-am vrut să mă apropii de discuția aceea.

Când m-am trezit, nu am putut să mă gândesc decât la atingerea lui Ren, la săruturile lui, dar am refuzat să cedez dorinței dureroase. M-am ridicat și m-am dus imediat să alerg, mai hotărâtă ca niciodată, dar senzația de nod din stomac n-a dispărut. Nu era o senzație neplăcută. Un amestec de excitare și confuzie, care, de fapt, m-a făcut să mă simt... normal, iar asta era o prostie. Prioritățile mele păreau a fi greșite. Ar fi trebuit să îmi bat capul să aflu unde e poarta și cum o să-i oprim pe elfi, pentru că mai erau doar câteva zile până la echinocțiu.

Încă mai voiam să mă duc la David, să încerc să-i explic ce descoperiserăm, dar, pe drumul înapoi către apartamentul meu, Ren fusese categoric, spunând că e prea riscant. Și atunci

m-am hotărât. Dacă nu reuşeam să vorbesc cu Merle duminică, aveam să merg la David, cu sau fără aprobarea lui Ren.

După care, gândurile mi-au sărit înapoi la Ren.

Ştiam care era problema. Nu vorbisem cu nimeni despre el şi exact de asta aveam nevoie, să mi-l scot din cap, să pot merge mai departe şi să mă concentrez pe lucruri mai importante, cum ar fi să împiedic un masacru, care avea să se întâmple, dacă se deschidea chiar şi o singură poartă. Dar Val a dat bir cu fugiţii de la tradiţia noastră de a bea o cafea şi de a cumpăra cărţi duminica. Mi-a trimis un mesaj că nu are cum să ajungă şi puteam să pariez că avea legătură cu tipul cu care se culca. Am sunat-o pe Jo Ann şi am sfârşit într-o cafenea din apropiere de cimitir.

Îmbrăcată cu pantaloni de trening largi şi un tricou, cu părul adunat într-o coadă dezordonată, ştiam că arătam dezastruos, în comparaţie cu părul drept şi strălucitor al lui Jo Ann, blugii skinny şi bluza ei şic. Uitându-mă la ea, nu înţelegeam de ce era al naibii de timidă cu băieţii. Chiar era drăguţă, plăcută, deşteaptă şi bună. În timp ce ea bea un latte, iar eu, un ceai dulce, de parcă era un concurs de băute din facultate, am pălăvrăgit despre cursuri, iar apoi, în sfârşit, mi-am făcut curaj să îi spun. Nu ştiam de ce îmi era aşa de greu sau cât de roşie eram la faţă, dar am făcut-o.

— Am cunoscut un tip, am izbucnit eu, pe lângă paiul din care sorbeam.

Sprâncenele lui Jo Ann au ţâşnit în sus.

— Da? Când?

— Acum câteva săptămâni. El... mmmm, lucrează cu mine. E din Colorado, i-am spus, cu regret că multe trebuia să le ţin secret.

Jo Ann a zâmbit şi s-a lăsat pe spate pe scaunul din răchită, cu ochii sclipindu-i de fericire.

— E drăguț?

— Drăguț? am repetat, venindu-mi să râd, în timp ce mă jucam cu paharul din plastic. Nu cred că drăguț e un cuvânt suficient de puternic să îl descrie.

— Oh! Bun, așadar, e sexy?

Am încuviințat, iar pe buze mi-a răsărit un zâmbet.

— Foarte sexy!

— Bun!

Jo Ann a așteptat și a ridicat paharul cu latte.

— Am impresia că mai e ceva. E un nemernic?

— Nu, am recunoscut, ridicând privirea spre ea. De fapt, e plăcut... și bun, și fermecător. E agresiv... Nu într-un fel rău, ciudat, am adăugat repede, când Jo Ann a început să se încrunte. Adică, e genul care atunci când vrea ceva, o spune. Nu e deloc timid!

— În regulă...

A luat o înghițitură, studiindu-mă.

— Deci, e sexy și e plăcut. E genul care preia comanda, dar nu într-un fel ciudat. Când am încuviințat, m-a întrebat: Îți place de el?

Gura mi s-a deschis, dar, încă o dată, mi s-a părut greu să găsesc cuvintele potrivite. Erau acolo, dar parcă aveam un dop în gât.

— Îți place! m-a tachinat ea.

Am pufnit.

— De unde știi?

— Ei bine, nu mi-ai vorbit niciodată de vreun tip, așa că, asta e o dovadă clară, a explicat ea.

Punându-și cotul pe masă între noi, și-a rezemat bărbia în palmă.

— Așadar, chiar îți place de băiatul ăsta! Recunoaște odată! Spune-o! Spune-o, Ivy!

Am râs, când am clătinat din cap.

— Bine! Doamne!

Mi-am lăsat capul pe spate şi am gemut.

— Îmi place! Nici măcar nu ştiu de ce, dar îmi place.

— Îţi place pentru că se pare că este sexy, plăcut şi fermecător.

— Şi deştept! am murmurat, dând ochii peste cap.

Jo Ann a chicotit.

— O spui de parcă e un lucru rău.

— Este!

Am ridicat capul şi am expirat zgomotos.

— Nu prea îl cunosc.

S-a uitat la mine, nedumerită.

— Îl ştiu doar de câteva săptămâni şi, da, simt o dorinţă nebunească, atunci când vine vorba despre el, dar, într-un fel, suntem cam străini.

Am ridicat dintr-un umăr.

— Aşa că e ciudat!

Jo Ann a deschis gura, a închis-o şi a deschis-o din nou.

— Ştii, probabil că sunt cea mai nepotrivită persoană de la care să primeşti sfaturi privind relaţiile.

— Adevărat! am râs eu.

Jo Ann a mijit ochii.

— Dar ştii că, de obicei, oamenii sunt străini când se întâlnesc, iar apoi ajung să se cunoască prin, nu ştiu, întâlniri.

— Cuvântul „întâlniri" nu prea s-a ivit în discuţii.

— Oh! a strâmbat din nas.

— Sincer, nici măcar nu i-am dat ocazia să ajungă la aşa ceva, aşa că nu prea ştiu dacă e interesat de... întâlniri sau doar de sex. Nici măcar nu ştiu dacă eu sunt interesată de întâlniri, am recunoscut.

Ideea mă îngrozea, deoarece știam unde ducea. O grămadă de suferință din dragoste.

— Atunci care e problema? Dacă amândoi vreți, fă-o! Cine știe? Poate că vrea să ieșiți. Poate că și tu vrei, și poate că o să devină ceva serios.

Privind spre ușa de la intrare, care s-a deschis, a oftat.

— Ar trebui să îmi urmez propriul sfat!

— Ar trebui!

Sorbind din ceai, am tras aer în piept, cu inima grea.

— Ultimul... ultimul tip cu care am ieșit... singurul tip cu care am fost... a murit.

A făcut ochii mari.

— Poftim?

Cum Jo Ann știa despre moartea părinților mei adoptivi, am hotărât că era mai bine să rămân la jumătate de adevăr. Toți trei *muriseră* împreună.

— A murit cu părinții mei, în accidentul de mașină.

Am tresărit, mai ales pentru că nu așa muriseră.

— L-am iubit cum și-ar iubi oricine prima dragoste și l-am pierdut.

Pe fața lui Jo Ann a apărut un licăr de înțelegere și am simțit cum mi se încing obrajii. Niciodată nu era ușor să vorbesc despre Shaun.

— Pricep! a zis ea, încet. Nu ești complet pregătită să mergi mai departe.

M-am uitat la ea, apoi la șirul de oameni de la tejghea. Chiar nu-i văzusem.

— Au trecut trei ani și cred... cred că sunt pregătită să merg mai departe, dar asta...

Cu o durere în piept, m-am întors la ea.

— E greșit? Îl trădez cumva? Pentru că așa simt, știi? Ceva de genul de ce eu merg mai departe, iar el nu mai e?

— Of, scumpo, nu îl trădezi! Evident, nu l-am cunoscut, dar, dacă a ţinut la tine, nu şi-ar fi dorit să nu mai ieşi cu nimeni niciodată sau să nu te mai îndrăgosteşti. În sufletul tău, ştii şi tu asta.

— Da! am şoptit, iar durerea din piept s-a transformat într-un nod încâlcit, pentru că, în momentul acela, când am încercat să-mi închipui faţa lui Shaun, detaliile au dispărut.

Era neclar şi foarte departe, iar asta a durut. Dar Jo Ann avea dreptate. În adâncul sufletului meu, mi-am dat seama de asta.

— Doar că uneori e copleşitor.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, a zis ea şi s-a aplecat. Ai încredere în el?

Întrebarea mi s-a rostogolit prin minte. Ştiam că Jo Ann o spusese într-un alt fel, deoarece habar n-avea cu ce ne ocupam eu şi Ren, dar şi sensul ei era la fel de important. Aveam încredere să-i încredinţez corpul meu? Poate şi inima mea, şi toate secretele mele? O întrebare dificilă, nu pentru că nu ştiam, ci pentru ceea ce simboliza cu adevărat răspunsul meu. Am întâlnit privirea lui Jo Ann, iar în partea de jos a abdomenului meu s-au format noduri mici.

— Da, am încredere în el!

Pe la cinci şi ceva, ne-am luat rămas-bun şi, în timp ce Jo Ann a urcat într-un taxi, eu mi-am scos telefonul şi am sunat-o pe Brighton. Când mi-a răspuns şi mi-a spus că era acasă, iar Merle avea dispoziţia necesară pentru companie, mi-a venit să sar peste trepte şi să mă apuc de dansat pe mijlocul trotuarului.

Totuşi, am reuşit să mă stăpânesc.

Mijind ochii sub ochelarii de soare, m-am uitat la ecranul telefonului şi m-am rezemat de zidul din jurul mallului. Îi spusesem lui Brighton că ajung în scurt timp, dar nu fusese

singurul lucru pe care i-l spusesem. Îi zisesem şi că s-ar putea să nu vin singură. Degetul mare s-a oprit deasupra numărului lui Ren. Aveam încredere în el, dar acela era un pas important. Agitată, am ridicat privirea şi m-am uitat spre un troleibuz care trecea pe acolo. Apoi, fără să mă uit, am apăsat pe numele lui. Ren a răspuns la al doilea apel.

— Ivy?

M-am strâmbat.

— Da! Eu sunt!

Chicotitul lui a fost cald.

— Scuze! Sunt doar surprins că mă suni. Credeam că fie va trebui să aştept până mâine, să te văd, fie să te vânez.

Străduindu-mă să nu zâmbesc, am început să patrulez prin faţa zidului de sub stejari.

— Eşti ocupat?

— Pentru tine, niciodată!

În clipa aceea, n-am mai putut să-mi reţin zâmbetul prostesc şi am fost recunoscătoare că pe lângă mine treceau doar străini.

— Poţi să vii la mallul de pe Prytania Street? Vreau să faci ceva cu mine.

A trecut o clipă.

— Probabil că, dacă o să-ţi spun despre imaginile şi gândurile care îmi trec prin cap acum, o să închizi.

— Probabil, am zis, râzând.

— Pot să ajung acolo în vreo 20 de minute. E bine?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap, apoi m-am simţit ca o idioată, pentru că eram la telefon.

— Perfect!

Cincisprezece minute mai târziu, motocicleta neagră, elegantă, a huruit, oprindu-se lângă bordură şi nici măcar n-am vrut să mă gândesc la viteza cu care trebuie să fi mers ca să

ajungă atât de repede în Garden District, într-o după-amiază de duminică. În timp ce m-am apropiat de spatele motocicletei, mi-a întins o cască și a ridicat-o pe a lui. A zâmbit din colțul buzelor, lăsând să se vadă una dintre gropițe.

— Încotro, doamnă?

Am clătinat din cap spre el, ținând casca.

— E la doar câteva străzi de aici.

I-am dat indicațiile și am urcat pe motocicletă.

— Apropo, arăți foarte bine azi! Ca o Ivy relaxată. N-am mai văzut-o până acum.

Obrajii mi s-au înroșit și mi-a venit să-mi trag un șut.

— Ai grijă cu rucsacul! a continuat el. Acolo sunt obiecte ascuțite, cu care putem să ne jucăm mai târziu.

Asta mi-a trezit interesul în feluri cu adevărat bizare. Mi-am pus casca, apoi mi-am strâns brațele în jurul taliei lui Ren, atentă să nu mă lipesc de spatele lui. Am avut nevoie de doar câteva minute să ajungem de la mall în fața casei antebelice. În timp ce el a parcat și și-a dat jos casca, mi-am dat-o jos și eu și eram gata să cobor, dar s-a întors spre mine. Prinzându-mi obrajii cu mâinile lui mari s-a năpustit spre mine și și-a înclinat capul. M-a sărutat chiar acolo, pe marginea drumului, în fața casei lui Brighton și a lui Merle. Și nu un sărut cast sau rapid. Nici măcar nu credeam că Ren știe ce e aia sărut cast. Gura lui caldă s-a mișcat pe a mea insistent și seducător.

Ținând mâinile strâns pe casca dintre noi, n-am putut decât să mă las absorbită de senzația gurii lui pe a mea. Și chiar a fost al naibii de bine! Motocicleta încă vibra sub noi, iar în timp ce limba lui se plimba peste a mea, am inspirat. I-am simțit buzele curbându-se într-un zâmbet peste ale mele și mi-a venit să arunc casca de motociclist cât colo și să mă urc pe el. Gura lui Ren a trecut ușor peste a mea, când a murmurat:

— Mmmm...

— Pentru... pentru ce a fost asta? am întrebat, clipind.

A râs când s-a întors, oprind motorul.

— A fost un sărut doar „pentru că". Obişnuieşte-te cu ele! O să ai parte de multe!

M-am uitat la spatele lui.

— Şi dacă nu le vreau?

S-a uitat peste umăr, ridicând o sprânceană.

— Le vrei!

Am oftat. Le voiam!

— Aşadar, de ce suntem aici?

S-a uitat spre casă, cu o expresie curioasă.

— Suntem deja în faza în care ne mutăm împreună?

— Poftim? am pufnit spre el şi am coborât de pe motocicletă. Nu!

Zâmbind, a coborât şi a venit lângă mine, legănând casca pe degete, cu faţa spre gard.

— Deci, care e treaba?

— Aici locuieşte o prietenă de-ale mele. O cheamă Brighton, iar mama ei a lucrat pentru Ordin. Ea... a fost prinsă cândva, iar elfii s-au hrănit din ea şi niciodată n-a mai fost la fel.

Privind spre casă, am tras aer în piept.

— Merle ştia tot... Încă ştie tot. Avea o poziţie destul de bună. Ar putea şti unde e poarta.

Ren s-a încordat, când ochii lui verzi i-au întâlnit pe ai mei.

— Serios?

Am încuviinţat.

— Depinde doar... în ce dispoziţie este. Am mai încercat să iau legătura cu ea, dar au fost plecate din oraş.

Ren şi-a aplecat capul într-o parte, iar soarele i s-a oglindit pe obraz.

— Ai ştiut de la început că femeia asta ar putea să ne spună unde e?

— Da!

N-am clipit, când m-a fixat cu o privire tăioasă.

— Dar când am venit prima dată să vorbesc cu ea şi nu era aici, nu prea aveam încredere în tine.

Ren şi-a lăsat bărbia în jos.

— Deci spui că acum ai încredere în mine?

— Evident!

Am ridicat braţele, cu cască cu tot.

— Altfel nu te-aş fi adus aici.

— Ai fi adunat singură informaţiile şi...

— Probabil că ţi-aş fi spus că trebuie să verificăm locul ăla. Nu ţi-aş fi spus de unde am informaţia.

— Fată deşteaptă! a murmurat el, relaxându-şi umerii. Ei bine, hai s-o facem!

M-am încruntat.

— Nu eşti supărat?

Şi-a dat la o parte o buclă rătăcită pe frunte.

— Înţeleg de ce nu ai avut încredere în mine imediat, dar acum ai. Asta contează!

Când a pornit spre poartă, am ţâşnit după el şi l-am apucat de braţ.

— Te rog, nu uita că uneori Merle nu e în apele ei, da? S-ar putea să fie foarte bine sau nu!

Trăsăturile lui s-au îmblânzit.

— Înţeleg, Ivy!

Uşurată, i-am lăsat braţul şi am pornit spre trotuar. Chiar când am ajuns la veranda din faţă, s-a deschis uşa şi a ieşit Brighton, cu părul auriu prins în coadă. Brighton avea aproape 30 de ani şi, din câte ştiam, nu fusese măritată, nici pe departe.

Fusese activă în Ordin, dar, după incidentul cu Merle, viaţa ei se rezuma la a o îngriji. Nu era uşor şi probabil că se simţea singură.

Îmbrăcată cu pantaloni scurţi din blugi şi un maiou, a coborât scările cu sandalele lipăindu-i pe scânduri. De pantaloni îi atârnau bucăţele de mizerie. Brighton era minunată, în felul acela sudic. Cu o sută de ani în urmă, s-ar fi integrat perfect printre frumuseţile care făceau furori la baluri; avea genul acela de frumuseţe delicată. Când s-a oprit în faţa noastră, ochii ei căprui serioşi şi sobri s-au mişcat de la mine la Ren. Am făcut un pas înainte.

— Brighton, el este Ren! Face parte din Ordin.

A zâmbit rezervat, un zâmbet pe care nu i l-am putut citi şi în ochi.

— Eşti nou!

— Da, doamnă! a zis el tărăgănat, arătându-şi farmecul. Sunt din Colorado. Abia am fost transferat aici, la începutul lunii.

Ea şi-a trecut mâinile peste pantalonii scurţi.

— Uau! Eşti departe de casă!

Ren a zâmbit, curbându-şi buzele fără efort.

— Aşa este. Aveţi o casă frumoasă. La noi nu vezi aşa ceva.

— Mulţumesc! a spus ea şi s-a întors într-o parte, privind spre casă, înainte să mi se adreseze: Pot să întreb ce vreţi să vorbiţi cu mama?

Nu ştiam ce informaţii se aştepta Ren să îi dau, dar trebuia să accepte ce făceam.

— Se întâmplă unele nebunii prin oraş. După cum ştii, am pierdut patru membri, într-o perioadă foarte scurtă, şi credem... credem că erau păzitori ai porţii.

Ochii lui Brighton s-au mărit alarmaţi.

— Cum?

— Credem că elfii încearcă să deschidă poarta de aici, a intervenit Ren. Și știi că porțile sunt mai vulnerabile când este echinocțiul...

— Pot fi deschise *doar* la echinocțiu și solstițiu, l-a corectat ea, încrucișându-și brațele peste talie. David ce zice despre asta?

— Încă nu i-am spus lui David.

Acum venea partea complicată.

— Brighton, dacă membrii uciși au fost gardieni, și așa pare, cineva din interiorul Ordinului le dă numele. Nu putem...

— Nu puteți avea încredere în mulți, dacă așa stau lucrurile.

Brighton a strâns buzele și a clătinat din cap.

— Vrei să vorbești cu mama despre locul unde se află poarta?

— Dacă cineva știe, ea este.

— Dacă își amintește, a zis Brighton încet, aruncând o privire neliniștită în direcția lui Ren. Știi cum e mintea ei. În unele zile...

— Știu! Și Ren știe. Ne așteptăm și să nu știe, dar, dacă există o șansă cât de mică, vrem să profităm de asta.

Brighton a încuviințat încet.

— Are o zi bună.

— Grozav!

M-am uitat la Ren și m-am bucurat să nu văd nici urmă de critică în expresia lui. Cum toți fuseserăm crescuți să apreciem sănătatea mintală și fizică mai mult decât orice, foarte mulți membri ai Ordinului se uitau de sus la Merle.

— Nu o să dureze mult.

Brighton a ezitat o clipă, apoi s-a întors.

— E în grădină.

Ne-am lăsat căștile pe scaunul din răchită și am urmat-o pe Brighton pe lângă verandă. Când ne-am apropiat de partea din

spate a casei, dinspre uşa de acolo se auzeau ritmuri tânguioase de jazz. Am coborât de pe verandă şi am luat-o pe potecuţa care ducea în curtea din spate. Merle era îngenuncheată în faţa unei tufe de trandafiri, cu mănuşile verzi pline de pământ, în timp ce bătătorea solul proaspăt din jurul florii tocmai plantate. Pe măsuţa mică erau o carafă cu ceai şi două pahare pe jumătate pline.

Brighton şi-a dres vocea:

— Mamă...

— Ştiu că avem musafiri, scumpo. S-ar putea să am câţiva lilieci în clopotniţă, dar nu sunt surdă, a zis Merle, cu voce egală şi dulce ca zahărul. Şi n-aţi venit în curte chiar neauziţi.

Ren a ridicat o sprânceană spre mine, iar eu am zâmbit.

— Bună, Merle! am zis.

— Bună, scumpo!

Scoţându-şi mănuşile, le-a lăsat să cadă, apoi s-a ridicat şi s-a întors spre noi. Merle avea 50 şi ceva de ani, dar părea cu vreo 10 mai tânără. Cu părul de culoarea grâului şi pielea ca de alabastru, aproape fără cusur. Habar n-aveam cum o menţinea atât de albă şi fără riduri, având în vedere că îşi petrecea mare parte din timp în grădină. Doar pielea din jurul ochilor şi a gurii i s-a încreţit când a zâmbit.

— A trecut ceva vreme de când nu te-am văzut şi ai venit cu altcineva, nu cu stricata aia.

Mi-am muşcat interiorul obrazului, când sprânceana lui Ren s-a ridicat şi mai mult.

— Vorbeşte despre Val...

— Stricata! a zis Merle din nou, plutind spre scaunul de lângă măsuţă.

S-a trântit pe el fără graţie, aşezându-se picior peste picior.

— Mamă!

Brighton a oftat şi s-a mutat în spatele scaunului mamei ei.

— Aş vrea să nu-i spui aşa! am zis. Valerie chiar e drăguţă. Doar pentru că iese mult nu înseamnă că e stricată.

Merle şi-a înclinat capul într-o parte şi a luat paharul.

— Scumpo, nu asta o face o stricată.

Voiam să ştiu ce anume o făcea, dar ultimul lucru de care aveam nevoie era să ne abatem de la ce ne interesa, aşa că am decis că era momentul să schimbăm subiectul:

— Merle, el este Ren...

— Ştiu cine este, a zis ea, spre surprinderea mea şi a lui Ren.

A luat o gură de ceai şi l-a privit peste marginea paharului.

— Renald Owens.

— Renald?

M-am uitat la el şi am ridicat din sprâncene.

— Numele tău întreg e *Renald*?

Alea erau două pete roz, pe care le-am văzut înflorind în obrajii lui? Ha! Roşea!

— De la ce credeai că vine Ren? a zis el, sec. Doamnă...

— Spune-mi Merle, dragule. Şi o să mă întrebi de unde ştiu cine eşti. Îi cunosc... Mă rog, *i-am cunoscut* pe părinţii tăi. Sper că sunt bine?

— Da, sunt!

Ren a clătinat din cap dezorientat. Merle a continuat să îl laude:

— E un tânăr arătos, Ivy!

Am făcut ochii mari şi nici n-am îndrăznit să mă uit la Ren. El mi-a făcut cu ochiul, iar Brighton a bătut-o pe umăr.

— Mamă, au venit să te întrebe ceva important.

— Oh, ştiu! De ce nu luaţi loc? ne-a invitat, gesticulând spre scaunele din faţa ei. Giugiuliţi-vă în voie, cum se zice!

Ren mi-a aruncat o privire lungă şi năucă, în timp ce am făcut cum ne-a spus Merle. Odată aşezaţi, am încercat din nou.

— Am venit...

— Cum spuneam, dragă, știu de ce ați venit. E legat de Elită.

A chicotit, ca o fetiță.

— Nu fi așa surprins, frumosule! Ți-am spus că i-am cunoscut pe părinții tăi. Și știu despre Elită, iar dacă ești aici înseamnă că străvechii pun ceva la cale.

Uimită, n-am putut decât să mă holbez la ea. Sfinte Sisoe, în tot acest timp, Merle chiar a știut despre ce se petrece! M-a cuprins entuziasmul, dar a fost urmat de un sentiment de neîncredere. Era prea ușor!

— Știi despre străvechi?

Ren s-a aplecat, punându-și mâinile pe genunchi, în timp ce Brighton se foia neliniștită în spatele mamei ei.

— Știu că nu toți elfii vor același lucru.

L-a cercetat un moment, iar eu m-am gândit că era cea mai bizară afirmație posibilă.

— Fiule, știu și de ce ești aici! Știu bine ce înseamnă dacă ești aici!

M-am încordat, simțind brusc că mi-e frig, în ciuda brizei calde care trecea peste flori. Ren s-a îndreptat, iar expresia i s-a schimbat, înlocuită de o privire goală, care mi-a dat fiori.

— Doamnă! a început el, dar ea nu l-a lăsat.

— Știu ce face Elita. Știu că tineri ca tine îi vânează pe străvechi, dar nu este singura voastră datorie.

Merle și-a învârtit paharul, iar gheața din el a zăngănit. Zâmbetul ei a început să pălească, iar privirea i-a alunecat spre mine.

— Ce vrei să știi, păpușă?

Ei bine, la naiba, acum voiam să știu care e cealaltă treabă a lui Ren, cea despre care se pare că habar n-aveam, dar a vorbit Brighton, în timp ce s-a așezat în genunchi lângă scaunul mamei ei, atrăgându-i atenția:

— Cred că vor să ştie unde e poarta de aici.

— Desigur!

Privirea ei s-a întors la pahar.

— Am fost gardian.

Mi-am reprimat tresărirea. Mereu ştiusem că Merle avusese o poziţie la nivel înalt, dar nu şi că fusese gardian. Dumnezeule, dacă era adevărat ce spunea, atunci chiar ştia unde e poarta, iar în clipa aceea era cea mai importantă informaţie. Aveam să mă ocup de Ren mai târziu.

— Ştiu tot, a continuat ea, cu privirea asupra a ceva misterios. Protecţiile folosite pentru a zăvorî porţile, sângele necesar pentru a le deschide, cristalul care poate vindeca.

Un zâmbet i-a fluturat pe buze, deşi habar n-aveam ce voia să spună despre cristal.

— Apoi mi-am găsit naşul. Aşa se zice. Chiar nu-mi amintesc ziua aceea.

— Mamă! a şoptit Brighton şi a luat mâna mamei ei. Ştii unde e poarta?

— Scumpa mea fată, a murmurat ea, cuprinzând cu mâna bărbia lui Brighton şi zâmbind vesel. Nu există o singură poartă în oraşul nostru. Sunt două!

Am inspirat adânc.

— Două?

Merle a încuviinţat şi s-a întins spre carafă, cu gând să îşi umple paharul cu ceai.

— Da! Eşti surprinsă? Suntem în New Orleans şi, mă rog... pământul de aici nu este contaminat, ci binecuvântat. E singurul loc unde ştiu că există două porţi spre Lumea de Dincolo.

— Eşti sigură? a întrebat Ren. Nu vreau să te jignesc cu această întrebare, dar niciodată nu am auzit despre două porţi într-un singur oraş şi nici măcar la mai puţin de 160 de kilometri una de cealaltă.

— Nu mă supăr!

O șuviță de păr blond i-a căzut pe față.

— Una se află în sanctuar, iar cealaltă, într-un loc unde atmosfera este atât de tulbure, încât nici măcar oamenii sau spiritele nu se pot odihni.

Brighton a oftat și și-a lăsat în jos bărbia. Mi-am simțit inima grea.

— Merle, nu înțeleg!

A ridicat o sprânceană spre mine.

— E simplu, fetițo! Amândouă sunt bine cunoscute, iar eu nu știu cum să fiu mai clară.

Aveam câteva idei despre cum putea fi mai clară, dar când Merle și-a mutat atenția asupra lui Ren, mi-am dat seama că mintea ei trecuse mai departe. De foarte multe ori făcuse câte o afirmație vagă, care era perfect logică pentru ea, și orice ai fi făcut, nu explica mai mult. De asemenea, însemna că „ziua ei bună" se apropia de final. Frustrată, m-am silit să rămân nemișcată pe scaun.

— Merle...

— Șșșșt! a zis ea și m-am dat înapoi privind-o, în timp ce ea a continuat să îl fixeze pe Ren. Să revenim la cel mai important lucru. L-ai găsit?

Umerii lui Ren s-au încordat, iar tensiunea din el s-a așternut peste curte, ca o pătură prea aspră și grea. A clătinat din cap, abia perceptibil.

— *Trebuie* să îl găsești! a zis Merle, iar amabilitatea i-a dispărut din voce. Știi ce se va întâmpla, dacă vor deschide poarta!

Ren și-a înălțat bărbia.

— Știu!

Ce naiba se întâmpla acolo? Brusc, Merle a fost cuprinsă de un fior.

— Dacă prinţul trece prin ea - sau prinţesa - şi îl găsesc, totul se duce naibii, Renald! *Totul!*

M-am uitat confuză la Brighton, dar ea a clătinat din cap.

— Mamă, despre ce vorbeşti?

Merle s-a ridicat, strângând mâinile pe pahar, până când încheieturile i s-au albit.

— Renald, mă tem că de data asta porţile alea se vor rupe. Se simte în vânt. Se simte în cântecul păsărilor şi în pământ. De data asta, nu vor da greş cu porţile.

Bun, devenea ciudat! Tipic, dar ciudat, pentru că asta spusese străvechiul de seara trecută, iar când m-am uitat la Ren, el nu... nu părea foarte surprins, iar gheaţa din abdomen mi s-a răspândit prin vene. Merle s-a îndreptat spre Ren.

— Trebuie să găseşti halfelinul!

Capitolul cincisprezece

UN HALFELIN? CE NAIBA? GÂNDURILE DESPRE ORICE ALTCEVA au dispărut. Privirea mi s-a mutat de la Ren la Merle și în orice alt moment aș fi zis că e doar o aiureală a lui Merle, dar Ren... ei bine, Ren tot nu părea șocat de ce spunea femeia asta. În ceea ce mă privește, eram sigură că în clipa aceea aveam o expresie de genul „ce dracu' se-întâmplă aici?"

— Halfelin? a zis Brighton, clătinând din cap. Mamă, despre ce vorbești?

În cele din urmă, Merle și-a dezlipit privirea de Ren și s-a uitat din nou la paharul ei.

— N-ar trebui să existe, dar există. Nu pentru mult timp. Nu e posibil. Cel puțin așa se spune, a mormăit ea, iar mâna în care ținea paharul a început să-i tremure. Cândva, erau mai mulți. Sute, dacă nu mii, dar acum? Poate doar câțiva. Poate nici măcar o jumătate de duzină. Pentru că sunt o amenințare. Pentru tot! a scuipat ea vorbele cu amărăciune.

Ren s-a ridicat și a țâșnit în față, dar a fost prea târziu. Paharul din mâna lui Merle s-a făcut țăndări. Ceaiul și cioburile s-au împrăștiat, risipindu-se pe jos amestecate cu sânge, iar eu am sărit de pe scaun, cu ochii mari.

— Mamă!

Brighton a prins-o de braţ, pălind.

— Ce-ai făcut? Te-ai tăiat?

Merle s-a încruntat, uitându-se la mâna ei însângerată. Bucăţi de sticlă sclipeau în lumina soarelui, înfipte în palma ei.

— Nu sunt sigură, fată dragă, dar nu doare chiar aşa de rău.

— Îmi pare rău, dar cred că ar trebui să plecaţi!

Brighton şi-a trecut celălalt braţ pe după umerii mamei ei.

— Ajunge pentru azi!

N-am oprit-o. Prea tulburată de ce făcuse Merle, am privit-o pe Brighton conducând-o spre spatele casei.

— Putem ajuta cu ceva? a strigat Ren.

Brighton nu s-a oprit.

— Doar plecaţi! Vă rog, plecaţi!

Am strâns din ochi scurt şi mi-am reprimat o înjurătură, când am auzit uşa trântindu-se.

— Oh, Doamne, nu s-a terminat bine!

Când m-am întors spre Ren, acesta tăcea. Nu s-a uitat la mine, căci privirea lui era aţintită asupra paharului spart, a ceaiului vărsat... şi a sângelui. Am făcut un pas spre el şi am vorbit încet:

— O parte din mine vrea să creadă că ce a spus Merle spre final nu înseamnă nimic, dar nu e cazul, nu-i aşa?

Aruncându-mi o privire dintr-o parte, a clătinat din cap scurt. Am simţit cum mă cuprinde frica.

— Nu mi-ai spus tot.

— Nu!

Prin mine au năvălit mai multe sentimente deodată, aşa că n-am mai ştiut ce să simt. Dezamăgirea şi furia erau în capul listei. Aveam *încredere* în el, dar, de asemenea, erau multe lucruri pe care nici eu nu i le spusesem, aşa că eram cumva chit. În concluzie, m-am străduit să trec peste asta, dar, frate, a fost greu,

pentru că îmi venea să îi trag una în braţ. În majoritatea zilelor, nu eram genul de cumsecade, aşa că am fost mândră de mine că am reuşit să mă abţin.

— Chiar există aşa ceva, un halfelin? Pentru ce eşti aici, de fapt, Ren?

Şi-a dat capul pe spate şi a oftat obosit, apoi a încuviinţat din cap, ca pentru sine.

— Ar trebui să plecăm.

— Nu plec până nu îmi spui ce naiba se întâmplă.

Ren s-a întors spre mine.

— O să-ţi spun tot, chiar dacă asta o să mă omoare.

— Să te omoare?

— Da, chiar e ceva important, Ivy! Aşa că nu o s-o fac aici. Trebuie să mergem undeva unde putem vorbi. Locuieşti în apropiere, nu-i aşa?

O parte din mine nu voia să se mişte, dar chiar trebuia să plecăm din curte, astfel încât Brighton să nu trebuiască să îşi facă griji că o s-o tulburăm şi mai mult pe mama ei. Totuşi, nu puteam să îl duc acasă. Nu fără să îl avertizez pe Tink. Chiar trebuia să îmi iau un telefon pentru acasă, cu mesagerie, să îi pot lăsa mesaje. Am adăugat asta pe lista cu lucruri de făcut.

— Nu putem merge la mine! am zis, ignorând privirea tăioasă pe care mi-a aruncat-o Ren.

M-a cercetat o clipă.

— Atunci putem merge la mine!

Neliniştea a făcut să-mi tresară abdomenul. La el?

— Nu ştiu ce să zic…

— Credeam că ai încredere în mine.

Un zâmbet ironic i s-a ivit pe faţă. Am ridicat bărbia.

— Asta a fost înainte să descopăr accidental că nu ai fost sută la sută sincer cu mine.

— Nimic nu s-a schimbat între noi, Ivy. Există – existau – unele lucruri pe care n-am putut să ți le spun, pe care nu le-ai fi crezut.

Oftând, și-a trecut mâna prin păr.

— Nu vreau să avem discuția asta în public. La mine sau la tine?

La mine ieșea din discuție, pentru că habar n-aveam ce făcea Tink în clipa aceea.

— La tine să fie, *Renald*.

Am trecut repede pe lângă el, îndreptându-mă spre verandă, să ne luăm căștile.

— La tine!

Mi-a aruncat o privire jenată.

— Chiar aș vrea să nu îmi spui așa.

Am pufnit.

— Și cei din iad își doresc apă cu gheață.

— Oamenii din iad sunt morți, iar setea probabil că e cea mai mică grijă a lor.

Urcând pe verandă, am clătinat din cap, privind spre ușa închisă. O senzație de vinovăție mă furnica pe sub piele și mă făcea să mă simt oribil. Merle nu s-ar fi tăiat, dacă n-am fi mers acolo în ziua aceea, dar nu puteam da timpul înapoi, să schimb lucrurile. Și apoi, aveam senzația că, după discuția aceea cu Ren, lucrurile nu mai aveau să vie niciodată la fel.

Ren locuia într-unul dintre vechile depozite care recent fuseseră transformate în garsoniere și apartamente cu un dormitor. Cu parcare proprie, un lift industrial și holuri cu grinzi din oțel la vedere, în tavane și în pereții din cărămidă, locul avea un aer modern și excentric. Categoric, de lux, iar dacă Ordinul n-ar fi plătit atât de bine, mă îndoiam că Ren și-ar fi permis genul acela de chirie.

Apartamentul lui era la etajul al şaselea, chiar lângă lift, iar când a deschis uşa, am fost întâmpinată de un loc mai degrabă modest, cu un spaţiu deschis şi un miros proaspăt, care mi-a amintit de detergentul de rufe pe care îl folosea Holly. În living erau un colţar generos, o măsuţă de cafea neagră, cu un blat de sticlă, lângă un televizor plat mare, atârnat pe peretele gri cu alb, din cărămidă. În afară de o poză pe colțul măsuţei de cafea, nu mai era nimic care să îi dea o notă personală. Am aruncat o privire spre bucătărie. Toată aparatura era nouă şi din inox. Era bucătăria unui chef, cu un cuptor dublu şi o hotă lucioasă, care cobora din tavan peste un grătar cu gaz, dar nu exista masă, doar două scaune de bar băgate sub blatul insulei. Am presupus că o uşă ducea spre dormitor, iar cealaltă spre baie.

Parcă nu locuia nimeni acolo.

Odată intrat, Ren şi-a dat jos rucsacul şi l-a pus lângă canapea. Îndreptându-se spre masa de cafea, a luat un castron gol. Lingura a zăngănit când s-a aplecat din nou şi a luat o cană de cafea albastră. Făcea curăţenie. Era cumva drăguţ. Şi normal. M-am dus spre masa de cafea, cu ochii pe poză. Era o fotografie de familie, probabil, el cu părinţii. Era mai tânăr, poate 16 ani, iar cu zâmbetul larg şi gropiţe, arăta adorabil stând între un bărbat şi o femeie cu care semăna mult. În fundal era un munte cu vârful acoperit de zăpadă, dar ei erau îmbrăcaţi cu tricouri. Poza mă fascina... Feţele lor zâmbitoare, privirile fericite...

Privind peste umăr spre mine, a venit spre bucătărie.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat. Îţi propun ceva răcoritor, mai tare decât ceaiul.

Desprinzându-mi privirea de poză, l-am urmărit cum pune bolul şi cana lângă chiuvetă. S-a dus la frigider, muşchii de sub tatuaj mişcându-se, când a deschis uşa.

— Nu beau.

— Te deranjează dacă eu beau o bere?

Am clătinat din cap.

— Deloc!

— Fă-te comodă!

Cât Ren a umblat prin frigider, m-am îndreptat spre uşa care presupuneam că ducea în baie, dar, când am deschis-o, m-am trezit uitându-mă la un vraf ordonat de cearceafuri cu elastic şi prosoape.

— Ştii să împătureşti cearceafuri cu elastic?

Ren a răspuns din bucătărie.

— Da!

M-am încruntat.

— Eşti om? Niciun muritor nu poate împături cearceafuri cu elastic.

— Am talentele mele!

Aşa era.

— Pot să întreb ce cauţi în dulapul meu? a zis el pe un ton relaxat şi amuzat.

Am închis uşa, cu obrajii înfierbântaţi.

— De fapt, căutam baia.

— Prin dormitor. Nu e foarte convenabil pentru musafiri sau pentru intimitatea mea.

S-a întors în living, cu o sticlă de bere într-o mână şi o doză de suc în cealaltă. Am pus doza mea pe masă şi m-am îndreptat spre cealaltă uşă, pe care am deschis-o.

— Pe acolo, în stânga ta. Cealaltă uşă e dulapul şi, nu, nu e nici pe departe la fel de ordonat ca acela cu aşternuturile. Te aştept aici!

Am avut o senzaţie ciudată, să intru în dormitorul lui Ren. Nu mai fusesem în dormitorului unui bărbat de când cu Shaun

şi mă simţeam de parcă pătrundeam în sanctuarul lui. Totuşi, la fel ca bucătăria şi livingul, nu prea erau lucruri personale. Doar un pat uriaş, cu o pătură groasă, gri, adunată grămadă, un dulap negru din lemn, o noptieră şi un raft cu cărţi, un raft plin cu cărţi. Am vrut să văd ce cărţi avea, dar m-am gândit că n-ar fi frumos să zăbovesc prin dormitorul lui. Am intrat repede în baia îngrijită, mi-am făcut treaba şi m-am întors în living.

Ren stătea pe o parte a colţarului, cu picioarele cocoţate pe măsuţa de cafea. Îşi dăduse jos pantofii, era desculţ. Când mi-am luat sucul, nu m-am putut abţine să observ că avea picioare sexy, iar în clipa în care m-am gândit la asta, am decis că aveam nevoie să ies mai mult, dacă chiar consideram picioarele sexy. M-am rezemat de un braţ al colţarului, mi-am dat jos sandalele şi mi-am pus picioarele sub mine. M-a privit cu coada ochilor lui frumoşi, cu gene dese, în timp ce şi-a dus sticla la gură.

— Îmi place să te văd la mine! a zis el. M-am gândit să îţi spun.

Stupid de tulburată, am ignorat comentariul.

— Cred că ar trebui să începem cu povestea aia cu halfelinul! am decis.

— Bună alegere! Să scăpăm mai întâi de nebunie.

Şi-a pus un braţ pe spătarul colţarului şi s-a uitat la mine.

— Nu o să-ţi vină să crezi nimic din ce o să-ţi spun, aşa că, înainte să continui să vorbesc şi să consum oxigen, vreau să ai mintea deschisă. Înţelegi?

— Vânăm elfi, Ren. Am o minte deschisă!

Ren a ridicat o sprânceană.

— Şi locuiesc în New Orleans de aproape patru ani. Am văzut o grămadă de rahaturi ciudate.

— Adevărat! a murmurat el şi mi-a zâmbit scurt. Un halfelin e un copil al unui om cu un elf.

O parte din mine bănuise asta, dar m-am trezit clătinând din cap, în ciuda faptului că tocmai spusesem că am o minte deschisă.

— Asta nu e... Nu credeam că un elf şi un om pot face copii.

— Nu e uşor. De fapt, se întâmplă cumva rar, comparativ cu miliardele de oameni care fac copii, dar pot şi *chiar* se întâmplă. Din cât am aflat, se poate întâmpla doar când nu se foloseşte nicio constrângere şi, din ce ştim, ar putea avea legătură cu farmecele elfilor. Nimeni nu ştie exact de ce în unele cazuri apar sarcini, iar în altele, nu! Merle a avut dreptate când a zis că erau mii, dar nu mai sunt. Probabil că au rămas doar câţiva... Cel mult câteva duzini.

— De ce sunt atât de puţini acum? am întrebat, hotărând să îi fac jocul şi să decid abia la finalul discuţiei dacă tipul bătea câmpii sau nu.

— Treaba noastră - a celor care face parte din Elită - nu este doar să vânăm străvechi.

Atenţia lui s-a mutat de la mine, când în jurul gurii i-am observat încordarea.

— Avem şi datoria de a-i vâna pe halfelini.

Buzele mi s-au întredeschis şi am expirat încet.

— Să îi vânaţi? Adică să-i omorâţi?

A mai luat o gură de bere, iar când privirea i-a revenit la mine, îi era uşor întunecată.

— Exista o vrajă care contura trecerile spre Lumea de Dincolo, o vrajă creată de cei care, am presupus noi, erau regele şi regina lumii lor. Când au fost create trecerile, au fost făcute cu posibilitatea de a fi închise şi deschise. Totuşi, există o fisură în creaţia lor - ceva care ar putea deschide toate trecerile, din toată lumea, şi nu am mai putea să le închidem niciodată. Niciodată, Ivy!

— Oh, Doamne...

M-am îngrozit. Ideea ca porțile să se deschidă peste tot și să nu existe nicio modalitate de a le închide era ceva ce nici măcar nu puteam să concep. Toate creaturile din Lumea de Dincolo, nu doar elfii și străvechii, să poată pătrunde în lumea noastră! Nu am mai fi putut să-i împiedicăm să vină... sau să-i tragă pe oameni acolo.

— Această fisură are legătură cu un halfelin. Dacă prințul sau prințesa pot să... cum să spun? Dacă pot să procreeze cu un halfelin, copilul rezultat dintr-o astfel de uniune - un străvechi care să aibă un copil cu un elf pe jumătate om - ar putea desface vraja originală, prin care au fost create trecerile.

A râs sec, când l-am privit cu gura căscată.

— Vezi tu, un prinț sau o prințesă n-ar trebui să existe în lumea noastră. Un halfelin n-ar trebui să existe. Iar un copil rezultat din ei? La fel, n-ar trebui să existe nici el. E ca un fel de dogmă; ideologia, fundamentele lumii noastre, trecerile și Lumea de Dincolo, toate sunt puse la îndoială și, astfel, întreaga paradigmă se prăbușește.

— Rahat!

A chicotit.

— Da! Exact!

Privirea mea se învârtea agitată prin cameră.

— E ca o apocalipsă.

Un sunet înfundat s-a auzit dinspre el. Am clipit repede și am zis:

— Chiar este! E atât de bizar, că trebuie să fie adevărat! Doamne, eu... Mai bine aș fi băut!

Atunci, Ren a râs, parcă mai relaxat.

— Ți-am spus că o să ai nevoie de ceva mai tare!

Clătinând din cap, am încercat să-mi adun gândurile.

— Așadar, Elita vânează halfelinii, în caz că prinţul sau prințesa ar trece vreodată printr-o poartă. Practic, voi vreţi să opriţi problema înainte să înceapă?

— Exact!

Am luat o înghiţitură mare de suc.

— Iar tu eşti aici pentru că...

— Sunt aici pentru ce ţi-am spus înainte.

Privirea lui a găsit-o din nou pe a mea.

— Tot ce ţi-am spus e adevărat! Elita se teme că, de data asta, vor deschide poarta.

Inima mi-a tresărit.

— Dar asta nu e tot...

— Nu! a zis el încet. Sunt aici şi pentru că avem dovezi că în New Orleans există un halfelin.

Am înghiţit greu, m-am aplecat şi mi-am pus sucul pe măsuţa de cafea, dar am sfârşit răsturnându-l pe canapea şi făcând un dezastru.

— Probabil că persoana respectivă habar n-are ce este. De obicei, ei nu ştiu!

Peste trăsături i-a trecut o expresie absentă.

— Ceea ce îi face să iasă în evidență nu este ceva ce musai strigă că mama şi tata nu sunt de pe lumea asta. Unii n-au avut nici măcar un oscior rupt, pentru că n-au fost într-o astfel de situaţie, dar un halfelin e mai greu de rănit. Nu se îmbolnăvesc uşor. E cam singurul beneficiu pe care îl au de pe urma sângelui de elf sau a ADN-ului lor... doar dacă nu încep să se hrănească din oameni, însă ei nu ştiu cum să facă asta. Ar trebui să le arate un elf, dar nici măcar elfii nu pot simții halfelinii. Doar dacă se apropie de sângele lor, abia atunci îşi pot da seama.

Ren a făcut o pauză şi a mai luat o gură de bere.

— Din câte știm, elfii nu au reușit niciodată să pună mâna pe un halfelin, pentru că... pentru că ajungeam noi primii la ei.

M-am înfiorat.

— Și cum îi găsiți?

Un zâmbet cinic i-a apărut pe buze.

— Majoritatea fac parte din Ordin.

— Poftim?

A încuviințat, trecându-și degetul peste eticheta berii.

— Ții minte ce ți-am spus, că este nevoie să nu existe nicio constrângere ca să se producă o sarcină? Membrii noștri nu sunt sensibili la farmece și toți halfelinii - și vreau să subliniez, toți halfelinii pe care i-am descoperit - au fost rezultatul unei uniuni consensuale.

Am dat înapoi.

— Vrei să spui că au vrut, au fost de acord să facă sex cu un elf, știind ce erau?

— Da!

— Scârbos! am mormăit.

— Așadar, cumva, halfelinul ajunge în Ordin. Suntem cu ochii-n patru, dar un alt aspect întâlnit constant la halfelini este că toți au fost adoptați. Așa că îi verificăm pe toți cei adoptați.

Am simțit un fior rece pe șira spinării.

— Și eu am fost adoptată.

— Știu! a zis și mi-a zâmbit sincer, un zâmbet discret, dar sincer. Nu ești unul dintre ei, Ivy.

— De unde știi? l-am provocat eu, dezgustată de idee, de simplul gând că aș putea fi unul dintre ei, fără să știu! Am fost adoptată. Nu mi-am rupt niciodată vreun os și, din cât îmi amintesc, niciodată...

— Nu ți-ai rupt vreun os și nu te-ai îmbolnăvit pentru că ești norocoasă. Iar părinții tăi reali au avut o căsnicie fericită

înainte să fie uciși, m-a întrerupt el, coborând privirea când am tresărit la cuvintele lui. Numele lor erau Kurt și Constance Brenner. Toți cei care i-au cunoscut au spus că nu au existat probleme conjugale între ei. Se iubeau, Ivy! Niciunul dintre ei n-ar fi avut vreo aventură.

Le știam numele, dar trecuseră ani de când nu mai vorbise nimeni despre ei. Fusesem prea mică să-i cunosc, să formez vreo legătură cu ei, dar tot erau carne din carnea mea și sânge din sângele meu, iar asta mă zguduise până în străfunduri.

— În plus, când ai fost împușcată, cel mai probabil, străvechiul acela ar fi simțit dacă ai fi fost halfelin. Ai sângerat. Și-ar fi dat seama.

Am simțit o oarecare ușurare prin mușchii încordați. Am fost fericită să aud că niciunul dintre părinții mei nu și-a pus-o de bunăvoie cu un elf, producând-o astfel pe bebelușa Ivy, viitor incubator de distrugere în masă. Totuși, să aflu așa ceva era... fascinant de îngrozitor!

— Dar de unde știți care sunt halfelinii? Pur și simplu, vă învârtiți pe aici... omorând oameni – membri ai Ordinului – pe care îi suspectați că ar fi halfelini?

Mă jucam cu tivul treningului.

— Nu poate fi doar atât!

— Nici nu este.

Mutând sticla în mâna care era mai departe de mine, Ren și-a dat la o parte de pe frunte câteva bucle maronii.

— Îți aduci aminte de pumnalele care îi pot omorî pe străvechi, cele făcute din copacul spinos, care crește în Lumea de Dincolo? Dacă un halfelin e tăiat cu unul din acelea, vom ști că e halfelin.

— Cum așa?

Privirea lui s-a îndreptat spre a mea.

— Sângele lor va face bule.

Am fluierat încet în barbă.

— Mă rog, da, asta nu e ceva normal.

— Totuşi, nu pot să mă învârt pe aici şi să tai oamenii cu un pumnal, nu?

Pe chip i-a apărut o expresie ciudată, aşa că şi-a ferit privirea.

— Ştim despre câţiva din Ordin care au fost adoptaţi. Unul dintre ei e mort. Cred că numele ei era Cora.

— Cora Howard!

Sprâncenele mi s-au unit, când chipul ei pistruiat mi-a apărut în minte.

— A fost omorâtă acum câteva luni. Cine altcineva?

— Jackie Jordan, dar nu e halfelin. Am reuşit să o împung accidental cu tăişul pumnalului, în timpul primei noastre şedinţe. M-am gândit că o să-mi tragă una. Sângele nu i-a bolborosit.

Am izbucnit într-un hohot de râs neaşteptat şi mi-am amintit cum se uitase Jackie la el în seara în care aflaserăm de moartea lui Trent, de parcă nici n-ar fi vrut să se apropie de el.

— Serios? Uau! Bun! Ceilalţi doi?

— Eşti sigură că vrei să auzi?

Am ridicat o sprânceană.

— Miles a fost adoptat.

— Rahat! am şoptit. Scuze, dar Miles, halfelin? Are personalitatea unui tapet vechi de zece ani.

Un zâmbet discret i-a apărut pe buze.

— Nu cred că personalitatea îl descalifică.

— Totuşi... nu-mi pot imagina să fie el. Şi e al doilea la comandă. Cum ar putea să i se permită unui halfelin să ajungă într-o astfel de poziţie?

— Pur şi simplu, nu ştiau.

Ren s-a întins și și-a împletit un deget cu al meu, oprindu-mă să mai trag de o ață din tiv.

— Uneori, mă gândesc că ar fi mai ușor dacă întregul Ordin ar ști de existența halfelinilor, dacă ar ști ce se poate întâmpla dacă prințul sau prințesa ar pune mâna pe unul dintre ei, dar... genul acesta de informație ar putea fi distructivă.

La început, am vrut să protestez, pentru că informația înseamnă putere și este o sursă de siguranță, dar, privindu-l în timp ce își trecea degetul peste articulațiile mele, mi-am dat seama de ce credea că ar avea un efect nimicitor.

— Ai dreptate, am șoptit, simțind un vârtej în stomac. Dacă ar ști toți, ar fi o vânătoare de vrăjitoare. Ar avea de suferit oameni nevinovați. De îndată ce vreunul ar face ceva ciudat, și toți suntem capabili de rahaturi ciudate, ar fi suspectat. Vinovat până la proba contrarie.

— Exact!

— Pe cine de aici mai verifici?

După părerea mea, Miles ieșea din calcul. Poate că raționamentul meu nu era chiar logic, dar nu puteam să îmi închipui asta și nici nu știam cine altcineva fusese adoptat, pentru că era o întrebare extrem de personală, pe care nu puteai să le-o adresezi oamenilor, pur și simplu.

Sprâncenele lui s-au încruntat, în timp ce îmi atingea fiecare încheietură.

— Elita încă face verificări în privința tuturor celor care... se potrivesc descrierii.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să-mi spui cine altcineva ar putea fi.

A ridicat privirea spre mine.

— Nu e nimic personal. Dar nu vreau să îți bag în cap idei care s-ar putea să nu aibă ce căuta acolo.

— Nu ştiu pe altcineva care să fi fost adoptat, am insistat.

Au trecut câteva clipe.

— Nu-mi place ideea de a nu-ţi spune, dar, cum ziceam, nu o să-ţi bag în cap rahaturi care s-ar putea să nu aibă ce căuta acolo.

Enervată, am vrut să-mi trag mâna din a lui, dar am rămas nemişcată, când degetul lui a urcat pe un os al mâinii mele, spre încheietură. Deşi eram iritată, îl înţelegeam. Evident, era ceva ce nu îmi spunea, dar mai exista şi un alt motiv, nu doar pentru că nu voia să îmi bage rahaturi în cap. Oare să fi fost din cauză că eram apropiată de persoana pe care el şi Elita o suspectau? Gândurile mi-au fugit de îndată la Val, dar le-am alungat. Ea nu fusese adoptată; în plus, amândoi părinţii ei erau în viaţă şi activi în cadrul Ordinului.

— Când o să-l găseşti, o să-l omori, nu-i aşa? am întrebat.

Au trecut câteva clipe, apoi Ren s-a rezemat la loc, degetele retrăgându-i-se de pe mâna mea. A încuviinţat, luând o gură de bere.

— Face parte din sarcina mea, Ivy.

Umerii mi s-au cutremurat, străbătuţi de un fior. Deşi omoram elfi în fiecare noapte în care vânam, pentru mine nu era acelaşi lucru să omori un om – fie el pe jumătate nu sau nu.

— Niciodată n-am omorât un om.

Privirea lui Ren s-a îndreptat spre a mea, dar n-am primit răspuns, pentru că, în adâncul sufletului, ştiam că el o făcuse. Mulţi membri ai Ordinului o făcuseră. Nu pentru că voiau. Uneori, era câte un om din care elfii se hrăniseră prea mult, cum fusese femeia din Cartier, cu câteva zile în urmă. Alteori, era cineva care ştia despre elfi şi era de partea lor. Sau era o persoană nevinovată, care era prinsă la mijloc. Ştiam că uneori era inevitabil.

— David spune că asta mă face slabă, am adăugat încet.

Nuanța de smarald din ochii lui Ren s-a înveselit, când mi-a zis cu seriozitate:

— Nu te face slabă, Ivy! Deloc! Bucură-te că nu ai avut niciodată sânge de felul acela pe mâini! Sincer, sper nici să nu ai vreodată! Poate că e datoria noastră – datoria mea –, dar nu e ceva ce-mi place. Nu e...

Ren și-a mutat privirea, iar un mușchi de pe maxilar i-a zvâcnit.

— Nu e ceva cu care sunt complet de acord. Nici măcar când e vorba despre halfelini.

Mi-am amintit imediat expresia gravă care i se întipărise pe chip când murise bărbatul acela din Cartier. N-am știut ce să îi spun, pentru că habar n-aveam cum era să omori pe cineva a cărui singură vină e moștenirea mixtă, și nici măcar nu eram sigură dacă sunt de acord cu asta. Cum puteam să fiu? Dacă ceea ce spusese Ren era adevărat, cei mai mulți, poate chiar toți, habar n-aveau ce erau. Pe de altă parte, înțelegeam riscul pe care îl reprezentau. Confuză, am încercat să îmi dau seama ce simt. Singurul lucru pe care îl știam era că ce spusese Ren e adevărat – că nu e de acord cu asta. Mi-o spunea instinctul. I-am studiat trăsăturile ferme ale bărbiei, nasul drept și mândru, linia dreaptă a buzelor, care de obicei erau curbate într-un zâmbet ironic.

— Nu poți pleca din Elită?

A râs sec.

— Poți pleca din Ordin, dar nu poți pleca din Elită. Niciodată n-ar avea încredere să plecăm, având în vedere toate informațiile pe care le știm. M-am născut în Elită.

Privirea lui a găsit-o din nou pe a mea, iar umbrele pe care le văzusem mai devreme în ochi i s-au intensificat.

— Şi o să mor în ea.

M-am încordat toată când am auzit vorbele alea. Nu îmi plăcea să îl aud spunând asta, nu voiam să îl aud spunând aşa ceva. Am tras aer în piept, dar mi-a rămas blocat în gât, peste nodul amar de panică. Am închis ochii. Doamne, ce proastă eram! Îi permisesem lui Ren să îmi intre pe sub piele, la fel cum o lăsasem pe Val, deşi ştiam că n-ar fi trebuit. Eram sadică sau cum? La naiba! De ce nu puteam să fiu o sadică amuzantă, căreia să-i placă să fie dominată sau alte ciudăţenii din astea?

— Te descurci bine... Mai bine decât am crezut.

Când am deschis ochii, nu se uita la mine. Se uita fix la sticla de bere pe care o ţinea în mână, la eticheta pe care aproape că o dezlipise.

— Poate că o să mă panichez mai târziu. Nu ştiu! Au fost o grămadă de informaţii de digerat.

— Da! a încuviinţat el gânditor; uram tonul acela şi *uram* că îmi păsa suficient să simt asta. Dar încă trebuie să aflăm unde sunt porţile, a adăugat el, terminându-şi berea.

S-a aplecat, şi-a pus picioarele pe podea şi a lăsat sticla pe măsuţa de cafea.

— Crezi că în felul ei, Merle chiar ne-a spus unde se află porţile?

— Cred că da!

Mi-am trecut mâna peste faţă şi am oftat obosită.

— Ceva din ce a spus ultima dată, că nici oameni, nici spirite nu se pot odihni acolo? Îmi sună cunoscut. Pot să vorbesc cu Jerome. A trăit aici toată viaţa. Ar putea şti câteva locuri pe care să le verificăm!

— Sună bine! Du-i prăjitură! a propus Ren şi mi-a zâmbit scurt. Periază-l! Dar păstrează-mi şi mie o felie!

Am zâmbit reticent.

— Tot nu știu dacă pot să-ți dau din prăjitura mea.

— Iubito, o să iau o bucată din prăjitura ta, da?

Am râs, clătinând din cap.

— Ce încrezut!

Zâmbetul i-a mai zăbovit pe buze câteva clipe, înainte să se estompeze încet, iar apoi să dispară, de parcă nici n-ar fi fost acolo. Ghemuită pe brațul canapelei, am lăsat să se asimileze tot ce îmi spusese. Gândurile îmi zburau dintr-o direcție în alta. Mă obseda întrebarea cât de mult știa David din toate astea. Știa că Miles fusese adoptat și că era posibil să fie halfelin? Știa ceva despre halfelini, iar dacă da, era pregătit? Trebuia să fie!

Ren și-a rezemat capul de canapea.

— Mi-am lăsat cel mai bun prieten să moară.

Am clipit, surprinsă.

— Poftim?

Expirând zgomotos, Ren s-a uitat la ecranul gol al televizorului din fața noastră.

— Prietenul meu cel mai bun... Îl chema Noah Cobb. Am crescut împreună, am fost mereu unul lângă altul. La naiba, eram ca frații! Ne băgam în belele, ne feream de ele! Dacă îl vedeai pe vreunul dintre noi, la scurt timp, apărea și celălalt.

Am simțit că mă cuprinde o senzație de greață.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Maxilarul lui Ren s-a mișcat, în timp ce privea drept înainte.

— A fost un accident. Crescut în Ordin, ambii părinți trăiau și erau fericiți, știi? Niciodată n-aș fi suspectat nimic. Tatăl lui n-a înșelat-o pe mama lui. Nu era așa. Din ce am aflat mai târziu, Noah a apărut cam în perioada când tatăl lui și-a cunoscut soția. A fost o aventură de o noapte și au ascuns foarte bine ce era el. După... după cele întâmplate, am aflat că elful cu care se culcase tatăl lui i l-a adus pe Noah. Elfii știu ce poate face un

halfelin, dar nu pot creşte un copil care are sânge de muritor. Nu au compasiunea sau umanitatea necesară să nu neglijeze un copil, astfel încât să poată trăi chiar şi o săptămână. În fine, femeia cu care s-a căsătorit tatăl lui l-a acceptat pe Noah ca pe copilul ei. Habar n-aveau ce însemna un halfelin.

Am simţit o durere în piept, în timp ce îl ascultam. Compasiune omenească, dragostea tatălui său şi acceptarea din partea soţiei lui îl salvaseră pe băiat, dar ştiam ce urma şi, cu toate că speram la un final diferit, ştiam că nu se va schimba felul în care se termina povestea aceea.

— Noah a fost... Doamne, a fost un băiat bun şi ar fi devenit un membru al Ordinului grozav! Loial până în măduva oaselor, iar eu...

Ren a izbucnit într-un hohot de râs amar.

— Ştia chiar şi pentru ce eram instruit. Rahat! N-ar fi trebuit să îi spun, dar, hei, nu aveam secrete faţă de el, iar pe atunci eram al naibii de mândru! Credeam că eram special.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet fals.

— Felul în care am aflat a fost o nenorocită de întâmplare. Vina mea, de fapt! Aveam la mine pumnalul din lemn de copac spinos.

Cu umerii încordaţi, Ren şi-a frecat mâinile pe piept, în zona inimii.

— Părinţii mei locuiau la marginea oraşului, pe un teren de câteva hectare. Erau instalate ţinte şi exersam aruncarea cu cuţitul. Rahaturi din astea! Noah venise pe la mine şi ne prosteam prin curte. Tata era acolo. Şi un alt membru al Elitei, Kyle Clare.

Tonul lui era încordat, avea o uşoară amărăciune.

— Tata habar n-avea că scosesem pumnalul şi că l-am lăsat pe Noah să îl ia. S-a înțepat. Doar o tăietură mică, dar nici n-a trebuit mai mult. Am văzut. La fel şi tata, şi Kyle.

Pieptul mi s-a strâns şi mă durea. După toate pierderile pe care le suferisem, habar n-aveam ce aş fi făcut dacă aş fi aflat că cea mai bună prietenă a mea, cineva ca Val, era ceea ce fusesem instruită să vânez şi să ucid.

— Şi-a dat seama, a zis Ren, cu voce răguşită. Când şi-a văzut sângele cu bule, Noah şi-a dat seama, pentru că îi spusesem. S-a uitat la mine, de parcă îşi cerea scuze. Nu o să uit niciodată privirea aceea.

Ren s-a oprit, şi-a dres vocea, iar eu am închis ochii strâns, să opresc valul brusc de lacrimi.

— Am fost şocat. N-am făcut nimic, doar m-am uitat la el. Tata a văzut, la fel şi Kyle. Ei... s-au prefăcut că n-au observat, dar ştiam că o făcuseră. Noah a plecat, iar eu... eu doar am stat acolo, în nenorocita aia de curte.

— Oh, Doamne! am şoptit.

— Kyle? Atunci a plecat şi el şi, în adâncul sufletului, am ştiut de ce pleca. În tot timpul acela, un halfelin fusese chiar sub nasul nostru. Uneori, e nevoie de ani să afli informaţii despre potenţiale ținte.

Ren a suspinat şi a clătinat din cap.

— Când mi-am revenit din şoc, am încercat să mă duc după ei. Aveam de gând să merg după ei. Nu ştiam ce voi face, dar nu puteam să stau acolo, pur şi simplu. Tata m-a împiedicat şi... Noah n-a mai ajuns acasă. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Oh, Ren, îmi pare foarte rău!

Vocea mea era răguşită.

— Nu ştiu ce altceva să spun, doar că îmi pare rău!

Ren a încuviințat, dar i-am simţit sentimentul de vinovăţie în cele ce mi-a spus:

— Până în ziua de azi mă gândesc la toate lucrurile pe care aş fi putut să le fac altfel. De exemplu, dacă nu i-aş fi spus

despre Elită, dacă nu aş fi scos niciodată pumnalul acela când eram cu el. Nu s-ar fi tăiat şi, mă rog, tot rahatul ar fi fost cu totul altfel.

— Stai! Ce s-a întâmplat cu el nu a fost din vina ta.

— Ştiu!

— Câţi ani aveai când s-a întâmplat asta? Vreo 16? La 16 ani ştiam un rahat, Ren! Ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta!

— Nu i-am împiedicat să-l omoare pe Noah.

— Dar ai încercat.

Privirea lui grea, chinuită, s-a îndreptat spre mine.

— Am încercat suficient? Nu sunt sigur! Şi trebuia măcar să încerc? Am crescut ştiind că halfelinii trebuie eliminaţi. Fără reţineri!

— Indiferent cum a fost, nu e vorba despre ceva ce ai făcut sau nu ai făcut. Moartea lui nu a fost din vina ta.

M-am întins şi mi-am pus degetele pe antebraţul lui.

— Dumnezeu ştie că înţeleg cum e să simţi genul ăsta de vinovăţie!

O sclipire de înţelegere i-a trecut peste chip.

— Da?

Dându-mi seama de ceea ce tocmai recunoscusem, am trecut repede mai departe. Ultimul lucru pe care avea nevoie să îl audă era că eu fusesem, de fapt, cauza morţii a trei oameni.

— Nu trebuie să porţi pe umeri o astfel de vină, Ren. Ce s-a întâmplat a fost oribil şi, da, sunt o grămadă de lucruri care ar fi putut fi făcute altfel, dar mă îndoiesc că ar fi schimbat rezultatul.

Am făcut o pauză, întrebându-mă când vorbisem ultima dată atât de matur.

— Nu e vina ta, Ren!

Mi-a studiat atent chipul, apoi şi-a pus mâna peste a mea.

— Nu vreau să mai fiu vreodată în situaţia aceea!

Mi s-a strâns inima, forţându-mi o promisiune pe care nu eram sigură că o pot ţine şi asupra căreia nu aveam control.

— Nu o să fii!

Ren a rămas tăcut un moment, cu privirea aţintită asupra mea, cu o intensitate care mi-a accelerat respiraţia, apoi s-a uitat în altă parte. Apropiindu-se, m-a sărutat. Atingerea buzelor lui era ultimul lucru pe care îl aşteptam, dar felul blând, aproape timid, în care a făcut-o mi-a plăcut. M-am deschis pentru el, iar cealaltă mână a lui s-a aşezat la ceafa mea. L-am sărutat şi eu, încă simţindu-mă un pic nefiresc atunci când făceam asta, dar, după câteva clipe, nu m-am mai gândit dacă o făceam sau nu cum trebuie. Nu puteam să mă gândesc la prea multe, când tot ce simţeam era gustul lui.

Pulsul mi s-a accelerat când m-a tras spre el. Şi-a strecurat mâinile pe braţele mele şi m-a ridicat în poala lui, cu genunchii de o parte şi de alta a coapselor lui. Nicio clipă nu şi-a dezlipit gura de a mea, iar asta necesita pricepere.

Nu aş fi permis asta, dar tremuram şi îmi doream mult mai mult. De câte ori mă atingea şi cu fiecare atingere a buzelor lui, eram mai copleşită, dar nu reuşeam să mă opresc. Tânjeam după atingerea aceea, după fiorul de plăcere şi după fericirea fără suflare care mă aştepta.

Tânjeam după *el*!

Capitolul șaisprezece

REN AVEA NEVOIE DE ASTA, AVEA NEVOIE DE MINE! O SIMŢEAM după felul în care îi tremurau mâinile în timp ce şi le-a trecut peste coapsele mele, să îmi strângă fundul, şi după înverşunarea cu care m-a sărutat. Mâna lui mi-a apucat din nou ceafa, ţinându-mă pe loc, deşi nu aveam de gând să plec nicăieri. Dincolo de excitarea din privirea lui era o mare tristeţe, care îmi mergea la inimă şi îmi venea să o şterg, să o îndepărtez. Voiam să îl aduc înapoi pe Ren cel provocator, zâmbitor, care mă incita şi mă înfuria. Mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, strecurându-mi degetele pe sub tivul tricoului uzat. Le-am dus în sus, iar Ren s-a dat înapoi. După un moment, a întrebat:

— Ce vrei, Ivy?

Respiram repede şi intens.

— Ren...

Nu mi-a răspuns. Ochii lui aveau o nuanţă intensă de verde, când mi-a cuprins în palme obrajii, trecându-şi vârfurile degetelor peste bărbia mea, în timp ce şi-a înclinat capul şi m-a sărutat din nou. Săruturile noastre erau intense, lente, şi mă făceau să tremur şi să îmi doresc mult mai mult.

I-am ridicat din nou tricoul, lăsând să i se vadă un pic din abdomen.

— Vreau să îţi dai jos tricoul!

S-a ivit ceva ce aducea a zâmbet.

— Cine sunt eu să mă opun?

Când a ridicat braţele, i-am dat jos tricoul, lăsându-l să cadă lângă noi, pe canapea, şi m-am tras înapoi, uitându-mă cu atenţie la el pentru prima dată. Era... absolut uimitor. Pectoralii lui erau tari, iar abdomenul, o serie de creste încordate, care mă implorau să le ating şi să le explorez. Avea o dâră subţire de păr negru, care începea de sub buric şi dispărea sub talia pantalonilor, dar cea care m-a dat gata a fost opera de artă care îi înconjura întregul braţ drept şi umărul, pectoralii din dreapta şi partea laterală a corpului.

Acum ştiam ce reprezenta tatuajul şi îmi venea să plâng şi să ling fiecare milimetru din el. Lujerii îi erau incrustaţi în piele, formând nesfârşite bucle, iar aceia răsuciţi peste pieptul lui formau maci roşii ca sângele. Erau o grămadă, în sus şi în jos, pe partea laterală a corpului său, iar printre flori erau litere, o propoziţie care mi-a adus lacrimi în ochi:

Să nu uităm!

Florile erau un simbol al amintirii, al aducerii aminte pentru cineva drag. Ştiam că florile acelea erau pentru prietenul lui şi era ceva incredibil de nobil la omagiul pe care i-l aducea cu trupul lui. Mi-am aplecat capul şi l-am sărutat pe cel de deasupra inimii. Privirea mea a fugit spre a lui, când a inspirat adânc.

— Tatuajul... e frumos. Se întinde şi pe spate, în jos?

A încuviinţat şi m-am uitat în jos, trecându-mi degetele peste lujeri, apoi am văzut că tatuajul sângera în trei cercuri întrepătrunse, lângă şoldul lui, pe crestătura delicioasă.

— Suntem marcaţi în acelaşi loc.

— Ştiu!

Desigur că văzuse, aşa că am presupus că de aceea mă atinsese atunci. Un fior şi-a croit drum prin trupul lui bine făcut, când mi-am trecut degetele peste lujeri.

— Pot?

Ren mi-a prins marginea tricoului şi, trăgând aer în piept, am încuviinţat. Mi l-a dat jos, scoţându-mi braţele din el. Habar n-aveam unde se termina tricoul. Buzele lui s-au întredeschis.

— Eşti frumoasă, Ivy!

Felul în care a spus-o m-a făcut să mă simt frumoasă, felul în care a vorbit m-a făcut să mă simt ca o zeiţă, deşi sutienul meu era alb, cu margarete galbene. Serios! Chiar aveam chestii mai sexy. Dar mâinile i-au urcat de pe coapsele mele pe abdomen, spre sâni. Senzaţia pe care au lăsat-o în urma lor a fost un pic înspăimântătoare, dar încântătoare. Mi-a mângâiat sânul, degetul lui mare trecând peste sfârcul care se întărea sub sutien. Am gemut, iar ochii lui s-au făcut de un verde profund.

— Îmi place cum mă priveşti, a zis el, atingându-mi buzele cu ale lui. Dar ştii ce îmi place şi mai mult?

— Poftim?

Degetele i s-au mişcat peste sfârcul meu în cercuri lente, chinuitoare.

— Sunetul pe care îl scoţi când îţi place.

Obrajii îmi ardeau când am încercat să-mi trag răsuflarea. Gura lui a lăsat-o pe a mea, coborând pe gât, ciupindu-mi pielea. S-a dus pe marginea dantelată a sutienului, apoi degetele lui agile şi-au croit drum în interiorul cupei, iar spatele meu s-a arcuit, apăsându-mi sânul de carnea lui. Senzaţia pielii pe piele m-a excitat şi mi-a înfierbântat sângele. Când mi-a prins sfârcul între degete, din pieptul lui a ieşit cel mai sexy sunet pe care l-am auzit vreodată.

Am pus mâna pe nasturele blugilor lui, l-am deschis, apoi i-am lăsat în jos fermoarul. Am ridicat privirea, când mi-a prins încheietura.

Privirea lui era în flăcări.

— Eşti sigură? m-a întrebat.

— Vreau... vreau să te ating!

Genele dese i-au fluturat, apoi mi-a îndrumat mâna în blugii lui desfăcuţi. Degetele mele i-au atins grosimea fierbinte şi tare, şi am tresărit.

— Nu porţi...

Mi-a zâmbit provocator, în timp ce mâna lui s-a mutat la celălalt sân.

— Eram în pat, când ai sunat. Am plecat în grabă.

— Aşa se pare! am murmurat, excitată într-un fel incredibil de ideea că în tot acel timp fusese gol pe sub blugi.

Am înmărmurit când şi-a strecurat ambele mâini sub cupe. A tras în jos sutienul, dezgolindu-mi sânii, în timp ce s-a înfiorat din nou, iar asta m-a excitat.

— La naiba, a murmurat el, nu-i merit!

Înainte să pot răspunde unei astfel de afirmaţii neadevărate, şi-a coborât capul spre sânii mei şi a luat în gură un sfârc dureros. Am ţipat, simţurile zvâcnindu-mi cu fiecare atingere fierbinte şi umedă. Șoldurile mi s-au mişcat şi, folosindu-mă de cealaltă mână, i-am tras în jos blugii. S-a ridicat şi m-a ajutat să-l dezbrac de ei, rămânând gol. Pierdută în senzațiile pe care le stârnea în mine, mi-am rezemat obrazul de al lui, în timp ce el şi-a dus o mână în jos, pe abdomenul meu, în interiorul pantalonilor largi, iar eu mi-am strâns mâna la baza grosimii lui. A zvâcnit, întregul lui corp răspunzând atingerii mele. O muşcătură uşoară m-a făcut să ţip şi m-am înfiorat când degetele lui mi-au atins partea din mijloc de sub chiloţi.

Respirația lui era caldă în urechea mea.

— O să te fac să îți dai drumul!

Un fior adânc m-a cuprins, și am închis ochii. L-am mângâiat încet, neștiind sigur cum să procedez, pentru că trecuse incredibil de mult de când făcusem ultima dată așa ceva. Mi-a gemut pe gât, trecându-și un deget peste miezul meu. Am simțit cum mi se strânge un nod în abdomen.

— Fac ce trebuie? am șoptit.

— La naiba, Ivy! Faci perfect!

S-a tras înapoi, desenând o potecă de săruturi pe obrazul meu. Mi-a prins gura, cuprinzându-mă adânc.

— Tot ce faci tu o să fie bine! *Orice!*

Încurajată de asta, m-am lăsat pe spate și am privit în jos, apoi la el, m-am holbat ca o idioată, dar nu m-am putut abține, pentru că el mă dorea, eu îl doream. În asta era o putere pe care o uitasem cu totul și pe care oricum nu o înțelesesem pe deplin, cel puțin până în clipa aceea.

— Trebuie să îți spun un secret, a zis el, punându-și o mână peste a mea, în timp ce continua să mă tachineze cu cealaltă.

— Da? am întrebat, cu respirația tăiată.

Mi-a trecut mâna de-a lungul grosimii lui.

— Am făcut asta noaptea trecută, când am ajuns acasă. Eram al naibii de excitat! A trebuit s-o fac!

Oh, Doamne!

Mi-am întors capul, i-am găsit gura și l-am sărutat, copleșită de ceea ce recunoscuse. Mâna mi s-a strâns pe el, și a zvâcnit în palma mea. Amândoi respiram repede, iar el m-a prins de ceafă, în timp ce și-a strecurat degetele sub chiloții mei. Inima mi-a tresărit când a vârât un deget prin umezeala dintre coapsele mele, iar apoi în mine.

— Ești atât de strâmtă! a zis el peste gura mea. Nu ești...

Am clătinat din cap, dar el s-a oprit. Am preluat eu iniţiativa şi m-am împins în mâna lui, forţându-i degetul să intre mai adânc, iar palma să i se lipească de mănunchiul de nervi.

— Oh, Doamne! am gâfâit.

A fost tot ce am putut să spun, în timp ce el îşi băga şi îşi scotea degetul, înăuntru, afară, înăuntru, afară. Fiecare terminaţie nervoasă parcă îmi luase foc. Cuprinsă de plăcere, simţeam furnicături prin corp. Ne-am sărutat profund, în timp ce eu îi călăream mâna şi i-o frecam în acelaşi timp, până când tensiunea a atins un punct insuportabil. M-am împins frenetic în mâna lui, iar el a gemut în timp ce mă săruta. Vârful i s-a umezit şi am ştiut că era aproape – eu eram aproape –, nu, eu eram *acolo*. Mi-am dat capul pe spate, ţipând, în timp ce nodul se desfăcea rapid, trimiţând prin mine spirale de plăcere. Corpul mi-a fost zguduit, apoi şoldurile lui s-au împins în sus, iar grosimea lui a zvâcnit cu spasme în mâna mea.

Nu ştiu cât a trecut până când vreunul dintre noi a reuşit să se mişte, să ne retragem mâinile unul de pe trupul celuilalt, dar nu ne-am depărtat. M-a strâns în braţe şi m-a ţinut lângă el, în timp ce bătăile inimii mele au încetinit. Respira profund, sacadat, când m-a sărutat pe tâmplă.

— Mai stai un pic şi te duc eu acasă? m-a întrebat.

Inteligent ar fi fost să zic nu şi să o iau la sănătoasa cât de repede posibil, pentru că făcusem ceea ce îmi propusesem. Nu mai era trist. Bonus, amândoi avuseserăm orgasm, dar îmi era bine în braţele lui. Muşchii mei nu voiau să facă mişcarea de îndepărtare. Mă simţeam iubită, nu singură, iar acela era un sentiment minunat, la care încă nu eram pregătită să renunţ.

Deşi ştiam că în clipa aceea eram îndrăgostită până peste cap, m-am ghemuit mai mult lângă el.

— Stau!

Era târziu când Ren m-a dus înapoi acasă, schimbând motocicleta cu camioneta, pentru că începuse să plouă, și, recunosc, mi-a luat ceva timp să cobor din mașină. Totuși, n-a fost deloc vina mea. Am încercat să mă strecor, dar înainte ca degetele să atingă măcar portiera, Ren și-a înfășurat un braț în jurul taliei mele și m-a ridicat peste scaun. Picături mari de ploaie loveau geamul și se scurgeau în râuri mici, în timp ce el îmi prindea încheieturile.

— Ren?

Cu un zâmbet din colțul buzelor, mi-a ghidat mâinile spre pieptul lui, așa că i-am simțit inima bătând cu putere sub palma mea.

— Trebuie să înveți ceva, Ivy!

Am ridicat sprâncenele, încercând cu disperare să mă prefac că sunt calmă, deși pulsul mi se accelerase.

— Ce să învăț? Că ești lacom și drăgăstos? Deja știu asta.

— Bine că ești tu deșteaptă!

A chicotit, lăsându-și capul în jos, spre al meu.

— Nu pleci fără un sărut!

Mi s-a oprit respirația.

— Oh!

— Da, oh!

În camioneta aceea drăguță, cu geamuri aburite, mi-am ținut mâinile la pieptul lui Ren, iar el m-a sărutat de parcă murea de sete, și eu eram găleata lui cu apă. A scos sunetul acela, un mârâit masculin, profund, care a trimis un val de căldură prin simțurile mele. Săruturile noastre ardeau, transformându-se în atingeri. Mâinile lui au urcat sub tricoul meu, iar degetele i s-au mișcat de-a lungul spatelui. Ale mele i s-au strecurat sub tricou, trasând formele de pe abdomenul lui. Am pierdut

controlul asupra degetelor, mai ales când au devenit foarte interesate să intre sub talia blugilor lui.

— Trebuie să ne oprim! a zis el cu voce răguşită, luându-şi gura de pe a mea.

În lumina de un galben blând şi strălucitor de pe boltă, am văzut că buzele lui erau la fel de umflate cum mi le simţeam pe ale mele.

— Altfel, am impresia că o să fim arestaţi pentru comportament obscen.

Cu obrajii încinşi şi cu trupul în flăcări, mi-a fost greu să mă desprind, dar am făcut-o şi mi-am luat rămas-bun. Plănuiserăm să ne întâlnim după cursurile mele, să vorbim cu Jerome.

— Mâine?

A înghiţit greu şi a încuviinţat. Am coborât din maşină şi am ieşit în ploaia rece. Mintea mea galopa, în timp ce am traversat în fugă şi am intrat pe poartă. Ce făceam cu el? Aveam orgasm, evident, dar era mai mult de atât. Oh, Doamne, era mult mai mult de atât şi, în loc să fiu complet dezgustată de asta, simţeam entuziasm şi o speranţă crescândă că aş putea avea parte de normalitate, în toată nebunia aceea!

Îndrăznisem măcar să o am? Ziua aceea fusese cea mai apropiată de normalitate pe care o avusesem de mult timp. Leneviserăm pe canapea, comandaserăm mâncare şi ne uitaserăm la un maraton de reality-show-uri pe un canal tv. Nu vorbiserăm despre munca noastră – despre străvechi, sau despre porţi –, deşi mai erau doar trei zile până la echinocţiu şi aceea ar fi trebuit să fie prioritatea noastră. Pur şi simplu... leneviserăm, ca oricine altcineva de vârsta noastră, şi n-aş fi dat asta... Doar paşii grei din spatele meu m-au avertizat, când m-am apropiat de scări. M-am întors, gata să pocnesc pe cineva, dar era Ren. Mi-am lăsat mâinile în jos.

— Ce na...

Înainte să termin orice aveam de gând să spun, Ren a fost pe mine. Mâinile lui au aterizat pe coapsele mele, m-a ridicat şi m-a împins la perete. Corpul meu a reacţionat imediat. Picioarele înfăşurate în jurul taliei lui şi braţele în jurul gâtului, iar un gâfâit strangulat mi-a desfăcut buzele, înainte să mă sărute din nou. Îl simţeam între picioare şi, în ciuda ploii reci, mi-a încins pielea. Coapsele lui Ren mă apăsau într-un fel care era plăcut şi obraznic, şi care a condus la gesturi obscene şi senzuale, dar nu puteam să mă gândesc la o posibilă pedeapsă cu închisoarea sau la amenzi, în timp ce mâinile lui îmi cuprindeau faţa.

Un fulger a despicat cerul şi s-a auzit un tunet, dar în urechi îmi răsunau doar bătăile propriei inimi. Îl simţeam doar pe Ren lipit de mine, în timp ce buzele noastre se contopeau. Eram cât se poate de pregătită să mă pierd în el. Trupurile noastre se legănau, iar mâinile ne-au devenit alunecoase. Nu ştiu cât timp ne-am sărutat, dar hainele ne erau leoarcă, iar corpul îmi tremura, când ne-am oprit să respirăm. Buzele lui au trecut peste obrajii mei, iar mâinile i-au alunecat spre gâtul meu, dându-mi capul pe spate.

Cu părul lipit de cap din cauza ploii şi cu pârâiaşe care-i curgeau pe faţă, arăta ca un zeu al mării.

— Îţi mulţumesc pentru azi! Habar n-ai cât de mult a însemnat pentru mine să fii acolo!

Mi-a sărutat vârful nasului, dându-se înapoi şi punându-mă jos cu blândeţe.

— Pe mâine!

Apoi a dispărut în ploaie, ca un fel de iubit-fantomă.

— Isuse! am şoptit.

Fulgerul a străbătut cerul, urmat repede de un tunet puternic. Am sfârşit prin a mă împletici în apartament, udă leoarcă.

Tink era în living și mi-a aruncat o privire lungă, ciudată, dar n-a zis nimic, apoi a zburat în camera lui. Mie, una, mi-a convenit. Îmi zbura mintea în o mie de locuri și n-aș fi avut energia necesară să am de-a face cu Tink.

Am dormit dusă. De fapt, am dormit precum cineva care tocmai avusese un orgasm pe care nu și-l provocase singură, pentru prima dată în câțiva ani, și chiar așa era. Oricum, m-am trezit înviorată, dar în timp ce mi-am făcut alergarea de dimineață și m-am pregătit pentru școală, ceva m-a sâcâit, un gând care îmi tot dădea târcoale, însă de câte ori am încercat să-l apuc, mi-a scăpat.

Înainte să plec spre cursurile de luni, reușisem să îl conving pe Tink să facă o prăjitură, promițându-i să îi aduc o grămadă de *beignets*, când voi veni acasă. Speram ca prăjitura să îl încălzească pe Jerome suficient să ne fie de ajutor. Era o chestie cu bătaie lungă să presupun că știa ceva, dar nu aveam prea multe alte opțiuni. Tink a zburat din cămara mică spre dulapuri, luând făină și zahăr brun.

— Ai noroc că mereu îți spun să avem o rezervă de praf de copt și de cacao!

— Așa e!

Am ieșit din bucătărie, gândurile mele mergând parcă pe vârfuri pe lângă evenimentele recente. Mi-am amintit de ceva ce uitasem când fusesem la Merle. Prima dată când trecusem pe la ea, fusese ceva în grădină. Se poate să fi fost o vrabie, dar dacă fusese un alt spiriduș? De cât timp era aici? Mai bine zis, cum naiba ajunsese Tink aici fără ca noi să știm că a trecut ceva prin poartă? Nu că nu mă mai gândisem la asta, dar acum, știind tot ce știam, fisurile din povestea lui Tink păreau mai vizibile.

Probabil că mă mințise. Mi-era greu să cred asta, dar în ultima vreme aflasem o grămadă de lucruri pe care o ființă din

Lumea de Dincolo ar fi trebuit să le ştie. Fără să mă bage vreo secundă în seamă, Tink a scos din dulap un bol. Am ezitat în pragul uşii de la bucătărie, tresărind când bolul metalic s-a lovit de blatul pe care l-a scăpat. Nu ştiu de ce, mă întrebam cum ajunsese acolo, în locul acela din cimitir.

— Tink?

Nu s-a uitat spre mine când a luat din sertar o spatulă şi s-a învârtit prin bucătărie.

— Mă întrerupi! Şi ştii că îmi place să fac prăjituri.

M-am rezemat de tocul uşii şi n-am muşcat momeala, cum făceam de obicei. Gânduri contradictorii nu îmi dădeau pace. Tink nu ştia despre halfelini? Pentru că, dacă ştia, de ce nu îmi spusese? Şi porţile? M-am uitat la ceas şi am văzut că în scurtă vreme trebuia să plec, dacă voiam să ajung la cursuri la timp.

— Când te-am găsit în cimitir, îţi aminteşti cât de departe erai de poartă?

Tink s-a întors, ţinând strâns spatula.

— Nu! Ţi-am mai spus, nici măcar nu-mi amintesc să fi trecut prin poartă. M-am trezit în cimitir, cu biata mea aripă frântă, cu piciorul rupt, bătut ca un orfan din Anglia, în epoca Regenţei. Eram o creatură mică şi jalnică!

— Hm, bun! În fine!

Mi-am îndreptat cureaua rucsacului pe umăr şi m-am foit de pe un picior pe altul.

— Ştiai că în oraş sunt două porţi?

Spatula i-a alunecat un pic din mâini, iar ochii i s-au făcut cât o monedă de 5 cenţi.

— Poftim?

— O mai ştii pe Merle? Când a încuviinţat, am continuat: A zis că sunt două porţi în oraş, una în vechiul sanctuar, iar cealaltă într-un loc unde nici spiritele, nici muritorii nu se pot odihni.

Pe față i s-a așternut o încruntătură, apoi a pus spatula pe blat, să nu o scape. Rotindu-se în aer, aripile lui transparente se mișcau neauzit.

— Nu! Niciodată n-au fost două porți.

— E posibil să fie două porți, iar tu să nu fi știut? Știu că elfii cunosc doar poarta prin care au venit ei, deci poate că sunt mai multe orașe cu mai mult de o poartă.

A clătinat din cap.

— Nu! Nu se po... Mă rog, nimic nu e imposibil! Adică, uită-te la tine! Ți-ai petrecut toată ziua cu un tip. Credeam că asta nu se va întâmpla niciodată!

Am început să mă încrunt.

— Dar două porți? Asta ar fi...

Privirea lui s-a dus spre geam, iar sprâncenele i s-au încruntat.

— Asta ar fi foarte rău!

— Da! am zis, împingându-mă de lângă tocul ușii.

Am vrut să plec, dar m-am oprit. Tink încă era concentrat asupra geamului, cu o expresie surprinzător de serioasă.

— Știi despre halfelini?

Capul lui s-a întors brusc spre mine; n-a fost nevoie să scoată o vorbă. Mi-am dat seama că știa despre halfelini. Îi era scris pe față, după cum i-a căzut falca, și după sclipirea de înțelegere din ochii mari. Mi-am simțit stomacul greu, de parcă era plin cu pietre ascuțite. Ochii noștri s-au întâlnit, și am simțit că mi-e greu să respir, din cauza nodului din gât.

— De ce... de ce... nu mi-ai spus despre ei?

Tink se holba la mine, fără cuvinte.

— Mi-ar fi fost de folos să cunosc o astfel de informație, deoarece presupun că știi ce se poate întâmpla, dacă prințul sau prințesa pun mâna pe vreun halfelin.

Vocea mea era strangulată. Am încercat să-mi spun că nu-mi pasă că Tink nu fusese deschis cu mine, dar eram furioasă. Furioasă, pentru că îl adusesem de bunăvoie în casa mea şi niciodată nu îl luasem la întrebări cu adevărat! Acceptasem orbeşte puţinele informaţii pe care mi le dăduse și nici măcar nu ştiam de ce făcusem asta. Privind în urmă, nu exista nicio explicaţie simplă pentru că niciodată nu îl forţasem pe Tink să vorbească. Doamne, răspunsul la întrebarea de ce se afla în fața mea era atât de evident!

De când îi pierdusem pe părinţii mei adoptivi şi pe Shaun, mă închisesem în fața tuturor, într-o încercare disperată de a nu mai simţi vreodată genul acela de suferință. Val mi se băgase sub piele, la fel şi Jo Ann, dar nu fusese suficient. În adâncul sufletului, știam asta. Fusesem disperată să mă apropii de cineva, să stabilesc o legătură cu cineva, cu orice, şi încă eram aşa. Chiar şi cu Ren.

Și, în timp ce Tink continua să se uite la mine neputincios, am ştiut, la naiba, *am ştiut* că nu era sincer cu mine! A plecat privirea şi a oftat greu. Plutind în jos spre marginea blatului, s-a aşezat, cu aripile căzute de o parte şi de alta a spatelui încovoiat.

— Nu ai înțelege, Ivy!

Închizând ochii, am aşteptat o secundă înainte să îi deschid şi să-i răspund:

— De ce nu mă pui la încercare, Tink? Măcar o dată?

A tresărit.

— Nu te-am mințit! Nu chiar...

În timp ce mi-am aplecat capul într-o parte, şi-a împreunat mâinile sub bărbie.

— Doar că nu am fost pe deplin comunicativ.

— Acum nu încerca să faci pe drăguțul! l-am avertizat, lăsând rucsacul să-mi alunece de pe umăr şi să cadă lângă uşă.

— Nu încerc! Jur!

Şi-a lăsat mâinile în poală, cu umerii aduşi.

— Am avut o singură sarcină. Şi am dat greş.

— Nu eşti o memă de pe internet.

Tink a clătinat din cap.

— Sarcina mea a fost să distrug poarta din New Orleans.

Am înţepenit.

— Poftim?

Tink a ridicat bărbia.

— Practic, gardienii voştri doar păzesc porţile. Poziţiile lor sunt inutile, exceptând faptul că ştiu unde se află porţile, iar asta îi face preţioşi doar pentru elfi. Nu mergi, pur şi simplu, la o poartă şi o deschizi.

Tot ce am reuşit să fac a fost să mă holbez la el.

— Dacă se varsă sânge de străvechi pe o poartă, pe partea din Lumea de Dincolo, uşa este distrusă. Dacă sângele unui străvechi este pus pe dinafară, uşa se deschide, mi-a explicat el. Ştiam ce vor face elfii, dacă străvechii vor trece vreodată în număr mare în lumea asta. O vor distruge, la fel cum au distrus şi Lumea de Dincolo. Vezi tu, lumea noastră... moare din cauza a ceea ce fac ei. Ei vor să iasă, dar noi...

Tink şi-a încleştat un pumn, punându-l pe piept.

— Semenii mei au făcut tot ce le-a stat în putinţă să îi împiedice, iar acum doi ani şi jumătate am crezut că am reuşit să distrugem porţile, din interior. E o misiune sinucigaşă, dar una pe care ne-o asumăm bucuroşi.

— Stai! Vrei să spui că toate porţile sunt acum inutile?

Tink şi-a înălţat aripile şi s-a ridicat.

— Le-am găsit pe toate cele din Lumea de Dincolo şi le-am distrus, ademenind străvechi la ele şi ucigându-i. Sau fiind ucişi. Mulţi dintre ai noştri au murit astfel şi atunci a trebuit să trimitem pe altcineva.

S-a încruntat, lăsând braţele să-i atârne moi pe lângă corp.

— Eu ar fi trebuit să mor în ziua aceea. Nu am minţit când ţi-am spus că nici măcar nu-mi amintesc când am trecut prin poartă. Nici măcar nu ştiu cum s-a întâmplat. Trebuie să fi fost o ciudăţenie! Am fost absorbit prin ea, când poarta a fost distrusă. Şi aş fi murit, dacă nu m-ai fi salvat.

Ochii aceia mari şi deschişi la culoare i-au întâlnit pe ai mei.

— Nu ţi-am spus pentru că nu avea rost. Poarta a fost distrusă şi, Ivy, a fost ultima trecere spre Lumea de Dincolo. Sau, cel puţin, aşa am crezut noi. Habar n-aveam că aici sunt două. Ar fi trebuit să fie singura cea din biserica de peste drum de cimitir.

— Fecioara noastră din Guadalupe?

Am înjurat. La naiba! Locul unde era amplasată una dintre porţi fusese chiar în faţa mea! Părea perfect logic, mai ales după cele spuse de Merle. Biserica aceea fusese un sanctuar, la un moment dat, şi era cea mai veche biserică din oraş. Iar Tink fusese găsit în cimitirul de peste drum.

— De ce nu mi-ai spus, pur şi simplu, că ai venit prin poarta de acolo?

— Ce rost avea? Am distrus-o, Ivy! Nimic nu mai trece prin poarta aceea. Poate că elfii şi străvechii aflaţi pe partea asta habar n-au, dar nu o vor deschide.

Mi-am încrucişat braţele, străduindu-mă să rămân calmă.

— De ce nu mi-ai spus că toate porţile au fost distruse? Am pierdut membri ai Ordinului, pentru că păzeau ceva ce nici măcar nu mai funcţionează.

— Dar dacă ai dreptate şi sunt două porţi în oraş, atunci e bine că sunt păzite, a protestat Tink, cu obrajii înroşindu-i-se. Şi îţi jur că habar n-aveam că există o a doua. De aceea niciodată nu am fost foarte îngrijorat de ce puneau la cale străvechii şi nu am văzut niciun rost în a aduce în discuţie toată...

Şi-a ferit privirea, strângând din buze.

— Toată povestea cu halfelinii, dar îți spun, mă crezi sau nu, dacă ei chiar au descoperit o a doua poartă, e de la cineva din Ordin. E singura cale posibilă, pentru că noi nici nu știam că există.

Am clătinat din cap, uimită.

— La ce ți-ar fi folosit să îți spun că noi am distrus porțile? Crezi că Ordinul te-ar fi crezut? Le-ai fi spus că ai aflat de la mine și te-ar fi crezut?

— Iar eu ar trebui să am încredere în tine acum?

S-a dat înapoi, de parcă l-aș fi pocnit. Vreme îndelungată, am rămas pe loc, apoi m-am întors și am traversat holul. M-am așezat pe canapea și mi-am pus capul în mâini, masându-mi tâmplele cu degetele. Am încercat să pun totul cap la cap. Dacă era adevărat ce spunea Tink, asta ar fi explicat și de ce migraseră atât de mulți elfi spre New Orleans. O singură poartă rămasă funcțională? Aveau să facă tot posibilul să o deschidă, plus că alimenta teama noastră că cineva din Ordin lucra cu elfii.

— Îmi pare rău!

Râzând răgușit în barbă, mi-am trecut mâinile peste ochi. Am simțit cum mă trece un fior când mi-am dat seama că, dacă era adevărat ce spunea Tink, absolut toți elfii din zonă aveau să se îndrepte spre o singură poartă. Cei care o păzeau nu aveau să supraviețuiască. Am încleștat pumnii, i-am lăsat în jos și m-am uitat la Tink. A plutit la marginea măsuței de cafea, cu o expresie nedumerită.

— Știi unde e cealaltă poartă? am întrebat. Vorbesc serios, Tink! Dacă știi, trebuie să îmi spui chiar acum!

A clătinat din cap abătut.

— Dacă aș ști, ți-aș spune. Jur! Dar trebuie să afli, Ivy, deoarece, dacă mai există o poartă în funcțiune, o vor deschide, iar cavalerii vor trece prin ea. O vor aduce pe prințesă. Îl vor aduce pe prinț și... nu vreți să se întâmple asta.

Capitolul șaptesprezece

PÂNĂ LA URMĂ, N-AM AJUNS LA CURSURI LUNI DIMINEAȚĂ, IAR când Jo Ann mi-a trimis un mesaj să vadă ce fac, am mințit și i-am spus că n-am reușit să mă trezesc. Erau o grămadă de minciuni în ultima vreme și am presupus că eram la fel de vinovată ca toți ceilalți.

Am petrecut mare parte din dimineață încercând să îmi dau seama cum să abordez subiectul cu David. Trebuia să o fac, dar nu puteam să îi spun de unde aflasem. Nici măcar lui Ren nu puteam să îi spun adevărul. Din cine știe ce motiv prostesc, încă îl protejam pe Tink. Dacă aș fi spus oricui din Ordin despre el, mi-ar fi percheziționat casa precum poliția și l-ar fi omorât. Habar n-aveam ce urma să fac cu Tink. O parte din mine voia să îl arunce pe geam, cu capul înainte. Cealaltă înțelegea de ce nu fusese sincer. Până să plec să mă întâlnesc cu Ren, Tink se retrăsese îmbufnat în camera lui. Singurul lucru pe care puteam să îl fac era să mint în privința felului în care obținusem informația, iar asta îmi lăsa un gust amar.

Am urcat până la etajul al doilea, unde mi-a deschis Harris.

— Ai venit devreme azi, a comentat el, închizând ușa după mine.

— Mă întâlnesc cu Ren.

Fără rucsac, mă simțeam dezbrăcată.

— Hmm! Tu şi tipul cel nou păreţi să vă înţelegeţi bine, a zis el, apoi s-a întors în biroul lui. Bravo!

— Mulţumesc! am mormăit, neştiind dacă acel comentariu era un lucru bun. Cred...

Un chicotit din dreapta mea mi-a atras atenţia, m-am întors şi am văzut-o pe Val, ieşind din una dintre sălile de şedinţă, cu telefonul lipit de ureche.

— Totul e în regulă, iubitule!

Zâmbind şi cu o privire uşor ameţită, a venit spre mine. Dintre toţi tipii cu care ieşise Val până atunci, nu îmi aminteam să o fi văzut vreodată arătând aşa sau măcar vorbind cu un tip la telefon. Fusese mai mult genul care cere să i se scrie mesaje şi să fie lăsată în pace, şi m-am întrebat dacă nu cumva, în sfârşit, Val îşi găsise alesul, dacă era îndrăgostită.

— Trebuie să plec acum! O să te sun şi îţi spun! Pa!

Cocoţându-mă pe o masă de conferinţe goală, împinsă la perete, i-am zâmbit.

— Pare o discuţie telefonică interesantă.

A ridicat din umeri şi a vârât telefonul în buzunarul jeanşilor portocalii. Nici măcar nu ştiam că există jeanşi de culoarea aia.

— Scuze pentru ieri!

— E în regulă. Erai cu...

Cum să-i zic? Iubitul ei? Tip? Partener de sex? La naiba, eu şi Ren ce eram?

— Erai cu tipul cu care ieşi?

Rezemându-se de masa de lângă mine, şi-a întins picioarele lungi şi şi-a dat capul pe spate. Buclele i-au căzut peste umeri şi a oftat.

— De fapt, dormeam. M-a terminat sâmbătă noaptea. Încă îl simt în...

— Am înţeles! am întrerupt-o râzând, în timp ce îmi legănam picioarele.

M-am uitat la ea, coborând vocea.

— Trebuie să vorbesc cu tine mai târziu.

S-a îndreptat, zâmbetul relaxat dispărând de pe buzele ei în formă de inimă.

— Despre ce mi-ai spus? Despre porţi şi toate alea?

Am încuviinţat, dar, înainte să pot continua, s-a auzit soneria, iar Harris s-a îndreptat încă o dată spre intrare. A venit Ren, iar eu am simţit cum mi se taie respiraţia. Arăta de parcă tocmai ieşise de la duş, cu părul umed şi ondulat la tâmple, cu faţa proaspăt bărbierită. O bluză subţire, mulată, cu mâneci trei sferturi, gri-cărbune, îi acoperea umerii largi şi pectoralii bine definiţi. Pantalonii negri de inspiraţie militară se potriveau perfect pe coapsele lui puternice. Doamne, arăta parcă prea bine să fie real, în timp ce se îndrepta spre locul unde stăteam, cu uimitorii ochi verde smarald aţintiţi asupra mea, de parcă eram singura persoană din încăpere!

— Uau! a murmurat Val în barbă.

M-am îndreptat, cu ochii tot mai mari, pe măsură ce el se apropia de mine. Am deschis gura să zic ceva, nu ştiu, un „bună" ar fi fost potrivit, dar toate cuvintele au suferit o moarte rapidă, fără durere. Ren mi-a prins obrajii în mâini şi mi-a dat capul pe spate, venind direct pe mine, în timp ce picioarele lui le desfăceau pe ale mele. Gura îi era atât de aproape, că împărţeam acelaşi aer!

— Ăăă, a zis Val, pe care o auzeam parcă de departe.

Ren m-a sărutat. N-a fost nimic ezitant în sărutul lui, de parcă nu-i păsa că Val era chiar lângă noi. Mi-a desfăcut buzele cu îndrăzneală, iar limba lui a dansat peste a mea, în timp ce m-am ţinut strâns de marginea mesei. Dacă nu m-aş fi rezemat de perete, probabil că aş fi căzut peste masă. Când a întrerupt sărutul, am simţit furnicături prin buze şi mi-am silit ochii să se deschidă. Tot ce vedeam era verde franjurat, pe fundal negru.

— Hm! Uau! Cred că am rămas însărcinată doar privind, a zis Val, cu respirația tăiată.

Ren a chicotit.

— Toată ziua am așteptat să îmi trimiți un mesaj sau să mă suni, a zis el, coborându-și gura spre urechea mea. Știu că nu m-ai uitat!

Gemând, m-am tras înapoi, cu obrajii în flăcări. Nu îl sunasem în dimineața aceea și nu pentru că nu m-aș fi gândit să o fac, înainte ca totul să o ia razna cu Tink, dar nu fusesem sigură că lui i-ar fi plăcut asta. Adică, în ce stadiu eram? Habar n-aveam câte stadii ar fi trebuit să treacă sau la ce nivel era acceptabil să ne trimitem mesaje, doar să ne salutăm, fără să pară că voiam atenție. Acum mă simțeam ca o imbecilă. Și-a pus buzele chiar sub urechea mea.

— E în regulă. Ți-ai ieșit din mână, așa că o să-ți spun eu cum e cu mine!

— Spune-i! s-a băgat și Val.

I-am aruncat o privire încruntată, dar ea a ignorat-o, iar Ren și-a pus mâinile de o parte și de alta a picioarelor mele.

— Vreau să am vești de la tine... oricând. Zi. Noapte. Dimineață. După ce ieși de la duș și, în mod special, oricând ești goală.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am dat ochii peste cap.

— Și nu am nicio problemă să știe oricine ce se întâmplă între noi.

— Serios? N-aș fi ghicit! am zis sec.

Am îndrăznit să mă uit spre Val, iar ea mă privea plină de nerăbdare.

— Așadar, când s-a întâmplat asta? a întrebat ea, desenând cu degetul în aer un cer imens.

— Oh, se întâmplă de ceva timp!

Ren m-a bătut pe picior și s-a îndreptat, încrucișându-și brațele. Expresia lui mă provoca să neg. Și am făcut-o. Firesc.

— De fapt, am petrecut împreună ziua de ieri.

— Uau! a zis Val. Ar fi trebuit să te las baltă mai des.

Ren a încuviințat.

— De acord!

Mi-am amintit imediat ce se întâmplase în noaptea în care ne duseserăm la club. Am mijit ochii spre el, iar un colţ al gurii i s-a ridicat într-un zâmbet jucăuş.

— Hei, voi doi! a zis Val şi a clătinat din cap, ţâţâind în barbă. N-aţi fost cuminţi, neruşinaţilor!

Am simţit cum căldura îmi cuprinde obrajii şi îmi coboară pe gât.

— Uitaţi ce e! Se întâmplă nişte chestii grave...

— Cum sunt cele pe care le făceaţi voi doi, a adăugat Val, zâmbind, când am gemut.

— Nu! Nu asta!

— De fapt, cred că în ce ne-am băgat noi e destul de grav, a intervenit Ren, iar mie mi-a venit să mă dau cu capul de perete.

Val s-a împins dinspre masă, bătând din palme, în timp ce s-a rotit spre noi.

— Sunt mândră de tine, Ivy!

Apoi, fără pic de ruşine, i-a aruncat lui Ren o privire lungă, evaluatoare, la un pas de un viol vizual.

— Foarte mândră de tine!

Slavă Domnului că David a decis să intre în încăpere, altfel chiar n-am idee încotro s-ar fi îndreptat discuţia aceea, iar eu nu voiam să fiu acolo când ajungea la destinaţia ei perversă. Am sărit de pe masă şi l-am ocolit pe Ren.

— David, ai un minut?

S-a oprit, iar umerii i s-au încordat când s-a întors spre noi.

— Vreau să am un minut?

— Da! Da, vrei!

Mâna lui Ren mi-a aterizat pe şale.

— Ce faci? a întrebat el încet.

M-am uitat la el şi am tras aer în piept.

— Trebuie să vorbim cu el!

— Ivy...

David s-a încruntat, ceea ce nu era chiar neobişnuit.

— Să vorbiți cu mine despre ce?

— Am aflat nişte chestii azi-dimineață, i-am zis lui Ren cu subînţeles. Trebuie să vorbim cu el! Crede-mă!

Un muşchi de pe bărbie i-a zvâcnit cât mi-a susţinut privirea. Mi-am dat seama că nu era încântat de asta, iar când şi-a desprins privirea, uitându-se spre tavan, m-am întrebat dacă se ruga pentru răbdare. Am vrut să îi spun că nu îl voi forţa să vorbească despre Elită, dar nu aveam cum să-i spun asta fără să audă toată planeta.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat David. Nu am la dispoziţie toată ziua.

Am tras aer în piept.

— Crede-mă!

Privirea lui s-a întors la a mea, şi a mai trecut un moment, în care mi-am ţinut respiraţia. În cele din urmă, Ren a încuviinţat:

— Mă rog, hai s-o facem!

Uşurată că încă nu trebuia să mă cert urât cu el, m-am îndreptat spre David şi i-am zis:

— Cred că ar trebui să intrăm în una dintre camere.

Val ne-a urmat, spre iritarea lui David.

— Nu te-am invitat să asişti la orice urmează să le iasă pe gură!

Ea a ridicat din umeri.

— Mă invit singură, a zis Val, apoi s-a trântit pe unul dintre scaunele metalice pliabile, iar David a închis uşa după noi.

Ren a privit-o cu o oarecare neîncredere.

— Orice se spune în încăperea asta rămâne aici!

O sprânceană elegantă s-a ridicat când Val mi-a întâlnit privirea.

— Eşti sexy şi direct. O combinaţie câştigătoare!

David părea deja sătul de conversaţie.

— Spuneţi mai repede! Trebuie să mă întâlnesc cu câţiva potenţiali membri noi, care sunt transferaţi aici.

M-am uitat spre Ren, dar acesta luase o poziţie tăcută, în colţul camerei, cu braţele încrucişate pe piept, neclintit ca o santinelă.

— Sunt străvechi în oraş, David!

— Oh, pentru Dumnezeu...

— Ascultă-mă!

L-am întrerupt brusc, într-un mod care probabil că avea să-mi aducă vreo sancţiune.

— Există! Am văzut cel puţin trei şi credem că plănuiesc să deschidă poarta miercuri.

Faţa lui David s-a întunecat când a făcut un pas spre mine, iar atunci l-am văzut pe Ren că se mişcă. A ţâşnit din colţ ca fulgerul şi l-a apucat pe David de umăr. Nu simţisem o ameninţare adevărată din partea liderului de sector, dar Ren nu era de aceeaşi părere.

— Nu vorbeşte prostii, omule! I-am văzut şi eu! a zis Ren. Sunt aici! Erau în clubul din centru, Flux. Şi, categoric, locul ăla e frecventat de elfi. Nu doar asta, dar i-am văzut vorbind cu poliţiştii de acolo.

Eliberându-se de mâna tânărului, David a cercetat încăperea cu o privire nervoasă, înainte să se arunce asupra lui Ren.

— În primul rând, asta nu e chiar o surpriză. Am mai avut situaţii în care elfii s-au hrănit din poliţişti. Totuşi sunt surprins

că ai văzut vreun elf de când eşti aici, pentru că, băiete, sunt destul de sigur că până acum te-ai concentrat doar pe cum ai putea ajunge în patul fetei.

— Oh, pe bune! a mormăit Val.

Am rămas cu gura căscată, dar ce mă îngrijora cel mai mult era zâmbetul calm, înfricoşător, de pe buzele lui Ren.

— Asta este o observaţie nedreaptă, David! Pot să fac mai multe lucruri deodată.

Afirmaţia cu pricina nu era de niciun ajutor!

— David, trebuie să ne asculţi! Poliţiştii aceia nu arătau ca nişte oameni din care se hrăneau elfii.

— Poate că au fost constrânşi.

— Contează? am ripostat. Străvechii plănuiesc să deschidă poarta, iar noi ştim că sunt două în oraş. Cea din biserica Fecioara din Guadalupe nu mai funcţionează. Nu pot să treacă prin aceea.

Toţi s-au oprit şi s-au holbat la mine.

— Poftim? a zis Ren încet.

Reacţia lui David a fost ceva mai dură.

— De unde naiba ştii unde se află poarta?

— Mai este o poartă în oraş, nu-i aşa? am insistat eu.

M-a privit de sus.

— Sunt două, dar ce vreau eu să ştiu este cum naiba ai aflat unde se află una dintre ele şi de ce crezi că nu funcţionează?

— Contează? Ştiu şi despre halfelini, şi ce se va întâmpla dacă prinţul sau prinţesa trec de poartă şi pun mâna pe unul dintre ei.

— Halfelini! a repetat David. Despre ce naiba vorbeşti?

M-am uitat spre Ren, iar duritatea din expresia lui spunea că era la un pas de a-l trece pe David prin perete.

— Nu ştii despre halfelini? Mă refer la jumătate oameni, jumătate elfi.

David s-a uitat la mine de parcă îmi ieşise un braţ din partea laterală a capului şi îl fluturam spre el.

— Ţi-ai pierdut naibii minţile?

— Dar tu ştii cum să vorbeşti cu o femeie? a ripostat Ren.

— Jumătate elfi? a zis David, ridicând mâinile în aer. Mai trebuie să zic ceva?

Ren a înjurat în barbă.

— Nu are rost, Ivy! Ţi-am spus că nu are rost să-i vorbeşti despre asta!

— Jumătate elfi sună cam nebuneşte, a zis Val, de pe scaunul ei. Adică, nu iau partea nimănui, dar... pe bune?

Frustrată, mi-am încleştat pumnii.

— Dacă nu mă asculţi şi nu îi pui pe absolut toţi membrii pe care îi ai la cealaltă poartă din oraş, o să treacă prin ea şi, fie că crezi, fie că nu în halfelini, o să avem un nenorocit de masacru pe conştiinţă.

— Fac parte din Elită, a zis Ren, în clipa în care David a deschis gura să răspundă, iar cele patru cuvinte i-au amuţit pe toţi; până şi Val a tăcut.

N-am putut decât să mă uit la el. Nu-mi venea să cred că tocmai spusese asta. E drept că Val ştia deja, dar Ren era la curent cu asta. Odată ce a obţinut atenţia lui David, a continuat:

— Ştii ce e asta?

A trecut un moment încordat, apoi David a zis:

— Da! Ştiu ce este Elita.

Ta-daaaam!

— Atunci, dacă ştii ce sunt, ştii al naibii de bine că încă există străvechi pe tărâmul ăsta. Poate crezi că, din moment ce Elita îi vânează, nu mai sunt o problemă. Poate că nu vrei să stârneşti panică în sectorul tău, recunoscând deschis că există elfi pe care nu îi puteţi omorî cu ajutorul fierului. Şi poate că nu ştii despre

halfelini. Sincer, mi se rupe de ce nu vrei ca oamenii tăi să afle, dar îţi spun că am fost trimis aici pentru că o populaţie imensă de elfi şi străvechi se îndreaptă încoace.

Ren a făcut un pas înainte şi, cum era cam cu un cap mai înalt decât David, îl domina pe liderul de sector.

— Iar dacă ea spune că sunt două porţi, şi una dintre ele nu funcţionează, trebuie să îmi spui unde e cealaltă poartă, să îţi aduni naibii oamenii şi să păzeşti poarta aia! Acum!

Singurul lucru care s-a auzit a fost ticăitul ceasului de perete, apoi David a zis:

— Toţi, în afară de tine, afară din cameră!

Se referea la Ren. Am rămas neclintită.

— Eu nu plec!

— Ba pleci!

David s-a uitat spre Val.

— Și tu la fel. Asta e între mine şi Ren.

— E un rahat! Asta...

— E un ordin, Ivy! a tunat David.

O venă de la tâmplă îi zvâcnea.

— Sau ai uitat că sunt şeful tău?

Am inspirat adânc. Ce puteam să fac? Să rămân acolo şi să fiu suspendată sau dată afară din Ordin? La ce mi-ar fi folosit? Totuşi, să rămân acolo şi să-i trag lui David un pumn în moacă m-ar fi făcut să mă simt foarte bine! Mi-am adunat fiecare fărâmă de voinţă pe care o aveam şi am ieşit din cameră după Val, fără măcar să mă uit spre Ren, dar am trântit uşa după mine.

— Ce nenorocit! am spumegat, trecând în goană pe lângă un membru al Ordinului care cobora de la etajul al treilea.

M-am îndreptat către geamul care dădea spre stradă, m-am apucat de pervaz şi m-am concentrat pe respiraţie, ca să nu mă

întorc acolo în fugă și să pocnesc pe cineva. Val era lângă mine. Și-a dat la o parte o buclă de pe frunte.

— Despre ce crezi că vorbesc înăuntru?

— Nu știu!

M-am uitat peste umăr, cu ochii pe membrii care se învârteau pe acolo.

— Știi care e partea cu adevărat proastă? Suntem siguri că cineva din Ordin lucrează cu elfii. E singura explicație.

A făcut ochii mari.

— Poftim?

— E o poveste lungă!

M-am întors, m-am rezemat de perete și mi-am trecut mâinile prin păr.

— Știi, membrii care au fost omorâți? Credem că toți erau gardieni, i-am explicat, vorbind în șoaptă. Și ții minte că au zis că Trent a fost torturat?

Mi-am umezit ușor buzele și am lăsat mâinile în jos.

— În zona depozitelor este un club. I-am văzut pe străvechi acolo. Am fost la *atâtica* de unul. Au zis că știu unde se află poarta și că de data asta nu vor da greș. Și i-am mai auzit spunând că au mai pus ochii pe cineva. Cred că vorbeau despre un membru al Ordinului.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Val. A pășit într-o parte, cu mâinile în șolduri, și au trecut câteva clipe până să spună ceva: Știi că toate astea sună a bârfe, nu?

— Știu! Doar că... s-au întâmplat multe. Chiar e ceva serios. Dacă deschid poarta, suntem terminați!

M-am uitat la ea. Val a lăsat ochii în podea, cu sprâncenele încruntate. Timp de câteva minute, niciuna dintre noi n-a vorbit.

— Bine, trebuie... trebuie să plec!

S-a dat înapoi.

— Te sun mai târziu!

Şi a plecat. Nu că o condamnam, pentru că erau multe de digerat, iar ea nu ştia nici jumătate. Erau o grămadă de rahaturi pe care trebuia să le creadă. Am patrulat prin faţa geamului, dorindu-mi să ştiu ce îi spunea David lui Ren, ce îi spunea Ren lui David. De ce să mă dea afară din cameră? Avea să-mi spună Ren ce se vorbea înăuntru? Dacă nu, aveam să-i trag un şut de nu se vedea.

De parcă nervii mei nu erau deja întinşi la maximum, s-a ivit Miles, coborând de la etajul al treilea. De îndată ce l-am văzut, m-am întors şi m-am prefăcut că eram absorbită de privitul pe geam.

Bineînţeles că n-a funcţionat.

— L-ai văzut pe David? m-a întrebat el.

M-am uitat spre uşa închisă.

— E acolo, cu Ren.

— Hmm...

Miles s-a încruntat.

— De ce?

De parcă aveam de gând să răspund la întrebarea aceea. În timp ce îl studiam pe Miles prin perdeaua genelor, am încercat să mi-l închipui ca halfelin şi aproape că am izbucnit în râs. S-a încruntat şi mai tare.

— Tu ce faci aici?

— Îl aştept pe Ren, am răspuns. Suntem în aceeaşi echipă.

— Aşa e!

Miles m-a privit atent.

— Ştii, am găsit telefonul lui Trent, lângă cadavrul lui. Era deteriorat, dar nu distrus.

Mi-am amintit de telefonul pe care îl văzusem la el cu o săptămână în urmă.

— Așa...

Ochii lui căprui mă priveau prudent.

— Avea poze cu tine în telefon, cu tine și cu Ren. Erați în Jackson Square și păreați foarte apropiați.

La început, mi s-a părut că nu l-am auzit bine, apoi mi-a căzut fisa.

— Ei bine, asta e cam ciudat.

— Adevărat, a zis Miles. A fost în noaptea în care a fost omorât. Știi de ce a făcut pozele alea? Nu avea încredere în tine.

Perișorii de pe ceafă mi s-au ridicat.

— Credea că sunt nebună, așa că nu mă surprinde.

Miles a schițat un zâmbet. Un zâmbet forțat abia dacă i-a schimbat expresia.

— Își făcea griji că o să fii... manipulată de elfi.

Am încleștat pumnii.

— De ce naiba ar fi crezut asta? Ar fi trebuit să nu am un trifoi la mine ca să se întâmple asta...

Vocea mi s-a stins și mi-am simțit stomacul greu.

— Ți-a verificat dosarul, Ivy. A pus unele întrebări interesante despre noaptea în care elfii ți-au atacat casa, a continuat Miles. Subliniind lucruri care nu se legau.

Stomacul îmi era tot mai greu, și n-am știut ce să spun în timp ce mă uitam la el. Oroarea mi se scurgea prin vene ca gheața. Nu! Era imposibil ca Trent să fi aflat ceva! Ușa s-a deschis. Niciodată nu am fost mai recunoscătoare să îl văd pe Ren că iese, arătând nici pe departe la fel de nervos pe cât fusese când ieșisem din cameră. David a rămas în ușă.

— Miles! Trebuie să vorbesc cu tine! Acum!

M-am întors spre Ren, fiind pe cale să îl opresc, dar el a clătinat scurt din cap.

— Să ieșim! a zis el.

Mai mult decât nerăbdătoare, l-am urmat afară din sediu, până pe trotuar.

— Ce se întâmplă, Ren?

Mi-a luat mâna în a lui și am pornit pe Phillip, spre Royal. M-am împleticit, iar el mi-a strâns mâna blând. M-am uitat la el și am ridicat o sprânceană.

— Oamenii se țin de mâini când se plac unul pe altul.

— Nu știam că suntem în faza în care ne ținem de mâini, am zis, încercând să-mi dau seama care era poziția mea, în timp ce Ren mă ghida pe lângă un grup de turiști.

Panica încă nu mă părăsise, amenințând să mă tragă în jos, în timp ce trecutul meu amenința să îmi întâlnească prezentul. De fapt, m-a cuprins cu totul, dar am reușit să o alung și m-am silit să uit aluzia lui Miles. Trebuia s-o fac! Era singurul mod în care puteam să mă concentrez asupra prezentului.

— Sunt sigur că tot ce am făcut ieri e un semn clar că ne plăcem unul pe altul, Ivy.

Mi-am țuguiat buzele.

— Nu cred că e necesar să ne placă unul de altul, pentru asta.

— Pentru mine, este.

Mi-a aruncat o privire rapidă, plină de înțelesuri.

— Simți asta, nu?

Ciudat de tulburată de afirmația aceea, mi-am ferit repede privirea.

— Dar de ce vorbim despre asta acum?

— Pentru că ai părut foarte șocată că ne ținem de mâini și m-ai distras, și trebuia să mă asigur că suntem pe aceeași lungime de undă.

— Ren...

Mi-a strâns mâna din nou și am cotit pe Royal.

— David vrea să ia cu asalt Flux, sâmbătă. Vorbește cu Miles și vor aduna un grup de membri în care au încredere. Dar mai întâi va trebui să trecem de noaptea de miercuri. Va pune să fie păzite porțile, nu doar una. Ambele. Nu crede că una dintre ele nu funcționează și nu e dispus să riște să lase vreuna complet nepăzită în timpul echinocțiului.

Aproape că am căzut în genunchi și am sărutat strada, în semn de mulțumire, dar ar fi fost complet dezgustător, având în vedere ce se întâmpla pe străzile alea.

— Așadar, ne crede?

— Nu sunt sigur ce crede și ce nu crede, dar a auzit de Elită. Habar nu are ce facem, dar, fiind conștient că singurul mod în care aș putea ști eu despre Elită este pentru că fac parte din ea, e dispus să mă asculte.

— Ei bine, ce drăguț din partea lui! am zis sarcastic.

— Cel puțin s-a speriat și ne ascultă. Știe că în Ordin e cineva care lucrează cu elfii. De asta a vrut ca tu și Val să plecați. Nu cred că te suspectează pe tine, dar...

Aerul rece mi-a ajuns la ceafă.

— Cred... cred că mă suspectează.

— N-ar avea niciun pic de logică să facă asta. Ai fost împușcată de unul dintre ei. Nu poate ignora asta.

Nu eram sigură. Altfel de ce m-ar fi pus să ies din cameră? Un sentiment dezgustător de trădare îmi răsucea măruntaiele.

— Știe despre străvechi, dar, cum niciodată nu au fost activi, el și Miles n-au zis nimic despre ei. Se pare că se temeau că elfii vor ataca poarta, iar David a găsit deja oameni în plus să o păzească. Totuși, până în seara asta nu cred că și-au dat seama de gravitatea a ceea ce se întâmplă. Nici măcar nu-mi dau seama de ce te freacă atâta.

Probabil, pentru că am vagin, iar asta era o tâmpenie. Toată *povestea* era o tâmpenie!

— În fine, vrea să mergem la porţi.

M-a tras într-o parte, feriţi de traficul pietonal, iar privirea lui a găsit-o pe a mea.

— De unde ai auzit că cealaltă poartă nu funcţionează?

Nodul din stomac s-a strâns şi mai tare. Acum trebuia să mint. Uram asta, dar nu puteam să îi spun adevărul şi nu-mi plăcea că eram pe cale să-mi bag prietenele în asta.

— Am vorbit cu Merle azi-dimineaţă. A zis că poarta din biserică nu mai funcţionează, că toate porţile au fost distruse, cu excepţia celei de-a doua.

În timp ce vorbeam, simţeam cu groază cum se adună punctele antikarma.

— M-am gândit că, dacă are dreptate în celelalte privinţe, are dreptate şi în privinţa asta.

— Toate porţile au fost distruse?

Am încuviinţat.

— Da! Aşadar, Elita nu ştie despre asta?

— Nu! Niciodată n-am auzit aşa ceva.

Mi-a lăsat mâna, trecându-şi agitat degetele prin părul acum uscat.

— De unde ştie asta?

— Habar n-am! am zis încet. Dar, dacă e adevărat, atunci... dacă şi elfii ştiu despre asta?

A clătinat din cap.

— Urăsc să spun asta, dar nu ştiu, Ivy. Nu are logică. Deloc!

Cum puteam să-l conving fără să îi povestesc despre Tink? Nu aveam cum.

— David ţi-a spus unde e a doua poartă?

Ren a încuviințat.

— Suntem chiar în fața ei.

Am tresărit, privind în jur.

— Poftim?

Privirea mea a căzut pe clădirea gri, cu trei etaje. Atunci m-am prins.

— Glumești!

— Nu a fost asta una dintre clădirile pe care le-a folosit televiziunea în emisiunea aia a lor horror? a întrebat Ren.

M-am uitat la faimoasa casă bântuită de pe Royal Street, cunoscută drept *cea mai* bântuită casă din New Orleans. Un loc cu un trecut teribil, brutal. Mi-am amintit ce zisese Merle. A doua poartă era într-un loc unde nici oamenii, nici spiritele nu se puteau odihni.

Cu alte cuvinte, o casă bântuită, dar se zvonea că nouăzeci la sută din New Orleans era bântuit.

— Asta este...

Ren a clătinat din cap, apoi și-a pus două degete sub bărbia mea, întorcându-mi privirea spre clădirea din cărămidă de lângă casa grandioasă.

— Acolo e poarta!

Capitolul optsprezece

NOAPTEA DE LUNI A FOST MOARTĂ. NICI MĂCAR UN ELF PE străzile din Cartier sau prin clubul din zona depozitelor. În loc să fie o uşurare, a fost mai degrabă o presimţire. Nopţile de luni oricum nu erau agitate, dar nici măcar un elf? Ceva nu era în regulă. Când tura noastră s-a apropiat de final, am ajuns înapoi în Cartier, pe Phillip Street, unde Ren îşi lăsase motocicleta. Mintea mea era la o mie de lucruri – locul unde era cea de-a doua poartă, ce se va întâmpla miercuri –, când Ren mi-a zis:

— Vino acasă cu mine!

Stând la colţul străzii, sub lumina slabă a felinarului, m-am încruntat.

— Poftim?

Ren a schiţat un zâmbet.

— Vino cu mine acasă în seara asta, Ivy!

M-am foit şi am făcut un pas în spate. Ideea mă încânta... şi mă speria al naibii. După toate cele întâmplate în ziua aceea, nu avusesem mult timp să mă gândesc la ce făceam eu şi Ren, nici măcar la sărutul sexy pe care mi-l dăduse la sediu sau la felul în care mă ţinuse de mână în timp ce ne îndreptaserăm spre vechea casă din cărămidă de pe Royal Street.

Inima mi se zbătea în piept, în timp ce mă uitam la chipul lui îngrijorat.

— Nu sunt sigură că e o idee bună.

— Este o idee grozavă! Poate cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată.

În depărtare, cineva a izbucnit în hohote de râs.

— Mă gândesc...

— Nu te mai gândi!

Ren mi-a luat încheietura, desfăcându-mi blând brațele.

— Gândești prea mult!

— Nu cred că e posibil să gândești prea mult, am zis, în timp ce privirea mi-a coborât spre locul unde îmi ținea încheietura.

Adevărul era că încă nu voiam să merg acasă. Cum încă nu știam ce să fac în privința lui Tink, apartamentul meu de deasupra acelei curți frumoase devenise un loc singuratic. Ren a oftat, trecându-și degetul mare pe interiorul încheieturii mele.

— Nu o să te duc la mine să te violez, Ivy.

Mintea mea era plină cu imagini în care el mă dezbrăca, mă imobiliza și făcea cu mine orice voia, iar unele părți ale corpului meu chiar s-au excitat la aceste gânduri.

— Doar dacă nu cumva vrei să fac asta, atunci sunt de acord, a continuat el, pe un ton calm. O să fac orice vrei, doar... vino cu mine acasă!

Am ridicat ochii spre el, iar privirea lui a rămas neclintită, deschisă și onestă. Mi-a venit să râd.

— Dacă nu asta vrei, de ce vrei să mă duc cu tine acasă?

O expresie de confuzie i-a trecut peste față, apoi a zâmbit din colțul buzelor.

— În primul rând, Ivy, chiar vreau *asta* de la tine. Mereu! La naiba, la asta m-am gândit de când ai încercat să dai în mine prima dată.

— Asta e... cam nebunesc.

A ignorat asta.

— Dar nu e singurul lucru pe care îl vreau de la tine. Îmi place să stau cu tine. Îmi place să petrec timp cu tine.

În mod ciudat, niciodată nu prea mă gândisem la asta, lucru care m-a făcut să mă simt cam stupid, adică... de ce nu îmi trecuse niciodată prin minte așa ceva? Uneori, parcă aveam 15 ani. Sinceră să fiu, îmi plăcea să stau cu el. Acele ultime câteva săptămâni în care lucrasem cu el îmi făcuseră turele plăcute. Nu că nu îmi plăcea jobul meu, dar el făcea ca lucrurile să fie... *altfel.*

M-am uitat la el și aproape că am zis „nu", aproape.

— Bine!

Zâmbetul din colțul gurii s-a transformat într-un zâmbet larg, care i-a dezvăluit gropițele, iar pornirea de a i le săruta pe amândouă a fost greu de oprit. Drumul spre casă a fost la fel de liniștit ca seara aceea, dar a fost ciudat să intru în apartamentul lui noaptea, de parcă ne duceam acolo să facem cine știe ce nebunii. Eram neliniștită când a aprins lumina și s-a dus în bucătărie să aducă ceva de băut. Cu o bere într-o mână și un suc în cealaltă, s-a îndreptat țanțoș spre canapea și le-a pus pe măsuța de cafea. În timp ce și-a dat jos ghetele și șosetele, m-a privit printre genele dese.

— Știi, poți să stai pe canapea.

M-am așezat pe canapea și mi-am încrucișat mâinile în poală. A clătinat din cap spre mine.

— De fapt, vreau să îți arăt ceva, să îți dau ceva! Mă întorc imediat!

Să îmi dea? Ce ar putea vrea să îmi dea? Un sărut? Mă îndoiam că era nevoie să meargă în dormitor pentru asta. Și chiar voiam un sărut? Nu avusesem nicio problemă cu săruturile

alea ieri. Doamne, nu ştiam ce voiam! Sau nu eram pregătită să recunosc! Oricum ar fi fost, Ren s-a întors şi s-a aşezat pe canapea lângă mine, ţinând în mână o ţepuşă subţire, din lemn cenuşiu.

— E o ţepuşă din lemn de copac spinos. Omoară străvechi.

Mi-a pus-o în palmă, înfăşurându-mi degetele în jurul capătului mai gros, neted. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Voiam să o ai la tine. Am vrut să ţi-o dau ieri, dar am fost distraşi.

Oh, fuseserăm mai mult decât distraşi!

— Nu pot să spun că vreun tip mi-a mai dat vreodată o armă de înjunghiat superbă.

Gura lui s-a curbat într-o parte.

— Evident, n-ai mai întâlnit un tip ca mine.

Asta era foarte adevărat, în multe feluri. Ţepuşa părea uşoară, dar, în realitate, era robustă. Şi-a desprins încet degetele de pe ale mele, lăsând în urmă fiori.

— Eşti sigur că vrei să mi-o dai?

— Este rezerva mea. Nu o folosesc şi vreau să o ai la tine, mai ales de acum înainte.

S-a aplecat şi şi-a luat berea, apoi s-a rezemat pe canapea, lângă mine. Coapsa lui era lipită de a mea; nu părea deranjat de apropiere şi mi-am închipuit că, dacă voi înceta să mă gândesc la asta, va fi la fel şi pentru mine.

— Trebuie să-i loveşti în piept. Ca pe vampiri.

Am răsucit ţepuşa, admirând măiestria de care fusese nevoie pentru a transforma lemnul acela în ceva atât de ascuţit şi de distructiv.

— Mulţumesc!

A încuviinţat din cap şi a dus sticla la gură.

— Serios!

Am pus țepușa cu grijă pe măsuța de cafea, mi-am luat sucul și m-am așezat la loc. Pe la miezul nopții, am primit un mesaj de la David, care ne anunța o ședință de urgență pentru marți după-amiază. Știam că era vorba despre poartă.

— Cum crezi că vor reacționa ceilalți membri ai Ordinului la ce le va spune David?

— Nu știu!

A luat telecomanda de pe perna de lângă el și a pornit televizorul.

— Hai să nu vorbim despre asta, da? Știu că probabil nu e cea mai inteligentă decizie, dar, iubito, în acest moment, nu putem face nimic care să schimbe lucrurile.

Am ezitat, în timp ce îi studiam profilul.

— Dar celălalt halfelin? Dacă poarta aceea se deschide, devine și mai important să aflăm cine este.

— Să aflăm? Noi?

Ren a zâmbit, în timp ce a luat o înghițitură.

— Îmi place asta! Sună bine!

Obrajii mi s-au încins și m-am uitat spre televizor. Îl pusese pe un canal cu filme.

— Știm că mai există cel puțin un membru care se potrivește profilului, dar încă nu am primit detalii. Nu-i vor spune numele până nu vor fi siguri, a zis el, și nu știu de ce, am simțit o neliniște în stomac.

Nu aveam niciun motiv să cred că nu îmi spunea totul. Fusese destul de sincer.

— Îmi pare rău că nu te-am avertizat din timp că voi vorbi cu David și te-am pus în poziția de a fi nevoit să îi spui despre Elită!

— E în regulă!

Am clătinat din cap şi i-am evitat privirea.

— De fapt, nu este! Val... ştia deja, pentru că i-am povestit în weekendul acela, după ce mi-ai spus tu. A trebuit să vorbesc cu cineva, să mă pot obişnui cu ideea. Ştiu că nu justifică ce am făcut, dar am vrut să fiu sinceră.

Când am îndrăznit să îi arunc o privire, nu părea prea deranjat. Expresia lui era absentă.

— I-ai spus de ce sunt aici?

— Că îi vânezi pe halfelini? Nu! Ai auzit-o! N-a ştiut despre halfelini, până acum.

A trecut un moment, apoi a încuviinţat.

— Ai mai spus cuiva?

Am clătinat din cap. Părea să se gândească la asta.

— Ei bine, sincer, nu prea mai contează! Chiar dacă nu îi spuneai, ar fi auzit când a fost în încăperea aceea.

Nu m-am simţit cu adevărat uşurată, deşi Ren a primit totul mai bine decât probabil că aş fi făcut-o eu.

— Ar fi trebuit să te sun azi-dimineaţă, să te pun în gardă sau aşa ceva.

— Hei, a zis el, punându-şi mâna liberă pe bărbia mea şi silindu-mă să mă uit la el. Ar fi fost drăguţ să mă anunţi şi, da, aş fi preferat să avem o discuţie fără altcineva în preajmă, dar faptul e consumat şi am trecut peste asta. David ştia despre Elită, aşa că n-a fost ca şi cum i-aş fi spus o mare noutate sau aş fi încălcat regulile.

— Deja ai încălcat regulile cu mine.

— Da!

Şi-a plimbat degetul mare pe buza mea de jos, iar dacă aş fi fost o fată mai îndrăzneaţă, i-aş fi luat în gură degetul acela pervers.

— În seara asta, hai să fim... normali!

M-am tras înapoi, cu ochii mari.

— Poftim?

— Normali. Ca oamenii aceia pe care i-am văzut la restaurant, în seara în care aproape că mi-ai sfârtecat gâtul cu țepușa, mi-a explicat Ren, iar eu mi i-am amintit pe fetele și pe băieții pe care îi văzusem acolo. Hai să nu vorbim deloc despre rahatul ăla! Bine?

Mi-am mușcat buza și am încuviințat, în timp ce mi-am îndreptat atenția spre televizor. Mi s-a pus un nod în gât, așa că am băut jumătate din suc, să scap de el. Habar n-avea cât de mult mă afectase faptul că îmi dorisem același lucru, chiar și în cea mai mică măsură. În timp ce el s-a decis să lase televizorul la un film cu Vince Vaughn, mi-am relaxat mușchii, cufundându-mă pe canapea lângă el, cu umărul lui lipit de al meu. Am râs la aceleași glume, am dat din cap la aceleași scene și nu a durat mult să-mi dau seama cât de multă nevoie avusesem de asta, amândoi avuseserăm nevoie de asta.

După ce filmul s-a terminat, am stat de vorbă până s-a încheiat genericul, apoi a început un alt film, din anii '80. Era târziu, trecuse bine de trei dimineață, când Ren și-a îndreptat spre mine privirea obosită, s-a ridicat în fund și și-a lăsat picioarele goale pe podeaua din ciment.

— Gata de culcare?

Am făcut ochii mari.

— E foarte târziu! Nu am chef să ies și nici nu vreau să te las să pleci singură. Nu insinuez nimic. Doar rămâi aici, cu mine!

— Să rămân cu tine? am repetat. În patul tău?

— E un pat mare. Trei oameni ar putea dormi confortabil acolo, chiar dacă pui și un câine mare, la picioare.

Schiţând un zâmbet, m-a bătut pe picior, în timp ce mă uitam la el.

— Haide!

S-a ridicat, a luat sticlele goale şi le-a dus în bucătărie. Apoi s-a îndreptat spre dormitor, ţinând uşa deschisă pentru mine. După cât de slăbite îmi simţeam picioarele când m-am ridicat, n-ai fi zis că înfruntam mereu ucigaşi cu sânge-rece. Ce făceam? Am hotărât că habar n-aveam, în timp ce mergeam în picioarele goale pe podeaua rece, căci îmi aruncasem pantofii şi şosetele sub canapea.

Lăsând uşa să se închidă în urma noastră, Ren a trecut în faţa mea. Ajuns lângă pat, a aprins veioza.

— Am un tricou, dacă vrei să te schimbi.

S-a dus la dulap, a deschis al doilea sertar şi a scos un tricou închis la culoare. A venit spre locul unde rămăsesem. Amuzamentul i se citea pe faţă, când mi-a pus tricoul într-o mână şi mi-a luat-o pe cealaltă, ghidându-mă spre baie.

— Poţi să te schimbi acolo. Sau aici. Categoric, eu aş prefera aici.

Trezindu-mă brusc din stupoare, mi-am tras mâna.

— Mă schimb acolo!

— Faţă tristă, a murmurat el, apoi, mai tare: Aştept!

M-am înfiorat când am închis uşa după mine şi am aprins lumina. Pentru o clipă, am înlemnit în baie, inima mea galopând de... emoţie. Nu mai dormisem cu un tip de la Shaun, cu sau fără sex. Sincer, habar n-aveam ce făceam, dar m-am dezbrăcat şi am rămas în sutien şi chiloţi, apoi mi-am dat repede cu apă rece pe faţă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să dorm cu sutienul pe mine. La naiba, uram să port sutien în nouăzeci la sută din timp. Nu aveam sâni mici, nici uriaşi nu erau, dar le plăcea să se mişte când simţeau gustul libertăţii.

În timp ce încercam să mă hotărăsc dacă să las sutienul sau nu, mi-am zărit în oglindă ochii albaştri foarte strălucitori şi obrajii îmbujoraţi. Am închis ochii, iar degetele mi-au tremurat când mi-am desfăcut sutienul. Bretelele mi-au alunecat de pe umeri, apoi am luat repede tricoul împrumutat şi mi l-am tras peste cap. Îmi ajungea chiar peste coapse şi, categoric, nu aveam să ţopăi.

Înainte să ies din baie, am tras de agrafele care îmi ţineau părul prins şi am oftat în clipa în care părul mi s-a desfăcut. Buclele atârnau în toate direcţiile, iar scalpul mă furnica fericit. Mi-am adunat hainele, am deschis uşa băii şi m-am oprit.

Sfinte elf în flăcări, Ren era fără tricou, cu spatele la mine, şi îi vedeam restul tatuajului! Se schimbase şi el în pantaloni lejeri de pijama, care îi atârnau indecent de jos pe coapse, iar asta nu era tot. Spatele lui musculos era la vedere, iar lujerii aceia de pe piept şi de pe braţ îi urcau peste umăr şi se încolăceau în jos, pe partea dreaptă a spatelui. Cu detalii pline de viaţă, dintre lujeri se vedea ieşind o panteră neagră, cu ochi de culoarea chihlimbarului şi cu gura deschisă, limbă de un roşu-aprins şi dinţi de un alb strălucitor. Tot ce îmi doream era să o ating.

— Începeam să îmi fac griji! a zis Ren, care şi-a aranjat perna şi s-a întors. M-am gândit că poate...

Vocea i s-a frânt, iar buzele i s-au întredeschis. Ne uitam unul la altul, şi nu ştiu ce a văzut în expresia mea, dar mă privea de parcă nu mă mai văzuse. Era o intensitate atât de mare în privirea lui, încât o simţeam ca pe o atingere fizică. Sfârcurile mi s-au întărit pe sub tricou.

— Doamne! La naiba! a zis el, cu voce răguşită. Poate că n-a fost cea mai strălucită idee să porţi tricoul meu.

— Poftim?

Ren şi-a trecut mâna prin păr, iar muşchii braţului şi ai abdomenului au făcut nişte chestii uimitoare, când şi-a dus mâna la ceafă.

— Înainte ai avut o relaţie serioasă, nu-i aşa? Tipul pe care l-ai pierdut?

Am încuviinţat, fără să ştiu ce legătură avea cu tricoul lui.

— Erai foarte tânără, a zis el încet.

S-a îndreptat spre mine, cam cum îmi închipuiam că ar fi făcut pantera de pe spatele lui, urmărind o pradă. Oprindu-se în faţa mea, mi-a dat la o parte o şuviţă de pe obraz. A îndreptat-o, iar privirea lui a trecut peste faţa mea.

— E un lucru bun şi de-a dreptul impresionant să vezi o femeie îmbrăcată cu hainele tale. Uitasem cum e.

Fierbinţeala mi-a coborât pe gât.

— Oh!

— Da!

Ren mi-a eliberat şuviţa, care s-a încreţit la loc.

— Presupun că n-ai mai purtat hainele unui bărbat?

Am clătinat din cap, iar privirea mi-a coborât spre gâtul lui. Şnurul din piele pe care îl purta era cât se poate de seducător, pe pielea lui aurie.

— Eu şi Shaun... Presupun că nu am apucat să ajungem acolo.

Capul lui s-a înclinat într-o parte când mi-a cuprins obrazul în palmă.

— Aşadar, aşa îl chema... Nu mi-ai spus până acum.

— Nu?

A clătinat din cap şi şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu.

— Chiar n-ai mai fost cu nimeni după el?

— Nu!

De ce aş fi minţit în legătură cu asta? Ren schiţat un zâmbet, apoi şi-a lăsat capul în jos, punând pe fruntea mea un sărut care m-a înfiorat.

— Fă-te comodă! Vin imediat!

M-a lăsat acolo, dispărând în baie, iar eu am încercat să înţeleg ce se întâmplase. Tot ce ştiam era că durerea de genul pumn în plex pe care o simţeam ori de câte ori mă gândeam la Shaun nu era acolo. Şi nu ştiam ce să fac în privinţa aceea.

Sau în orice altă privinţă.

Am tras aer în piept, mi-am pus hainele în dulapul lui şi m-am aşezat pe pat, şi, Doamne, ce confortabilă era salteaua! M-am dat spre mijloc şi am înghețat, căci habar n-aveam pe ce parte dormea sau dacă avea vreo parte preferată. Categoric, eu aveam una, întotdeauna cât mai departe de uşile dulapurilor, pentru că eram o tâmpită. Am tras de tricou, să nu mi se vadă chiloţii, mi-am înfăşurat pătura peste coapse şi am rămas întinsă pe spate. Aveam atât de mare nevoie de un adult care să îmi explice ce naiba trebuia să fac mai departe!

N-am avut prea mult timp de gândire, pentru că Ren s-a întors de la baie. Zâmbetul lui din colțul gurii, mereu prezent, s-a lărgit când m-a văzut. Am strâns pătura şi mi-am ţinut respirația. Inima îmi bătea atât de repede, încât m-am întrebat dacă nu cumva o să fac un atac de cord şi, Doamne, cât de jenant ar fi fost! Am înghiţit agitată şi mi-am implorat inima să încetinească.

După ce a stins veioza, Ren a fost învăluit de umbre, dar, când s-a întors cu faţa la mine, mi-am dat seama că înlemnise. Nu am reuşit să-i văd expresia când s-a aplecat şi a tras de pătură, de pe partea lui.

— Ivy?

— Hm?

A tras încet de pătură și a venit în pat și, cu toate că nu îi vedeam ochii, știam că mă privea.

— Mă bucur că ești aici!

Degetele mi s-au relaxat pe pătură. Când s-a întins lângă mine, ochii mi s-au obișnuit cu lipsa luminii, așa că am văzut că zâmbea.

— Da?

— Da! a șoptit.

— Bun! Atât am vrut să aud!

Uau, căldura care mi-a invadat pieptul m-ar fi putut transforma într-o baltă. Am așteptat ca el să vină spre mine, dar clipele treceau. Chiar era cuminte. Am îndrăznit să-i arunc o privire scurtă și m-am trezit că nu îmi mai pot lua ochii de la el. Ren și-a ridicat brațul cât de aproape posibil de mine, dar au trecut câteva clipe până să trecem la următorul pas. Am ezitat o clipă, apoi, cu inima bătându-mi și mai tare, m-am lăsat în jos, până când piciorul meu l-a atins pe al lui. Și-a pus brațul în jurul taliei mele și m-a tras lângă el, până când m-am cuibărit la pieptul lui gol și cald. Au mai trecut câteva clipe, apoi mi-am plecat obrazul, iar simpla plăcere de a sta întinsă așa aproape că m-a sfâșiat.

Niciunul dintre noi n-a vorbit după aceea și am crezut că n-o să adorm niciodată, pentru că îi simțeam fiecare respirație profundă, lentă. În întuneric și liniște, am închis ochii, să împiedic să iasă lacrimile care mă invadau. N-am crezut că voi simți asta vreodată sau că voi mai sta vreodată întinsă în brațele altui băiat și că o să mă gândesc doar la el.

Nu eram sigură ce mă trezise, dar am simțit un șuvoi de lavă topită curgându-mi prin partea de jos a abdomenului, iar

pătura era dată la o parte. Nişte buze mi-au mângâiat obrazul, bărbia, apoi gâtul, în timp ce mâna de pe sân îmi trecea nemiloasă peste sfârcul întărit. Încet, ochii mi s-au deschis, iar mâna mi-a zburat spre ceafa lui Ren, degetele mele alunecând prin buclele moi.

— Ce... ce faci?

Vocea îmi era răguşită, răsunându-mi ciudat în urechi.

— Te trezesc.

M-a sărutat, ciugulindu-mi buza de jos şi, încă pe jumătate adormită, am tresărit. Ren a profitat, adâncind sărutul şi înlocuind păienjenişul somnului cu cel al dorinţei neclare. Mâna i-a ajuns sub tricoul meu, degetele lui pe pieptul meu gol frământându-mi carnea, iar apoi a alunecat sub abdomenul meu, între coapse.

— Erai încolăcită pe mine când m-am trezit, a zis el, în spaţiul dintre gurile noastre.

Şi-a frecat apoi degetele de miezul meu şi m-a făcut să gem răguşit.

— Braţele tale în jurul taliei mele. Picioarele tale împletite cu ale mele.

— Da? am zis, deşi habar n-aveam despre ce vorbea.

Somnul îmi înceţoşa creierul. Nu mă puteam concentra decât la felul în care îşi mişca degetele. Şoldurile mi se mişcau de capul lor şi se unduiau, încercând să prindă ritmul alunecării lente. Mi-a împins trupul în jos şi mi-a ridicat tricoul. Aerul rece mi-a atins pielea încinsă.

— Îmi place! a continuat el, sărutându-mă între sâni. Ştii să te cuibăreşti.

— Nuu! am murmurat, apoi spatele mi s-a arcuit când gura lui s-a lipit de sânul meu, sugându-l tare şi adânc.

Mi-am înfăşurat degetele în părul lui şi am ţipat.

— Oh, da! Când dormi, eşti ca o maimuţică.

Săruturile lui au coborât, iar eu am deschis ochii, privindu-l ca prin ceaţă, când m-a sărutat chiar deasupra buricului, apoi l-a încercuit cu limba, înainte să o bage în el. Degetele mele mari s-au curbat, când m-a cuprins un neaşteptat val de plăcere.

— Oh, Doa...

Ren a chicotit pe abdomenul meu.

— Ştii ce mi-a făcut asta?

Înghiţind greu, a trebuit să îmi ţin respiraţia.

— Nu!

Era sub buricul meu, trasând o nouă potecă de săruturi, iar degetele mele i-au alunecat din păr. Mi-a prins chiloţii, iar privirea lui a urcat spre a mea, ochii devenindu-i de un verde mai profund şi plini de flăcări.

— M-a făcut să te doresc al naibii de tare. Nu m-am putut abţine. A trebuit să te sărut, să te ating.

Vocea lui a devenit mai tăioasă.

— Ridică-te!

Cu minţile plecate cine ştie pe unde, corpul meu era pe pilot automat. Şoldurile mi s-au ridicat, iar Ren a înjurat scurt, când mi-a dat jos chiloţii.

— Doamne, eşti al naibii de frumoasă!

Şi-a pus mâinile între coapsele mele.

— Toată!

Şi-a lăsat capul în jos şi şi-a apropiat gura de tatuajul de pe interiorul coapsei mele. A trecut cu limba peste el, iar eu am simţit fiecare atingere până în străfunduri. Apoi mi-a sărutat interiorul fiecărei coapse, mergând tot mai aproape. Jenată

şi neliniştită de intensitatea senzaţiilor care creşteau în mine, am încercat să îmi strâng picioarele, să mă trag, dar mâinile lui s-au aşezat pe coapsele mele. Le-a ridicat, iar pulsul meu a luat-o la goană. Pentru o clipă, privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi a zis:

— Habar n-ai de când aştept să te gust!

Apoi m-a sărutat într-un fel în care nu mai fusesem sărutată niciodată. Gâfâiam când m-a deschis şi, cu fiecare mişcare a limbii, m-a făcut să gem, să scâncesc şi să ţip. Nu ştiam dacă puteam suporta. Tensiunea a crescut până când a devenit aproape dureroasă. Am întins mâinile fie să îl dau la o parte, fie să îl trag mai aproape, nu eram sigură, dar n-am apucat. Mi-a eliberat şoldurile, mi-a prins încheieturile şi mi le-a ţinut strâns pe abdomen, cu o singură mână. Abia puteam să respir, când a zâmbit şi şi-a strecurat un deget în mine.

Trupul meu a zvâcnit, iar degetele mi s-au strâns neputincioase.

— Ren!

— Îţi place, nu-i aşa?

Respiraţia lui mi-a atins cutele umede dintre picioare.

— Mai vrei?

Am încuviinţat.

— Spune-o, Ivy!

Doamne, pe bune? Mâine lui s-au oprit. Chiar vorbea serios.

— Mai vreau! am gemut.

Zâmbetul acela a fost un adevărat păcat, când a mai vârât un deget.

— Aşa?

Presiunea a crescut, apoi şi-a împletit uşor degetele, şi am scos un sunet strangulat, când mi-am înclinat şoldurile.

— Ah, acolo, da?

Părea mândru, încrezut, în timp ce împingea cu o lejeritate care era de-a dreptul impresionantă.

— Vreau să te aud că îmi strigi numele când îți dai drumul! Nu uita!

Nu credeam că voi striga vreodată vreun nume, dar apoi gura lui s-a lăsat pe mănunchiul de nervi. Cu mintea golită, mă zvârcoleam pe saltea, şoldurile mele zbătându-se neruşinate, în ritm cu ce făcea el. Capul îmi vuia, când a apăsat un punct adânc în mine şi a supt bucățica de carne care părea să devină centrul universului.

Tensiunea din mine a erupt şi chiar i-am strigat numele, când eliberarea m-a învăluit, începând din străfunduri şi radiind până în vârfurile degetelor de la picioare şi de la mâini. Tremuram şi gâfâiam, numele lui răsunând cu ecou în mintea mea, când şi-a scos încet degetele din mine.

S-a ridicat şi i-am văzut umflătura din pantalonii de pijama. Prinsă în plăcerea pe care mi-o oferise, m-am ridicat spre el, i-am apucat coapsele cu mâinile şi i-am găsit gura, sărutându-l. Mi-am simțit gustul pe el. Probabil că am fost un pic amețită de plăcere şi am pierdut un pic controlul la ideea de a-i oferi ceea ce tocmai îmi oferise el. A gemut peste gura mea, iar inima mi-a bătut repede când i-am prins în mâini pantalonii şi i-am tras în jos peste coapsele zvelte, până sub abdomen.

— Ivy, ce...

L-am eliberat şi mi-am înfăşurat o mână la baza penisului tare şi gros. Coapsele lui au zvâcnit, iar el a zis răguşit:

— La naiba, Ivy!

S-a uitat în jos la mine, cu ochii plecați, cu abdomenul tare, cuprins de fiori.

— Vrei să faci asta? Eşti sigură?

În loc să-i răspund, i-am arătat. Mi-am plimbat mâna pe penisul lui şi m-am desfătat cu felul în care şi-a arcuit spatele.

— La naiba, fată, nu de asta am făcut-o!

Mi-am regăsit vocea şi l-am apucat mai strâns.

— Vreau s-o fac!

A gemut, în timp ce îl mângâiam.

— Dă-te înapoi! mi-a ordonat el. Lângă tăblie.

M-am tras în spate, până când spatele meu s-a rezemat de cadrul din lemn, iar el şi-a pus genunchii de o parte şi de alta a coapselor mele. Corpul lui m-a prins ca într-o colivie. O mână i-a aterizat pe tăblia din spatele meu, iar cealaltă pe ceafa mea. Mai făcusem asta de câteva ori, cu Shaun, dar fusese cu mult timp în urmă şi nu se compara cu ce se întâmpla acum. Ren era bărbat, iar Shaun... Mă rog, el n-a apucat să devină bărbat.

Am alungat gândurile acelea tulburătoare şi l-am sărutat la fel cum mă sărutase el, iar când i-am simţit prima dată gustul, coapsele lui Ren s-au mişcat, iar eu am simţit strânsoarea de pe ceafă. A scos un sunet gutural profund, care mi-a spus că, deşi ştiam sigur că existau o grămadă de gagici mult mai pricepute la treaba asta, el era acolo, cu mine.

L-am supt cât de adânc am putut şi, cu toate că trupul lui tremura, a avut grijă când şi-a unduit şoldurile cu mişcări scurte şi rapide, controlându-se, chiar şi atunci când am găsit ritmul.

— Doamne, Ivy, eşti o scumpă, foarte scumpă! a gemut el. Nu mai pot...

Ren a încercat să se tragă, dar eram înlănţuită de el, şi mi-a strigat numele când şi-a dat drumul, trupul lui mare zvârcolindu-se, când s-a eliberat. Am rămas cu el, până când corpul

lui s-a arcuit și s-a retras din gura și din mâna mea. A îngenuncheat, mi-a prins capul și l-a dat pe spate, sărutându-mă apăsat, în ciuda a ceea ce tocmai împărtășiserăm și nu s-a oprit când s-a dat de pe mine și m-a tras jos lângă el. M-a strâns aproape, iar el s-a răsucit pe spate, cu brațul de pe partea cealaltă peste față. Îi vedeam doar zâmbetul cald, satisfăcut. Când și-a întors capul spre mine, buclele îi erau ciufulite de somn, adorabil răvășite de ceea ce tocmai făcusem.

— Pot să te păstrez?

Inima mea a tresărit. Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că îmi doream să fiu păstrată de el. M-am încordat, iar pielea mi s-a înfiorat, de parcă pe cap îmi fusese aruncată apă rece ca gheața. Plăcerea care îmi fusese oferită – pe care o oferisem – a dispărut și, în timp ce stăteam ghemuită lângă Ren, mi-a trecut prin minte cel mai oribil gând. Cum aveam să mă întorc la viața de dinaintea lui Ren, când urma să-l pierd? Nu dacă, ci când, pentru că, în cele din urmă, aveam să îl pierd. Așa era viața mea. Iubisem și pierdusem, dar am întrerupt șirul acela de gânduri nesăbuite, înainte să devină mai mult, înainte să devină ceva mai puternic.

— Hei, a murmurat el încet.

Inima îmi bubuia din nou în piept, dar din alte motive. Greața mi-a răscolit stomacul. Înainte să îmi pierd familia și pe Shaun, nu mă gândisem că zilele mele cu ei erau numărate. Nici nu îmi trecuse prin cap, dar acum era altfel, pentru că zilele noastre împreună nu se întindeau la nesfârșit, cel mai probabil, erau numărate până la una. Miercuri era o umbră obsedantă, care nu dispăruse niciodată complet, și știam că și el simțea la fel. La urma urmei, din ce alt motiv mi-ar fi cerut să rămân cu el în noaptea aceea? Era foarte posibil să vedem

o grămadă de morţi, poate că nici nu aveam să ne întoarcem. Poate că Ren nici nu avea să supravieţuiască.

Panica m-a cuprins pe dinăuntru, înfigându-şi zdravăn ghearele în pielea mea. Nu puteam s-o fac, nu puteam să înfrunt din nou suferinţa aceea sfâşietoare, iar dacă mergeam mai departe cu Ren, la naiba, chiar şi acum, pierderea lui ar fi avut un efect zdrobitor! M-am ridicat şi mi-am tras în jos tricoul, să mă acopăr. Oh, Doamne, chiar eram terminată, o dădusem în bară! N-ar fi trebuit să îl las să se apropie atât de mult. Noi nu puteam fi normali. Membrii Ordinului nu *aveau* o viaţă normală. Dintre toţi, eu ştiam asta şi iată-mă, în pat cu un tip care era foarte posibil să moară până mâine, la răsăritul lunii!

— Hei, a zis el din nou, privindu-mă. Ce este?

— Eu...

În străfundul minţii mele, o parte din mine îmi spunea să mă opresc, să trag aer în piept, dar acreala îmi umplea gura. Trebuia să ies de acolo. Era o greşeală.

— Trebuie să plec!

— Poftim?

Mi-am pus picioarele jos, m-am ridicat şi m-am dus spre dulap. M-am oprit la jumătatea drumului, dar nu mi-am văzut chiloţii şi am hotărât că nici nu aveam nevoie de ei.

— Pfui! Stai o clipă, Ivy! Ce se întâmplă?

Ren s-a dat jos din pat, ridicându-şi pantalonii.

— Vorbeşte cu mine!

Mi-am luat blugii din dulap şi i-am tras pe mine, fără să mă uit la el.

— Trebuie să plec acasă. Asta e tot!

— Bine! Nu e asta! Erai bine, acum câteva clipe erai al naibii de dulce în braţele mele, iar acum nici măcar nu mă priveşti.

Ren a venit spre mine, iar eu m-am dat înapoi, lovindu-mă de dulap. Pe chipul lui am citit nedumerirea.

— Ce naiba?

M-am întors, mi-am dat jos tricoul lui şi am tras pe mine sutienul şi tricoul mai repede decât m-am îmbrăcat vreodată în toată viaţa mea.

— Ne mişcăm prea repede? a întrebat el şi mi-a pus o mână pe umăr.

Am reacţionat, dintr-un acut sentiment de disperare. M-am răsucit, mi-am tras braţul şi l-am lovit într-o parte.

— Nu mă atinge!

A făcut un pas înapoi, cu mâinile pe lângă corp. Privirea de smarald îi era plină de îngrijorare.

— Bine! Putem sta de vorbă o secundă?

— Nu e nimic de vorbit!

Am pornit spre uşa dormitorului.

— Ţi-am făcut ceva? La naiba, Ivy, răspunde-mi! Te-am rănit cumva?

Mi-am dat părul la o parte de pe faţă şi am clătinat din cap.

— Nu! am zis răguşit şi m-am întors spre uşă. Nu m-ai rănit! Nu încă.

Am apăsat pe clanţă, era încuiată, aşa că am înjurat în barbă. Am descuiat şi am trântit-o de perete.

— Nu încă?

Ren a venit după mine în living şi a rămas la o oarecare distanţă, cât m-am aşezat să îmi trag şosetele şi să mă încalţ.

— Iubito, nu ţi-aş face rău niciodată! De ce...

Cuvintele au ţâşnit din mine, ieşind dintr-un loc întunecat, de care am încercat să stau departe, dar simţeam că alunecam în el.

— Fără să vrei. O să-mi promiți că totul o să fie bine, iar apoi n-o să fie, pentru că nu poți controla lucrurile!

Sprâncenele lui s-au unit când a venit pe cealaltă parte a măsuței de cafea.

— Ivy, nu te înțeleg!

— Nu contează!

M-am încălțat și m-am ridicat, am luat țepușa de pe masă și am băgat-o în buzunarul de la spate. Mi-am tras tricoul peste ea, să o ascund.

— Lasă-mă să mă îmbrac! Te duc acasă, da? a zis el cu blândețe. Doar dă-mi câteva...

— Nu! Nu! Nu am nevoie să mă duci acasă! Nu am nevoie să faci nimic, da? Ești un tip super, dar asta... orice este asta... nu va continua. A fost o greșeală!

Ren s-a îndreptat și m-a fixat cu privirea.

— La naiba, Ivy, ce dracu' se întâmplă? A fost o greșeală? Dimineața asta a fost orice vrei tu, dar nu o nenorocită de greșeală.

Cu inima galopând, mi-am pus degetele pe clanța ușii și m-am oprit doar o secundă, simțind cum îmi arde gâtul.

— Poate că pentru tine n-a fost, am zis și am ieșit.

Când am traversat holul și am apăsat pe butonul liftului, o parte din mine se aștepta, poate chiar spera, ca Ren să vină după mine, iar asta era o nebunie. Dar a ajuns liftul, iar când am intrat în el, ușa de vizavi nu s-a deschis.

Ren n-a venit după mine.

Apoi ușile liftului s-au închis încetișor, iar eu m-am dat înapoi, lovindu-mă de perete. Mi-am trecut mâinile peste față, înăbușind un suspin. L-am împins înapoi, l-am împins, până a dispărut.

Până n-am mai simțit nimic.

Capitolul nouăsprezece

Ziua de marți a fost un nenorocit de dezastru și jumătate, care a trecut de la a fi de rahat la a fi de cel mai mare rahat, în doar câteva minute. Am încercat să dau de Val, dar n-a răspuns la telefon, și m-am gândit s-o sun pe Jo Ann și să vărs totul la ea, dar marțea avea un program foarte aglomerat. Tink era încă închis în camera lui; singurul motiv pentru care știam că încă e acolo era faptul că asculta pe *repeat* The Cure și Morrissey, și eram pe cale să îmi pierd neprețuitele minți, dacă mai stăteam o secundă în propriul meu apartament.

Deși am făcut un duș și m-am schimbat în haine curate, tot n-am reușit să scap de mirosul și de gustul lui Ren. Ce făcuse în dimineața aceea, ce făcusem eu... Trupul mi s-a înfierbântat, deși mă durea în piept. Nu mă mai simțisem așa, niciodată nu îmi pierdusem controlul în felul acela și nu fusesem atât de excitată, dar senzațiile stârnite puțin mai devreme mergeau dincolo de dorință. Și poate că m-aș fi descurcat cu ele, dacă ar fi fost vorba doar despre orgasm, oricât de brutal suna, dar era mai mult de atât.

Mult mai mult!

Nu îmi dorisem eu mai mult de la viață? În cazul ăsta, parcă făcusem un curs de prostie și excelam la el. M-am așezat pe marginea patului și mi-am pus capul în mâini. Bun, nu puteam să mă întorc și să schimb lucrurile care se întâmplaseră între noi. Trebuia să mă descurc cu asta și să fiu puternică. Aveam o treabă de făcut și trebuia să mă concentrez.

Făcusem ce trebuia să fac, nu?

Niciun răspuns, doar huruitul The Cure. M-am ridicat și mi-am prins țepușa metalică într-o gheată, apoi pe cea din lemn în cealaltă. Mi-am luat telefonul și am apăsat pe ecran. Niciun mesaj sau apel pierdut de la Ren, nu că mă așteptam să fie vreunul. Nu, după ce îi spusesem că dimineața aceea fusese o greșeală. Mi-am băgat telefonul în buzunarul de la spate și mi-am atârnat cheile de blugi, îndreptându-mă spre ușa din față, dar m-am oprit. M-am întors spre holul care ducea în bucătărie și spre dormitorul lui Tink. M-am îndreptat spre cameră, dar tot nu știam ce să spun sau ce să fac în privința lui. Nici măcar nu eram sigură că mai eram furioasă pe el sau doar dezamăgită.

Am plecat fără să îi spun nimic.

Până la ședința convocată de David aveam de pierdut câteva ore, așa că am luat un taxi spre Canal, apoi m-am îndreptat încet spre Royal. Cerul era acoperit de nori grei de ploaie, care avea să înceapă în curând, iar străzile nu erau nici pe departe atât de aglomerate pe cât erau de obicei. M-am oprit în fața clădirii banale din cărămidă. Având în vedere ce spusese Merle despre spirite, însemna asta că fantomele casei de lângă ea se mutaseră în clădirea aceea? Sau poate că poarta afecta zona; la urma urmei, poarta trebuie să fi fost aici încă dinainte de a se construi casele.

Am zăbovit pe sub balconul din fier vopsit cu verde al casei de alături. Nu ştiam ce să cred despre fantome. Niciodată nu văzusem vreuna, dar asta nu însemna că nu existau. Adică, elfii erau reali, la fel şi halfelinii, de ce fantomele n-ar fi fost? La geamuri şi la uşă erau zăbrele din fier, iar pentru un ochi neexperimentat putea fi un obicei al caselor din Cartier, dar exista un motiv pentru care zăbrelele erau din fier. Până atunci nici măcar nu observasem căsuţa aceea veche. Doamne, de câte ori nu umblasem pe Royal Street şi trecusem pe lângă poarta aceea? La fel şi pe lângă biserică.

N-aş fi fost un detectiv bun!

Cine era în casă acum? Ar fi deschis uşa? Probabil că nu! Nu era spaţiu între clădiri, iar singura modalitate de a ajunge în spatele casei era chiar prin casă. M-am învârtit pe Royal până s-a făcut vremea să o iau spre sediu, cu un nod în stomac, ştiind că voi da ochii cu Ren. Când am trecut prin faţa magazinului cu suveniruri, l-am văzut pe Jerome în spatele tejghelei, răsfoind o revistă. Am iuţit pasul, să nu mă vadă. Chiar îi datoram o prăjitură.

Sus, etajul al doilea era plin cu membri ai Ordinului, cei mai mulţi în grupuri de câte doi sau trei. Am stat pe margine, departe de uşă, atentă să văd dacă apare Ren. Era inutil să-l evit, având în vedere că trebuia să lucrăm împreună în seara aceea, dar mă mişcam cu încetinitorul.

David şi Miles vorbeau încet în faţa spaţiului deschis, iar eu m-am strecurat spre un geam şi m-am aplecat peste pervaz, când am văzut-o pe Val ieşind dintr-o încăpere, cu bărbia în jos şi cu părul ondulat căzându-i în faţă, fără să îi poată acoperi vânătaia movulie din jurul ochiului drept.

— Oh, Dumnezeule!

M-am desprins de geam.

— Ce s-a întâmplat?

Val şi-a dus mâna la pielea din jurul ochiului.

— Am încercat un look nou. Ce părere ai?

M-am uitat la ea cu gura căscată şi i-am prins braţul, trăgând-o într-o parte. I-am dat drumul în clipa în care a tresărit şi mi-am dat seama că s-ar putea să aibă şi alte vânătăi, unele care nu se vedeau.

— Serios! Ce naiba s-a întâmplat, Val?

A oftat şi şi-a încrucişat braţele peste bluza ciclamen.

— Seara trecută am dat peste un elf care nu s-a lăsat doborât prea uşor.

— Când erai cu Dylan?

— Nu! A fost după tura mea. Nu e mare lucru, totuşi.

A zâmbit, dar părea că suferă.

— Aş fi zis stai să-l vezi pe el, dar n-a rămas nimic de văzut.

— Doamne! Ai nevoie de ceva?

— Nu! a zis ea, apoi privirea i-a alunecat peste umărul meu.

S-a încruntat.

— Ciudat!

— Poftim?

O sprânceană neagră s-a ridicat.

— Ieri, tu şi Ren aveaţi buzele lipite, iar azi el stă acolo, lângă perete, şi arată de parcă ar vrea să tragă un pumn în el.

Am simţit o greutate în stomac şi aproape că m-am uitat peste umăr. Privirea lui Val s-a întors la mine şi am oftat.

— E o poveste lungă! Te-am sunat mai devreme.

— Da! Scuze!

M-a bătut pe braţ.

— Putem vorbi mai târziu?

Am încuviinţat. David şi-a lovit palmele una de alta, atrăgând atenţia tuturor. Am fost surprinsă să o văd acolo pe soţia lui, în faţa grupului. În comparaţie cu figura lui morocănoasă, ea era senină.

— Avem o posibilă situaţie de urgenţă, a început el şi s-a lansat într-o prezentare fără menajamente a ceea ce putea să se întâmple în noaptea următoare.

Practic, un fel de Apocalipsa Elfilor pentru Proşti, fără să pomenească despre halfelini, lucru care era de înţeles. În clipa aceea, nu era relevant. Inutil să spun că nici nu era vreo noutate. Membrii Ordinului ştiau totul despre străvechi şi se pare că unii credeau că până şi versiunea aproape legendară a elfilor era prin preajmă, dar niciunul nu părea pregătit pentru ideea că erau câţiva chiar în oraş şi că plănuiau să atace poarta în noaptea de miercuri. Nici David, nici Miles nu au pomenit de cluburi, iar faptul că erau discreţi în privinţa asta era logic. Dacă vreunul dintre noi lucra pentru elfi, nu voiam să afle că eram pe urmele lor.

— Echinocţiul are loc la 21.29, plus-minus câteva minute, a zis David, cu braţele încrucişate la piept. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice. Poate că nu se va întâmpla nimic. Dar poate că vom avea de înfruntat lupta supremă. Nu putem permite ca vreun străvechi să se apropie de poartă. Sângele lor o va deschide. Trebuie să îi ţinem departe, cu orice preţ.

S-a discutat despre ambele porţi şi nu am fost surprinsă când au fost rostite numele, jumătate dintre noi fiind desemnaţi la poarta din biserică, iar jumătate, la casa de pe Royal Street. Val şi Ren au fost repartizaţi la casă, împreună cu mine şi alţi douăzeci de membri. O privire a lui David m-a avertizat să îmi ţin gura în legătură cu ideea că poarta de la biserică ar

fi fost distrusă. Chiar dacă ştiam că nu era pregătit să accepte sau să îşi asume vreun risc şi să o lase nepăzită, tot m-a iritat.

Nimic nu a părut să-i şocheze pe cei prezenţi mai mult decât faptul că s-a vorbit deschis despre locurile unde se aflau porţile, dar, în momentul acela, nu exista niciun risc, deoarece, fără îndoială, elfii ştiau deja despre amplasamente. Singura noastră fărâmă de speranţă era că se vor duce la poarta de la biserică, neştiind că fusese distrusă. Totuşi, chiar dacă se întâmpla asta, în noaptea următoare aveau să fie pierderi semnificative, oricum ar fi fost.

Mi-am simţit stomacul greu, când acelaşi gând a părut să fie în minţile tuturor. Toţi ştiau care era miza. David şi-a dres vocea.

— Acestea fiind spuse, în seara asta nu vor fi patrule.

În faţa noastră, Dylan şi-a frecat palma de bărbie şi a înjurat încet, în timp ce eu am rămas cu gura căscată. La naiba! Surprinsă, m-am uitat spre Val, dar ea privea în gol. David şi Miles ne dădeau liber în noaptea aceea. Sfinte Sisoe, nici nu-mi aminteam când se mai întâmplase asta! Patrulam chiar şi de Crăciun.

— Dacă aveţi familii, vă propun să mergeţi acasă şi să petreceţi timp cu ele! a continuat David. Dacă nu aveţi pe nimeni special, vă sugerez să folosiţi noaptea asta şi să găsiţi pe cineva. Unii dintre voi nu se vor întoarce acasă miercuri noapte.

Ei bine, încurajator, nu?

După asta, şedinţa s-a cam încheiat, iar membrii au plecat, unii trişti, alţii pregătindu-se de luptă. Mi-am dat după ureche o buclă rebelă şi m-am întors spre Val.

— Ai planuri pentru diseară? Totuşi, nu-ţi promit că o să ţi-o pui! am glumit cu ea.

— Eu... cred că o să merg să-mi văd părinții, a zis Val încet, iar eu mi-am înăbușit un val de dezamăgire.

Avea tot dreptul să vrea să stea cu familia.

— Poate ne vedem mai târziu.

Am încuviințat, deși știam că nu trebuia să contez pe asta. Zâmbind, am îmbrățișat-o cu grijă. O parte din mine se aștepta să facă vreo glumă despre noaptea liberă, în ciuda gravității situației, pentru că așa era Val, dar n-a făcut-o. Când s-a strecurat prin mulțime, îndreptându-se spre ușă, nu am fost singura care o urmărea. Privirea lui David a condus-o. Dylan era în spatele ei, iar David i-a urmărit până când au dispărut amândoi. Apoi s-a uitat spre mine.

Am fluturat degetele spre el.

David s-a încruntat și mai tare.

Era timpul să plec. M-am uitat în jur, dar nu l-am văzut pe Ren. Am presupus că plecase deja. M-a cuprins din nou dezamăgirea, deși nu aveam niciun drept să simt asta. Poate că se dusese să caute pe cineva cu care să-și petreacă noaptea și, Doamne, nu-mi plăcea deloc gândul acela! Când mi-a venit în minte o imagine a lui Ren din dimineața aceea, cu coapsele lui musculoase țintuindu-mă, cu șoldurile la nivelul gurii mele, gelozia nu era un monstru cu ochi verzi, ci un dragon care scuipa foc. Gândul la o altă fată m-a făcut să vreau să omor pe cineva.

Aveam nevoie de ajutor. Poate dacă aveam să supraviețuiesc nopții de miercuri, aveam să fac terapie. Sau măcar acupunctură, sau așa ceva. Când am ieșit din clădire, norii se adunaseră. M-am întors spre dreapta, dând imediat nas în nas cu Ren. Am făcut un pas înapoi. Căldura mi-a urcat în obraji, apoi a scăzut brusc, când ochii mei i-au întâlnit pe ai lui. Să stau în fața lui Ren era ciudat dintr-o mie de motive.

— Te aşteptam! a zis el. Deşi cred că e evident.

Rămasă complet fără cuvinte, n-am putut decât să mă holbez la el. Dragonul cu ochi verzi şi scuipător de flăcări îmi cerea să îl întreb dacă plănuia să urmeze sfatul lui David, dar, din fericire, bunul-simţ i-a spus dragonului să tacă naibii din gură.

— Trebuie să vorbim!

Ochii lui Ren nu s-au desprins de chipul meu. Mi-am regăsit vocea.

— Nu! Nu trebuie! Nu trebuie să facem nimic!

Atunci m-am forţat să mă întorc, deoarece mă temeam că, dacă rămâneam, dacă stăteam de vorbă cu el, nu voi mai putea să mă distanţez. Nu aveam să plec şi aveam... Aveam să continui să mă scufund din cauza lui.

— Eşti o laşă!

Când cuvintele acelea au trecut peste mine, am îngheţat, apoi m-am răsucit cu faţa spre el, chiar când prima picătură de ploaie s-a lovit de asfalt.

— Poftim?

Ren şi-a ridicat bărbia.

— Ai auzit bine! Urăsc să o spun, dar e adevărat!

Furia a urcat prin mine ca un fum gros. Deşi n-ar fi trebuit să fiu surprinsă că, în sfârşit, mă înfrunta, după dimineaţa aceea. Avea dreptul să spună orice simţea că e necesar, dar asta nu însemna că trebuia să stau acolo şi să-l ascult.

— Cum zici tu, amice! Crezi ce vrei! Mă duc acasă!

— Pentru cineva care e atât de puternic şi atât de curajos, n-aş fi crezut niciodată că o să fii atât de laşă atunci când chiar contează, a continuat el. Am înţeles că ai suferit. Dar ştii ceva? Toţi am pierdut pe cineva, dar...

— Habar n-ai despre ce vorbeşti! am ripostat şi am ridicat mâna, arătând spre el. Nu ştii nimic despre ce am pierdut eu.

— Atunci spune-mi, Ivy! Fă-mă să înțeleg!

Gura mi s-a deschis, dar nu a ieşit niciun cuvânt, şi m-am lăsat cuprinsă doar de tăcere şi de o ruşine profundă când m-am gândit la noaptea în care pierdusem totul. Cum puteam să îi spun? Cum puteam să spun cuiva? M-am răsucit pe călcâie şi am plecat.

— Exact! a strigat Ren. Pleacă!

Şi asta am făcut.

Marți seară, bubuitul îndepărtat al tunetului se potrivea cu starea mea, în timp ce mă învârteam fără scop prin apartament. Soarele dispăruse de mult, şi văzusem la televizor că, pentru zilele următoare, erau anunțate furtuni puternice în zonă. Perfect! M-am uitat afară prin uşile care duceau în balcon, privind ploaia care lovea scândurile şi numărând secundele dintre fulgere şi tunete. Douăzeci de secunde.

Când eram mică, Adrian mă învățase să număr secundele dintre fulger şi bubuitul tunetului, ca să îmi dau seama la câți kilometri distanță era furtuna. Probabil că nu era cea mai exactă metodă pentru a aprecia unde se afla o furtună, dar era un obicei vechi, pe care îl păstrasem până în ziua aceea. Un lucru însă nu mă învățase Adrian: ce să fac cu secundele acelea. Niciodată n-am ştiut ce să fac cu secundele acelea.

În mod ciudat, când mi-am rezemat fruntea de geamul rece, n-am simțit teamă pentru mine. Teama care mă frământa, în ciuda faptului că exista un risc mare să nu supraviețuiesc nopții următoare, nu avea nicio legătură cu soarta mea. Noi trăiam cu moartea şi ştiam că ne aştepta pe absolut toți. Fuseserăm învățați să nu ne temem de inevitabil, dar, pe de altă parte, niciodată nu fuseserăm învățați cum să supraviețuim când cei

din jurul nostru nu mai erau. Teama pe care o simţeam în gât era pentru cei care era posibil să nu supravieţuiască în noaptea următoare.

Pentru Val şi chiar pentru David şi Miles, şi pentru Ren.

Mă temeam pentru *ei*, dar nu pentru mine. Şi mă temeam de ce putea să se întâmple dacă nu reuşeam în seara următoare. Stomacul mi s-a strâns parcă şi mai tare la simplul gând că poarta s-ar putea deschide. Omenirea habar n-avea cât de fragilă e puterea ei şi, odată ce cavalerii aveau să treacă prin poartă, avea să fie şi mai precară. Dacă reuşeau să îl găsească pe halfelin şi să facă sex cu el, să dea naştere unui copil, uşile acelea nu aveau să se mai închidă niciodată. Nimic nu îi mai putea împiedica pe elfi să îi ducă din nou pe oameni înapoi în lumea lor sau pe ei să vină în a noastră, în număr mult mai mare.

Peste zumzetul televizorului, am auzit închizându-se uşa dormitorului lui Tink şi m-am întors. Fusese în bucătărie şi îşi preparase un sandvici congelat sau aşa ceva. Viaţa cu el acum era cam cum îmi imaginam că se simţea un cuplu care urma să divorţeze. Ciudată ca naiba! Privirea mi s-a îndreptat spre locul unde îmi era telefonul, pe cufărul din lemn. Dincolo de teamă era un regret amar. Dacă era să îmi cunosc sfârşitul în seara următoare, avea să fie fără remuşcări? Nu! Eram plină de regret şi, Doamne, nu voiam să plec aşa! Făcusem greşeli mari în viaţă, unii plătiseră cu sângele lor, iar asta era ceva ce nu puteam să repar niciodată, dar cu Ren simţeam că adunam şi mai multe regrete, a căror greutate mă sufoca.

M-am dus încet spre cufăr, picioarele mele goale lipăind pe podeaua din lemn. Inima mi-a tresărit când m-am întins după telefon, dar n-am reuşit să îl iau. Ce să îi spun, dacă îl sunam?

Ce puteam să fac? Să recunosc că fusesem o laşă? Pentru că, într-un fel, fusesem. Atât de speriată să las pe cineva să se apropie atât de mult, încât a trebuit să îl dau la o parte? Avea dreptate! În tot acest timp, le trântisem oamenilor uşa în nas, iar Val şi Jo Ann erau singurele care reuşiseră să se strecoare.

Lângă telefon era unul dintre manualele mele. Statistică. Frate, uram cursul ăla! În timp ce mă uitam la carte, am avut o mică revelaţie, care m-a izbit cu forţa unui camion cu îngheţată vânat de copii înfierbântaţi, în toiul verii. Îmi doream de la viaţă mai mult decât datoria mea faţă de Ordin. La urma urmei, de asta făceam un curs pe care îl uram, să obţin o diplomă pe care speram să o pot folosi, în timp ce lucram pentru Ordin.

Voiam mai mult!

Dar nu îmi dădeam voie să am mai mult, nu cu adevărat! Nu lucrurile intangibile care contau cel mai mult, precum prietenia necondiţionată şi contactul uman real. Dorinţa. Dragostea.

Răsunetul unui tunet m-a făcut să sar cât colo. N-a trebuit să mai număr, să ştiu că furtuna era mai aproape. M-am aşezat pe marginea canapelei, am luat telecomanda şi am oprit televizorul. M-am uitat din nou la telefon, cu buzele strânse. Puteam să renunţ la teama de a-l pierde pe Ren, să pot măcar să-l cunosc? Nu eram sigură nici dacă era o opţiune, în clipa aceea. Deja îl părăsisem de două ori. Mi-am dat părul după urechi, m-am rezemat de perne şi am oftat. Eram o tâmpită! Eram o mare tâmpită...

O bătaie în uşă m-a trezit.

M-am ridicat, cu inima în gât. Am aşteptat o clipă, apoi bătaia s-a auzit din nou. Am sărit în picioare, m-am dus repede spre uşă şi m-am întins, uitându-mă prin vizor.

— Oh, Doamne! am şoptit.

Deşi era întuneric, am zărit profilul lui Ren. Stătea întors într-o parte, cu capul dat pe spate, şi m-am gândit că poate avea ochii închişi. Ren era acolo, chiar era acolo, şi nu îmi venea să cred. Iar eu stăteam cu palmele lipite de uşă, cu gura căscată, ca o nătângă. M-am uitat spre hol, să mă asigur că uşa camerei lui Tink era închisă. Când am deschis, am sperat ca Tink să stea înăuntru.

Ren s-a întors, a lăsat bărbia în jos şi a luat mâinile de pe şolduri. Era ud leoarcă, tricoul îi atârna pe piele, iar părul îi era ciufulit. Privirile noastre s-au întâlnit. Fulgerul a despicat cerul din spatele lui, aruncându-i o strălucire stranie pe chip, înainte să se stingă. Ren şi-a pus mâinile pe tocul uşii şi s-a aplecat, în timp ce pieptul i se ridica, respirând greu.

— Dacă îmi spui să plec, o să mă întorc şi o să plec. Jur, Ivy, dar trebuie să mai încerc o dată. Poate că o să mor mâine, dar nu fără să încerc. Te rog! Nu mă lăsa să plec!

Zguduită de cât de aproape de gândurile mele îi erau vorbele, am rămas neclintită pentru un timp care a părut o veşnicie, apoi m-am mişcat. Ca într-un vis, m-am dat la o parte şi l-am lăsat să intre. Un şoc vizibil a trecut peste chipul lui frumos. Probabil, crezuse că o să-i trântesc uşa în faţă. La urma urmei, asta făceam de obicei şi mă pricepeam. Probabil că era singurul lucru la care eram foarte bună.

Ba chiar obosisem să excelez la asta.

Ren a intrat şi am închis uşa după el, cu mâini tremurânde. Nu m-am uitat la el, dar era suficient de aproape să mă înfioare, aproape că îl simţeam. Prin mintea mea galopau o grămadă de gânduri.

Preţ de câteva clipe, niciunul dintre noi n-a vorbit, apoi am expirat zgomotos. Ce am spus a venit din cea mai întunecată

parte a mea. Cuvinte pe care nu le mai spusesem nimănui şi crezusem că nici nu o voi face.

— Eu sunt motivul pentru care a fost omorât Shaun, am zis, abia şoptit. A fost ucis din cauza mea, la fel şi părinţii mei adoptivi. Morţile lor au fost din vina mea.

A inspirat adânc.

— Ivy, nu cred...

— Nu înţelegi!

Vocea îmi era plată; am închis ochii.

— Chiar a fost vina mea. Am făcut ceva stupid, al naibii de stupid.

A trecut un moment, apoi a zis:

— Aş vrea să încerc să înţeleg.

Aproape am râs, apoi mi-am dat seama că, dacă aş fi făcut-o, ar fi sunat cumva nebunesc. Dacă îi spuneam lui Ren cât de incredibil de nesăbuită fusesem, probabil că avea să iasă pe uşă. Nu l-aş fi învinuit. Nu poţi trece peste un anumit nivel acceptabil de prostie, iar eu păşisem fix peste linia aceea nevăzută.

Uneori, prostia ucidea.

La fel ca oamenii care credeau că încă un pahar nu înseamnă că nu pot conduce. Sau ca aceia care cred că, dacă trimit un mesaj în timp ce conduc, asta nu îi va face să se izbească de altă maşină. Toate, decizii proaste, stupide.

A mea fusese colosală, din toate punctele de vedere.

— Mai aveam două săptămâni până să împlinesc 18 ani şi deja primisem însemnul Ordinului. Ştiu că nu e ceva obişnuit, dar Holly vorbise cu sectorul. Shaun îl primea pe al lui, iar eu... îl voiam pe al meu. Au fost de acord. Nu ştiu de ce crezusem că însemnul acela ne va face capabili să şi vânăm. Adică,

ne pregăteam pentru asta de când ne ştiam, dar nu conta. Presupun că eram tineri şi tâmpiţi.

Am deschis ochii, am trecut pe lângă Ren şi m-am îndreptat spre uşile balconului.

— Cu trei nopţi înainte de ziua mea de naştere, trebuia să mă întâlnesc cu Shaun la un restaurant din oraş şi mă îmbrăcasem elegant. Ştii tu, să fiu drăguţă, iar în loc să port lănţişorul cu trifoi, îmi pusesem un lănţişor din argint, pentru că se asorta cu rochia.

Am râs, un râs amar.

— Am plecat de acasă fără trifoi. Serios! Darwinism curat. Probabil, mă gândisem că nu o să mă întâlnesc cu niciun elf şi poate că nici nu m-aş fi întâlnit, dacă eu şi Shaun n-am fi vânat înainte să trebuiască să o facem. Nu ştiam că odată ce începeai să vânezi...

— Poţi deveni uşor cel vânat, a terminat el încet în locul meu.

Am încuviinţat, urmărind cu degetul o picătură de ploaie care se prelingea pe geam. Cei mai mulţi elfi stăteau departe de Ordin şi n-ar fi îndrăznit să-l urmeze pe vreunul dintre noi până acasă. Presupun că străvechii sunt altfel, dar eu şi Shaun eram tineri. Unul dintre ei se uitase la noi şi îşi dăduse seama că nu eram bine instruiţi.

— Pur şi simplu, nu ne-am gândit că, dacă ne luăm de elfi, putem fi văzuţi de un alt elf, ştii? Cât de incredibil de stupid a fost asta? În fine, am plecat de acasă şi aproape că ajunsesem la staţia de metrou. Urma să merg în oraş cu metroul şi am văzut un elf femelă. Probabil că m-a recunoscut, pentru că tot ce îmi amintesc e că a venit aţă spre mine, în staţie, chiar acolo, în public, şi înainte să pot face ceva – adică nimic,

pentru că nu aveam la mine nici măcar o țepușă –, sunt sigură că poți ghici ce a urmat.

Pentru o clipă, Ren n-a răspuns.

— Te-a fermecat?

— Da, am șoptit și m-am rezemat cu spatele de ușă.

În sfârșit, m-am uitat la el, iar expresia lui a tăiat prin mine ca o lamă. Tristețea i-a umezit ochii și i-a făcut de un verde mușchi, iar buzele i s-au strâns mohorâte.

— Știi, cred că de asta o înțeleg pe Merle. Și ea a făcut o alegere stupidă, a ieșit neprotejată. Nu știu ce i s-a întâmplat. Nimeni nu prea vorbește despre detalii, dar cred că, într-un fel, eu am avut noroc. Cei din jurul meu, nu, dar eu am avut.

— Ivy! a zis el încet.

— Nu îmi amintesc multe după ce mi-a spus să o duc acasă la mine și tot ce știu e că m-am întors acasă și eram în living. Îmi amintesc că l-am văzut pe Adrian întins pe jos...

M-am împins dinspre perete și m-am dus în spatele canapelei. Mi s-a format un nod în gât.

— Era mort, înjunghiat cu propria țepușă, iar pentru o clipă m-am gândit că eu o făcusem, dar nu aveam sânge pe mine. Sângele lui era pe elf, iar Holly era în bucătărie. Multe lucruri erau distruse.

M-am încruntat, când zgomotele din noaptea aceea au ieșit la suprafață. Lemne care se despicau. Vase sparte. Țipete.

— Am încercat să ajut. Elful, practic, m-a trecut printr-un perete, iar Holly... a lăsat garda jos. A venit după mine, iar elful s-a furișat în spatele ei. I-a frânt gâtul.

Nu mi-am dat seama că plângeam până nu am simțit umezeala de pe obraji. Furioasă, mi-am șters lacrimile și m-am dat înapoi.

— Apoi a venit Shaun, care mă căuta, şi ce i-a făcut... Nu l-a omorât imediat. Nu! S-a jucat cu el. Nici măcar nu s-a hrănit din el, nici din Holly sau din Adrian. Dar, după ce a terminat cu Shaun, s-a hrănit din mine.

Cu paşi lenţi, Ren a ocolit canapeaua şi s-a apropiat.

— Scumpo...

Am continuat să mă dau în spate.

— S-au hrănit vreodată din tine?

A clătinat din cap.

— La început, doare. De parcă îţi sunt scoase măruntaiele, apoi se opreşte şi chiar nu mai doare. Probabil că m-ar fi terminat, dacă n-ar fi apărut un prieten de-ai lui Adrian, un alt membru al Ordinului. Niciodată nu şi-au dat seama cum intrase elful în casă sau de ce era acolo. Cum ştiam toţi, nu se mai auzise să îi vâneze pe membrii Ordinului, iar eu nu le spusesem niciodată adevărul. Îmi era atât de ruşine şi ştiam că, dacă le spuneam, m-ar fi dat afară! Aşa că, în loc să mă dispreţuiască, aşa cum meritam, le-a fost milă de mine.

Umilinţa îmi înţepa pielea.

— Cred... cred că eu şi Shaun îl omorâserăm pe partenerul elfului femelă. Îi tot spunea numele. Nairn. Nu știu! Presupun că nu contează.

M-am oprit şi mi-am trecut palmele peste obraji, privind în jos.

— Nici măcar nu ştiu de ce îţi spun toate astea. Nu e o justificare pentru felul în care m-am purtat cu tine azi-dimineaţă sau mai devreme. Nu e o scuză şi nu mă aştept ca tu...

— Înţeleg! Ştiu că nu cauţi scuze şi înţeleg!

Ren a continuat să se apropie de mine.

— Doamne, Ivy...

— Nu vreau compasiunea ta şi nici să-mi zici că n-a fost vina mea. Nu de asta ţi-am spus.

Spatele meu s-a lovit de perete, iar durerea a reverberat prin mine.

— Aşa că nu mă minţi!

— Bine! Nu o să te mint!

Când am vrut să trec pe lângă el, mi-a prins mâinile în ale lui şi le-a ţinut între noi.

— Ai făcut o alegere de rahat când aveai 17 ani. Dumnezeu ştie că şi eu am făcut nişte alegeri de rahat la vârsta aia.

— Nu e acelaşi lucru!

— Nu? Cel mai bun prieten al meu a fost omorât, iar eu nu am făcut nimic să împiedic asta. Nu, m-a întrerupt el, când am vrut să protestez. Nu poţi să-mi spui că situaţia mea e diferită şi că nu am de ce să mă simt vinovat de ce s-a întâmplat cu prietenul meu, dacă nu te poţi ierta pe tine. Poate că niciunul dintre noi nu se poate ierta cu adevărat. Uneori, facem unele lucruri sau permitem să se întâmple lucruri la care nu putem reveni niciodată, să le schimbăm. Poate că alegerile noastre de rahat nici nu pot fi iertate cu adevărat, iar singurul lucru pe care putem să îl facem e să învăţăm din ele şi să nu le repetăm.

Îmi era tot mai dificil să respir, când nodul din gât mi s-a mărit.

— Eu... eu i-am pierdut pe toţi cei dragi.

Vocea mi s-a frânt, iar expresia lui severă s-a îmblânzit.

— I-am pierdut pe toţi.

— Ivy, pierzi vreodată pe cineva cu adevărat? Poate că nu mai sunt aici, dar ei tot există.

Buzele mi-au tremurat, chinuindu-mă în zadar să nu-mi pierd controlul. Mi-a dus mâinile la pieptul lui, deasupra inimii.

— Ei încă trăiesc aici! Mereu vor fi acolo!

Am simțit cum îmi pierd controlul, cum firele fragile se rup unul câte unul. Am vrut să mă trag, dar el mi-a eliberat mâinile și m-a prins de brațe.

— Ren...

— Eu încă sunt aici.

Și-a plecat capul, privirea lui întâlnind-o pe a mea.

— Nu m-ai pierdut.

— Dar dacă...

— Scumpo, nu poți să îți ții viața în așteptare, bazându-te pe „dar dacă". Cine naiba știe ce se poate întâmpla? Oricare dintre noi poate ieși din casa asta și să fie lovit de fulger sau putem trăi amândoi până la 90 de ani. Mâine putem muri sau ne putem întoarce aici. Nu știm.

Și-a dus mâinile la obrajii mei și și-a plecat fruntea spre a mea.

— Dar în clipa asta suntem aici amândoi, iar asta e tot ce contează. Acest moment.

— Acest moment?

Inima mea a luat-o la goană.

— Da! Clipa asta! Amândoi suntem aici. Asta e tot ce contează! Nu pot să promit că nu plec nicăieri, dar o să mă străduiesc al naibii de mult să nu o fac. Ăsta e un lucru în care îți spun să ai încredere.

O furtună de emoții a prins viață în mine, ca atunci când cea mai rezistentă baricadă cedează, în sfârșit. Fața mi s-a schimonosit și n-am mai putut să mă abțin. Nici măcar n-am încercat. Lacrimile îmi curgeau pe față, iar Ren a scos sunetul acela gutural care ieșea din străfundurile lui, când m-a strâns la piept și mi-a prins capul sub bărbie, ținându-mă strâns,

șoptindu-mi cuvinte pe care nu le înțelegeam, dar care oricum erau liniștitoare. Nu știu de la ce a fost, de la faptul că spusese că nu pleacă nicăieri sau că nu putea să îmi promită că nu va pleca. Nici măcar nu încercase, dar era acolo și poate că asta mă făcuse să cedez.

Mi-am îngropat fața la pieptul lui ud și am dat drumul sentimentelor. Ca un dop scos de la o cadă care se golește, la început, lent și cu noduri, de parcă nu avea să se sfârșească niciodată, apoi repede, până au rămas doar un firicel de lacrimi și o respirație cu suspine. A trecut timpul, iar când, în sfârșit, mi-am ridicat capul, mi-a zâmbit și s-a ivit o gropiță. Și-a trecut degetele mari peste obrajii mei, ștergând ce mai rămăsese din lacrimi.

— Ești și mai drăguță când plângi! a zis el.

Am izbucnit în râs, gutural și firav.

— Acum, categoric, minți! Am plâns urât!

Era multă urâțenie în mine. Cred că știa asta, în adâncul sufletului, pentru că era la fel, dar am apreciat bunătatea pe care mi-a arătat-o ca pe niște bomboane de Halloween. Sub impulsul momentului, m-am ridicat și l-am sărutat. Un sărut cast, o binecuvântare și o mulțumire, nimic mai mult decât o atingere a buzelor mele pe buzele lui, dar între noi s-a produs o scânteie care mi-a aprins toate celulele din corp și mi-am dat seama că și la el era la fel. Prin mâinile care îmi țineau obrajii a trecut un fior ușor. M-am lăsat în jos pe călcâie și m-am uitat în ochii lui, în timp ce mă cuprindea un alt fel de furtună.

Căldura care mi se răspândea prin corp mi-a spus că îl doream. Rău. Starea mea de spirit era biciuitoare, dar nu îmi doream nimic mai mult decât pe el. În mod surprinzător, nu avea nicio legătură cu ce spusese David mai devreme,

când propusese să găsim pe cineva cu care să petrecem seara aceea, în caz că nu supravieţuiam în noaptea următoare. Da... Ce simţeam eu... fusese acolo înainte de discursul deloc motivaţional al lui David, fusese sub pielea mea, îmi crescuse în suflet. Mi-am umezit buzele, mi-am trecut mâinile peste pieptul lui tare, şi probabil că mi-a citit în ochi ce îmi doream.

— Ivy! a gemut el.

Am repetat cuvintele lui de mai devreme:

— Nu mă lăsa să plec!

Privirea lui era în flăcări, în timp ce mă privea stăruitor.

— Niciodată!

Capitolul douăzeci

REN NU M-A LĂSAT SĂ PLEC. O, NU, A FĂCUT EXACT OPUSUL! Mi-a prins coapsele, m-a ridicat de la podea, iar instinctul m-a făcut să-mi înfăşor picioarele în jurul şoldurilor lui zvelte. Una dintre mâinile lui puternice mi-a cuprins ceafa, ghidându-mi buzele spre ale lui. La început, sărutul a avut în el ceva nevinovat, curios, blând şi plăcut, înainte să se schimbe şi să devină plin de dorinţă şi excitare. I-am simţit limba prin tot corpul. Mâinile lui s-au plimbat pe fundul meu, lipindu-mă de coapsele lui, apăsându-şi excitaţia de a mea. Am gemut şi, undeva, în străfundul minţii, am sperat ca Tink să nu iasă să investigheze ce se întâmpla acolo. Apoi Ren a început să meargă, tot lipit de buzele mele şi dorindu-şi mult mai mult.

— Pat! Acum! a gemut el.

I-am strâns umerii.

— De acord!

Gura lui Ren s-a mişcat din nou peste a mea, în timp ce m-a dus în dormitor. Am pipăit cu mâinile la spate, am găsit clanţa şi am deschis. Odată ajunşi înăuntru, mi-am eliberat gura.

— Stai să închid uşa!

A ridicat o sprânceană, dar a închis uşa cu piciorul încălţat, în loc să mă întoarcă pe mine s-o închid. Apoi s-a îndreptat spre pat şi m-a lăsat pe el. Am aterizat cu o bufnitură şi un chicotit. S-a descălţat şi a fost peste mine, înainte să îmi pot trage răsuflarea. Tricoul meu a fost dat jos cât ai clipi, apoi sutienul. Mâinile lui erau peste tot, se plimbau pe abdomenul meu, îmi mângâiau vârfurile tari şi dureroase ale sânilor, iar apoi au coborât la nasturele şi la fermoarul blugilor.

Când venea vorba de dat jos haine, Ren avea superputeri. Cumva, în doar câteva clipe, mi-a dat jos blugii, iar mâinile lui au fost sub banda chiloţilor mei. Am gemut şi mi-am ridicat şoldurile, când şi-a strecurat un deget în mine. Eram deja atât de excitată şi atât de pregătită, încât, atunci când a început să împingă degetul înăuntru şi în afară, aproape că mi-am dat drumul, dar voiam mai mult. Voiam să îl simt în mine.

Am vârât mâna între noi şi i-am frecat întăritura prin pantaloni, iar geamătul lui m-a excitat şi mai mult. I-am apucat catarama curelei şi am desfăcut-o. Am trecut la fermoar, dar a durat mai mult decât ar fi trebuit. Ren îmi distrăgea atenţia complet, cu mâna între coapsele mele şi cu săruturile care îmi coborau pe piept, până la sâni.

— Doamne! am strigat, când mi-a prins jucăuş sfârcul între dinţi.

A chicotit, când privirea lui excitată a întâlnit-o pe a mea, arzându-mă.

— Îţi place?

— Da! Da, îmi place!

M-a prins de celălalt sfârc!

— Niciodată n-aş fi crezut că eşti genul care imploră.

— Niciodată n-aş fi crezut că eşti genul care aţâţă!

I-am dat jos blugii.

— Te vreau!

— Sunt al tău! a răspuns el imediat.

Mi s-a oprit respirația, iar pieptul mi s-a umflat.

— Dovedește-o!

Ren a respirat sacadat și și-a lăsat gura pe a mea, sărutându-mă cu o foame la care nu mă așteptam, genul de sărut care le șterge pe toate dinainte și care se asigură că nimic din viitor nu se va ridica vreodată la acel nivel.

Uau! Categoric, mi-o dovedea!

În cele din urmă, am reușit să-i cobor blugii pe coapse. Atunci m-a ajutat și și-a scos mâna din umezeala mea. Stând deasupra mea, și-a dat jos pantalonii și boxerii negri, strâmți. Gol-goluț era impresionant. Nu avea nicio picătură de grăsime, dar pielea lui era departe de a fi perfectă. La fel ca mine, avea cicatrici micuțe pe corp, înțepături de la antrenamente care nu decurseseră perfect și răni din bătălii, care nu aveau să dispară niciodată.

— Ești frumos! am zis sincer.

A zâmbit din colțul buzelor și s-a îmbujorat.

— Roșești, *Renald*!

— Oh, mai spune-mi o dată așa și o să te pun pe genunchi, cu fundul în sus, și o să te plesnesc! m-a avertizat el, iar când mi-am mușcat buza, a mijit ochii. Cred că ți-ar plăcea, a zis el.

Poate că da, dar nu mă gândeam la asta, când și-a pus mâna la baza penisului. Cu gura uscată și cu zona dintre coapse pulsând, l-am privit cum se mângâie de la bază până în vârf. Mi-am strâns coapsele, zvârcolindu-mă pe pat. Nu mai privisem un tip în timp ce o făcea și era ceva foarte excitant la asta. Pielea mi s-a înroșit și am respirat sacadat.

— Dă-ți jos chiloții! mi-a ordonat el.

În mod normal, să primesc ordine de la un tip era cel mai puțin atrăgător lucru, dar, venind de la el, în clipa aceea, dacă aş fi putut mişca din nas şi să fac să-mi dispară chiloţii, aş fi făcut-o. M-am lăsat pe spate, mi-am ridicat şoldurile şi mi-am lăsat în jos materialul subţire, apoi pe coapse. Curând, bucățica de dantelă a aterizat pe podea. Privirea lui a trecut peste mine şi m-a studiat lent, lucru care mi-a înfierbântat pielea.

— Lasă-mă să văd!

Instinctul primar îmi spunea ce voia, iar roşeaţa s-a accentuat când m-am supus încă o dată şi mi-am desfăcut picioarele. A coborât privirea, iar mâna i-a mai trecut o dată de-a lungul organului întărit.

— Frumos!

Aerul era atât de încărcat de tensiune sexuală, încât aveam impresia că voi lua foc şi aveam să fiu foarte frustrată, dacă avea să se întâmple înainte ca el să vină peste mine, dar n-a trebuit să aştept mult. A pus un genunchi pe pat, unul pe partea exterioară a coapsei mele, încă ţinându-se, în timp ce şi-a strecurat o mână între coapsele mele.

— Te rog, spune-mi că ai un prezervativ! a zis el, în timp a vârât un deget în mine.

Am tresărit şi mi-am arcuit spatele.

— Nu! Nu am! Nu am avut nevoie de ele.

— Futu-i!

A mai băgat încet încă un deget.

— Nu ai niciunul la tine?

— Nu am venit aici, aşteptându-mă să se întâmple asta. Aş fi fost un nemernic.

Mi-a zâmbit.

— Nu!

— Iau pastile, am zis repede. Iau de la 17 ani. Le iau zilnic.

Ochii lui verzi m-au fixat cu o privire de lavă topită.

— Sunt curat.

L-am crezut și, sincer, după ce făcusem în dimineața aceea, era un pic prea târziu să-mi fac griji în legătură cu asta, dar chiar l-am crezut. Aveam încredere în el.

— Te rog?

— Doamne!

A închis scurt ochii.

— Ivy, nu trebuie să mă implori! Sunt deja acolo!

Am simțit un gol în stomac când și-a luat mâna de pe el, apoi a pus aceeași mână obraznică lângă capul meu și s-a lăsat între picioarele mele. M-am uitat la el, era întruchiparea perfecțiunii mândre. S-a întors la mine să mă sugă și să mă ciupească, explorând fiecare centimetru al trupului meu, de parcă voia să îl memoreze cu gura.

Și nu aveam absolut nimic împotrivă.

M-am arcuit spre el, vibrând în timp ce el avea controlul absolut asupra corpului meu. Dorința puternică mă mistuia, iar când și-a pus gura peste a mea l-am simțit cum alunecă prin umezeală. Ren s-a ridicat, s-a uitat la mine într-un fel sălbatic, amețitor, care oglindea tot ce simțeam. Și-a sprijinit greutatea pe celălalt braț și și-a împins coapsele. Am tresărit și mi-am înfipt unghiile în brațul lui.

— Te simți bine? a întrebat el, ochii lui căutându-i pe ai mei.

Am încuviințat.

— Mă simt bine! Doar că nu am mai...

— Știu!

M-a sărutat blând.

— Știu, Ivy!

M-am ţinut de el, în timp ce a intrat mai adânc, fără grabă, deşi corpul îi tremura, şi totuşi incredibil de blând. Lacrimile îmi înţepau ochii şi am clipit să le alung. Parcă era prima dată pentru mine... Practic, nu eram prea departe de adevăr, deoarece era doar a doua oară şi era... era frumos, pentru că era prima dată cu Ren. Senzaţia incredibilă pe care am avut-o când m-a pătruns într-un fel atât de grijuliu m-a mistuit, apoi l-am simţit înăuntru, complet, iar presiunea mi-a trezit corpul la viaţă. Era încă în mine, cu ochii lucindu-i ca smaraldele, când şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos. M-am mişcat, ridicându-mi şoldurile, şi am gemut amândoi.

— Asta e! a gâfâit el. Doamne, eşti atât de strâmtă, atât de al naibii de perfectă!

Să aud asta a fost extraordinar de erotic şi poate că mai târziu aveam să mă simt jenată, dar, în clipa aceea, nu îmi doream decât să simt mai mult, să simt totul. La început, m-a lăsat să impun eu ritmul, să mă mişc sub el în timp ce îi sărutam obrajii, gâtul şi urma şnurului din piele de la gâtul lui, sărutând trifoiul încrustat, înainte să mă mut la fiecare dintre maci.

— Mă înnebuneşti! a gemut el la tâmpla mea. Trebuie să mă duc mai adânc, mai tare.

Şi aşa a făcut.

A renunţat la reţineri şi a început să împingă mai adânc, mai tare, aşa cum a promis. Niciodată nu mă simţisem atât de plină, atât de lipsită de control, în timp ce îşi mişca şoldurile. Fiecare mişcare creştea intensitatea, până când a devenit un ritm febril, iar singurul sunet din încăpere erau respiraţiile noastre şi muzica trupurilor noastre care se întâlneau.

Mi-am înfăşurat picioarele în jurul lui, l-am împins complet în mine şi aproape că nu m-am mai putut abţine. Capul îmi era

amețit de fericire, iar asta... Oh, Doamne, era ceva mai mult decât doi oameni care aveau orgasm împreună! Fără îndoială. S-a mişcat mai repede, lovindu-şi coapsele de mine, în timp ce şi-a pus o mână pe bărbia mea şi mi-a dus gura spre a lui, cu o secundă înainte ca tensiunea să se dezlănțuie.

Buzele lui Ren au înăbuşit strigătul care a ieşit din străfundurile mele. Eliberarea a fost un moment incredibil, pe cât de cutremurător, pe atât de vindecător. Spasmele mi-au zguduit trupul, în timp ce mă cutremuram cu el în mine, aruncată atât de sus de pe valurile de plăcere care m-au învăluit.

Mi-a legănat şoldurile, când s-a ridicat în genunchi, împingând şi intensificând senzațiile răscolitoare. Pentru o clipă, n-am putut decât să privesc cum muşchii de pe abdomenul lui zvâcnesc, iar pieptul i se încordează, apoi mi-am dat capul pe spate. Mi-am muşcat buza, până am simțit sânge. Era prea mult, de parcă aş fi fost azvârlită în rai şi nu mai aveam cum să scap de acolo. A mai împins o dată, încă o dată, apoi şi-a înfăşurat un braț în jurul meu, pecetluind trupurile noastre, când şi-a dat drumul, trupul lui mare zvâcnind în mine.

Brațele mi-au căzut pe lângă corp, moi şi inutile.

Câteva momente nu s-a mişcat. Capul îi era îngropat la gâtul meu şi îi simțeam inima bătând pe brațul meu. Transpirația lucioasă ne acoperea pe amândoi, dar nu îmi păsa. Şi-a ridicat capul, m-a ciupit cu buzele de umăr, chicotind când am scâncit.

— Te simți bine?

Mi-a sărutat bărbia, apoi obrazul.

— Perfect!

M-a sărutat pe tâmplă, apoi pe spațiul de sub sprânceană.

— A fost uimitor! Sincer! Pe cuvânt!

Un zâmbet lent, satisfăcut, mi s-a ivit pe buze.

— A fost. Tu… chiar eşti periculos!

Privirea lui a alunecat spre a mea.

— Habar n-ai!

A ieşit din mine cu grijă şi s-a încruntat când am scâncit.

— Sigur te simţi bine?

— Da!

Mi-am forţat braţul să se mişte şi l-am bătut pe obraz.

— Haide, parcă sunt o virgină renăscută! E foarte posibil ca himenul meu să fi crescut la loc, dar sunt bine.

Ren şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Nu ştiu ce să zic, dar ştiu sigur că, pentru o clipă, am simţit cum e în rai.

Am râs din nou.

— Uită-te la tine! Ce frumos ţi s-au înroşit obrajii!

S-a rostogolit pe o parte şi m-a tras aproape.

— Eşti al naibii de adorabilă!

— Ţine-ţi gura!

— Eşti adorabilă ca…

— Dacă spui ca un personaj Disney, te dau jos din pat.

Şi-a aruncat un picior peste al meu, şi-a îngropat capul sub bărbia mea şi m-a sărutat pe gât.

— Nu plec nicăieri! Va trebui să mă smulgi dintre coapsele alea incredibil de frumoase.

— Oh, Dumnezeule!

— Adevărat!

Am stat întinşi unul în braţele celuilalt un timp care ni s-a părut o eternitate, pălăvrăgind despre nimicuri. Fără gânduri despre trecut sau viitor şi, pentru prima dată după mult timp, am trăit în prezent şi nu mi-am dorit să fiu nicăieri în altă parte.

Miercuri dimineață, Ren m-a trezit cam cum mă trezise cu o dimineață înainte, cu gura fierbinte și insistentă pe sânul meu, cu degetele dansându-i între picioarele mele. M-am trezit complet, într-o ceață senzuală, trecându-mi degetele prin părul lui. Știa exact cum să mă atingă, să mă aducă în pragul de a-mi pierde controlul, de parcă făcea asta de ani buni.

I-am ghidat gura spre a mea.

— Doamne, ești o persoană matinală, nu-i așa?

Folosindu-și genunchiul, mi-a depărtat picioarele și l-am simțit intrând în mine.

— Doar când mă trezesc încolăcit de o fată minunată.

Spatele meu s-a arcuit, când a împins adânc.

— Orice fată?

— Nu, nu orice fată!

Și-a pus antebrațele lângă capul meu și și-a sprijinit greutatea pe ele, în timp ce își mișca încet șoldurile.

— Doar tu!

— E drăguț să spui asta!

Mi-am coborât mâinile pe bicepșii puternici, îndoindu-mi degetele pe ei. Buzele lui le-au atins pe ale mele.

— E adevărat și am de gând să îți dovedesc.

Și a făcut-o, cu fiecare mișcare a șoldurilor și cu fiecare sărut, trupul lui mare acoperindu-l pe al meu, în timp ce se mișca în mine. În primele ore ale dimineții nu existau cuvinte, iar lumea nu exista în afara patului. Gemetele mele și sunetele lui profunde, sexy, au umplut spațiul dintre noi. Inima îmi bubuia, iar prin piept și stomac simțeam un fâlfâit.

Când mi-am dat drumul, mi-am apăsat gura pe pieptul lui, încercând să-mi înăbuș strigătul, în timp ce m-a cuprins o

eliberare explozivă și mistuitoare. Un fulger mi-a trecut prin vene, când Ren a ieșit din mine. M-a strâns în brațe, s-a ridicat în fund și m-a așezat în poala lui. Genunchii mi s-au târât pe plapumă când și-a ridicat șoldurile și m-a mai străpuns o dată. Poziția aceea era ceva nou și părea să îmi amâne eliberarea, cutremurându-mă adânc, în timp ce îmi mișcam șoldurile peste ale lui. Îmbrățișarea lui era strânsă, iar când și-a dat drumul, eram lipiți unul de altul, cu mâinile lui pe spatele meu și cu obrazul meu pe umărul lui.

Pentru o vreme, niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Eram epuizați și fără suflare, și nu voiam ca următorul minut sau următoarea oră să vină. Voiam să rămân acolo, așa, cu el, cât de mult posibil. Apoi stomacul meu a protestat.

Ren a chicotit, când mi-am lăsat capul în jos.

— Cuiva îi e foame.

Mi-a cuprins obrazul în palmă și mi-a ridicat capul.

— Știi ceva?

Mi-a sărutat vârful nasului. Am zâmbit, simțindu-mă complet lipsită de oase.

— Ce?

— M-ai avut de la primul sărut, a zis el, iar pieptul meu s-a strâns de cea mai mare plăcere. Vreau doar să știi asta.

Emoția mi-a blocat gâtul, iar când am vorbit, vocea mea era răgușită.

— Bine!

A zâmbit din colțul buzelor și m-a sărutat blând.

— Rămâi aici! Da?

Am încuviințat, iar când s-a retras din mine și a plecat din pat, m-am rezemat de perne, închizând ochii, în timp ce mi-am întins mâinile și picioarele. Un zâmbet larg și caraghios mi-a

apărut pe buze. O parte din corp mă durea într-un mod delicios, şi nu îmi aminteam să mă fi simţit vreodată atât de relaxată. De parcă petrecusem o săptămână la masaj, iar acum...

Un strigăt brusc din bucătărie, urmat de ceva trântit pe jos, m-a făcut să sar în fund. Cu inima galopând, am coborât din pat şi am luat tricoul lui Ren. Mi l-am tras peste cap şi mi-a ajuns până deasupra genunchilor. Apoi am luat ţepuşa din dulap şi am alergat pe hol. M-am oprit brusc, la intrarea în bucătărie.

Sfinte batoane de granola!

Cumva, cu mintea extaziată postcoital, uitasem complet de colegul meu de apartament foarte special. Ren îl ţintuia pe Tink pe blat, cu un cuţit de bucătărie la gâtul spiriduşului şi cu mâna lui mare în jurul mijlocului acestuia. Pe podea era un bol mare, iar pe jos erau împrăştiaţi fulgi de cereale maro, de parcă era un loc al crimei cu cereale.

Of, rahat!

Ochii măriţi ai lui Tink m-au găsit, când şi-a întors capul într-o parte.

— Nu făceam nimic!

— Erai în bucătăria ei! a izbucnit Ren, cu ochii lucindu-i periculos. Îi mâncai cerealele. Ce dracu'?

— Ăăă...

— Mereu îi mănânc cerealele! a fluturat Tink din braţele mici. Iar tu eşti dezbrăcat. Eşti complet dezbrăcat!

Oh, Doamne, Ren chiar era complet dezbrăcat! Privirea mi-a căzut pe fundul lui şi, Doamne, Dumnezeule, chiar avea un fund frumos! Sfere bine proporţionate, ferme... Teama pentru viaţa lui Tink m-a scos din visare.

— Ce faci, Ren?

Mi-a aruncat o privire dubioasă.

— Voiam să îți prepar micul-dejun, dar l-am găsit pe ciudatul ăsta mic în bucătăria ta.

Tink și-a strâmbat buza.

— Voiai să îi faci micul-dejun dezbrăcat? Cu tot tacâmul la vedere?

Mâna lui Ren s-a strâns mai tare pe mijlocul lui, iar spiridușul a scâncit ca o jucărie. Toată povestea cu micul-dejun era cumva drăguță, iar Ren gătind gol-goluț era chiar sexy, dar trebuia să lămuresc lucrurile.

— Bun!

Am pus țepușa pe masă, apoi mi-am prins părul la spate.

— Ren, pot să-ți explic, dar trebuie să îi dai drumul.

— Ai auzit-o pe femeie! a zis Tink. Dă-mi drumul!

Privirea lui Ren se plimba de la spiriduș la mine.

— Vrei să-i dau drumul chestiei ăsteia?

— E chestia mea... Adică, nu e o chestie! E un spiriduș și e în regulă! Nu o să facă niciun rău. Jur!

M-am dus spre Ren și am ignorat felul în care se uita Tink la noi.

— Te rog!

— E un spiriduș, Ivy! Ce naiba caută aici?

Și-a întors din nou privirea la Tink, iar spiridușul a pălit, pentru că lama cuțitului era încă aproape de gâtul lui.

— Și cum adică e al tău? Vin în bucătărie, iar el stă într-un bol cu Frosted Flakes, ca un șobolan vorbitor.

— Nu sunt un șobolan, domnule! Sunt un spiriduș și sunt al naibii de mândru de asta, nenoro...

— Tink! l-am avertizat, apoi mi-am pus mâna pe încheietura lui Ren.

Privirea lui de smarald a zburat spre a mea. Inima mi se zbătea în piept. Pe cât de supărată eram pe Tink, dacă i se întâmpla ceva...

— Îl cheamă *Tink*?

Am încuviințat.

— Mă rog, așa îi zic eu!

— Am fumat ceva? Trebuie să fi fumat ceva.

S-a uitat din nou la Tink și s-a încruntat.

— E îmbrăcat cu pantaloni de păpușă?

— Ce te interesează? s-a răstit Tink.

Sprâncenele lui Ren s-au ridicat. Doamne, chiar nu așa voiam ca Ren sau altcineva să afle despre Tink! Am tras aer în piept și am încercat din nou.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să te avertizez...

— Ar fi trebuit să mă avertizezi! a mormăit Tink îmbufnat. Eu sunt cel care trebuie să se uite la chestia aia care se bălăngăne pe aici...

— Tink! am izbucnit, aruncându-i o privire care să îi arate că eram la câteva clipe distanță să-l las pe Ren să îi facă ce era mai rău. Bun! Pot să explic totul, dar trebuie să îi dai drumul și să... hmm, pui niște pantaloni pe tine.

— De acord! a zis spiridușul în barbă.

Oh, Doamne, Tink chiar își dorea să moară!

— Te rog, Ren! Tink nu e rău. Spiridușii nu sunt răi. Pot să îți explic totul! Te rog, lasă-mă să-ți explic!

Pentru o clipă, n-am fost sigură că Ren o să mă asculte, însă apoi a răsucit cuțitul în mână și a înfipt lama în blatul de tăiat de lângă Tink. Cuțitul a vibrat de la impact, iar Tink a zburat de pe blat spre plafonieră, care s-a legănat când spiridușul s-a ascuns după ea. Tink a ridicat degetul din mijloc.

Am oftat.

Ren mi-a aruncat o privire uimită, apoi a ieșit din bucătărie. Aș minți dacă aș spune că fundul ăla nu îmi distrăgea atenția.

— Ai primit ceva azi-noapte! a strigat Tink de unde era cocoţat. Stricato!

Mi-am întors privirea spre el.

— Ce făceai? Ar fi trebuit să ştii că e aici.

— Oh! Ştiu! L-am auzit! a strigat el, iar obrajii mi-au luat foc. Nu m-am gândit că rămâne peste noapte. Aventurile de o noapte nu rămân peste noapte!

— Nu sunt o aventură de o noapte, tâmpitule! a strigat Ren de pe hol.

Inima mea ţopăia de fericire, apoi Tink a coborât vocea.

— El? Pe bune? Decizi să ştergi pânzele de păianjen şi o faci *cu el*?

— Nu e nimic în neregulă cu el, măgăruşule!

Tink a rămas cu gura căscată.

— Eu sunt măgarul? El m-a maltratat! Dezbrăcat!

Am clătinat din cap şi am vrut să ies din bucătărie.

— Dă-te jos de acolo! Trebuie să vorbesc cu el!

Spiriduşul a mormăit ceva în barbă, dar l-am ignorat şi m-am dus în dormitor, exact la timp să văd fundul acela minunat dispărând în blugi. Ren s-a întors spre mine şi şi-a tras fermoarul.

— Chiar nu ştiu ce să spun, a zis el.

— Eu... Sincer, nici eu!

M-am dus la dulap şi am deschis sertarul, să scot o pereche de pantaloni scurţi.

— Nu ştie nimeni despre el. Nici măcar Val.

O umbră i-a trecut peste faţă.

— E o creatură din Lumea de Dincolo, Ivy.

— Ştiu!

Am îmbrăcat pantalonii scurţi din bumbac, apoi am luat o bluză cu întăritură, în loc de sutien. M-am întors într-o parte,

mi-am dat jos tricoul şi m-am îmbrăcat repede cu bluza. M-am întors cu faţa la el şi am văzut că încă nu îşi încheiase nasturele de la blugi. Cuta muşchilor din apropiere de şolduri era extraordinar de tentantă.

— Nu am spus nimănui despre el şi poate că, într-o bună zi, ţi-aş fi spus ţie, dar... e un spiriduş şi ştiu că oamenii ca noi l-ar judeca doar după asta şi atât.

Ren şi-a trecut mâna prin păr, iar buclele i s-au ridicat în toate direcţiile.

— Și cum altfel ar trebui să îi judecăm?

Mi-am luat cardiganul de pe scaun şi m-am îmbrăcat cu el. Speram doar ca Ren să nu spună nimănui despre Tink. Să sper orice altceva era o prostie.

— Nu ştiu! Poate să înţelegeţi că nu toate creaturile din Lumea de Dincolo sunt ca elfii?

S-a uitat la mine de parcă i-aş fi arătat o a treia ţâţă.

— Poate ar trebui să încep cu începutul?

Când n-a răspuns, m-am aşezat pe marginea scaunului.

— L-am găsit acum câţiva ani, în Cimitirul St. Louis Nr. 1. Era grav rănit. Avea aripile şi picioarele frânte. Nu ştiu de ce nu l-am omorât, aşa cum ar fi trebuit să fac, dar nu mai văzusem un spiriduş. Nici măcar nu mă gândeam că există vreunul în lumea noastră. N-am putut să-l omor. Știu că e o slăbiciune, dar...

— Nu e o slăbiciune, Ivy.

Speranţa că va înţelege totul mi s-a aprins în piept.

— În fine, n-am putut s-o fac şi nici n-am putut să-l las acolo, aşa că l-am adus acasă şi l-am vindecat. De atunci e cu mine şi niciodată n-a făcut ceva care să mă pună în pericol sau să îmi facă rău. Mă rog, din când în când, încearcă să mă muşte.

M-am încruntat şi am clătinat din cap.

— Cred că e doar o ciudăţenie de spiriduş.

— Ai idee cât de puternici pot fi spiriduşii? a întrebat el, privind spre uşa deschisă.

A făcut un pas spre mine.

— Ai cea mai mică idee despre chestia care trăieşte în casa ta?

Tink era bun când venea vorba să îmi afle parolele şi să comande rahaturi de pe Amazon, dar, în afară de asta, credeam că nu avusese cine ştie ce noroc să primească puteri.

— E foarte bun la curăţenie, am zis eu, jenată.

Ren s-a holbat la mine.

— Deci, practic, ai ca animal de companie un spiriduş?

Slavă Domnului că Tink nu era acolo să audă asta!

— Nu l-aş numi chiar animal de companie.

Mă costa mai mult decât un animal de companie.

— Atunci cum l-ai numi?

Am ridicat din umeri.

— Îi spun doar... Tink.

Am tras de marginile cardiganului şi m-am uitat la Ren.

— E prietenul meu.

— Şi o protejez, a zis Tink de pe hol.

Se uita înăuntru, de la marginea uşii.

— N-aş merge până acolo, am zis sec.

Ren s-a uitat în jos, la spiriduş.

— O protejezi de ce anume?

Tink a tăcut în semn de protest şi a intrat în cameră, strecurându-se spre locul unde stăteam eu. S-a agăţat de piciorul scaunului, cu corpul pe jumătate ascuns după piciorul meu.

— Spiriduşii urăsc elfii, Ren.

Mă jucam cu nasturii de pe cardigan.

— Nu ei sunt duşmanii.

— Zău? a murmurat Ren, privind spiriduşul.

Tink şi-a ridicat sfidător bărbia... de după piciorul meu.

— Mi-au omorât toată familia. Nu urăsc nimic mai mult decât elfii.

— Spiriduşii au distrus aproape toate porţile din interior, din Lumea de Dincolo. Au făcut mai mult decât a făcut Ordinul în privinţa porţilor şi niciunul dintre noi n-a ştiut, i-am explicat încet. Aşa am aflat despre faptul că porțile au fost distruse. Nu de la Merle.

— De la el?

Tink s-a uitat la mine.

— Oh, deci e în regulă ca tu să minţi?

— Ține-ți gura, Tink! am izbucnit.

Ren s-a aşezat pe marginea patului, cu coatele pe genunchi, studiindu-l pe spiriduş. Am fost uşurată să văd că nu mai arăta de parcă voia să îl omoare pe micuţ, dar i se vedea precauţia în expresie.

— Nu puteam să îți spun de unde am aflat. Dacă îţi spuneam, mă rog, ar fi trebuit să le spun tuturor despre Tink şi, oricât de mult îmi vine să-i trag un şut uneori...

— Uf, a mormăit Tink. Și eu te iubesc!

L-am ignorat şi am tras aer în piept.

— Îl voi proteja cu preţul vieţii mele.

Capul lui Ren a ţâşnit în sus, iar privirea lui cristalină a găsit-o pe a mea. Buzele i s-au deschis, dar eu am rămas pe poziție.

— Te rog! l-am implorat. Nu spune nimănui despre el!

A trecut o secundă încordată, apoi el a zis:

— Mă rog, cel puțin nu ai un şarpe ca animal de companie, pentru că rahatul ăla chiar ar fi ciudat. Şi presupun că există

oameni care au colegi de apartament mai enervanţi. O să fiu sincer, totuşi! Nu am încredere în rahatul ăsta mic, dar îţi respect decizia!

— Ei bine, nici eu nu am încredere în tine, aşa că ce naiba! a răspuns Tink, cu un rânjet obraznic, ieşind de după piciorul meu.

Am apucat o eşarfă de pe scaun şi am azvârlit-o spre el. A prins-o şi a strâns-o la piept.

— I-ai dat lui Tink o eşarfă. Tink e liber!

A zburat pe hol, ca o zână drogată, ţipând:

— Tink e libeeeeer!

Ren s-a uitat la mine.

— Ce dracu' a fost asta?

Am oftat.

— E obsedat de Harry Potter. Scuze!

Tink a ţâşnit înapoi în cameră, ţinând eşarfa la pieptul gol.

— Nu ai de ce să te scuzi atunci când vine vorba despre Harry Potter.

— Mai ştii ce i s-a întâmplat lui Dobby, nu? i-am zis.

— Rahat!

Tink a făcut ochii mari şi a scăpat eşarfa.

— La naiba cu rahatul ăsta! Mi-e foame. Cineva - nu dau nume - mi-a stricat micul-dejun. Aşa că mă găsiţi în bucătărie.

S-a oprit şi s-a uitat fix la Ren.

— Sunt cu ochii pe tine, amice!

Ren a ridicat o sprânceană. Odată ce am auzit vase zdrăngănind prin bucătărie, m-am concentrat pe Ren.

— Sigur e în regulă? Trebuie să ştiu dacă nu este.

S-a ridicat în picioare.

— Sincer? În clipa asta cred că sunt un pic uluit.

A venit spre mine, luând de pe jos eşarfa căzută, apoi a îngenuncheat în faţa scaunului pe care stăteam.

— Ai un spiriduş care locuieşte cu tine. *Eu* nici n-am mai văzut vreodată un spiriduş.

— Nu i-am spus ce eşti, am şoptit. Elita? Nu cred că ştie ceva despre asta.

A zâmbit din colţul buzelor, privind spre uşă.

— Îţi mulţumesc pentru asta! Doamne, de fapt, am atâtea întrebări pe care aş vrea să i le pun micului derbedeu! Scuze, eu...

— Nu! Este un derbedeu! E mândru de asta!

Am zâmbit.

— Probabil că o să-ţi răspundă la întrebări. Îi place să vorbească, mai ales despre el.

Ren a râs în barbă şi a pus eşarfa pe braţul scaunului.

— Un nenorocit de spiriduş. Isuse! La asta nu mă aşteptam!

N-am ştiut ce să spun, aşa că am tăcut. Ren s-a încruntat, în schimb, şi arăta de parcă voia să spună ceva, apoi a clătinat din cap.

— Ştii, a zis după câteva clipe, am vrut să fac ziua de azi – mă rog, ce a mai rămas din ea – specială pentru tine. M-am gândit că îţi pot pregăti micul-dejun, apoi am putea merge undeva. Nu ştiu unde, oriunde.

În timp ce vorbea, ochii mi s-au făcut mari şi am simţit că mi se strânge inima, de parcă ar fi fost pusă într-un storcător.

— Diseară va fi greu şi vreau să ai ziua asta, să fii fericită.

O roşeaţă i s-a strecurat în obraji.

— Acum, când o spun, sună cam stupid...

— Nu! Nu e stupid!

M-am întins şi mi-am pus palmele pe obrajii lui, iar barba mică m-a gâdilat.

— Sună genial!

S-a întors, mi-a sărutat o palmă, apoi pe cealaltă.

— Mai vrei să facem asta?

— Categoric!

— Iar dacă faci micul-dejun şi îi laşi şi lui Tink un pic, o să-ţi spună cam orice! l-am sfătuit.

Ren şi-a rezemat capul de palma mea, frecându-se de ea. O parte din mine încă era îngrijorată pentru ce credea Ren despre Tink, dar aveam încredere în el că nu va spune nimic şi puteam doar să sper că Ren, dacă va rămâne prin preajmă, se va obişnui să îl accepte pe Tink, poate chiar să îl placă. Ultima variantă era cu bătaie lungă, dar reacţionase mai bine decât mă aşteptasem şi eram recunoscătoare pentru asta.

— Atunci haide!

L-am lăsat să mă tragă de pe scaun şi, încă ţinându-mă de mână, m-a condus spre hol. În timp ce îl urmam, am simţit pe şira spinării un neaşteptat fior rece. Privind înapoi spre dormitor, la cearceafurile mototolite şi la hainele risipite pe jos, am putut doar să sper că ziua aceea nu avea să fie ultima mea zi fericită, că voi mai avea multe altele.

Că voi avea un mâine, iar Ren la fel.

Capitolul douăzeci și unu

SURPRINZĂTOR, REN A PREGĂTIT MICUL-DEJUN ŞI TOŢI TREI am reuşit să mâncăm omletele pufoase fără ca el să încerce nici măcar o dată să îl omoare pe Tink, lucru care m-a cam uimit. Tink a răspuns întrebărilor lui Ren despre porţi şi despre ce făceau spiriduşii în Lumea de Dincolo, iar Ren n-a forţat lucrurile. Mi-am dat seama că ar fi vrut, dar s-a abţinut, nu ştiu de ce.

După ce am făcut duş – separat, deoarece în clipa aceea ar fi fost ciudat, ştiind că Tink era pe deplin conştient de îndeletnicirile mele din noaptea trecută... şi din dimineaţa aceea –, eu şi Ren am petrecut mare parte din zi de-a lungul fluviului Mississippi, ca turiştii. Am sărit din nou peste cursuri, ştiind că o să fie al naibii de greu să recuperez, dar trăiam clipa. Nu aveam de gând să mă stresez din cauza asta.

Deşi nu era prima dată când ieşeam cu cineva, a fost plăcut, amuzant şi foarte diferit pentru mine, de parcă o făceam pentru prima dată. Stând de vorbă, Ren a aflat că lui Tink îi plăcea să facă prăjituri şi că el era motivul pentru care ieşeam seara târziu să cumpăr *beignets*.

— Tu chiar ţii la el! a remarcat Ren, părând uimit.

Atunci mi-am dat seama cât de mult îl îndrăgeam pe Tink şi ar fi trebuit să o ştiu de când nu îl măcelărisem, când aflasem că nu fusese sincer cu mine. Sau atunci când ameninţasem voalat, spunând că îl voi proteja pe Tink.

Ziua s-a scurs prea repede, iar când a venit momentul să ne pregătim pentru seara aceea, ne-am despărţit exact când norii de furtună începeau să se adune din nou. La câteva clipe după ce am oprit un taxi, m-a tras la pieptul lui şi m-a sărutat apăsat, zdravăn, chiar acolo, pe Canal Street, şi am simţit sărutul acela de parcă m-aş fi trezit în bătaia razelor soarelui. Tot drumul spre apartament am fost înfierbântată şi tulburată.

M-am simţit ciudat când m-am îmbrăcat pentru seara aceea. În timp ce îmi încheiam o pereche de pantaloni cargo uzaţi, am avut o senzaţie suprarealistă. La fel, când mi-am prins ţepuşa din lemn pe interiorul antebraţului şi am tras în jos mâneca bluzei subţiri, să o acopăr. În ce priveşte tot ce se întâmpla cu mine şi cu Ren, categoric, încă pluteam, dar nu eram singură. Ren era cu mine. Niciodată nu mă gândisem că voi petrece o zi cum fusese ziua aceea. Că voi avea parte de o astfel de fericire dată de compania cuiva, fericire pe care o simţeai când erai cu cineva la care ţineai şi care ţinea la tine. Şi să fiu cu Ren? Da, chiar mă simţeam iubită şi, sincer, după Shaun, nu crezusem că voi mai trăi asta vreodată.

Sau că meritam să am parte de un asemenea lux.

Dar ziua aceea fusese precum prima zi de primăvară. Toate lucrurile simple pe care le împărtăşiserăm erau nepreţuite. Eu... chiar trăiam, trăiam cu adevărat, pentru prima dată după aproape patru ani. Privindu-mi imaginea în oglindă, nu mi-am lăsat mintea să rătăcească prea departe în viitor. Luam totul minut cu minut, la propriu. Mi-am ridicat părul şi am răsucit

buclele lungi într-un coc, pe care l-am prins cu agrafe. În depărtare a răsunat un tunet, iar eu am inspirat adânc, expirând lent. Eram pregătită pentru seara aceea.

— Nu pleca!

Am tresărit, auzind vocea lui Tink. Plutea la intrarea în baie.

— Cum?

— Nu pleca în seara asta! a repetat el.

Am strâns din buze.

— Trebuie să plec. E...

— Ştiu că e jobul tău, dar... nu te duce! Nu trebuie să fii acolo! a insistat el. Nu trebuie să fii *acolo*.

Neliniştea mi s-a încolăcit în piept, ca un şarpe. Tink nu îmi ceruse niciodată să nu ies la vânătoare... nici măcar o dată. Totuşi, seara aceea era diferită. Nu aveam să vânăm elfi. Ştiam că vor veni ei peste noi. Am clătinat din cap.

— Trebuie, Tink. E jobul meu. Ştii asta!

Arăta de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar a închis gura şi a lăsat aripile în jos, când l-am ocolit. M-a urmat spre uşa de la intrare, fără să spună nimic, cât mi-am luat cheile şi telefonul. Tink a aterizat pe scaunul de obicei plin cu cutii de la Amazon şi s-a agăţat de spătarul lui.

— Ivy?

— Da?

Ochii lui albastru-deschis erau mari şi solemni.

— Te rog, ai grijă, pentru că... pentru că, dacă porţile se deschid, există lucruri mai rele ca moartea!

Cuvintele de despărţire ale lui Tink m-au urmărit în timp ce mă îndreptam spre Royal Street. Nu era chiar genul de lucru la care voiam să mă gândesc în timp ce ocoleam turiştii prinşi de

ploaie şi aproape că am rămas fără un ochi de câteva ori, când vârful ascuţit al vreunei umbrele s-a apropiat de mine.

Când casa din cărămidă de pe Royal Street s-a ivit în câmpul meu vizual, l-am văzut pe Dylan în faţă, sub balcon. Mi-am amintit cum îl privise David plecând de la şedinţa de marţi după-amiază. Oare credeau că Dylan era trădătorul? Nu îl cunoşteam prea bine, dar mereu îmi păruse un tip în regulă. Pe de altă parte, ce ştiam eu? Deşi membrii Ordinului îmi erau ca o familie, erau mai mult ca nişte veri de departe, pe care îi vedeam în vacanţe. Nu eram apropiată de mulţi dintre ei.

Când am trecut pe lângă el, Dylan m-a salutat din cap. Uşa era descuiată şi, de îndată ce am păşit în hol, m-am simţit transpusă înapoi în timp. Un timp când era la modă să ai case care miroseau a naftalină şi mobilă care semăna cu cea din filmul *Mândrie şi prejudecată*. În mijlocul încăperii erau un balansoar vechi şi o canapea, în faţa unui şemineu care speram să nu fie funcţional, după cum arăta coşul care se năruia. O arcadă dădea spre ceea ce am presupus că era bucătăria. Îi auzeam pe membrii Ordinului vorbind acolo. M-am întors spre scara îngustă, abruptă. David era în capul ei, cu braţele încrucişate la piept, şi vorbea cu Ren.

Mi-am simţit coardele inimii de parcă erau sforile unei marionete. Au început să danseze şi să se rotească, în clipa în care l-am văzut. *E al meu.* Acelea au fost cuvintele care mi-au venit în minte şi au început să-mi ardă vârfurile urechilor. Dar era adevărat! În timp ce am urcat încet scările, am ştiut, fără îndoială, că era al meu. Când m-am apropiat, Ren s-a întors, iar gura i-a zâmbit, lăsând să i se vadă gropiţa dreaptă. Nu ştiam cum să mă port în faţa lui David, aşa că m-am oprit la o oarecare distanţă de Ren.

David mi-a aruncat obişnuita lui privire încruntată, în timp ce ne-am măsurat unul pe altul, apoi a zis:

— Asigură-te că o să şi cobori scările alea, Ivy!

Surprinsă, m-am bâlbâit.

— Şşi... şi tu!

L-am privit pe şeful de sector cum dispare într-o cameră aflată în colţul opus scărilor.

— Cred că mă place. În adâncul sufletului, chiar cred că mă place foarte mult.

— Aşa e!

Ren mi-a atins uşor curbura spatelui.

— Cine nu te-ar plăcea?

— O grămadă de oameni.

— Nu cred! a zis el. Pur şi simplu, eşti al naibii de agreabilă.

Am rânjit, deşi tot ce voiam să fac era să mă ridic pe vârfuri şi să îl sărut. Amuzant cum, cu o lună în urmă, aş fi vrut îi trag una în moacă, nu să îl sărut! Doamne, cum se schimbau vremurile!

S-a apropiat de mine.

— De ce rânjeşti?

— Fără motiv!

Rânjetul meu s-a transformat în zâmbet. Privirea lui a trecut peste faţa mea.

— Doamne, eşti frumoasă când nu zâmbeşti, dar când zâmbeşti? Îţi taie respiraţia!

Am roşit la complimentul lui, conştientă că alţi membri ai Ordinului se învârteau pe la etajul al doilea, privindu-ne cu coada ochiului, dar voiam să îi spun ceva lui Ren, în caz că... în caz că nu voi putea mai târziu. Am ridicat privirea şi am văzut nuanţa aceea strălucitoare a ochilor lui verzi.

— Îți mulțumesc pentru azi! A fost... minunat!

— Nu e nevoie să îmi mulțumești! a zis el șoptit.

— Nu, chiar trebuie! Probabil că a fost ziua mea preferată, din... ei bine, dintotdeauna!

Căldura s-a mutat de la vârful urechilor mele la față.

— Am vrut doar să știi asta.

A zâmbit, lăsând să i se vadă ambele gropițe, și am decis că trebuia să schimbăm subiectul, înainte să mă pierd în zâmbetul acela și să sfârșesc prin a mă purta ca o tâmpită.

— Așadar, poarta? Unde e?

Ren s-a uitat spre ușa de vizavi.

— E în dormitorul principal! Vrei să vezi?

Am încuviințat și l-am urmat pe hol, în camera mare, care era goală. Mi-am imaginat că probabil cândva, în vremurile bune, acolo fuseseră un pat cu baldachin și mobilă frumoasă, lucrată manual, dar acum podelele goale erau prăfuite, iar șemineul era rece. Am vrut să întreb unde era poarta, când Miles s-a întors într-o parte, să îi răspundă ceva lui Rachel Adams, și atunci am văzut-o cu ochii mei.

Am presupus că era ușa unui dulap sau poate a unei alte camere, nu eram sigură, dar, fără îndoială, nu era o ușă obișnuită. Lumina albăstruie care sclipea printre crăpăturile dimprejurul ei poate că ar fi dat-o de gol. Sau poate că încuietorile multe din exterior, pentru că, pe bune, cine ar avea zăvoare pe o ușă din interiorul casei? Și dacă nimic din toate astea nu ar fi fost al naibii de bătător la ochi, putea fi faptul că ușa se zguduia, de parcă ceva de pe partea cealaltă încerca să treacă prin ea.

Asta, pentru că ceva *chiar* încerca să treacă.

Rahat! Aceea era cu adevărat o trecere în Lumea de Dincolo. Unei părți din mine nu-i venea să creadă că, într-adevăr, vedea

așa ceva. Pe cât de teribil era ceea ce reprezenta trecerea, încă eram uimită că mă aflam în fața uneia. Am făcut un pas înainte.

— Mereu... mereu e așa?

Mi-a răspuns Miles:

— În mod normal e liniște, dar, când se apropie echinocțiul sau solstițiul, începe să facă așa.

— Și mereu a fost aici?

M-am uitat la el.

— Trecerea asta, chiar și înainte să fie construită casa?

— Presupun că da, a zis el. Înainte de casă, habar n-am cum arăta, dar trebuie să fi fost aici, cumva. După ce a fost construită casa, în documentele noastre, trecerea apare ca fiind în camera asta. Oamenii nu au locuit niciodată mult timp în casa asta.

Evident!

Înainte ca Ordinul să descopere poarta și să o închidă, elfii o folosiseră să treacă de pe un tărâm pe altul. Să treacă prin poartă în timp ce unii oameni locuiau în casă trebuie să fi fost foarte convenabil pentru elfi.

Am văzut-o pe Val intrând în cameră, bluza roșie ieșind în evidență atât de tare, printre culorile închise pe care le purtau toți ceilalți. S-a îndreptat spre mine, dar, la fel cum făcusem și eu, se holba la poartă.

— Ce nebunie! a zis ea, oprindu-se între mine și Ren. Parcă e un episod din *Ghost Adventures* sau așa ceva. Adică, puteți să vă imaginați, să umbli prin casa asta minunată, cu două etaje, care are o ușă care, de patru ori pe an, strălucește în albastru și se zguduie?

Am pufnit în râs, dar Ren nu părea foarte amuzat când s-a uitat spre Val, deși ea nu părea conștientă de răceala ce radia

dinspre el. M-am încruntat, fără să am nici cea mai mică idee despre ce e vorba, dar nu era momentul să întreb.

La parter, membrii Ordinului formau o primă linie de apărare, ca să zic așa. Sarcina lor era să blocheze scările, iar a noastră să protejăm ușa. Am presupus că același lucru se întâmpla la biserică, oricât de inutil era.

Atunci mi-a venit o idee și m-am întors spre Miles.

— Cât de activă e poarta de la biserică? E la fel ca asta?

S-a încruntat auzind întrebarea mea, dar a încuviințat. Nu înțelegeam. Dacă spiridușii distruseseră poarta aceea, de ce era ca asta? Dar oare distrugerea ușii afecta lumina care se vedea acum dincolo de ea? Trebuia să îl întreb pe Tink, mai târziu.

— Nu putem lăsa vreun străvechi să se apropie de poartă.

Miles vorbea, dar privirea mea era lipită de ușă. Nuanța luminii devenea mai profundă, de un albastru safir.

— Dacă se apropie vreunul de ea, nu îl tăiați! Nu uitați, sângele lor deschide porțile. Împingeți-i înapoi!

Mulți au încuviințat din cap și, pe măsură ce timpul trecea, pălăvrăgeala a încetat și, cu excepția ușii care se zguduia, camera a devenit atât de tăcută, încât puteai să auzi musca. La fel a fost și jos, până când David a anunțat că mai erau cinci minute până la echinocțiu.

Fiecare mușchi din corpul meu era încordat, căci încercam să mă pregătesc pentru orice. Mi-am scos țepușa metalică din bocanc și am ținut-o strâns. Nu aveam de gând să o scot pe cea din lemn spinos până când nu era neapărat nevoie de ea. Nici măcar o fărâmă din mine nu credea că nu vor veni în forță, dar, când mai era doar un minut, m-am uitat spre Ren. Mă privea, așa că mi-am îngropat îngrijorarea și teama, le-am îngropat atât

de adânc, până n-am mai simţit nimic. Doar aşa puteam să îmi fac treaba în noaptea aceea şi să nu sfârşesc atârnată într-un colţ.

Ren mi-a făcut cu ochiul.

Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet mic.

— Acum! a zis David.

Mi-am ţinut respiraţia, cu faţa spre uşa închisă a dormitorului. Secundele au devenit minute, iar când nu s-a întâmplat nimic, cei aflaţi în cameră au început să se foiască. Uşa încă se zdruncina, de parcă o întreagă armată voia să treacă prin ea, şi am schimbat o privire rapidă cu Ren, tensiunea din spatele meu începând să cedeze.

De jos s-a auzit un strigăt brusc şi violent, urmat de altele. Mâna mi s-a strâns pe ţepuşă.

— Au venit! a şoptit Val.

Rachel a pornit spre uşă, dar David a strigat:

— Stai!

Ea l-a privit cu ochii mari, când strigătele s-au transformat în ţipete.

— Dar...

Am tresărit. N-a terminat propoziţia, dar nu era nevoie. Mi s-a oprit respiraţia, când strigătele de jos au devenit tânguitoare şi oribile. Cum puteam sta acolo, aşa? Ren a înaintat un pas.

— Stai! l-a oprit Miles, din spatele lui.

Umerii i s-au strâns, şi mi-am dat seama că şi pe el îl deranja la fel de mult că stăteam acolo, dar apoi zgomotele de jos au încetat. Nu se mai auzea nimic, linişte de mormânt.

Zbang!

O bufnitură în uşa de pe hol m-a făcut să sar cât colo, în ciuda pregătirii mele. Apoi o alta şi o alta, zguduind uşa. Pe mijloc a apărut o crăpătură.

— Ăăă, băieți...

M-am încordat. David a înaintat.

— Asta e pe cale să...

Ușa s-a crăpat, aruncând în aer așchii mari din lemn, și câteva trupuri s-au prăbușit. Am rămas cu gura căscată. Pe jos erau bălți de sânge, piepturile erau despicate, lăsând să se vadă țesuturile roz, ca niște jeleuri. Erau membri ai Ordinului, toți.

Un răget gutural, care făcea să ți se oprească inima, ne-a asurzit pe toți. Fiori de groază mi-au pătruns adânc în mușchi, în timp ce mai multe siluete au pătruns în cameră, ca un val al morții, de care nu putea să se ferească nimeni. Elfi, o grămadă de elfi, au pătruns prin deschizătură. Erau atât de mulți, argintii, de o frumusețe glacială, cu ochii de un albastru stins și cu privirile tăioase. Erau cel puțin o duzină și jumătate, poate mai mulți, probabil, mult mai mulți. Iar în spatele lor l-am văzut pe străvechiul care mă împușcase și încă unul, pe care nu l-am recunoscut.

Pentru un moment, am înghețat când Ren și ceilalți membri ai Ordinului s-au avântat spre ei, dispărând în mulțime. Țepușele metalice luceau și înjunghiau, unele căzând pe jos. Țipetele și strigătele se amestecau cu sunetele hainelor sfâșiate și ale oaselor rupte. Dumnezeule, elfii frângeau gâturi de parcă erau bețe de chibrituri! L-am zărit pe Ren luptându-se cu un elf, lovindu-l în piept cu bocancul, într-o uimitoare demonstrație de brutalitate și grație. S-a răsucit, mișcându-se ca un dansator, și a înfipt țepușa unde cu câteva clipe mai devreme îi fusese piciorul.

Nu mai văzusem așa ceva!

În cele din urmă, mi s-a trezit instinctul. Aveam lupta în sânge, o moștenisem. Generații întregi s-au trezit în mine, călcând în picioare frica glacială care mi se cuibărise în stomac.

M-am rotit. Elful care o urmărea pe Rachel nu m-a văzut venind când i-am înfipt țepușa drept în spate. O sclipire de lumină m-a orbit pentru o secundă, apoi m-am răsucit. Un elf femelă s-a aruncat asupra mea, ca un fel de luptător de wrestling, dar m-am ferit de prinsoarea ei. Rotindu-mă, am lovit-o cu piciorul în spate și a căzut într-un genunchi. Am înfipt țepușa, iar pielea și mușchii i-au cedat. Sângele de un albastru sclipitor a țâșnit, acoperindu-mi mâna, când m-am dat înapoi. Am fost apucată din spate și aruncată într-o parte, lovind podeaua și aproape alunecând în mizeria pe care o făcuseră cu membrii Ordinului de la parter. Un elf m-a atacat.

— Ivy! a strigat Ren.

Zbătându-mă pe podea, mâna mea a dat peste ceva umed și moale, și mi-am înghițit greața, țâșnind în picioare. Am fandat spre dreapta, dar elful era rapid și a venit spre mine. I-am blocat lovitura și am lovit cu țepușa. S-a lăsat repede în jos, țâșnind lângă mine.

— Ești pe cale să mori! a zis el.

— Ce clișeu! i-am replicat, apoi m-am aplecat.

Am măturat picioarele de sub el. Elful s-a prăbușit și, înainte să poată riposta, i-am tras un șut în fund, în stil Van Helsing. Am sărit în picioare și m-am îndreptat spre Ren. Doi elfi erau cu ochii pe el. Am verificat ușa. Străvechiul care mă împușcase se îndrepta pe furiș spre ea. Am schimbat direcția, dar un elf pe care l-am recunoscut din club mi-a tăiat calea.

Roman!

Mi-a zâmbit.

— Salutare!

În timp ce m-am aruncat spre el, am zărit-o pe Val. Înainta cu un scop precis, ocolindu-l pe Miles, iar la început am crezut că o să-l ajute pe Ren, dar a trecut pe lângă el, ținând strâns

țepușa în mâna dreaptă. M-am lăsat pe sub brațul lui Roman, l-am apucat de spate și am căzut cu tot cu el. M-am rostogolit, mi-am ridicat genunchii și i-am plantat în spatele lui Roman, dându-l jos de pe mine. Sărind în picioare, i-am înfipt țepușa metalică în piept, în timp ce se ridica.

— Ghici ceva! N-ai reușit!

Roman s-a împleticit în spate, dar, în loc să aibă o expresie de groază, a zâmbit, înainte să explodeze într-o lumină tăioasă. M-am întors, gata să mă alătur lui Ren, când am văzut că Val ajunsese la străvechiul care mă împușcase. Se pregătea să atace, secondată de Dylan, care bloca ușa ce se zgâlțâia. Val avea să îl ajute, așa că m-am îndreptat spre Ren, dar cu coada ochiului am văzut-o pe Val apucând umărul străvechiului, din spate. În mod ciudat, el n-a făcut nimic. A rămas pe loc, iar Val i-a dat capul pe spate, expunându-i gâtul. M-am oprit brusc, bocancii mei alunecând pe ceva umed, la care n-am vrut să mă gândesc prea mult. Timpul parcă a încetinit când Val a rotit țepușa într-un arc larg. Dylan s-a aruncat înainte, încercând s-o oprească.

— Val! am strigat, iar inima mi s-a oprit.

Sângele unui străvechi deschidea ușa. Trebuie să fi știut asta. Străvechiul era prea aproape.

— Nu!

Ea nu părea să mă audă. A trecut țepușa de-a lungul gâtului străvechiului, iar sângele a țâșnit. Picăturile au atins fața lui Dylan, când Val a dat drumul străvechiului. Uimit, Dylan nu a fost suficient de rapid, când străvechiul a întins brațul și l-a dat la o parte pe membrul Ordinului. Groaza m-a împins înainte, dar nu am putut să mă mișc suficient de repede. Nu era suficient timp să împiedicăm ce era pe cale să se întâmple. Un țipăt

mi-a răsunat în urechi și abia mi-am dat seama că era al meu. Străvechiul s-a aruncat înainte, trecându-și mâna peste gâtul însângerat, apoi a trântit palma pe ușa ce se zguduia.

O lumină albastră, strălucitoare, s-a văzut dincolo de ușă, prin crăpături. Străvechiul care mă împușcase a căzut în genunchi în fața ușii, cu brațele larg deschise. A trecut o fracțiune de secundă, apoi s-a auzit un tunet, o explozie sonică din spatele ușii, care m-a aruncat cât colo. Am aterizat pe podea, iar aerul mi-a ieșit din plămâni. Amețită, m-am ridicat încet în fund și am văzut că toți erau pe jos, iar străvechiul dispăruse, de parcă nu fusese acolo niciodată, dar amprenta lui însângerată ardea ușa, de un albastru nefiresc.

Privirea mea înnebunită l-a găsit pe Ren în cealaltă parte a camerei. Și el se ridica. Ochii noștri s-au întâlnit, dar orice urmă de ușurare am văzut în ei a dispărut. O briză ușoară mi-a atins pielea, dându-mi la o parte de pe față buclele libere. M-am întors încet spre ușă, inspirând mirosul neașteptat de caprifoi.

Lumina albastră dispăruse. Ușa nu se mai zgâlțâia, dar fiecare firicel de păr de pe corp mi s-a ridicat, când am simțit un fior de gheață pe șira spinării. Încet, m-am ridicat în genunchi, apoi în picioare. Am văzut-o pe Val că face la fel, dar ea... se dădea înapoi dinspre ușă și... *zâmbea.* Nu înțelegeam, nu puteam să concep, nici când s-a uitat peste umăr, iar privirea ei a ajuns la mine. Zâmbetul a ezitat doar un pic.

Oh, nu! Nu, nu, nu!

Nu era posibil! Trebuia să însemne altceva, pentru că nu era posibil... Categoric, nu era posibil. Probabil că o prinseseră cumva, dar am văzut că purta brățara, cea cu trifoiul în ea. Nu o văzusem niciodată fără ea. S-a auzit deschizându-se

o încuietoare, sunetul răsunând cu ecou prin cameră, ca o împuşcătură. Cu pulsul accelerat, am înghiţit greu, când s-a mai auzit o încuietoare. Clanţa a zăngănit o dată, de două ori, apoi s-a răsucit încet.

Inima mi s-a oprit şi am strâns ţepuşa din mână.

O linişte nefirească s-a aşternut în cameră, când membrii Ordinului şi elfii deopotrivă s-au ridicat în picioare, iar uşa s-a deschis larg.

Capitolul douăzeci și doi

UN ÎNTUNERIC CUM NU MAI VĂZUSEM VREODATĂ PLUTEA ÎN intrarea goală. O beznă atât de profundă şi densă, încât parcă pulsa, marginea ei groasă atârnând de peretele de deasupra. S-a mişcat fluid precum uleiul, a urcat pe perete şi a înaintat. Tabla a pocnit sub greutate, când a alunecat pe tavan. Vârtejuri de fum negru s-au întins, biciuind prin aer. Mirosul de caprifoi s-a intensificat.

— Oh, asta nu-i a bună! am murmurat şi am făcut un pas în spate.

Şuvoaie de fum negru se scurgeau din tavan, formând mai multe coloane deodată. Am pierdut numărătoarea la zece. Umbrele se roteau ameţitor, lăsând să se vadă în centru o lumină albastră, strălucitoare. Lumina a pulsat o dată, iar umbrele au dispărut, de parcă un vânt puternic ar fi împrăştiat fumul. În locul umbrelor erau bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi cu un fel de pantaloni negri, poate din piele. Aveau picioarele şi piepturile goale. Pe braţul drept purtau câte o bandă cu un scris pe care nu l-am recunoscut. Toţi aveau păr scurt, aproape brunet, tuns periuţă. Când s-au uitat în jur, ochii lor erau precum lacurile îngheţate.

Elfii din cameră au căzut brusc în genunchi, plecându-şi capetele, indiferenţi la membrii Ordinului, care încă stăteau în picioare. Iar acela era un semn foarte rău. Am tras aer în piept, apoi respiraţia mi s-a oprit, când am văzut o altă umbră mişcându-se spre uşă.

Un bărbat a trecut prin ea, nu un nor de ceaţă malefică, ci un zdrahon de mai bine de doi metri. Purta acelaşi gen de pantaloni negri, iar pe umerii largi îi atârna o cămaşă albă, din in. De parcă se plictisise să îi încheie nasturii, i se vedea jumătate din pieptul de culoarea bronzului. Părul negru ca pana corbului era mai lung, îi ajungea până la umeri, iar trăsăturile îi erau uimitor de colţuroase. Parcă elfii adunaseră în chipul lui toată frumuseţea brută. Era atât de fermecător, încât aproape că îţi era greu să te uiţi la el, însă era şi nefiresc, şi ireal. Şi nu găseai niciun gram de compasiune sau umanitate în trăsăturile lui.

Nu era nevoie să îmi spună nimeni cine sau ce era. Felul în care îşi ţinea capul sus, urma de dezgust de pe buzele lui pline, felul în care şi-a trecut privirea prin cameră, cu o expresie arogantă şi respingătoare.

Prinţul!

Sosise prinţul!

Iar bărbaţii dinaintea lui erau cavalerii. Erau liberi şi, înainte să conştientizăm pe deplin toată grozăvia, unul dintre cavaleri a păşit spre cel mai apropiat membru al Ordinului, a întins mâna şi a băgat-o prin pieptul bărbatului.

S-a dezlănţuit iadul.

Membrii Ordinului i-au atacat pe cavaleri, în timp ce elfii au rămas în poziţiile lor supuse, îngenuncheaţi. M-am lăsat ghidată de instinct. Am întins mâna spre braţul stâng şi am desfăcut ţepuşa din lemn prinsă acolo. Gemete de durere şi

sunetul înfundat al ultimelor suflări mă înconjurau, când am păşit în faţă, gata să îl atac pe cel mai apropiat cavaler.

Atunci am văzut-o pe Val. Mergea cu pas iute în spatele prinţului, care, cu o simplă mişcare a mâinii, dădea la o parte pe oricine îi stătea în cale. Demonstraţia de putere era şocantă. În câteva clipe, a fost la intrarea spre hol, apoi a dispărut, cu Val pe urmele lui. Am ezitat, privirea mea înnebunită găsindu-l pe Ren, care se aplecase sub braţul întins al unuia dintre cavaleri şi se ridicase în spatele lui. A lovit cu bocancul în spinarea cavalerului, punând în genunchi puternica creatură. A trecut o clipă, apoi Ren m-a văzut şi am ştiut ce aveam de făcut.

M-am întors şi am alergat spre hol, ocolindu-i pe cei care căzuseră, unii răniţi, alţii prăbuşiţi pentru totdeauna. Mi s-a părut că am auzit pe cineva strigându-mi numele, dar am deschis uşa şi am traversat holul scurt, uitându-mă peste balustradă. Jos, am văzut roşul strălucitor al bluzei lui Val strecurându-se pe uşa de la intrare.

— Val!

Am coborât câte două scări odată, am alergat prin holul de la intrare şi am prins uşa din faţă înainte să se trântească. Am ţâşnit afară, speriind un grup de adolescenţi care stăteau pe bordură. M-am uitat în dreapta şi-n stânga, şi am văzut-o pe Val îndreptându-se spre Cartierul Francez. Creierul mi s-a oprit. Datoria îmi cerea să mă duc după prinţ. Eu fusesem cel mai aproape de uşă şi ştiam că în curând aveau să vină şi alţii, dacă reuşeau să iasă din casa aceea, dar era mai mult decât o datorie.

Trebuia să ajung la Val. Poate că era şocul sau poate că negam că îl ajutase pe străvechi să deschidă uşa, că plecase de bunăvoie cu prinţul. În adâncul sufletului, ştiam că e o trădătoare,

că *deja* ne trădase, dar o altă parte micuță din mine credea că poate repara asta; trebuia doar să ajung la ea. Pentru că probabil fusese fermecată. Poate că fusese prinsă fără protecție, la fel ca Merle, la fel cum fusesem și eu.

Am iuțit pasul, când au cotit pe St. Phillip Street. Mă temeam că știu unde îl conducea Val pe prinț. Puteam doar să sper că mă înșelam. Picioarele mă dureau, dar m-am forțat, ferind trecătorii și cerșetorii. Plămânii mi s-au blocat când am trecut pe lângă Irish pub și am văzut bluza roșie a lui Val, cu o secundă înainte să dispară.

Nu! Nu!

M-am forțat mai mult ca niciodată, aproape rămasă fără respirație, când am ajuns aproape de intrarea laterală de la Mama Lousy. Cu inima grea, am deschis ușa și am aruncat o privire spre scări. Ușa de siguranță, de obicei închisă, era acum dată de perete. Groaza mi s-a instalat ca o ghiulea în stomac atunci când am urcat scările. Când m-am apropiat de capătul lor, mirosul metalic era atât de puternic, încât îl simțeam în gât! Am ajuns sus, am intrat în cameră și mi-am înăbușit un țipăt răgușit. Harris zăcea întins pe spate, cu ochii sticloși și neclintiți. Partea din față a cămășii îi era sfâșiată și roșie. Sub el era o baltă de sânge, care se întindea pe covorul bej.

Furia și oroarea se războiau în mine, în timp ce am înaintat spre fundul camerei și spre scările care duceau la etajul al treilea, strângând țepușa, până m-au durut încheieturile.

— Valerie! am strigat.

O ușă din dreapta s-a trântit și s-a închis, iar eu m-am răsucit. Val era acolo, ținând în brațe ceva de mărimea și forma unei mingi de bowling. Era acoperit cu o cârpă neagră. Habar n-aveam ce era, iar în clipa aceea nici nu-mi păsa.

— De ce? am întrebat cu voce spartă.

Buclele strânse s-au legănat când ea a clătinat din cap şi s-a îndreptat spre uşă.

— Aş vrea să nu fi fost tu cea care vine după mine.

Înainte să pot răspunde, am simţit un aer rece la ceafă. M-am întors şi mi s-a tăiat răsuflarea, când l-am văzut pe prinţ în faţa mea. Doar două cuvinte pot rezuma cam ce am simţit:

Oh, rahat!

Am auzit uşa închizându-se în spatele meu şi, chiar dacă ştiam că Val fugise şi mă lăsase cu... cu chestia aia, nu mi-am luat ochii de la el. Prinţul şi-a aplecat capul într-o parte, studiindu-mă atent, de parcă eram un gândac ciudat, sub un microscop.

— Părul tău, a zis el.

Vocea lui era ciudată, un accent care îmi amintea de cineva din Anglia, dar cumva diferit, mai melodios.

— Are culoarea focului.

Îh!

— E cumva... dezagreabil, a adăugat el, aproape ca o completare.

Am clipit, oarecum uimită, pentru că era foarte posibil ca prinţul din Lumea de Dincolo tocmai să îmi fi insultat culoarea părului. Sincer, nici măcar nu îmi venea să cred că stăteam în faţa lui!

— Nu sunt aici să vorbim despre părul meu roşcat.

M-a privit cu ochi ca de gheaţă.

— Atunci, eşti aici să te lupţi cu mine?

— Sunt aici să te termin!

Un râs moale, muzical, s-a auzit dinspre el.

— Mă amuzi şi mă simt... bun.

A rostit ultimul cuvânt de parcă nu îi era familiar.

— O să te las în viaţă.

Când a păşit într-o parte, l-am blocat. Privirea i-a fugit spre ţepuşa pe care o ţineam în mână, iar buzele i s-au curbat într-un zâmbet lent, de-a dreptul ciudat, care nu i-a îmblânzit deloc expresia.

— Oh, vai, o ţepuşă din lemn spinos, din Lumea de Dincolo, presupun?

— Poţi fi sigur.

— Doar pentru că ai aşa ceva crezi că o poţi folosi cu succes împotriva mea? Asta e o prostie!

Şi-a lăsat în jos bărbia, iar şuviţele de păr lung şi negru i-au căzut pe piept.

— Una fatală! a simţit nevoia să adauge.

Inima îmi bubuia, în ciuda cuvintelor pe care le-am rostit:

— Vorbeşti mult!

S-a tras înapoi, iar în expresie i s-a văzut surpriza.

— Nu vreau să rănesc o femeie, a zis el, cu accentul acela ciudat.

Privirea lui rece a trecut peste mine.

— Cred că există lucruri mai plăcute pe care le poţi face cu sexul frumos.

— Îh! am exclamat, îngreţoşată.

A ridicat o sprânceană neagră.

— Bunătatea mea se risipeşte rapid.

O parte semnificativă din mine îşi dorea să se întoarcă şi să o ia la fugă. Acela era prinţul şi, în ciuda situaţiei în care tocmai mă pusesem, nu eram proastă. Pe cât de antrenată eram, să mă confrunt cu prinţul echivala cu o sinucidere, dar datoria mea – ce fusesem învăţată să fac – era ca *niciodată* să nu fug de

un elf. În trecut, comisesem un act care depăşise limitele neglijării datoriei şi nu aveam de gând să mai fac asta.

Am rămas pe poziţie.

Prinţul a oftat greu, apoi a ţâşnit înainte şi m-a apucat de încheietură. Contactul m-a făcut să tresar. Pielea îi era rece.

— Îţi dau o ultimă şansă.

Zicând acestea, a crescut presiunea pe încheietura mea, dar n-am lăsat ţepuşa.

— Nu o să-ţi placă cum se termină, păsărica mea!

— Nu sunt nimic al tău, amice!

— Păcat!

Apoi m-a împins cu o singură mişcare a mâinii, dar care a avut suficientă forţă să mă trimită patinând pe covor. Din câte se părea, discursul lui de Casanova înfiorător nu fusese doar un spectacol. M-am îndreptat, înainte să cad. Nu mă rănise şi părea că îmi dădea o ultimă şansă, dar pentru mine erau prea multe în joc ca să o iau la fugă.

— Ce i-ai făcut lui Valerie?

— Cine? Fetiţa care a fost aici?

Prinţul şi-a dat capul pe spate.

— Nu i-am făcut nimic! Cred că este... poate inteligentă? Ştie că nu putem fi opriţi.

— Nu!

Am clătinat din cap, în timp ce furia creştea în mine.

— Niciodată nu v-ar ajuta de bunăvoie. Trebuie să fi fost constrânsă!

— Dacă asta te face să te simţi mai bine!

Agăţându-mă de furia neîncrezătoare, m-am aruncat înainte şi m-am răsucit la stânga. Am lovit cu ţepuşa, dar spaţiul unde fusese el era gol. M-am împleticit în spate.

— Ce...

— Prea lentă!

M-am rotit şi l-am văzut stând acolo, cu un zâmbet abia desenat pe față. M-am aruncat, rotindu-mi piciorul, dar din nou am lovit doar aerul.

— Nu poţi să te baţi cu mine, păsărică!

Acum începeam să mă enervez. Am sărit în picioare, m-am rotit şi eram pe cale să îi trag o lovitură zdravănă cu elan, dar prinţul a dispărut, iar apoi m-am trezit cu brațele lui în jurul meu. M-a ridicat de parcă eram un copil mic, care îi dădea bătai de cap.

— Nu mai am răbdare! mi-a zis la ureche, trimiţându-mi un fior de gheață pe şira spinării. Și nici bunătate!

Oh, la naiba!

Mi-am dat capul pe spate şi i-am lovit bărbia, aruncându-i scăfârlia într-o parte. Prinţul m-a scăpat, iar genunchii mei au atins podeaua. Mi-am ridicat capul şi l-am văzut stând chiar în faţa mea.

Să fiu a naibii!

Nu am avut timp să reacționez. Brusc, mâinile lui au fost în jurul gâtului meu, ridicându-mă de la podea. Am lovit cu ţepuşa şi i-am zgâriat gâtul. Sângele a ieşit prin rana superficială, clocotind ca lava. Vorbind într-o limbă pe care n-o înţelegeam, mi-a prins încheietura care ţinea arma, până când mâna mi s-a desfăcut, în ciuda încercării disperate de a o ţine închisă. Ţepuşa mi-a scăpat şi mi-a căzut neputincioasă printre degete, apoi ambele lui mâini au fost pe gâtul meu. Am inspirat pentru ultima dată, când mi-am dat seama. Panicată, l-am lovit cu picioarele şi m-am prins de mâinile lui, dar degetele m-au strâns şi mai tare.

— Zboară, păsărică!

Brusc, zburam prin aer. Am lovit una dintre mesele pliabile goale, răsturnând-o. Am aterizat pe podea, pe o parte, inspirând adânc, în ciuda durerii care îmi înlănțuia coastele. Isuse, abia puteam să respir din cauza ei! M-am împins în antebrațe, cu trupul tremurând de efort. Când am ridicat capul, îmi simțeam pieptul foarte strâns. Într-o clipă era în cealaltă parte a camerei, în următoarea, chiar în fața mea. Bâjbâind împrejur, am apucat un scaun metalic și l-am aruncat, țipând când durerea dintr-o parte m-a lăsat fără aer.

— Te rog! a zis prințul, prinzând scaunul din mâna mea și smulgându-l.

Durerea extraordinară mi-a trecut prin bărbie și printr-o parte a feței, când am încasat lovitură de pomină cu scaunul. Sângele mi-a umplut gura, ieșind printre buze și prin buza sfâșiată. Înainte să simt gustul fricii care îmi urca pe gât, al panicii care probabil că se ivea cu câteva clipe înainte să îți dai seama că ai încurcat-o, am văzut încă o sclipire de lumină strălucitoare, când un alt val de durere mi-a cuprins obrazul.

Aveam să mor.

În clipa aceea, situația era cât se poate de clară. Înainte, crezusem că nu mi-era frică să mor, ci să trăiesc, în timp ce toți cei din jurul meu piereau, dar mă înșelasem. O groază pe care nu o mai simțisem a crescut în mine ca un fum perfid, înecându-mă. Nu voiam să mor! Nu, când abia începusem din nou să trăiesc! Nu, când mă îndrăgosteam de Ren! Mă... îndrăgosteam? Oh, Doamne! Conștientizarea tardivă m-a străpuns mai adânc decât durerea fizică, luminându-mi parcă pieptul. Lacrimile mi-au umplut ochii, dar oricum abia reușeam să văd. Parcă nu îmi funcționau bine.

Durerea... durerea era peste tot. Cu fiecare respirație, îmi supraîncărca simțurile. Ceva important din mine se desprinsese, se despicase. O durere sfâșietoare m-a săgetat în timp ce l-am simțit pe prinț îngenunchind deasupra mea, cu genunchii de o parte și de alta a corpului meu. Am încercat să-mi ridic brațele, dar absolut toate terminațiile nervoase păreau să se răzvrătească. Întunericul a început să mă învăluie, conturând lumea din jurul meu într-o ceață densă. Mi-am simțit limba grea, când chipul încețoșat al prințului s-a ivit în fața mea.

— Ar fi trebuit să pleci când ai avut ocazia s-o faci, păsărică! Tonul lui era plin de dezgust, apoi s-a aplecat cu fața spre fața mea și a continuat: Ți-am dat...

Vocea lui s-a stins, inspirând adânc, zgomotos. Am avut impresia că prințul a înlemnit deasupra mea, apoi i-am simțit mâna pe obraz. Și-a dus-o la gură, cu degetele roșii. Întunericul mă acapara, dar m-am gândit... m-am gândit că îmi gustase sângele, iar asta a pus capac. S-a smucit în spate și am avut impresia clară că pielea i-a pălit, apoi fața lui a fost din nou lângă a mea.

— Nu! a zis el.

Apoi a scos un sunet care mi-a amintit de o înjurătură, înainte să șoptească un cuvânt pe care nu l-am înțeles, un cuvânt care era în engleză, dar nu putea să fie ce mi se păruse mie că era. M-a prins cu ambele mâini de gulerul bluzei și a sfâșiat-o, de parcă era hârtie absorbantă. Inima mea, slabă și obosită, a tresărit, când am simțit un alt gen de panică. Și-a pus mâna pe mijlocul pieptului meu, nu a mișcat-o, dar... dar palma lui s-a încălzit, iar căldura mi-a înfierbântat pielea, arzând țesuturile și mușchii. Am simțit prin mine cea mai ciudată fierbințeală.

Undeva, s-a auzit o uşă deschizându-se cu putere, lemnul despicându-se lovit de perete. Percepeam strigăte, unele cunoscute, dar prea îndepărtate. Prinţul s-a ridicat, cu o adiere rece. Parcă se prăbuşea în el însuşi, iar în locul unde fusese un bărbat era acum doar un corb. Creatura şi-a întins aripile maiestuoase, precum două braţe cu pene. Corbul s-a înălţat spre tavan şi a dispărut din raza mea vizuală, iar cuvântul... cuvântul acela mi se tot rotea printre gândurile împrăştiate, când cineva a aterizat lângă mine. Vocile s-au auzit mai clar şi m-am gândit că poate Ren era lângă mine, că poate el era cel care mă atingea cu atâta grijă, dar tot ce auzeam era cuvântul acela pe care îl şoptise prinţul.

Halfelin.

Capitolul douăzeci și trei

TIMPUL... TIMPUL TRECEA CIUDAT PENTRU MINE. NU AVEAM o noțiune reală a timpului. La un moment dat, am devenit conștientă doar de faptul că fusesem luată de pe covorul aspru și așezată pe ceva mult mai moale. Un pat, poate? Apoi, în cele din urmă, am auzit un zgomot slab, un ticăit persistent în fundal, un monitor cardiac. Odată ce am reușit să deschid ochii – un ochi, de fapt –, prin vederea încețoșată, am izbutit să disting un panou alb și lumini slabe. În aer se simțea un miros specific de dezinfectant. În mod stupid, mi-am dat seama că trebuia să fiu într-un spital și, dacă eram acolo, în loc să fiu la sediu, însemna că era ceva grav, dar eram prea obosită să urmez gândul acela.

Habar n-aveam cât timp trecuse așa, cu mine devenind din când în când conștientă de ce era în jurul meu. La un moment dat, mi s-a părut că l-am *simțit* pe Ren aproape de mine. Apoi, mi s-a părut că aud râsul lui Val, dar gândul acela nu avea logică pentru mintea mea amețită. Existau motive pentru care nu auzisem râsul lui Val. Apoi au fost alte momente, când mă trezeam, iar singurul lucru la care puteam să mă gândesc era ce îmi spusese prințul.

Halfelin.

Totuşi, de data aceasta, în timp ce mă târam prin întuneric, a fost cât pe ce să deschid unul dintre ochi, iar când am clipit şi am văzut din nou tavanul, nu m-am retras imediat. Am inspirat adânc şi am scâncit, când o durere surdă mi-a radiat prin coaste. Am încercat să înghit, dar îmi simţeam gâtul dureros, de parcă înghiţisem o gură de cuie. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât creştea durerea de care deveneam conştientă. Mă *durea* faţa. Mă durea de parcă mă izbisem cu ea de un zid din cărămidă, apoi o frecasem temeinic de perete. Mă durea falca, la fel şi globul ocular stâng, adică întregul glob ocular. Prin încheietura dreaptă simţeam o pulsaţie constantă. În coaste aveam un foc ce ardea.

Era nasol să mă trezesc! Doamne!

Mi-am mişcat degetele, uşurată să văd că funcţionau. Apoi am vrut să încerc şi cu cele de la picioare, dar, înainte să pot face verificarea de sistem, am simţit mişcare în cameră.

Patul a coborât uşor şi am văzut cei mai frumoşi ochi verzi, două bijuterii din smarald scoase direct dintr-o mină şi puse în spatele unor gene dese, strălucind pe un chip minunat, pe care ajunsesem să... îl iubesc. Inima mi-a luat-o la goană, iar bipăitul a urmat-o. Îl iubeam. Da! Se întâmplase cumva, în toată nebunia aceea.

— Bună! a zis el încet, uitându-se la mine ca un bărbat care crezuse că nu va mai avea niciodată discuţia asta. Iată-te, somnoroaso! O să rămâi cu mine, de data asta?

M-am concentrat asupra lui cu singurul meu ochi, în timp ce emoția mi-a urcat în gât. Ceea ce mă ţintuise în patul acela era undeva în fundul minţii mele, nu uitasem, era... *acolo.*

— Bună! am reușit să zic răguşit.

Un zâmbet uşurat i s-a ivit pe faţă, îmblânzindu-i umbrele întunecate de sub ochi. Părul îi arăta de parcă îşi trecuse mâinile

prin el de o grămadă de ori. S-a uitat la mine un moment, apoi s-a întins spre noptiera de lângă pat.

— Ţi-e sete?

Am început să încuviinţez din cap, dar mi-am dat seama că nu era o idee bună.

— Da!

Ren a pus apă dintr-o carafă într-un pahar din plastic.

— Bine! Doar un pic!

Şi-a pus cu grijă o mână sub capul meu şi l-a ridicat, aducându-mi paharul la buze. Apa rece mi-a înţepat gura şi gâtul, dar parcă înghiţeam raiul. S-a tras înapoi, înainte să gâlgâi ca la un joc cu alcool din facultate. M-am uitat la el cu un ochi.

— Încet!

A râs, iar privirea i s-a luminat.

— Nu vreau să te îmbolnăveşti, pe lângă...

A mişcat din bărbie şi şi-a trecut din nou degetele prin păr.

— Pe lângă celelalte...

Toate celelalte – faţa care mă durea, coastele lovite –, dar eram în viaţă, şi asta mă şoca, pentru că simţisem cum se rupsese ceva urât în mine. Ceva foarte grav. Am ridicat sprâncenele.

— Doamne, Ivy...

Ren şi-a dres vocea, s-a aplecat şi m-a sărutat blând pe vârful nasului.

— N-a trecut nicio clipă în care să nu fiu al dracului de speriat. Am crezut... Când te-am văzut în camera aia...

Suferinţa clară din vocea lui era dureroasă.

— Sunt bine, cred.

— Crezi?

A râs, auzind asta, iar râsul i-a sunat profund, gutural. Când a ridicat capul, mi s-a părut că îi lucesc ochii.

— Eşti într-un spital aproape de casa ta, Kindred Hospital. Nu am putut să te ţinem la sediu.

După ce am mai băut încet din apă, am reuşit să îmi pun limba în funcţiune.

— Cum... Ce s-a întâmplat?

— Ivy...

A dat la o parte cu grijă o buclă rătăcită, în timp ce pe chip i s-a aşternut o expresie de suferinţă profundă.

— Nu îţi aminteşti?

— Îmi... amintesc!

M-am rezemat de perne, ciudat de epuizată, în ciuda faptului că probabil era ceva vreme de când făceam pe Frumoasa Adormită.

— Ce zi este?

La început, a părut că nu vrea să răspundă.

— Sâmbătă noaptea.

— Poftim?

Am vrut să mă ridic, panica explodând ca o alice, dar Ren m-a apăsat blând pe umeri.

— E în regulă! Trebuie să rămâi în patul ăsta. Încă un pic. Ai fost rănită destul de rău, Ivy!

Mâinile lui au zăbovit.

— Dar...

M-am uitat în jur, văzând că eram singuri.

— Dar cavalerii... prinţul... au ieşit.

A clătinat din cap.

— În mod ciudat, n-a fost apocalipsa uriaşă la care ne aşteptam. Ordinul – ce a mai rămas din el – patrulează în fiecare noapte de atunci. Nu am văzut nici măcar un cavaler *sau* pe nemernicul ăla. David şi alţi câţiva se duc în Flux în seara asta, dar am o presimţire că nu vor găsi nimic acolo.

Gândurile mele erau lente, încercând să țină pasul cu ce spunea el.

— Nu are logică!

— Nu, nu prea are, dar oriunde ar fi, orice or fi făcând, se ascund.

Mi-a zâmbit, dar zâmbetul nu i l-am citit și în ochi.

— Am reușit să închidem din nou poarta.

Mi-am lăsat mintea să asimileze asta, dar în prim-planul gândurilor mele era ceea ce spusese: „ce a mai rămas din Ordin".

— Câți oameni am pierdut?

Ren și-a ferit privirea, mușchiul de pe bărbie zvâcnindu-i.

— Șaisprezece.

Oh, Dumnezeule, nici nu puteam... Am închis strâns ochiul sănătos. Tristețea crescândă aproape m-a făcut să îmi doresc să nu fi aflat încă nimic.

— Ați găsit-o... pe Val?

Mă durea până și să-i rostesc numele.

— Nu! Nimeni nu a văzut-o, nici măcar familia ei.

Doamne, ce făcuse? Mi-am amintit-o la sediu.

— Avea ceva la ea, Ren! S-a dus acolo cu un motiv. Ținea ceva acoperit cu negru.

Ren a încuviințat încet din cap.

— Știu! Ții minte că Merle a pomenit ceva despre un cristal? David ținea unul într-o încăpere de la etajul al treilea, printre alte rahaturi ciudate. Nu știu care e importanța cristalului.

Și-a ferit privirea, ridicând din umeri și inspirând adânc.

— David nu a spus niciodată ce naiba e, iar eu habar n-am.

Mi-am amintit de camera în care David nu lăsa niciodată pe nimeni, dar cum aflase Val că era acolo? Sinceră să fiu, uitasem de cristal, în clipa în care aflasem de halfelini.

— Mă gândesc că Merle ar putea şti, dar nu am... Ei bine, sincer să fiu, nu prea mi-a păsat de asta acum. Mi-a păsat doar de tine, a zis el, iar privirea mi-a zăbovit asupra lui.

Sprâncenele i s-au încruntat şi şi-a strâns mâna în jurul mâinii mele stângi.

— Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar îmi vine s-o omor pentru ce a făcut.

Da, nu voiam să aud asta!

— Puteai să mori, iar eu...

S-a oprit, iar când am redeschis ochiul, Ren se uita spre spaţiul de lângă mine, la monitor.

— Nu ştiu ce aş fi făcut.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Sunt... sunt aici!

Suna jalnic, dar asta a fost tot ce am putut spune.

Privirea lui s-a îndreptat spre a mea.

— Eşti, dar n-ar fi trebuit să îl înfrunţi pe prinţ... N-ar fi trebuit să faci nimic din tot ce ai făcut. Ce a fost în mintea ta?

A înghiţit în sec.

— Să mergi după el a fost ca şi cum ţi-ai fi pus la tâmplă o armă încărcată.

— Era datoria mea!

A clătinat din cap încet.

— A fost sinucidere. Eşti incredibil de curajoasă, Ivy! Eşti puternică şi curajoasă, dar aceea a fost o nebunie, şi îmi doresc să nu fi fost nevoită să înfrunţi aşa ceva.

Şi eu. Gândurile mi s-au întors la sediu şi m-am întrebat dacă voi mai putea intra vreodată acolo, fără să mă gândesc la înfruntarea cu prinţul sau la ce a zis.

Halfelin.

M-a trecut un fior. Prinţul credea că sunt halfelin? Era imposibil... imposibil! Un străvechi fusese lângă mine când sângerasem, dar... dar prinţul fusese chiar pe mine când simţise.

Îmi gustase sângele.

— Hei, hai să nu mai vorbim despre toate astea!

Ren şi-a pus buza pe tâmpla mea.

— Da?

Dar a trebuit să întreb.

— Crezi că a fost fermecată? Val?

— Nu ştiu, Ivy! E posibil, dar...

Deodată, mi-a venit să plâng. Probabilitatea ca ea să fi fost constrânsă era infimă. Constrângerile nu durau mult, doar dacă nu se hrăneau din ea, iar dacă era aşa, probabil că ea nu mai era. Murise deja. Fără să întreb, ştiam că se dăduseră ordine ca Val să fie prinsă, vie sau moartă. Cel mai probabil, moartă. Pentru că ceilalţi membri ai Ordinului ar fi vânat-o. Trădarea ei durea la fel de rău ca o cutie cu rahat pe care ar fi golit-o prinţul pe mine.

Ren şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu şi m-am silit să zâmbesc, deşi nu era cel mai plăcut sentiment.

— Cât de rău arăt? am întrebat.

— Mai bine ca niciodată.

— Ce mincinos eşti! *Simt* cât de varză sunt în clipa asta!

Mi-a dus mâna la buzele lui şi mi-a sărutat mijlocul palmei.

— Eşti aici! Nu-mi pasă cum arăţi. Nu, după ce am crezut că o să te pierd.

Mi-a crescut inima în piept şi aproape - aproape - că am spus cuvintele acelea simple. Privirile noastre s-au întâlnit.

— Credeai că o să scapi de mine aşa uşor?

Ren a zâmbit, arătându-şi gropiţele.

— Scumpo, e ultimul lucru pe care mi l-aş dori vreodată!

Duminică seară am fost externată din spital și am fost dusă imediat în apartamentul meu, unde am descoperit că, în timp ce eu lipsisem, Ren trecuse să vadă ce face Tink. Doar asta, și aproape că m-a trimis înapoi în spital.

Potrivit spiridușului exaltat, Ren trecuse pe acolo zilnic, îi spusese ce făceam și nici măcar o dată nu fusese „dezbrăcat" ori încercase să îl omoare. Când m-am uitat la Ren, chiar părea jenat, de parcă fusese prins fraternizând cu dușmanul.

Deși rănile mele puteau fi mai rele – ar fi trebuit să fie mai rele –, eram extenuată și am sfârșit prin a petrece mare parte din timp, de duminică până marți, în pat, cu Ren și Tink având grijă de toate nevoile mele, ceea ce a făcut interesant să văd cum se înțeleg cei doi.

Habar n-aveam cum voi recupera tot timpul cât lipsisem de la cursuri. O discuție cu consilierul era pe lista mea de priorități, imediat ce nu aveam să mai arăt de parcă îmi băgasem fața în mașina de tocat carne.

Marți seara am migrat în living. Ren s-a așezat la capătul canapelei, iar eu prinsă între picioarele lui, rezemată de pieptul lui. În sfârșit, trecusem de la supă la mâncare adevărată, ceea ce înseamnă că am devorat o jumătate de cutie de praline, în timp ce Tink ne-a forțat să suportăm un maraton de filme cu Harry Potter.

— Chiar trebuie să repeți fiecare replică din film? l-a întrebat Ren, la un moment dat.

Tink a pufnit.

— Sporește plăcerea filmului.

— Poate pentru tine, dar nu și pentru restul lumii, a mormăit Ren, iar eu i-am zâmbit.

Am adormit acolo, cu Tink aşezat pe celălalt braţ al canapelei, iar Ren cu braţele înfăşurate grijuliu în jurul meu. De când ieşisem din spital, Ren stătuse cu mine în fiecare noapte şi fusese acolo când mă trezisem în toiul nopţii, cu un ţipăt răsunându-mi în urechi. Fusese acolo să-mi aline spaimele care mă chinuiau în somn. Habar n-aveam ce visam. De câte ori mă trezeam, nu era nicio imagine.

Miercuri, Ren s-a întors la lucru, iar a doua zi, dacă mă simţeam în stare, urma să merg la sediu, să vorbesc cu David. Cu atâţia membri morți, trebuia să mă întorc acolo. Nu mă presa nimeni, dar trebuia să o fac.

Trebuia să o găsesc pe Val. Aceea avea să fie prioritatea numărul unu şi, cu toate că ştiam că David şi membrii Ordinului o căutau, nimeni nu o cunoştea mai bine ca mine. Nimeni. Nu aveam de gând să îi spun lui Ren, ştiam că avea să sară în sus, dar trebuia să încerc să dau de ea. M-am târât spre baie şi am tresărit când m-am văzut ca lumea. Ochiul stâng era acum întredeschis. Toată partea stângă a feţei arăta de parcă cineva m-ar fi mânjit cu gem de struguri şi căpşune. Buza de jos era umflată şi ruptă la mijloc. Arătam ca victima unui accident de maşină, cu bucle unsuroase şi lăsate. Sexy!

Am auzit deschizându-se uşa de la intrare, apoi pe Tink strigând:

— Nu trebuia să fii la lucru?

— Nu eşti paznicul meu, a fost răspunsul lui Ren.

Curioasă de ce venise, pentru că era doar şapte seara, am ieşit încet din dormitor, exact când s-a ivit în uşă. Îngrijorarea mi s-a cuibărit imediat în suflet.

— E totul în regulă?

Ren mi-a zâmbit în timp ce se apropia de mine cu un braţ la spate. Peste umărul lui, l-am văzut pe Tink plutind.

— Am vrut doar să mă opresc foarte scurt. Să mă asigur că eşti bine.

— Puteai să îmi trimiţi mesaj... Stai aşa!

Am adulmecat aerul.

— A ce miroase?

S-a oprit în faţa mea şi a scos mâna de la spate. Avea o pungă de la Café Du Monde. Tink a chiuit ca o fată de 15 ani la un concert One Direction. Intrând în cameră, a apucat punga din mâna lui Ren şi a zburat. Ren s-a întors încruntat.

— Lasă-i şi ei una, măgarule!

S-a întors spre mine, mijind ochii.

— Chiar nu-mi place chestia aia!

— Sunt sigură că sentimentul e reciproc, dar mulţumesc pentru *beignets*.

— A fost doar o scuză să te văd.

S-a întins şi a început să îmi descheie cardiganul.

— În clipa asta, urăsc ideea să plec.

L-am privit cum aliniază nasturii în găurile potrivite, pentru că eu îi încheiasem la nimereală.

— Nu sunt singură.

— Ciudăţenia aia mică nu se pune.

— Hei! E ciudăţenia mea!

Ren a clătinat din cap, apoi mi-a luat uşor în palmă obrazul intact.

— Sigur eşti bine? Pot vorbi cu...

— Sunt bine! Jur! Am de gând să fac un duş, apoi să mă aşez pe canapea şi, dacă Tink nu le va devora pe toate, să mănânc bunătăţi dulci, până leşin.

— Bine!

Şi-a aplecat capul şi mi-a sărutat blând colţul buzelor.

— Mă întorc acasă cât de repede pot!

Acasă? Aici? Aici era acasă pentru el? Oh, Doamne, inima mi-a crescut până am crezut că o să plutesc spre tavan! Nici măcar nu ştiu ce i-am spus când a plecat, dar am rămas în mijlocul dormitorului ca o prostănacă.

Oh, Doamne, eram îndrăgostită până peste cap de Ren, de *Renald Owens*! Eram îndrăgostită de un tip al cărui nume real era Renald. Nu era prima dată când îmi dădeam seama, dar, de fiecare dată când mă gândeam la asta, mă şoca profund. Clătinând din cap, m-am întors să mă duc spre baie, când privirea mi-a zburat spre dulap. M-am oprit şi mi-am simţit inima de parcă cineva înfipsese o piuneză într-un balon. Ren recuperase ţepuşa din lemn pe care o scăpasem în timpul luptei cu prinţul. Acum era în dulapul meu, aliniată lângă ţepuşele mele metalice.

Halfelin.

Am închis ochii. Nu avea logică. Prinţul doar se purtase... foarte ciudat. Dar asta nu explica defel ce făcuse înainte să apară Ren şi ceilalţi. El... îşi pusese mâna pe pieptul meu, iar eu îi simţisem căldura în mine. Cred că mă vindecase. Ştiam că asta făcuse. Era singurul motiv pentru care în clipa aceea eram în picioare, şi nu într-o urnă. Dar era imposibil. Am făcut un pas spre dulap, apoi încă unul.

Nu aveam cum să aflu. Ştiam ce s-ar întâmpla dacă m-aş înţepa cu ţepuşa. Fie aş sângera normal şi aş sfârşi simţindu-mă stupid, incredibil de stupid, dar fericită. Fie...

Am întins mâna şi am luat ţepuşa. Am clătinat din cap încă o dată şi am vrut să o pun la loc în dulap, dar am înjurat în barbă şi am deschis mâna stângă, cu palma în sus.

— Ce faci?

Am tresărit, m-am întors şi l-am văzut pe Tink în uşă. Pe toată partea din faţă a bluzei de păpuşi avea zahăr pudră.

N-am vrut să zic nimic, dar cuvintele mi-au ieşit din gură. Nu îi spusesem nimic mai mult decât ştia de la Ren despre cele întâmplate.

— Când m-am luptat cu prinţul, mi-a zis ceva... Cred că mi-a *făcut* ceva. Vezi tu, eu am fost... am fost grav rănită. Mai rău de atât.

Cu mâna liberă, am gesticulat spre faţă.

— Cred că m-a vindecat. E posibil sau sunt nebună?

Tink n-a zis nimic, iar senzaţia de frică s-a intensificat. Am tras aer în piept, suspinând.

— Voia să mă omoare. Ştiu asta. Deşi mi-a dat o şansă să trăiesc, avea de gând să mă omoare. Dar m-a vindecat, iar... prinţul... a zis halfelin. Când sângeram, a zis „halfelin".

Lui Tink i-a căzut faţa şi mi-am simţit inima grea.

— Ivy!

Nu mai puteam să respir. Brusc, mi-am simţit pielea rece.

Spiriduşul a zburat înăuntru şi au trecut câteva clipe.

— Noi, spiriduşii, mereu am putut să simţim Lumea de Dincolo în alte creaturi, indiferent cât de puţin. Într-un fel, ne făcea valoroşi pentru ceilalţi, a explicat el încet, cu privirea tăioasă şi aţintită asupra mea. Elfii, străvechi sau nu, nu sunt vânători. Trebuie să fie chiar pe acel cineva, ca să adulmece jumătatea...

Mda, străvechiul care mă împuşcase, cel care deschisese poarta cu ajutorul lui Val, nu stătuse chiar pe mine. Fusese la câţiva metri de mine. Era asta ceva ce Elita nu aflase?

— Dar tu...

Nici măcar n-am putut să termin gândul. În străfundul minţii, ştiam că Tink îmi ascundea şi mai multe informaţii, dar în clipa aceea nu îmi păsa. Nu acela era cel mai important

lucru. Poate că mai târziu aveam să îl azvârl pe geam, dar în clipa aceea groaza mă termina.

— Nu a fost o coincidență că te-am găsit, nu-i așa?

Tink s-a uitat în jos, iar țepușa mi-a tremurat în mâna dreaptă.

— Nu o face, Ivy!

Și, pentru că mi-a cerut asta, am făcut-o. Trebuia să o fac. Trebuia să știu, așa că mi-am trecut vârful ascuțit peste palmă. Nici măcar n-am simțit durerea, dar pielea mi s-a desfăcut cu un șuierat și imediat sângele meu a făcut bule și a țâșnit.

— Oh, Doamne! am șoptit.

Am scăpat țepușa, care a zăngănit pe podeaua din lemn, când m-am dat înapoi. Am ridicat capul, holbându-mă la Tink. Aripile i-au căzut pe lângă corp când s-a lăsat la piciorul patului. Inima îmi bubuia, bătând atât de repede, încât am crezut că o să mi se facă rău.

— Nu! am șoptit.

Tink m-a privit serios.

— Ți-am spus să n-o faci.

Un suspin greu a ieșit din străfundurile sufletului meu.

— *Nu!*

Nu a venit niciun răspuns dinspre Tink, iar când privirea mi s-a întors la palmă, spre locul unde sângele meu încă bolborosea de parcă fierbea, m-am clătinat, trecând de la o revelație oribilă la alta.

Eu eram halfelinul.

Eu eram halfelinul pe care bărbatul de care eram îndrăgostită fusese trimis aici să îl omoare.

Mulțumiri

ÎNAINTE DE TOATE, VREAU SĂ ÎI MULȚUMESC LUI STACEY Morgan, pentru că m-a ascultat vorbind la nesfârșit despre un vis pe care îl aveam și despre faptul că voiam să scriu o carte oarecum bazată pe acel vis. Pentru că mi-a spus că ar trebui s-o fac, am făcut-o. Un alt mare mulțumesc agentei mele, Kevan Lyon, care a fost minunată, ca de obicei, m-a ascultat când i-am spus că vreau să public singură această carte și m-a susținut. Oameni buni, e minunată! În al treilea rând, un alt mulțumesc merge către Sarah Hansen, de la Okay Creations, pentru minunatul ei design de copertă, și către Kelsey Kukal-Keeton, pentru entuziasmul cu care a propus o ședință foto subacvatică, și i-a ieșit uimitor. Le mulțumesc minunatelor modele – Justin Edwards și Heather Noel MacDonald –, pentru că au fost dispuse să sară în apă și pentru că au reușit să fie incredibil de sexy când au făcut asta. E nevoie de talent, nu glumă, pentru așa ceva.

Îi mulțumesc Karei Malinczak, pentru minunatele ei puteri editoriale și pentru că a făcut curățenie în cartea asta, să nu fie un dezastru. KP Simmons, îți sunt recunoscătoare pentru că ai făcut o treabă de PR incredibilă!

Fără Laura Kaye, Tiffany King, Wendy Higgins, Sophie Jordan, Jen Fisher şi Lesa Rodrigues, probabil că aş fi luat-o razna. Sau n-aş mai fi procrastinat atât de mult şi aş fi lucrat mai cu spor. Cora Carmack, eşti super! Sarah Maas, încă sunt îndrăgostită de tine! Îi mulţumesc lui Jamie McGuire, pentru că mi-a dat curajul să fac ceva! Ştie ea ce. Îţi mulţumesc!

Nu în ultimul rând, recunoştinţa mea se îndreaptă către toţi cei care au scris despre carte, bloggeri şi cititori ai cărţilor mele. Voi sunteţi motivul pentru care fac asta. Vă iubesc pe toţi! Serios! VĂ MULŢUMESC!

Lucrurile sunt pe cale să o ia razna în New Orleans!

Ivy Morgan, în vârstă de 22 de ani, nu este deloc o studentă obișnuită. Ea și alții ca ea știu că oamenii nu sunt singurii care străbat Cartierul Francez în căutare de distracție... și de mâncare. Datoria pe care o are față de misteriosul Ordin este sacră. La urma urmei, cu patru ani înainte, Ivy a pierdut ce avea mai de preț – părinții și iubitul – din pricina elfilor, creaturile fantastice pe care a jurat să le vâneze până la una și să le pedepsească.

Ren Owens este ultima persoană căreia Ivy ar vrea să-i îngăduie să-i tulbure viața. Tânărul e înalt și fermecător, cu ochi verzi ca smaraldele și un zâmbet care cu siguranță a lăsat nenumărate inimi frânte în urmă. În plus, are abilitatea ciudată, aproape nefirească, de-a o face pe Ivy să tânjească după tot ce are el de oferit. Dar să-l lase să-i pătrundă în suflet este aproape la fel de periculos ca vânătoarea nocturnă de ucigași cu sânge-rece. Pierderea băiatului pe care l-a iubit în adolescență aproape a distrus-o, dar pasiunea care se înfiripă între Ivy și Ren este de netăgăduit. În adâncul sufletului, tânăra vrea și are nevoie de mai mult decât de a-și face datoria și a trăi cu spaimele trecutului.

Totuși, pe măsură ce se apropie de Ren, Ivy își dă seama că nu este singura care ascunde secrete cumplite ce, odată aflate, ar putea spulbera legătura fragilă dintre ei. Există ceva ce Ren nu-i dezvăluie, iar ea nu reușește să decidă ce îi pare mai periculos. Să fie ființele misterioase care amenință să distrugă orașul sau bărbatul care i-a cucerit pe neașteptate inima?

„O poveste de dragoste YA incitantă și care sigur dă dependență!”
Ideally Inspired Reviews

LEDA EDGE fantasy

www.edituracorint.ro

© FRANGGY YANES

JENNIFER L. ARMENTROUT

este una dintre cele mai îndrăgite, dar și mai prolifice scriitoare ale momentului. Cărțile sale au fost publicate în întreaga lume, devenind bestsellere *New York Times* încă de la lansare, iar serii precum LUX, TITANII și ORIGIN, publicate în România de Leda Edge, au milioane de fani. Când nu scrie, activitate căreia îi dedică aproape opt ore zilnic, își petrece timpul citind sau uitându-se la filme cu zombi foarte proaste. Visul ei de a deveni scriitoare a început la orele de algebră din liceu, când nu își bătea capul cu exercițiile indicate de profesori, ci imaginând nuvele, ceea ce îi explică notele mici la matematică. În prezent locuiește în Shepherdstown, West Virginia, alături de soțul ei și de animalele lor de companie, un Border Jack pe nume Apollo, un Border Collie pe nume Artemis, șase alpacale încăpățânate, două capre deloc manierate și cinci oi pufoase. La începutul anului 2015, Jennifer a fost diagnosticată cu retinopatie pigmentară, o afecțiune genetică rară, caracterizată de pierderea progresivă a vederii periferice și dificultăți ale vederii nocturne, cu posibilă evoluție spre orbire.

DESIGNUL COPERTEI: OANA ZORLESCU